primul volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD



REGINA

RȘIE

PUTEREA ESTE UN JOC PERICULOS

VICTORIA AVEYARD

REGINA ROȘIE

Original: *The Red Queen* (2015)

Traducere din limba engleză de:
SHAUKI AL-GAREEB



virtual-project.eu

NEMIRA

2016



Victoria Aveyard, tânără autoare de literatură fantasy și cărți pentru tineri, s-a născut în East Longmeadow, un orășel din Massachusetts, SUA. Și-a scris romanul de debut, *Regina roșie,* chiar în primul an de după încheierea studiilor de scenaristică la University of Southern California. Cartea, primul volum al trilogiei omonime, s-a bucurat de un succes răsunător, este bestseller *New York Times* și va fi adaptată pentru marele ecran de Sony Pictures. *Glass Sword,* volumul al doilea din serie, a apărut recent. Locuiește la Los Angeles, este o cititoare împătimită, o fascinează distopiile și e convinsă că literatura nu trebuie să ofere mesaje moralizatoare, ci să spună povești care să provoace cititorul.

UNU

Urăsc Prima Vineri. Pentru că satul este aglomerat, iar acum, în arșița verii, e ultimul lucru pe care și l-ar putea dori cineva. Din locul meu aflat la umbră nu e atât de rău, însă duhoarea trupurilor, toate nădușite din pricina muncii începute în zori, e suficientă pentru ca laptele să se acrească. Aerul tremură de căldură și umiditate, până și băltoacele pe care le-a lăsat în urmă furtuna de ieri sunt fierbinți, cu pete colorate de ulei și grăsime.

Piața începe să se golească, având în vedere că oamenii își închid tarabele pentru restul zilei. Comercianții sunt zăpăciți, nepăsători, așa că îmi vine ușor să înșfac ce poftesc din mărfurile lor. Atunci când termin, buzunarele îmi sunt pline de flecuștețe. Ba chiar am și un măr pentru drum. Nu e deloc rău pentru o activitate de câteva minute. În timp ce mulțimea înaintează, mă las dusă de curentul de oameni. Mâinile mele țâșnesc înainte și înapoi, mereu cu mișcări rapide și lejere. Câteva bancnote din buzunarul unui bărbat, o brățară de la încheietura unei femei – mărunțișuri. Sătenii sunt prea ocupați să înainteze pentru a observa un hoț de buzunare în mijlocul lor.

Clădirile înalte, construite pe piloni, după care satul și-a primit numele (Pilonii, foarte original), se ridică peste tot în jurul nostru, la trei metri deasupra pământului noroios. Primăvara, partea inferioară a țărmului se află sub apă, dar acum suntem în august, când deshidratarea și insolația pun stăpânire pe sat. Aproape toți oamenii așteaptă cu nerăbdare Prima Vineri, când munca și școala se termină mai devreme. Nu și eu. Nu, eu aș prefera să stau la școală și să pierd vremea într-o clasă plină de copii.

Nu că voi mai fi la școală prea mult timp. Cea de-a optsprezecea aniversare a mea se apropie cu repeziciune și, odată cu ea, încorporarea. Nu sunt ucenică pe nicăieri, nu am un loc de muncă, așa că voi fi trimisă pe frontul de război, cum se întâmplă cu toți ceilalți tineri *inactivi.* Nu e de mirare că nu mai sunt locuri de muncă, având în vedere că toți bărbații, toate femeile și toți copiii încearcă să se țină departe de armată.

Imediat ce au împlinit optsprezece ani, cei trei frați ai mei au fost trimiși la război, pentru a se lupta cu cei din Ținutul Lacurilor. Numai Shade știe să scrie și îmi trimite scrisori atunci când poate. De Bree și Tramy, ceilalți frați ai mei, n-am mai auzit de mai bine de un an. Însă lipsa veștilor e un lucru bun. Unele familii pot sta ani întregi fără să aibă vreo veste, ca apoi să-și găsească fiii sau fiicele la ușă, întorși acasă în permisii sau, uneori, spre bucuria tuturor, lăsați la vatră. Dar, de obicei, primești o scrisoare pe hârtie de calitate superioară, ștampilată cu sigiliul regelui, în care ți se mulțumește scurt pentru viața odorului tău. Ba uneori găsești și câțiva nasturi din uniforma lui sfâșiată și distrusă.

Aveam treisprezece ani când Bree a plecat. M-a sărutat pe obraz și mi-a dăruit o pereche de cercei pe care să o împart cu Gisa, surioara mea. Erau făcuți din mărgele de sticlă roz, exact în nuanța apusului. Ne-am făcut singure găuri în urechi, chiar în acea seară. Tramy și Shade au păstrat această tradiție atunci când au plecat. Acum, eu și Gisa avem fiecare câte o ureche cu trei pietricele care să ne aducă aminte că frații noștri s-au dus să lupte pe undeva. N-am crezut niciodată că ei chiar aveau să plece, până ce nu și-a făcut apariția acasă la noi legionarul în armura sa lustruită, luându-i rând pe rând. Iar în toamna asta vor veni după mine. Am început deja să pun bani deoparte – și să fur –, pentru a-i cumpăra Gisei o pereche de cercei pe care să i-o dăruiesc când voi pleca.

Nu te mai gândi la asta, îmi spune mama mereu, în legătură cu armata, în legătură cu frații mei, în legătură cu orice. *Bun sfat, mamă*!

Pe stradă, la răscrucea dintre Drumul Morii și Drumul Manifestantului, grupul de oameni se mărește deoarece mai mulți săteni se alătură marșului. O gașcă de copii, mici pungași în devenire, își vâră degetele lipicioase prin buzunarele oamenilor. Sunt prea tineri ca să știe cum să facă asta, iar agenții de securitate intervin imediat. De obicei, copiii sunt legați la stâlpul infamiei sau sunt trimiși la închisoarea avanpostului, însă agenții vor să asiste la Prima Vineri. Se hotărăsc să le tragă doar câteva bobârnace înainte să-i lase să plece. *Mici indulgențe.*

O apăsare ușoară pe talia mea mă face să mă răsucesc brusc, acționând din instinct. Apuc mâna suficient de nesăbuită încât să mă facă la buzunare, strângând-o tare, astfel încât să-l împiedic pe drăcușor să fugă. Dar, în loc să văd un puști costeliv, mă trezesc că dau nas în nas cu un chip rânjit.

Kilorn Warren. Ucenicul unui pescar, orfan de război și, probabil, singurul meu prieten adevărat. Când eram mici, obișnuiam să ne luăm la bătaie, dar, acum, că am mai crescut – și că el e cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât mine încerc să evit încăierările. Bănuiesc că asta aduce niște foloase. De pildă, poate ajunge lejer la rafturile mai înalte.

— Devii tot mai iute, chicotește el, după care își trage mâna din strânsoarea mea.

— Și tu devii tot mai lent.

Își dă ochii peste cap și înșfacă mărul din mâna mea.

— O așteptăm pe Gisa? mă întreabă el, mușcând din fruct.

— A fost învoită azi, are de muncă.

— Atunci, hai s-o luăm din loc. Nu vreau să ratez spectacolul.

— Mare tragedie ar mai fi…

— Ei, mare! mă admonestează el, fluturând degetul spre mine. Se presupune că e amuzant.

— Se presupune că e un avertisment, tâmpitule!

Însă el deja se îndepărtează cu pașii lui mari, aproape forțându-mă să alerg pentru a-l ajunge din urmă. Mersul lui e dezechilibrat. *Picioare de marinar,* așa le numește el, deși nu a fost niciodată în larg. Bănuiesc că orele lungi petrecute pe râu, în barca de pescuit a maestrului său, au acest efect.

La fel ca tatăl meu, tatăl lui Kilorn a fost trimis pe front, dar în vreme ce al meu s-a întors fără un picior și fără un plămân, domnul Warren a venit acasă într-o cutie de pantofi. După asta, mama lui Kilorn a dat bir cu fugiții, lăsându-și băiatul să-și poarte singur de grijă. Kilorn aproape că murea de foame, dar, cumva, a continuat să se ia la trântă cu mine. I-am dat de mâncare, ca să nu trebuiască să mă lupt cu un sac de oase, iar acum, zece ani mai târziu, iată-l. Măcar își face ucenicia pe undeva și nu va fi obligat să meargă la război.

Ajungem la poalele dealului, unde dăm peste și mai mulți oameni, care se îmbulzesc din toate părțile. Prezența la Prima Vineri e obligatorie, doar dacă nu cumva ești, ca sora mea, un

„muncitor indispensabil”. De parcă brodatul mătăsurilor e un lucru indispensabil. Însă argintiii își adoră mătasea, nu-i așa? Până și agenții de securitate, cel puțin o parte dintre ei, pot fi mituiți cu bucăți cusute de sora mea. Nu că aș ști ceva în legătură cu asta.

Umbrele care ne înconjoară devin din ce în ce mai întunecate în timp ce urcăm treptele de piatră, îndreptându-ne spre vârful dealului. Kilorn suie câte două odată, aproape lăsându-mă în urmă, însă se oprește să mă aștepte. Rânjește și își dă la o parte din ochii săi verzi o șuviță de păr roșcat și spălăcit.

— Câteodată uit că ai picioare de copilaș.

— Mai bine picioarele, decât creierul unuia, i-o întorc eu, lovindu-l în glumă peste obraz în timp ce trec pe lângă el.

Râsetele lui mă urmează pe trepte.

— Ești mai țâfnoasă decât îți stă în fire.

— Pur și simplu urăsc lucrurile de genul ăsta.

— Știu, murmură el, pentru prima dată solemn.

Și ajungem în arenă, unde soarele arde deasupra noastră. Construită acum zece ani, arena e de departe cea mai mare structură din Pilonii. Nici nu se compară cu cele colosale din orașe, totuși, arcadele înalte din oțel și miile de metri cubi de beton sunt suficiente pentru a-i tăia răsuflarea unei fete de la sat.

Agenții de securitate sunt împrăștiați peste tot, iar uniformele lor în nuanțe de negru și argintiu ies în evidență printre hainele oamenilor de rând. Aceasta este Prima Vineri și ei de-abia așteaptă să urmărească spectacolul. Fiecare are câte o pușcă sau un pistol, cu toate că nu au nevoie de ele. Așa cum se obișnuiește, agenții sunt argintii, iar argintiii nu au de ce să se teamă de noi, roșiii. Toată lumea știe asta. Noi nu suntem egalii lor, cu toate că nu ți-ai da seama dacă ne-ai compara. Singurul lucru care ne deosebește, cel puțin la exterior, e că argintiii stau mereu drepți. Noi suntem aduși de spate din cauza muncii, a speranței rămase fără răspuns și a inevitabilei dezamăgiri în viață.

În interiorul arenei deschise e la fel de cald ca afară, iar Kilorn, care stă mereu pe vârfuri ca să vadă mai bine, mă conduce undeva la umbră. Nu există scaune aici, ci doar niște bănci lungi din beton, însă câțiva nobili argintii de sus se bucură

de niște tribune răcoroase și confortabile. Ei au mereu la dispoziție băuturi, mâncare, *gheață* până și în toiul verii, scaune moi, lumini electrice și alte bunuri de care eu nu mă voi bucura niciodată. Argintiii nu sunt niciodată impresionați de ceea ce au, plângându-se întruna de aceste „condiții deplorabile”. Dacă aș avea vreodată ocazia, le-aș da eu lor condiții deplorabile. Noi nu avem aici decât niște bănci tari și câteva monitoare disonante, aproape prea luminoase și prea zgomotoase pentru a putea fi suportate.

— Pun rămășag pe plata unei zile că azi e un alt oțelit, spune Kilorn, aruncând cotorul mărului spre podeaua arenei.

— Nu pun niciun rămășag! mă răstesc eu.

Mulți roșii își joacă economiile pe lupte, sperând să câștige ceva care să-i ajute încă o săptămână. Dar nu și eu, nici măcar atunci când vine vorba de Kilorn. E mai ușor să tai geanta organizatorului de pariuri decât să încerc să câștig bani din asta.

— N-ar trebui să-ți cheltuiești banii în halul ăsta!

— Nu e o cheltuială dacă am dreptate. E *mereu* un oțelit care se bate cu cineva.

De obicei, cel puțin o luptă din două are ca protagonist un oțelit, deoarece, dintre toți argintiii, talentele și abilitățile oțeliților sunt cele mai potrivite pentru arenă. Se pare că ei savurează acest lucru, folosindu-și puterile supraomenești ca să se joace cu ceilalți campioni de parcă ar fi niște păpuși de cârpă.

— Ce zici de cealaltă categorie? îl întreb, gândindu-mă la șirul de argintii care ar putea apărea: telekineticii, agilii, acvaticii, verzișorii, pietrificatorii – cu toții înspăimântători.

— Nu sunt sigur. Să sperăm că e ceva mișto. Mi-ar prinde bine ceva distracție.

Eu și Kilorn nu împărtășim aceleași păreri când vine vorba de Vitejiile Primei Vineri. Pentru mine, să urmăresc doi campioni sfârtecându-se unul pe celălalt nu e deloc distractiv, însă Kilorn adoră asta. *Lasă-i să se distrugă între ei,* spune el. *Nu sunt oamenii noștri.*

El nu înțelege care e scopul Vitejiilor. Nu vorbim aici de un spectacol absurd, menit să le ofere o oarecare relaxare roșiilor după o săptămână de muncă istovitoare. Asta este un mesaj calculat, rece. Doar argintiii pot lupta în arene, întrucât numai un argintiu poate *supraviețui* în arenă. Ei se luptă pentru a ne

arăta forța și puterea lor. *Suntem fără egal. Suntem mai buni decât voi. Suntem zei.* E scris în fiecare lovitură supraomenească pe care o aplică.

Și au absolută dreptate. Luna trecută am privit cum un agil a bătut un telekinetic și, cu toate că agilul putea să se miște mai iute decât oricine altcineva, telekineticul l-a oprit în loc. Și-a ridicat adversarul de jos doar cu puterea minții. Agilul a început să se înece; cred că telekineticul avea un soi de strânsoare invizibilă în jurul gâtului său. Când chipul agilului s-a învinețit, meciul a luat sfârșit. Kilorn a chiuit, întrucât pariase pe telekinetic.

— Doamnelor și domnilor, argintii și roșii, bine ați venit la Prima Vineri, Vitejiile din August.

Vocea prezentatorului răsună în arenă, amplificată de pereții imenși. Pare plictisit, ca de obicei, și nu-l învinuiesc.

Cândva, Vitejiile nu prevedeau meciuri, ci adevărate execuții. Prizonierii și vrăjmașii statului erau transportați spre capitală, în Archeon, și omorâți în fața unei mulțimi de argintii. Bănuiesc că argintiii adorau asta, întrucât așa au luat ființă meciurile. Nu pentru a omorî, ci pentru a distra. Apoi s-au transformat în Vitejii și s-au extins și în alte orașe, în arene diferite și pentru spectatori diferiți. În cele din urmă, roșiilor li s-a acordat permisiunea de a participa, chiar dacă erau obligați să aleagă cele mai banale locuri. Nu a durat mult până ce argintiii au construit arene peste tot, până și în sate ca Pilonii, iar prezența roșiilor, care cândva era considerată o favoare, a devenit un blestem obligatoriu. Fratele meu Shade spune că acest lucru e din cauză că infracțiunile, disidențele și cele câteva acte de rebeliune ale roșiilor au început să scadă însemnat în arenele marilor orașe. Acum, argintiii nu mai trebuie să folosească execuțiile sau legiunile sau chiar securitatea pentru a păstra ordinea; doi campioni ne pot speria la fel de ușor.

Astăzi, cei doi campioni sunt pe măsura titulaturii. Primul care pășește pe nisipul alb este Cantos Carros, un argintiu din Golful Portuar de la est. Monitorul prezintă o imagine clară a războinicului și e limpede ca lumina zilei că e vorba de un oțelit. Brațele lui sunt ca niște trunchiuri de copac, cu noduri și vene și o piele care de-abia se mai poate întinde. Când zâmbește, văd

că dinții îi sunt sparți sau lipsesc cu desăvârșire. Poate că a intrat în conflict cu periuța de dinți când era mic.

Lângă mine, Kilorn ovaționează, iar ceilalți săteni i se alătură. Un agent de securitate aruncă o chiflă către cei mai gălăgioși, pentru deranjul lor. În stânga mea, un altul îi oferă unui copil urlător o hârtie galbenă. Electrofoaie – o rație de electricitate în plus. Toate pentru a ne face să ovaționăm, să urlăm, să ne oblige să urmărim, chiar dacă noi nu vrem asta.

— Foarte bine, faceți puțină gălăgie, ca să vă audă! tărăgănează prezentatorul, încercând să adopte un oarecare entuziasm în glas. Și iată-l pe adversarul lui, venit direct din capitală, Samson Merandus!

Celălalt războinic arată palid și pricăjit prin comparație cu halca de mușchi în formă umană, însă armura sa din oțel albastru e fină și foarte bine lustruită. Cel mai probabil e al doilea fiu al unui al doilea fiu și încearcă să-și facă un renume în arenă. Cu toate că ar trebui să fie speriat, pare straniu de calm.

Numele lui de familie îmi pare cunoscut, dar nu e un lucru neobișnuit. Mulți argintii fac parte din familii faimoase, din case renumite, cu zeci de membri. Familia care guvernează regiunea noastră, Valea Capitalei, este Casa Welle, cu toate că nu l-am văzut niciodată pe guvernatorul Welle. Nu ne vizitează decât o dată sau de două ori pe an, și nici măcar atunci nu catadicsește să intre într-un sat populat de roșii ca al meu. I-am văzut odată nava fluvială, o chestie lucioasă, cu steaguri în nuanțe de verde și auriu. El e un verzișor și, când a trecut pe lângă noi, copacii de pe mal au înflorit brusc și florile au țâșnit din pământ. A fost un lucru deosebit de frumos, până ce unul dintre băieții mai mari a început să arunce cu pietre în navă. Pietrele au căzut inofensiv în râu, dar pe băieți tot i-au legat la stâlpul infamiei.

— Sigur va câștiga oțelitul.

Kilorn privește încruntat spre micul campion.

— De unde știi? Care e puterea lui Samson?

— Cui îi pasă? Tot o să piardă, îl batjocoresc eu, așezându-mă pentru a privi spectacolul.

Bine cunoscutul gong răsună deasupra arenei. Cei mai mulți se ridică în picioare, nerăbdători să privească lupta, însă eu rămân așezată pe bancă, protestând în sinea mea. Oricât de

calmă aș părea, clocotesc de furie. Furie și gelozie. *Suntem zei*, răsună în mintea mea.

— Campioni, pregătiți-vă!

Cei doi se îndreaptă spre laturile opuse ale arenei și adoptă poziția de luptă. Pistoalele nu sunt permise în luptele din arenă, așa încât Cantos scoate o sabie scurtă și lată. Mă îndoiesc c-o să aibă nevoie de ea. Samson nu scoate nicio armă, iar degetele de-abia i se mișcă pe lângă trup.

În arenă răsună un zumzet electric. *Urăsc partea asta.* Sunetul vibrează în dinții mei, în oasele mele și continuă să pulseze până ce cred c-o să spargă ceva. Se sfârșește abrupt, cu un dangăt. *Începe.* Expir.

Și arată imediat ca un masacru. Cantos pornește în viteză, ca un taur, lăsând în urma sa un nor de praf. Samson încearcă să se ferească de Cantos, folosindu-și umărul pentru a aluneca în spatele argintiului, însă oțelitul e mai iute. Îl apucă pe Samson de picior și îl aruncă de-a lungul arenei, de parcă ar fi plămădit din pene. Uralele care urmează înăbușă geamătul de durere al lui Samson la impactul cu peretele de ciment, însă agonia i se citește limpede pe chip. Înainte să poată face vreo mișcare, Cantos apare lângă el, apucându-l și azvârlindu-l în sus. Un morman de oase rupte lovește nisipul, dar, cumva, se ridică din nou în picioare.

— E un sac de box? râde Kilorn. Pune-l la punct, Cantos!

Lui Kilorn nu-i pasă de chiflele gratuite sau de cele câteva minute în plus de electricitate. Nu de asta ovaționează. El chiar vrea să vadă sânge, sânge de argintiu, *sângeargintiu* pătând arena. Nu contează că acel sânge reprezintă tot ceea ce noi nu suntem, tot ceea ce noi nu putem fi, tot ceea ce noi ne *dorim.* El pur și simplu vrea să îl vadă și să se păcălească singur, crezând că ei sunt cu adevărat oameni, că și ei pot fi răniți și învinși. Însă eu știu prea bine cum stau lucrurile. Sângele lor e o amenințare, un avertisment, o promisiune. *Nu suntem și nu vom fi niciodată la fel.*

Kilorn nu pare dezamăgit. Până și cei din tribune pot vedea lichidul metalic iridescent care picură din gura lui Samson și care reflectă soarele verii precum o oglindă apoasă, pictând un râu pe gâtul și pe armura lui.

Aceasta este adevărata diviziune dintre argintii și roșii: culoarea sângelui nostru. Această simplă diferență îi face cumva să fie mai puternici, mai inteligenți, *mai buni* decât noi.

Samson scuipă, trimițând un șuvoi de sângeargintiu peste nisipul din arenă. La trei metri distanță de el, Cantos strânge sabia mai tare, pregătit să-l scoată din uz pe Samson și să pună capăt acestui meci.

— Bietul neghiob, murmur eu.

Kilorn are dreptate. *Nu e decât un sac de box.*

Cantos țâșnește prin nisip, cu sabia ridicată și cu ochii scăpărând de furie. Apoi înlemnește cu piciorul în aer, iar armura lui zdrăngăne din pricina opririi bruște. Din mijlocul arenei, războinicul care sângerează stă cu degetul arătător îndreptat spre Cantos și are o privire care ar putea îngheța apele.

Samson mișcă degetul și Cantos pornește, sincronizat la perfecție cu mișcările lui Samson. Rămâne cu gura căscată, de parcă e retardat sau idiot. *De parcă a rămas fără creier.*

Nu pot să-mi cred ochilor.

O tăcere mormântală se așterne peste arenă în timp ce noi privim uluiți, neînțelegând scena care se desfășoară în fața noastră. Până și Kilorn a rămas fără grai.

— Un șoptitor, îmi scapă mie cu voce tare.

N-am mai văzut niciodată unul în arenă – mă îndoiesc că a văzut cineva vreunul. Șoptitorii sunt rari, periculoși și puternici, chiar și printre argintii, chiar și în *capitală.* Zvonurile despre ei variază, însă toate duc spre aceeași concluzie simplă și înfiorătoare: îți pot pătrunde în minte, îți pot citi gândurile și *te pot manipula.* Și exact asta face Samson acum, după ce și-a croit drum prin armura și mușchii lui Cantos, ajungând chiar la creierul său, unde nu există apărători.

Cantos își ridică sabia cu mâini tremurânde. Încearcă să se opună puterii lui Samson. Dar, oricâtă forță ar avea, nu are nicio șansă să se lupte cu dușmanul din mintea lui.

O altă răsucire a mâinii lui Samson și sângeleargintiu se împrăștie peste nisip în timp ce Cantos își înfige sabia direct prin armură, pătrunzând în carnea propriului său abdomen. Chiar și de-aici, de sus, pot auzi pleoscăitul îngrețoșător al metalului care taie carnea.

În timp ce sângele curge șuvoi din Cantos, din arenă încep să răsune icnete. Nimeni n-a mai văzut vreodată atât de mult sânge aici.

Becurile albastre prind viață, scăldând podeaua arenei într-o lumină fantomatică, semnalând sfârșitul meciului. Tămăduitorii argintii gonesc prin nisip, grăbindu-se să ajungă la Cantos. Argintiii nu trebuie să moară aici. Argintiii trebuie să se lupte vitejește, să-și etaleze abilitățile, să dea un spectacol bun – dar nu să *moară.* La urma urmei, ei nu sunt roșii.

Agenții de securitate se mișcă mai repede ca oricând. Câțiva dintre ei sunt agili, alergând încolo și încoace într-un vârtej amețitor în timp ce ne mână spre ieșire. Nu ne vor prin preajmă, în cazul în care Cantos își va da duhul pe nisip. Între timp, Samson iese din arenă asemenea unui titan. Privirea lui cade pe trupul lui Cantos și mă aștept să-l văd smerit. Însă chipul lui nu trădează nicio emoție și este extrem de rece. Meciul a fost o nimica toată pentru el. *Noi* suntem o nimica toată pentru el.

La școală am învățat despre lumea premergătoare acesteia, despre îngerii și zeii care locuiau în ceruri, conducând pământul cu iubire și bunăvoință. Unii spun că sunt doar niște povești, însă eu nu cred asta.

Zeii încă ne conduc. S-au pogorât dintre stele. Și nu mai sunt binevoitori.

DOI

Casa noastră este mică, chiar și după standardele din Pilonii, dar cel puțin avem o priveliște frumoasă. În timpul uneia dintre permisiile sale, înainte să fie rănit, tata a construit casa înaltă, astfel încât să putem privi peste râu. Chiar și prin pâcla verii se întrezăresc fâșiile de pământ defrișat care cândva găzduiau pădurea și care acum sunt date uitării. Arată ca și când ar fi fost lovite de o molimă, însă, în nord și în vest, dealurile imaculate transmit un mesaj calm: *acolo se află mult mai multe lucruri.* Dincolo de noi, dincolo de argintii, dincolo de tot ceea ce știu.

Urc scara de la intrarea în casă, acele bucăți de lemn putrezit ce au luat în timp forma picioarelor care urcă și coboară zi de zi. De aici zăresc câteva ambarcațiuni ce străbat râul, arborând mândrele lor steaguri în culori deschise. *Argintii.* Sunt singurii suficient de bogați încât să-și permită mijloace de transport exclusive. În vreme ce ei se bucură de vehicule pe roți, ambarcațiuni de lux, ba chiar și aeronave private, noi trebuie să ne mulțumim cu propriile noastre picioare sau cu niște trotinete, dacă suntem norocoși.

Presupun că ambarcațiunile se îndreaptă spre Cetatea Soarelui, micul oraș care prinde viață în jurul reședinței de vară a regelui. Gisa a fost azi acolo, ajutând-o pe croitoreasa sub îndrumarea căreia își face ucenicia. Când regele se află în vizită acolo, ele merg des în piața din Cetatea Soarelui, pentru a-și vinde marfa comercianților și nobililor argintii care se țin ca niște rățuște după familia regală. Palatul e cunoscut sub numele de Reședința Soarelui și se zvonește c-ar fi o minunăție, însă eu nu l-am văzut niciodată. Nu știu de ce familia regală deține o a doua casă, mai ales de vreme ce palatul din capitală e atât de frumos și de elegant. Însă, aidoma tuturor argintiilor, ei nu acționează din nevoie. Ei sunt mânați de dorință. Și primesc tot ceea ce-și doresc.

Înainte de a deschide ușa ce dă spre bine cunoscutul haos, mângâi steagul care flutură pe verandă. Trei stele roșii pe un material îngălbenit, una pentru fiecare frate și destul spațiu pentru mai multe. *Pentru mine.* Cele mai multe case din Pilonii

au steaguri asemănătoare, unele cu dungi negre în loc de stele, în amintirea copiilor decedați.

Înăuntru, mama nădușește deasupra aragazului, amestecând într-o oală cu tocăniță pe care tata o ochește încruntat din scaunul lui cu rotile. Gisa brodează la masă, realizând ceva frumos și splendid și cu mult peste înțelegerea mea.

— M-am întors, anunț eu pe nimeni în special.

Tata îmi răspunde cu o fluturare din mână, mama cu o mișcare a capului, iar Gisa nici măcar nu-și ridică privirea de la bucata ei de mătase.

Pun lângă ea punguța cu bunurile furate, făcând monedele să zăngănească intenționat.

— Cred că avem suficient cât să-i cumpărăm tatei un tort de ziua lui. Și am și ceva baterii, destule cât să ne ajungă până la sfârșitul lunii.

Gisa ochește punguța, încruntându-se dezgustată. Are doar paisprezece ani, însă e foarte ageră pentru vârsta ei.

— Într-o zi, oamenii o să vină și-o să-ți ia tot ce ai.

— Gisa, nu-ți șade bine să fii geloasă, o dojenesc eu, lovind-o ușurel cu mâna peste cap.

Mâinile îi zboară iute spre părul ei perfect și strălucitor, aranjându-l la loc într-un coc dichisit.

Dintotdeauna mi-am dorit să am părul ei, cu toate că nu i-aș spune niciodată asta. În vreme ce al ei seamănă cu o flacără, al meu e ceea ce noi numim maroniul râului. Închis la rădăcină și mai decolorat spre vârfuri, întrucât culoarea părului nostru se deteriorează din pricina stresului excesiv provocat de viața trăită în Pilonii. Cei mai mulți oameni se tund scurt, pentru a ascunde vârfurile albe, însă eu n-o fac. Îmi place să-mi aduc aminte că până și părul meu știe că viața n-ar trebui să fie așa.

— Nu sunt geloasă, pufnește ea, văzându-și în continuare de treabă.

Brodează flori de foc, care strălucesc pe fundalul mătăsii negre.

— Gi, sunt superbe!

Îmi plimb mâna peste una dintre flori și mă minunez de cât de mătăsoasă e la atingere. Ea își ridică privirea și zâmbește timid, arătându-mi o dantură perfectă. Oricât de mult ne-am ciondăni, ea știe că e steluța mea.

Și apoi, toată lumea știe că eu sunt cea geloasă, Gisa. Nu pot decât să fur de la oamenii care chiar știu să facă ceva.

Imediat ce își va termina ucenicia, va putea să-și deschidă propriul atelier. Argintiii din toată lumea vor veni să plătească pentru batistele, steagurile și hainele create de ea. Gisa va dobândi ceea ce puțini roșii reușesc și o va duce bine. Se va îngriji de părinții noștri și ne va da mie și fraților mei locuri de muncă umile, pentru a ne scăpa de război. Într-o bună zi, Gisa ne va salva, înarmată doar cu un ac și ață.

— Fetele mele sunt ca noaptea și ziua, murmură mama, trecându-și un deget prin părul ei încărunțit.

Nu se vrea a fi o insultă, ci un adevăr dur. Gisa e talentată, frumoasă și cuminte. Eu sunt puțin mai aspră, așa cum o spune cu blândețe mama. Sunt întunericul care scoate în evidență lumina Gisei. Bănuiesc că singurele lucruri pe care le avem în comun noi două sunt cerceii împărțiți, care ne amintesc de frații noștri.

Tata hârcâie din colțul lui și își lovește pieptul cu pumnul. E un lucru obișnuit, de vreme ce are doar un singur plămân. Din fericire, un medic roșu iscusit a putut să-l salveze, înlocuindu-i plămânul distrus cu un dispozitiv care respiră pentru el. Nu a fost o invenție de-a argintiilor, de vreme ce ei nu au nevoie de așa ceva. Ei au tămăduitori. Dar tămăduitorii nu-și pierd vremea salvându-i pe roșii sau lucrând pe fronturile de război pentru a-i ține pe soldați în viață. Cei mai mulți dintre ei rămân în orașe, prelungind viețile argintiilor bătrâni, vindecând ficații distruși de alcool și altele de genul ăsta. Așa că noi ne vedem nevoiți să acceptăm tehnologiile și invențiile comerțului clandestin pentru a ne îmbunătăți viețile. Unele sunt ridicole, cele mai multe nu funcționează – însă o bucățică de metal care bate întruna i-a salvat viața tatălui meu. O pot auzi mereu ticăind, un mic impuls care îl ajută pe tata să respire.

— Nu vreau tort, bodogăne el, privindu-și burta care crește pe zi ce trece.

— Ei bine, atunci, spune-mi *ce* anume vrei, tată. Un ceas nou sau…

— Mare, nu consider *nou* ceva furat de la mâna altei persoane.

Înainte să izbucnească un alt război în casa Barrow, mama ia tocănița de pe foc.

— Cina e servită.

O aduce la masă și fumul mă copleșește.

— Mamă, miroase minunat! minte Gisa.

Tata nu e atât de diplomat și se strâmbă spre oala cu mâncare.

Nedorind să ies în evidență, înghit cu de-a sila o lingură de tocăniță. Nu e la fel de rea ca de obicei, spre marea mea surpriză.

— Ai folosit piperul pe care ți l-am adus?

În loc să încuviințeze și să zâmbească și să-mi mulțumească fiindcă am remarcat acest lucru, mama se îmbujorează și nu răspunde. Știe că l-am furat, la fel ca toate celelalte daruri de la mine.

Gisa își dă ochii peste cap, bănuind încotro se îndreaptă conversația.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu situația, însă dezaprobarea lor încă mă scoate din sărite.

Oftând, mama își lasă chipul în mâini.

— Mare, știi că apreciez... mi-aș dori doar...

Termin eu în locul ei:

— Ca eu să semăn cu Gisa?

Mama clatină din cap. O altă minciună.

— Nu, firește că nu. Nu asta voiam să spun.

— Aha.

Sunt sigură că mânia mea se simte până în celălalt capăt al satului. Îmi dau toată silința să nu-mi pierd vocea în fața lor.

— E singurul fel în care vă pot da o mână de ajutor înainte... înainte să plec.

Aducerea războiului în discuție e cea mai ușoară metodă de a face liniște în casă. Până și hârcâitul tatei se oprește. Mama își întoarce capul, cu obrajii roșii de furie. Gisa mă ia de mână pe sub masă.

— Știu că faci tot ceea ce-ți stă în putință și că ai cele mai bune intenții, șoptește mama.

Îi este foarte greu să spună asta, dar tot reușește să mă liniștească.

Nu mai spun nimic și încuviințez cu o mișcare a capului. Apoi Gisa sare din scaunul ei, de parcă ar fi fost electrocutată.

— Of, aproape că uitam! Când m-am întors din Cetatea Soarelui, m-am oprit la poștă. Am primit o scrisoare de la Shade.

E ca și când s-ar fi declanșat o bombă. Mama și tata se grăbesc să înșface plicul murdar pe care Gisa îl scoate din jachetă. Îi las să-l treacă de la unul la altul și să-i examineze hârtia. Niciunul dintre ei nu știe să citească, așa că spicuiesc și ei ce pot de pe bucata de hârtie.

Tata adulmecă scrisoarea, încercând să-i stabilească geografic mirosul.

— Pin. Nu e fum. Asta-i bine. E departe de Năduful.

Cu toții răsuflăm ușurați când auzim asta. Năduful reprezintă fâșia de pământ bombardat care leagă Norta de Ținutul Lacurilor, unde se desfășoară cea mai mare parte a războiului. Soldații își petrec majoritatea timpului acolo, ascunzându-se în tranșee menite să explodeze sau lansând ofensive îndrăznețe care sfârșesc în masacre. Restul graniței e străjuit în cea mai mare parte de un lac, cu toate că în extremitatea nordică devine o tundră prea rece și aridă pentru a putea fi utilizabilă. Tata a fost rănit în Năduful acum mulți ani, când o bombă a căzut peste unitatea lui. Acum, Năduful e atât de distrus după zeci de ani de bătălii, încât fumul exploziilor e o negură constantă și nimic nu poate crește acolo. Totul e cenușiu și fără viață, precum viitorul războiului.

Într-un târziu, tata îmi întinde scrisoarea ca s-o citesc, iar eu o deschid cu emoție, fiind tulburată și înspăimântată în același timp să aflu ce are să ne spună Shade.

Dragă familie, sunt în viață. Evident.

Asta ne face pe mine și pe tata să chicotim și reușește chiar să fure un zâmbet de la Gisa. Mama nu e amuzată, cu toate că Shade își începe astfel toate scrisorile.

Am fost chemați înapoi de pe front, așa cum copoiul de tata probabil că a ghicit. E drăguț să fim înapoi în taberele principale. Aici, sus, e roșu ca zorii zilei și de-abia zărești picior de agent argintiu. Și, fără fumul din

Năduful, chiar vezi cum soarele răsare tot mai puternic în fiecare zi. Dar n-am să mai fiu mult timp aici. Comandantul intenționează să relocheze unitatea noastră pentru luptele de lângă lac și am fost desemnați pe una dintre noile nave de război. Am cunoscut o doctoriță detașată de la propria ei unitate, care mi-a spus că îl cunoaște pe Tramy și că el e bine. A fost lovit de un șrapnel când se retrăgea din Năduful, dar s-a vindecat frumos. Fără infecții, fără daune permanente.

Mama suspină și clatină din cap.
— Fără daune permanente, pufnește ea ironic.

Tot nu știu nimic de Bree, dar nu sunt îngrijorat. El e cel mai bun dintre noi și se apropie de sfârșitul celor cinci ani obligatorii. O să vină acasă curând, mamă, așa că nu-ți mai face griji. Nu mai am nimic de raportat, cel puțin nu ceva ce pot așterne fără griji într-o scrisoare. Gisa, nu-ți mai da aere, chiar dacă ai toate drepturile din lume. Mare, nu mai fi așa de rebelă și încetează să-l mai bați pe băiatul ăla, Warren. Tată, sunt mândru de tine. Mereu. Vă iubesc pe toți.

Fiul și fratele vostru preferat, Shade

Ca întotdeauna, suntem marcați de cuvintele lui Shade. Aproape că-i pot auzi vocea, dacă mă străduiesc suficient de tare. Apoi, luminile din casă încep deodată să pâlpâie.
— Nu a băgat nimeni electrofoile pe care le-am adus ieri? întreb eu, înainte ca luminile să se stingă, lăsându-ne pe întuneric.
În timp ce ochii încep să mi se acomodeze, o văd pe mama clătinând din cap.
Gisa mârâie.
— Putem să nu facem asta din nou?
Scaunul scârțâie pe podea atunci când ea se ridică.
— Mă duc să mă culc. Încercați să nu zbierați.

Dar nu zbiară nimeni. Se pare că asta e lozinca vieții mele – *prea obosită ca să mă mai cert.* Mama și tata se retrag spre dormitorul lor, lăsându-mă singură la masă. În mod normal, m-aș furișa din casă, dar în seara asta nu am starea necesară și prefer să mă duc la culcare.

Urc o altă scară, care duce spre mansardă, unde Gisa deja sforăie. Are un stil unic de a adormi și cade lată în mai puțin de un minut, în vreme ce mie uneori îmi ia ore bune să pot pune geană pe geană. Mă așez pe patul meu de campanie, bucuroasă că pot pur și simplu să mă întind acolo și să strâng în mână scrisoarea lui Shade. Așa cum a spus tata, miroase puternic a pin.

În seara asta, susurul râului e plăcut, lovindu-se de stâncile de pe mal și adormindu-mă ușor-ușor. Nici măcar zumzetul vechiului frigider pe baterii, o mașinărie ruginită care de obicei bâzâie atât de tare, încât mă ia cu dureri de cap, nu mă mai deranjează în seara asta. Dar, apoi, un strigăt ca de pasăre îmi întrerupe coborârea în brațele somnului. *Kilorn.*

Nu. Pleacă, lasă-mă-n pace.

Un alt strigăt, de data asta mai tare. Gisa se foiește puțin și își scufundă capul în pernă.

Bombănind în sinea mea, urându-l pe Kilorn, mă dau jos din pat și alunec pe scară. Oricine altcineva s-ar fi împiedicat de dezordinea care domnește în camera de zi, însă eu posed un echilibru perfect mulțumită anilor în care am fugit de agenții de securitate. Cobor într-o secundă scara exterioară, aterizând până la glezne în noroi. Kilorn mă așteaptă, ieșind din întunericul de sub casă.

— Sper că-ți plac ochii învinețiți, fiindcă așa sunt gata să ți-i fac, având în vedere că...

Expresia lui mă face să uit ce voiam să spun.

A plâns. *Kilorn nu plânge.* Încheieturile degetelor îi sângerează și pun pariu că pe undeva prin apropiere există un zid care plânge de durere. Chiar dacă sunt nervoasă, chiar dacă e o oră atât de târzie, nu pot să nu fiu îngrijorată, ba chiar speriată pentru el.

— Ce e? Ce-ai pățit?

Fără să stau pe gânduri, îl iau de mână, simțind sângele sub degetele mele.

— Ce s-a întâmplat?
Îi ia câteva secunde să răspundă, căci încearcă să-și adune curajul. Acum sunt de-a dreptul îngrozită.
— Maestrul meu… a căzut. A murit. Nu mai sunt ucenic.
Încerc să-mi înăbuș un sunet de surprindere, însă acesta tot îmi scapă de pe buze și ne tachinează. Cu toate că el nu trebuie s-o facă, cu toate că știu ce încearcă să spună, Kilorn continuă.
— Nici măcar n-am apucat să-mi termin pregătirea, iar acum… se bâlbâie el. Am optsprezece ani. Ceilalți pescari au ucenici. Eu nu muncesc. Nu-mi pot *găsi* de muncă.
Următoarele lui cuvinte sunt ca un cuțit răsucit în inima mea. Kilorn inspiră sacadat și poate că mi-aș dori să nu fiu nevoită să-l aud.
— Mă vor trimite la război.

TREI

Ține de aproape un secol. Nici nu cred că ar mai trebui să fie numit război, însă nu există niciun cuvânt pentru a descrie această formă supremă de distrugere. La școală ni s-a spus că a izbucnit din cauza pământului. Ținutul Lacurilor e plat și fertil, mărginit de lacuri imense, pline de pește. Nu ca dealurile stâncoase și împădurite din Norta, unde terenurile agricole ne asigură cu greu hrana. Până și argintiii au simțit această amenințare, așa că regele a declarat război, aruncându-ne într-un conflict pe care niciuna dintre tabere nu îl poate câștiga.

Regele din Ținutul Lacurilor, un alt argintiu, a plătit cu aceeași monedă, fiind sprijinit întru totul de propria sa nobilime. Ei își doreau râurile noastre, pentru a avea acces la o mare care nu era înghețată vreme de jumătate de an, și morile de apă așezate de-a lungul râurilor noastre. Țara noastră este puternică datorită morilor și asigură atât de multă electricitate, încât până și roșiii pot beneficia de o parte din ea. Am auzit zvonuri legate de orașele din sud, învecinate cu Archeon, capitala noastră, unde niște roșii extrem de iscusiți construiesc mașinării ce îmi depășesc cu mult puterea de înțelegere. Pentru transport pe pământ, apă și cer, sau arme care să provoace distrugeri oriunde au argintiii nevoie. Profesorul nostru ne-a povestit mândru că Norta e lumina lumii, o națiune care s-a făcut remarcată datorită tehnologiei și curentului electric. Toți ceilalți, cum ar fi locuitorii din Ținutul Lacurilor sau Piedmont, locuiesc pe întuneric. Noi am fost norocoși că ne-am născut aici. *Norocoși.* Cuvântul ăsta mă face să vreau să urlu.

Însă, în pofida electricității noastre și a alimentelor lacuștrilor, în pofida armelor noastre și a numărului acestora, niciuna dintre tabere nu prea are vreun avantaj față de cealaltă. Ambele au agenți argintii și soldați roșii, care se luptă cu abilități și arme și protecția a o mie de trupuri roșii. Un război care ar fi trebuit să ia sfârșit în urmă cu mai puțin de un secol încă trenează. Mereu mi s-a părut amuzant că ne luptam pentru mâncare și apă. Până și trufașii argintii trebuie să mănânce.

Dar acum nu mai e deloc amuzant, nu când Kilorn e următoarea persoană de la care trebuie să-mi iau rămas-bun. Mă întreb dacă o să-mi dea un cercel, astfel încât să-mi amintesc de el când legionarul cu armura lui lustruită va veni să-l ia.

— O săptămână, Mare. O săptămână și apoi plec.

Vocea i se frânge, dar el tușește pentru a încerca s-o camufleze.

— Nu pot să fac asta. Ei… ei n-o să mă ia de-aici.

Dar pot vedea răzbind prin ochii lui lupta.

— Trebuie să fie ceva ce putem face, mă hazardez eu.

— Nu poate nimeni să facă nimic. Nu există vreun om care să fi scăpat de încorporare și să fi trăit.

Nu trebuie să-mi spună asta. În fiecare an, cineva încearcă să fugă. Și, în fiecare an, persoana respectivă e târâtă înapoi în piața principală a orașului și spânzurată.

— Nu. O să găsim noi o cale.

Chiar și acum, el găsește puterea de a rânji.

— *Noi*?

Căldura din obrajii mei se extinde mai iute decât orice flacără.

— Și eu sunt sortită încorporării, la fel ca tine, însă nici pe mine n-o să apuce să mă prindă. Așa c-o să fugim.

Armata a fost mereu destinul meu, pedeapsa mea, știu asta. Dar nu și a lui. Lui i-a luat deja mult prea multe.

— N-avem unde merge, bolborosește el, dar cel puțin se ceartă cu mine. Cel puțin nu se dă bătut. În nord n-o să supraviețuim iernii, la est e marea, în vest e războiul, iar în sud e un infern radioactiv – și între ele mișună peste tot argintii și agenți de securitate.

Cuvintele curg șuvoi din mine.

— La fel e și satul. Plin de argintii și de agenți de securitate. Și reușim să furăm chiar sub privirile lor și să scăpăm cu capetele pe umeri.

Mintea îmi galopează disperată în încercarea de a găsi ceva, *orice,* care ne-ar putea fi de folos. Și apoi mă fulgeră o idee.

— Piața neagră, cea pe care *noi* o ajutăm să meargă ca pe roate, face contrabandă cu de toate, de la cereale până la becuri electrice. Cine spune că nu pot face și contrabandă cu oameni?

Kilorn deschide gura, pregătit să recite o mie de motive pentru care asta nu va funcționa. Dar apoi zâmbește. Și încuviințează.

Nu-mi place să mă implic în treburile altor oameni. Nu am timp pentru asta. Și totuși, iată-mă aici, auzindu-mă spunând cele cinci cuvinte cu care îmi semnez condamnarea la moarte.

— Lasă totul în seama mea.

•

Lucrurile pe care nu le putem vinde proprietarilor de magazine obișnuite trebuie să i le ducem lui Will Whistle. Tipul e bătrân, prea slab și bolnăvicios ca să lucreze la fabrica de cherestea, așa că în timpul zilei mătură străzile și noaptea vinde tot felul de lucruri din furgoneta lui mucegăită, de la cafea extrem de rară și până la obiecte exotice din Archeon. Aveam nouă ani și un pumn plin de nasturi furați când am riscat și m-am dus la Will. Mi-a dat trei monede de cupru pentru ei, fără să pună întrebări. Acum sunt cel mai bun client al lui și probabil motivul pentru care reușește să se mențină pe linia de plutire într-un sat atât de mic. În zilele mele bune s-ar putea să-l numesc prieten. Au trecut mulți ani până să descopăr că Will făcea parte dintr-o asociație mult mai mare. Unii o numesc rețea clandestină, alții piață neagră, însă pe mine nu mă interesează decât ce fac ei acolo. Au „garduri”, oameni ca Will, peste tot. Chiar și în Archeon, oricât de neverosimil ar părea. Transportă bunuri ilegale prin toată țara. Și acum pun pariu că s-ar putea să facă o excepție și să transporte în schimb o persoană.

— Categoric nu.

În cei opt ani de când îl cunosc, Will nu m-a refuzat niciodată. Acum, boșorogul ăsta stafidit practic îmi trântește în față portierele furgonetei. Din fericire, Kilorn a rămas acasă, așa că nu poate să mă vadă cum eșuez în a-l ajuta.

— Will, *te rog*! Știu că poți s-o faci…

Will clatină din cap și barba lui albă i se leagănă.

— Chiar dacă *aș putea,* eu sunt doar un simplu comerciant. Oamenii cu care lucrez nu sunt genul care să-și irosească timpul și energia pentru a transporta dintr-un loc în altul un fugar. Nu cu asta ne ocupăm noi.

Simt cum singura mea speranță, singura speranță a lui Kilorn îmi scapă printre degete.

Probabil că Will îmi vede disperarea din ochi, căci se înmoaie, sprijinindu-se de portiera furgonetei. Oftează adânc și aruncă o privire peste umăr, în bezna furgonetei. După câteva clipe, întoarce capul înapoi și îmi face semn să mă urc în mașină. Îl urmez fericită.

— Will, îți mulțumesc! mă bâlbâi eu. Nu știi cât înseamnă asta pentru mine…

— Fato, așază-te și ține-ți fleanca, spune o voce pe o tonalitate înaltă.

Din întunericul furgonetei, de-abia vizibilă în lumina slabă a lumânării albastre a lui Will, o femeie se ridică în picioare. O fată, mai bine zis, de vreme ce nu pare a fi mai mare decât mine. Dar e mult mai înaltă, cu o mină de războinică. Pistolul de la brâu, vârât într-o cingătoare roșie cu imprimeu cu sori, sigur nu e autorizat. E prea blondă și deschisă la ten pentru a fi din Pilonii și, judecând după pelicula de sudoare de pe chipul ei, nu prea e obișnuită cu căldura și umiditatea. O străină, o călătoare, de fapt, o exilată. *Exact persoana de care am nevoie.*

Gesticulează din mână spre banca montată în peretele furgonetei, iar ea se așază din nou numai după ce o fac eu. Will vine lângă noi, se prăbușește într-un scaun șubred și ne privește când pe una, când pe alta.

— Mare Barrow, ți-o prezint pe Farley, murmură el.

Fata își încleștează maxilarul și apoi mă studiază cu atenție.

— Carevasăzică, ai o încărcătură de transportat.

— Eu și încă un băiat…

Farley ridică o mână mare, plină de bătături, și mă întrerupe.

— O *încărcătură,* repetă ea cu subînțeles.

Inima îmi saltă de bucurie; această fată numită Farley s-ar putea să-mi dea o mână de ajutor.

— Și care e destinația?

Îmi răscolesc mintea, încercând să mă gândesc la un loc sigur. Vechea hartă de la școală îmi trece prin fața ochilor, ilustrând coasta, râurile, orașele, satele și câte și mai câte. De la Golful Portuar până în Ținutul Lacurilor, de la tundra nordică până în deșerturile radioactive ale Ruinelor și ale Puhoiului, toate sunt periculoase pentru noi.

— Într-un loc în care să fim în siguranță față de argintii. Asta-i tot.

Farley rămâne impasibilă.

— Siguranța are un preț, fato!

— Totul are un preț, *fato*! i-o întorc eu, folosind același ton. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

În furgonetă urmează un lung moment de tăcere. Simt cum noaptea se risipește, furându-i lui Kilorn minute prețioase. În mod sigur Farley îmi simte neliniștea și nerăbdarea, însă nu se grăbește deloc să vorbească. După ceea ce pare a fi o eternitate, deschide într-un sfârșit gura.

— Mare Barrow, Garda Stacojie acceptă.

E nevoie de toată stăpânirea de sine pe care o am ca să nu sar de pe scaun de bucurie. Însă ceva tot nu-mi dă pace și mă împiedică să zâmbesc.

— Plata va fi efectuată într-o singură tranșă, în echivalentul a o mie de coroane, continuă Farley.

Asta mă lasă fără grai. Până și Will pare surprins, dacă e să mă iau după sprâncenele lui albe și stufoase, care îi dispar sub breton.

— O *mie*? îngaim eu.

Nimeni nu face afaceri cu astfel de sume, nu în Pilonii. Cu suma asta mi-aș putea hrăni familia un an. *Mai mulți ani.*

Dar Farley n-a terminat. Am bănuiala că se bucură de asta.

— Suma poate fi plătită în bancnote, tetradrahme sau în echivalentul unui troc. Prețul e per articol, desigur.

Două mii de coroane. O avere. Libertatea noastră valorează o avere.

— Încărcătura voastră va fi mutată poimâine. Atunci va trebui să și plătiți.

De-abia mai pot să respir. În două zile trebuie să fac rost de mai mulți decât am furat vreodată. *N-am nicio șansă.*

Farley nici măcar nu-mi acordă timp să protestez.

— Accepți termenii?

— Am nevoie de mai mult timp.

Farley clatină din cap și se apleacă spre mine. Simt mirosul de praf de pușcă pe care îl emană.

— Accepți termenii?

E imposibil. E o nebunie. *E cea mai bună șansă pe care o avem.*

— Accept termenii.

•

Următoarele clipe sunt ca un vârtej amețitor în timp ce mă întorc acasă pe întuneric. Mintea mi-a luat-o la goană în încercarea de a găsi o modalitate pentru a pune mâna pe ceva ce se apropie cât de cât de prețul lui Farley. În Pilonii nu există nimic, asta-i mai mult decât sigur.

Kilorn încă mă așteaptă în întunericul de sub casa mea, arătând ca un băiețel rătăcit. Bănuiesc că așa și este.

— Vești proaste? întreabă el, și chiar dacă încearcă să pară relaxat, vocea tot îi tremură.

— Rețeaua clandestină ne poate scoate de-aici.

De dragul lui, încerc să rămân calmă în timp ce îi explic cum stau lucrurile. Două mii de coroane ar putea foarte bine să coste tronul regelui, însă eu o fac să pară floare la ureche.

— Dacă există cineva care să poată face asta, aceia suntem noi. *Noi.*

— Mare…

Vocea lui e rece, mai rece decât iarna, însă privirea lui de om înfrânt e cea care îmi dă fiori.

— S-a terminat. Am pierdut.

— Dar dacă am putea să…

Kilorn mă apucă de umeri, ținându-mă la distanță în strânsoarea lui fermă. Nu mă doare, dar tot mă șochează.

— Mare, nu-mi face asta. Nu mă face să cred că există o modalitate de a scăpa de asta. Nu-mi da speranțe deșarte.

Are dreptate. E un lucru lipsit de inimă să-i oferi cuiva speranțe, când nu ai de unde. Nu face decât să transforme totul în dezamăgire, indignare, furie – acele lucruri care fac ca această viață să fie și mai dificilă decât este deja.

— Trebuie să accept realitatea. Poate… poate că atunci voi putea să-mi limpezesc gândurile și să mă antrenez cum trebuie, pentru a avea o șansă de a fi soldat.

Îl apuc de încheieturi și îl strâng bine.

— Vorbești de parcă deja ai murit.

— Poate că am murit.

— Frații mei…

— Tatăl tău a avut grijă ca ei să știe ce făceau. Și îi ajută și faptul că sunt vânjoși.

Se străduiește să rânjească, încercând să mă facă să râd. Nu funcționează.

— Sunt un bun înotător și un bun marinar. O să aibă nevoie de mine în zona lacurilor.

Abia atunci când își petrece brațele în jurul meu și mă îmbrățișează îmi dau seama că tremur.

— Kilorn… murmur eu la pieptul său.

Însă următoarele cuvinte nu vor să iasă. *Ar trebui să fiu eu în locul lui.* Însă vremea mea se apropie cu repeziciune. Pot doar să sper că el va supraviețui suficient cât să-l văd din nou, la cazarmă sau într-o tranșee. Poate că abia atunci voi găsi cuvintele potrivite. Poate că abia atunci voi înțelege ce simt.

— Mare, îți mulțumesc. Pentru tot.

Face un pas înapoi, dându-mi drumul mult prea repede.

— Dacă pui bani deoparte, vei avea suficienți când vor veni legionarii după tine.

Încuviințez de dragul lui. Dar nu am de gând să-l las să lupte și să moară singur.

Când mă urc în pat, știu că nu voi mai apuca să adorm. Trebuie să existe ceva ce pot face, și chiar dacă îmi va lua o noapte întreagă, o să găsesc o soluție.

Gisa tușește în somn, un sunet delicat. Chiar și când doarme reușește să se poarte ca o doamnă. Nu e de mirare că-și găsește locul printre argintii. Are toate caracteristicile pe care ei le caută la un roșu: e rezervată, mulțumită și nu are pretenții. E un lucru bun că ea e cea care trebuie să aibă de-a face cu ei, că ea e cea care îi ajută pe idioții cu puteri supraomenești să aleagă mătăsuri și materiale fine pentru hainele pe care le vor purta doar o dată. Ea spune că te obișnuiești cu asta, cu banii pe care ei îi aruncă pe asemenea lucruri triviale. Iar la Marea Grădină, piața din Cetatea Soarelui, prețurile sunt de zece ori mai mari. Alături de croitoreasa ei, Gisa coase dantelă, mătase, blană, ba chiar și pietre prețioase, pentru a confecționa adevărate opere de artă pentru elita argintie, care se pare că îi urmează peste tot pe cei din familia regală. Parada, îi numește ea, un marș nesfârșit de filfizoni dichisiți, unul mai mândru și mai ridicol decât altul. Cu toții argintii, cu toții absurzi și cu toții obsedați de statut.

În seara asta îi urăsc mai tare ca oricând. Ciorapii pe care ei îi pierd probabil că ne-ar ajuta pe mine, pe Kilorn și pe jumătate din tinerii din Pilonii să scăpăm de încorporare.

Pentru a doua oară în seara asta, mă fulgeră o idee.

— Gisa, trezește-te!

Nu șoptesc. Fata asta doarme buștean.

— *Gisa*!

Se foiește și geme cu fața adâncită în pernă.

— Uneori îmi doresc să te omor, bombăne ea.

— Ce drăguț! Acum, *trezește-te*!

Ochii încă îi sunt închiși când mă năpustesc asupra ei, aterizând pe ea ca o pisică uriașă. Înainte să înceapă să țipe, să se vaite și să o trezească pe mama, îmi pun mâna peste gura ei.

— Te rog să mă asculți, asta-i tot ce-ți cer. Nu vorbi, doar ascultă.

Pufnește în mâna mea, dar dă din cap a încuviințare.

— Kilorn…

Se îmbujorează imediat ce-i aude numele. Ba chiar chicotește, ceea ce nu face niciodată. Dar n-am timp acum de pasiunile ei de școlăriță.

— Gisa, încetează! exclam eu, inspirând adânc. Kilorn va fi încorporat.

Apoi râsetele dispar. Încorporarea nu e o minciună, nu pentru noi.

— Am găsit o cale de a-l scoate de-aici, de a-l salva de război, dar am nevoie de ajutorul tău ca s-o fac.

Mă doare să spun asta, dar, cumva, cuvintele îmi zboară de pe buze.

— Gisa, am nevoie de tine. Vrei să mă ajuți?

Nu ezită să răspundă și simt un imens val de iubire pentru sora mea.

— Da.

•

E bine că sunt scundă, altminteri uniforma în plus a Gisei nu mi-ar veni cu niciun chip. E groasă și închisă la culoare, deloc potrivită pentru soarele verii, cu nasturi și fermoare care se pare că se prăjesc la căldură. Rucsacul de pe spatele meu se mișcă întruna, iar greutatea stofelor și a instrumentelor de cusut aproape că mă doboară. Gisa are și ea un rucsac și o uniformă

sufocantă, dar se pare că n-o deranjează deloc. E obișnuită cu munca și cu viața grea.

Navigăm cea mai mare distanță în susul râului, îngrămădite între banițe de făină, pe barja unui fermier mărinimos cu care Gisa s-a împrietenit în urmă cu mulți ani. Pe-aici, oamenii au încredere în ea, așa cum n-ar putea s-o facă niciodată cu mine. Fermierul ne pune să debarcăm la circa un kilometru și jumătate de destinația noastră, în apropiere de o serpentină de comercianți care se îndreaptă spre Cetatea Soarelui. Acum mergem laolaltă cu ei, spre ceea ce Gisa numește Poarta Grădinii, cu toate că nu văd nicio grădină prin apropiere. De fapt, e o poartă construită din sticlă strălucitoare, care ne orbește înainte ca măcar să apucăm să punem un picior dincolo de ea. Restul zidului pare a fi făcut din același material, dar nu prea îmi vine să cred că un rege argintiu ar fi atât de tâmpit cât să se ascundă în spatele unor ziduri de sticlă.

— Nu e sticlă, îmi explică Gisa. Sau, cel puțin, nu în totalitate. Argintiii au descoperit o metodă să încălzească diamantul și să-l amestece cu alte materiale. E pur și simplu impenetrabil. Nici măcar o bombă n-ar putea trece prin chestia asta.

Ziduri de diamant.

— Pare necesar.

— Ține capul plecat. Lasă-mă pe mine să vorbesc, îmi șoptește ea.

Rămân în spatele ei, cu ochii pe drumul care se transformă treptat din asfalt negru crăpat în marmură albă pavată. E atât de neted, încât aproape că alunec, dar Gisa mă apucă de mână la țanc. Kilorn n-ar avea nicio problemă să meargă pe-aici, nu cu picioarele sale de marinar. Dar Kilorn oricum n-ar trece pe aici. A renunțat deja. *Eu n-am s-o fac.*

În timp ce ne apropiem de porțile de diamant, mijesc ochii pentru a mă uita la ceea ce se află dincolo. Deși Cetatea Soarelui există doar pentru un anotimp, fiind abandonată înainte de primul vânt mușcător, e cel mai mare oraș pe care l-am văzut vreodată. Există străzi aglomerate, magazine, taverne, case și curți, toate îndreptate spre o monstruozitate sclipitoare construită din sticlă-de-diamant și marmură. Și acum știu de unde își trage numele. Reședința Soarelui strălucește ca o stea, un amestec de turle și poduri înalte de vreo treizeci de metri.

Din câte se pare, anumite părți ale construcției se întunecă la comandă, pentru a le oferi intimitate ocupanților. Nu le poți oferi țăranilor ocazia de a trage cu ochiul la rege și la curtea sa. E uimitoare, intimidantă, magnifică – și asta e doar locuința de *vară.*

— Numele! latră o voce dură, iar Gisa se oprește.

— Gisa Barrow. Ea e sora mea, Mare Barrow. Mă ajută să transport niște mărfuri pentru maestra mea.

Gisa nici măcar nu clipește, adoptând o voce monotonă, aproape plictisită. Agentul de securitate dă din cap spre mine și eu îmi mișc rucsacul, dându-mă în spectacol. Gisa îi înmânează cărțile noastre de identitate, niște chestii rupte și murdare, pe cale să se destrame, dar suficiente cât să ne ajute să trecem.

Bărbatul care le examinează probabil că o cunoaște pe Gisa, căci de-abia se uită pe cartea ei de identitate. Pe a mea o studiază lung, uitându-se pentru un minut când la poza mea, când la fața mea. Mă întreb dacă e și el un șoptitor care îmi poate citi gândurile. Asta ar pune capăt imediat micii noastre excursii și probabil mi-ar aduce și un ștreang în jurul gâtului.

— Încheieturile, oftează el, deja plictisit de noi.

Preț de o clipă sunt nedumerită, dar Gisa își întinde mâna dreaptă fără să stea pe gânduri. Eu îi imit gestul, ridicând brațul spre agent, care ne prinde o pereche de brățări roșii în jurul încheieturilor. Cercurile se micșorează până ce devin la fel de strânse ca niște cătușe – n-ai cum să-ți scoți chestiile astea de unul singur.

— Treceți, ne spune agentul, gesticulând leneș din mână.

Două tinere nu reprezintă o amenințare pentru el.

Gisa dă din cap drept mulțumire, dar eu n-o fac. Acest bărbat nu merită nici măcar un dram de recunoștință. Porțile se deschid în jurul nostru și înaintăm. Bătăile inimii, pe care le simt în urechi, amuțesc zgomotul Marii Grădini în timp ce pășim într-o lume cu totul diferită.

E o piață așa cum nu mi-a mai fost dat să văd, mărginită de flori, copaci și fântâni. Roșiii sunt puțini și iuți, îndeplinind comisioane sau vânzând tot felul de produse, cu toții purtând brățări roșii. Cu toate că argintiii nu poartă nicio brățară, nu e deloc greu să-i deosebești. Sunt plini de nestemate și metale prețioase, o avere pe fiecare în parte. O singură lovitură și mă

pot întoarce acasă cu tot ceea ce am nevoie. Cu toții sunt înalți și frumoși și detașați, mișcându-se cu o grație domoală, pe care niciun roșu n-o poate stăpâni. Pur și simplu nu avem timpul necesar pentru a ne mișca așa.

Gisa mă conduce pe lângă o patiserie cu prăjituri învelite în glazură aurie, o băcănie ce are în vitrină fructe colorate, de care n-am mai auzit niciodată, și chiar și o menajerie plină de animale sălbatice. O fetiță, probabil argintie, dacă e să ne luăm după veșmintele purtate, hrănește cu bucățele de măr o creatură bălțată ce seamănă cu un cal și are un gât foarte lung. Câteva străzi mai încolo, un magazin de bijuterii strălucește în toate culorile curcubeului. Încerc să-l notez în minte, însă aici e foarte greu să ții capul drept. Aerul pare să pulseze, plin de viață.

Tocmai când sunt pe cale să cred că nu există nimic mai frumos decât acest loc, analizez mai bine argintiii și îmi aduc aminte cu exactitate cine sunt ei. Fetița e o telekinetică, făcând mărul să plutească la vreo trei metri în aer, pentru a hrăni animalul cu gât lung. Un florar își trece mâinile printr-un ghiveci cu flori albe, făcându-le să crească brusc și să se răsucească în jurul coatelor lui. El e un verzișor, un manipulator al plantelor și al pământului. Doi acvatici stau pe marginea unei fântâni și îi distrează plictisiți pe copii, creând sfere plutitoare din apă. Unul dintre ei are părul portocaliu și ochii plini de ură, chiar și atunci când copiii roiesc în jurul lui. Prin scuar, argintiii își văd în continuare de viețile lor extraordinare. Sunt enorm de mulți – maiestuoși și minunați, și puternici, și la atâția ani-lumină de lumea pe care o cunosc eu.

— Așa trăiește cealaltă jumătate, murmură Gisa, care mi-a înțeles stupoarea. E suficient ca să te facă să-ți fie scârbă.

Sentimentul de vină mă lovește din plin. Mereu am fost geloasă pe Gisa, pe talentul ei și pe toate privilegiile pe care acesta i le oferă, însă nu m-am gândit niciodată la prețul pe care ea îl plătește. Nu a dat prea mult pe la școală și are foarte puțini prieteni în Pilonii. Dacă Gisa ar fi normală, ar avea foarte mulți. Ar zâmbi. În schimb, fata în vârstă de paisprezece ani își îndeplinește obligațiile cu acul și ața, cărând pe umeri viitorul familiei ei, vârâtă până la gât într-o lume pe care o urăște.

— Gi, îți mulțumesc, îi șoptesc eu la ureche.

Ea știe că nu mă refer doar la ceea ce a făcut azi.

— Atelierul Sallei e aici, cel cu paravanul albastru.

Gesticulează spre o stradă lăturalnică, unde se vede un magazinaș înghesuit între două cafenele.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești acolo.

— N-o să am, îi răspund eu iute. Chiar dacă lucrurile vor ieși prost, n-am de gând să te implic și pe tine.

— Bine.

Apoi mă apucă de mână, strângând-o tare preț de o clipă.

— Ai grijă! Astăzi e aglomerat, mai mult decât de obicei.

— Mai multe locuri în care să mă ascund, îi spun eu cu un zâmbet năstrușnic.

Însă tonul ei e serios.

— Și mai mulți agenți.

Continuăm să mergem, fiecare pas aducându-ne tot mai aproape de momentul în care ea mă va lăsa singură în acest loc straniu. Un val de panică mă străbate brusc atunci când Gisa îmi ia cu grijă rucsacul de pe umeri. Am ajuns la atelierul ei.

Pentru a mă calma, încep să turui în șoaptă:

— Nu vorbesc cu nimeni, nu mă uit în ochii nimănui. Nu mă opresc. Plec pe unde am venit, prin Poarta Grădinii. Agentul îmi scoate brățara și eu continui să merg.

Gisa încuviințează în timp ce vorbesc, cu ochii mari, îngrijorați și poate chiar optimiști.

— Sunt șaisprezece kilometri până acasă, adaug eu.

— Șaisprezece kilometri până acasă, repetă ea.

Dorindu-mi din toată inima să pot merge cu ea, o urmăresc pe Gisa dispărând sub paravanul albastru. Până aici m-a adus ea. De acum, totul ține de mine.

PATRU

Am mai făcut asta de nenumărate ori: studiez mulțimea așa cum ar face un lup cu o turmă de oi. Îi caut pe cei slabi, domoli, naivi. Doar că acum eu sunt prada. Aș putea alege un agil care m-ar prinde cât ai clipi din ochi sau, mai rău, un șoptitor care probabil că m-ar simți venind de la un kilometru depărtare. Chiar și fetița telekinetică m-ar putea învinge, dacă lucrurile nu ar merge conform planului. Așa că va trebui să fiu mai iute ca oricând, mai isteață ca oricând și, cel mai dificil dintre toate, mai *norocoasă* ca oricând. Situația asta e enervantă. Din fericire, nimeni nu bagă în seamă o altă servitoare roșie, o altă insectă care se plimbă pe lângă ospățul zeilor.

Mă întorc înapoi în scuar, cu brațele atârnate fără vlagă pe lângă corp. În mod normal, așa operez eu, plimbându-mă printre cele mai aglomerate părți ale mulțimii, lăsându-mi mâinile să prindă genți și buzunare așa cum pânzele de păianjen prind muște. Nu sunt atât de proastă încât să încerc asta aici. În schimb, mă amestec printre oamenii din scuar. Acum nu mai sunt fermecată de splendoarea lucrurilor care mă înconjoară, ci privesc dincolo de ele, spre fisurile din piatră și spre agenții de securitate în uniforme negre, care stau ascunși în cotloane întunecate. Imposibila lume argintie devine mai clară. Argintiii de-abia se uită unii la alții și nu zâmbesc *niciodată.* Doar roșiii par să trăiască aici cu adevărat, zburând agitați printre bărbații și femeile care duc o viață mai bună decât ei, dar care se mișcă mereu cu încetinitorul. În pofida căldurii, a soarelui și a drapelelor în culori deschise, n-am mai văzut niciodată un loc atât de rece.

Însă ceea ce mă îngrijorează cel mai tare sunt camerele negre de supraveghere ascunse sub corturi sau pe alei. Acasă avem doar câteva, la avanpostul securității și în arenă, însă în piață sunt peste tot. Aproape că le aud bâzâind, trimițând un avertisment: *cineva e cu ochii pe tine.*

Fluxul de oameni mă duce spre bulevard, trecând pe lângă tot soiul de taverne și cafenele. Argintiii stau așezați la masă într-un bar în aer liber, urmărind mulțimea cum trece, în timp ce ei se

bucură de băuturile de dimineață. Unii se uită la monitoare montate în pereți sau care atârnă de arcade. Pe fiecare monitor e ceva diferit: meciuri vechi din arene, telejurnale sau transmisiuni animate în culori vesele, pe care nu le înțeleg, dar care se amestecă în capul meu. Sunetele stridente ale ecranelor și zgomotele îndepărtate ale interferenței statice îmi bâzâie întruna în urechi. Cum de ei le suportă, habar n-am. Dar argintiii nici măcar nu clipesc spre monitoarele lor și îți lasă senzația că le ignoră cu desăvârșire.

Reședința Soarelui aruncă o umbră strălucitoare peste mine și mă trezesc că o privesc din nou cu o admirație prostească. Apoi o melodie monotonă mă trezește din visare. La început pare a fi genericul arenei, cel folosit pentru începerea Vitejiilor, însă acesta e diferit. Mai grav și oarecum mai profund. Fără să stau pe gânduri, mă îndrept spre locul în care se aude.

În barul de lângă mine, toate monitoarele trec la aceeași transmisiune. Nu e vreun discurs al regelui, ci o ediție specială a telejurnalului. Până și argintiii se opresc să le urmărească într-o tăcere deplină. Transmisiunea începe când genericul ia sfârșit. O femeie blondă supraponderală, fără îndoială argintie, apare pe ecran. Citește de pe o foaie de hârtie și pare a fi îngrozită.

— Argintii din Norta, vă cerem scuze pentru întrerupere. În urmă cu treizeci de minute a avut loc un atac terorist în capitală.

În jurul meu, argintiii icnesc și încep să murmure agitați.

Mie nu îmi prea vine a crede. Atac terorist? Asupra argintiilor?

E posibil așa ceva?

— E vorba de un bombardament organizat asupra clădirilor guvernului din vestul Archeonului. Potrivit declarațiilor, Tribunalul Regal, Trezoreria și Palatul Focului Alb au fost avariate, însă nici tribunalul și nici membrii consiliului nu erau în ședință în această dimineață.

Prezentatoarea dispare de pe ecran, fiind înlocuită cu imaginile unei clădiri în flăcări. Agenții de securitate evacuează oamenii, în timp ce acvaticii aruncă apă peste flăcări. Tămăduitorii, care poartă pe brațe cruci în roșu și negru, aleargă încolo și încoace printre ei.

— Familia regală nu se afla în reședința de la Palatul Focului Alb și până în prezent nu există victime. Regele Tiberias se va adresa națiunii în aproximativ o oră.

Un argintiu de lângă mine își face mâna pumn și o izbește de bar, spărgându-i suprafața solidă de piatră. *Un oțelit.*

— Sigur e mâna lacuștrilor! Au început să piardă în nord și acum vin în sud să bage spaima în noi!

Alți câțiva urlă odată cu el, blestemându-i pe lacuștri.

— Ar trebui să-i ștergem de pe fața pământului, să-i împingem până la Prerie! urlă un alt argintiu.

Cei mai mulți ovaționează aprobator. E nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sar la beregata acestor lași, care nu vor vedea niciodată fronturile de război și care nu-și vor trimite niciodată copiii să lupte. Războiul argintiilor e plătit cu sângele roșiilor.

În timp ce imaginile continuau să curgă, arătându-ne cum fațada de marmură a tribunalului se spulberă în urma exploziei sau cum un perete din sticlă-de-diamant rezistă unei mingi de foc, o parte din mine se bucură. Argintiii nu sunt invincibili. Au și ei dușmani, dușmani care îi pot răni, și, pentru prima dată, nu se ascund în spatele unui scut format din roșii.

Prezentatoarea revine pe ecran, mai palidă ca oricând. Cineva din studio îi șoptește ceva și ea începe să răsfoiască agitată hârtiile.

— Se pare că responsabilă pentru bombardamentul Archeonului e o organizație, declară ea, bâlbâindu-se puțin.

Bărbații mânioși de lângă mine fac imediat liniște, curioși să audă ce mai are de spus prezentatoarea.

— O grupare teroristă ce își spune Garda Stacojie a lansat în urmă cu câteva clipe acest material video.

„Garda Stacojie?” „Ce mama dracului...?” „E o glumă...” și alte întrebări confuze încep să plutească în bar. Nimeni n-a mai auzit până acum de Garda Stacojie.

Însă eu am auzit.

Farley a folosit această denumire, referindu-se la ea și la Will. Însă ei simt *contrabandiști,* nu teroriști sau bombardieri sau cum vor să-i numească cei de la telejurnal. *E o coincidență, nu poate fi vorba de ei.*

Pe ecran sunt pusă față în față cu o priveliște îngrozitoare. O femeie stă în fața unei camere tremurătoare, cu o bandană stacojie înfășurată în jurul feței, astfel încât numai părul ei auriu și ochii albaștri se văd. Într-o mână are un pistol și în cealaltă un steag roșu ponosit. Și în piept are prinsă o insignă de bronz în forma unui soare rupt în două.

— Noi suntem Garda Stacojie și luptăm pentru libertatea și egalitatea tuturor oamenilor… anunță femeia.

Îi recunosc pe loc vocea.

Farley.

— … începând cu roșiii.

Nu trebuie să fii un geniu ca să știi că un bar plin de argintii furioși și violenți e ultimul loc în care și-ar dori să se afle o fată roșie. Dar nu mă pot mișca. Nu-mi pot dezlipi ochii de pe chipul lui Farley.

— Voi vă credeți stăpânii lumii, însă domnia voastră ca suverani și zei a ajuns la final. Până ce nu ne veți recunoaște ca *oameni,* ca *egali,* lupta va fi la ușa voastră. Nu pe un câmp de luptă, ci în orașele voastre. Pe străzile voastre. În casele voastre. Voi nu ne vedeți, așa că noi suntem peste tot.

Vocea ei e autoritară și echilibrată.

— Și vom răsări, roșii ca zorii zilei.

Roșii ca zorii zilei.

Materialul video ia sfârșit și imaginea se întoarce la blonda care a rămas cu gura căscată. Urletele acoperă restul transmisiunii în timp ce argintiii din bar își revin din șoc. Zbiară din cauza lui Farley, numind-o teroristă, asasină, diavol roșu. Înainte ca privirea lor să cadă asupra mea, mă retrag pe stradă.

Însă, de-a lungul bulevardului, de la scuar și până la Reședința Soarelui, argintiii încep să curgă șuvoi din toate barurile și cafenelele. Încerc să-mi rup brățara roșie de la încheietura mâinii, însă chestia asta tâmpită nu cedează. Alți roșii dispar pe alei și intrânduri, încercând să fugă din calea lor, iar eu sunt suficient de isteață încât să procedez la fel. Când găsesc în sfârșit o alee, încep țipetele.

Din instinct, întorc capul și văd un argintiu ținând de gât un bărbat roșu.

— Vă rog! îl imploră el. Nu știu, nu știu cine dracu’ sunt oamenii ăia!

— Ce anume e Garda Stacojie? zbiară argintiul, pe care îl recunosc ca fiind unul dintre acvaticii care îi distrau pe copii în urmă cu mai puțin de jumătate de oră. Cine sunt ăștia?

Înainte ca roșul să poată răspunde, un jet de apă se izbește de el, mai puternic ca lovitura unui ciocan. Acvaticul mișcă din mână și apa se ridică, împroșcându-l din cap până în picioare. Argintiii înconjoară scena, zâmbind satisfăcuți, ovaționându-și tovarășul. Roșul bolborosește și icnește, încercând să-și recapete răsuflarea. Își declară nevinovăția în fiecare secundă în care poate, însă apa vine întruna peste el. Acvaticul, cu ochii plini de ură, nu dă semne c-ar vrea să se oprească. Adună apă din fântâni, din paharele de pe mese, aruncând-o din nou și din nou peste bărbatul roșu.

Acvaticul îl îneacă.

•

Paravanul albastru e farul meu călăuzitor, ghidându-mă pe străzile pline de oameni panicați, în timp ce mă feresc deopotrivă de roșii și de argintii. De obicei, haosul e prietenul meu cel mai bun, ușurându-mi foarte tare munca de hoț de buzunare. Nimeni nu observă o pungă de bani lipsă când fug disperați să-și salveze viețile. Însă Kilorn și cele două mii de coroane nu mai reprezintă prioritatea mea. Acum nu mă gândesc decât să ajung la Gisa și să ies din orașul care cu siguranță va deveni o închisoare. *Dacă închid porțile*... Nu vreau să mă gândesc cum ar fi să rămân blocată aici, prinsă în spatele sticlei, având libertatea la o aruncătură de băț de mine.

Agenții aleargă încolo și încoace pe stradă – ei nu știu ce să facă sau pe cine să protejeze. Câțiva dintre ei încercuiesc niște roșii, obligându-i să se pună în genunchi. Aceștia tremură și îi imploră, repetând din nou și din nou că nu știu nimic. Pot să pun pariu că eu sunt singura persoană din tot orașul care a *auzit* de Garda Stacojie înainte de telejurnal.

Asta mă face iar să mă panichez. Dacă sunt prinsă, dacă le spun ceea ce știu – oare ce le vor face alor mei? Lui Kilorn? Celor din Pilonii?

Nu trebuie să mă prindă.

Folosindu-mă de standuri pentru a mă ascunde, fug mâncând pământul. Strada principală e o zonă de război, însă rămân cu privirea îndreptată spre paravanul albastru din spatele

scuarului. Trec de magazinul de bijuterii și încetinesc. O singură piesă l-ar putea salva pe Kilorn. În acea fracțiune de secundă în care mă gândesc să mă opresc, o grindină formată din cioburi de sticlă îmi zgârie fața. Pe stradă, un telekinetic mă fixează cu privirea și țintește din nou. Nu-i dau ocazia s-o facă și o tai din loc, alunecând pe sub perdele și standuri și brațe întinse, până ce ajung înapoi în scuar. Înainte să-mi dau seama, împroșc apă cu picioarele în timp ce sprintez prin fântână.

Un val albastru înspumat mă izbește dintr-o parte, făcându-mă să cad în apa agitată. Fântâna nu e adâncă, are doar vreo jumătate de metru, însă apa seamănă cu plumbul. Nu mă pot mișca, nu pot înota, *nu pot respira.* De-abia pot să gândesc. Mintea mea poate doar să zbiere *acvatic* și îmi aduc aminte de bietul bărbat roșu de pe bulevard, care s-a înecat în picioare. Capul mi se izbește de fundul de piatră și văd stele, *scântei*, înainte ca vederea să mi se limpezească. Fiecare centimetru din pielea mea pare încărcat cu electricitate. Apa se mișcă în jurul meu, din nou normală, iar eu răsar la suprafața fântânii. Aerul urlă în plămânii mei, mistuindu-mi gâtul și nasul, dar nu-mi pasă. *Trăiesc.*

O pereche de mâini mici și puternice mă apucă de guler, încercând să mă scoată din fântână. *Gisa.* Fac un efort să ies și ne rostogolim amândouă pe jos.

— Trebuie să plecăm! zbier eu, ridicându-mă în picioare.

Gisa aleargă deja înaintea mea, îndreptându-se spre Poarta Grădinii.

— Văd că ești foarte perspicace! strigă ea peste umăr.

Nu pot să nu arunc o privire înspre scuar în timp ce o urmez. Gloata de argintii se revarsă din toate părțile, căutând printre standuri precum o haită de lupi înfometați. Cei câțiva roșii rămași în urmă stau ghemuiți pe jos și tremură de frică, implorând milă. Și în fântâna din care tocmai am scăpat plutește cu fața în jos un bărbat cu păr portocaliu.

Trupul îmi tremură și sunt un pachet de nervi în timp ce ne îndreptăm spre poartă. Gisa mă ține de mână, trăgându-mă prin mulțime.

— Șaisprezece kilometri până acasă, murmură Gisa. Ai luat ce aveai nevoie?

Greutatea rușinii mele mă apasă tare pe umeri în timp ce clatin din cap. N-am avut timp. De-abia am putut să ajung pe bulevard înainte de difuzarea telejurnalului. *N-am putut să fac nimic.*

Gisa pare dezamăgită, încruntându-se ușor.

— O să găsim noi o cale de-a rezolva problema, spune ea, vocea ei fiind la fel de disperată pe cât mă simt eu.

Însă poarta se ivește în fața noastră, apropiindu-se tot mai tare cu fiecare secundă, lucru care, de fapt, mă îngrozește: odată ce voi trece prin ea, odată ce voi pleca de-aici, Kilorn va dispărea cu adevărat.

Și cred că Gisa de asta o face.

Înainte să o pot opri, să o pot înșfăca sau să o pot trage înapoi, mânuțele iscusite ale Gisei se strecoară în geanta cuiva. Și nu în geanta oricui, ci în a unui argintiu. Un argintiu cu ochi de plumb, nas dur și umeri lați, care transmit un mesaj foarte clar: „Nu te pune cu mine”. Se prea poate ca Gisa să fie o artistă cu acul și ața ei, dar în mod clar nu e o hoață de buzunare. Bărbatului îi ia doar o secundă ca să-și dea seama ce anume se petrece. Și, apoi, cineva o ridică pe Gisa de pe pământ.

E același argintiu. Sunt *doi. Gemeni*?

— Nu e deloc înțelept să te apuci de făcut argintii la buzunare, spun gemenii la unison.

Și apoi se transformă în trei, patru, cinci, șase, înconjurându-ne în mulțime. *Multiplicându-se. Argintiul ăsta e un replicator.*

Mă ia cu amețeli.

— Nu voia să vă facă rău, e doar o copilă proastă…

— Sunt doar o copilă proastă! urlă Gisa, încercând să-l lovească pe cel care o ține.

Argintiii chicotesc împreună, scoțând un sunet înspăimântător.

Mă întind spre Gisa, încercând să o trag spre mine, însă unul dintre ei mă pune la pământ. Drumul tare de piatră mă lasă fără suflare și gâfâi în încercarea de a-mi recăpăta respirația, privind neajutorată în timp ce un alt geamăn își lipește piciorul de abdomenul meu, țintuindu-mă la pământ.

— Vă rog… îngaim eu, însă nimeni nu mă mai ascultă.

Zgomotele din capul meu se intensifică în timp ce toate camerele de supraveghere se rotesc spre noi. Mă simt din nou

încărcată de electricitate, acum din cauză că mă tem pentru sora mea.

Un agent de securitate, cel care ne-a lăsat înăuntru mai devreme în această dimineață, se îndreaptă cu pași apăsați spre noi și observ că are un pistol în mână.

— Ce se întâmplă aici? mârâie el, privindu-i pe argintiii identici.

Unul câte unul, se îmbină la loc, până ce rămân doar doi: cel care o ține pe Gisa și cel care mă țintuiește pe mine.

— Fata asta e o hoață! îi explică unul dintre ei, scuturându-mi sora.

Gisa e chiar de admirat că nu țipă.

Agentul o recunoaște și, preț de o clipă, chipul său dur se transformă într-o căutătură urâtă.

— Fato, cunoști legea.

Gisa își lasă capul în piept.

— Cunosc legea.

Mă zbat cât de tare pot, încercând să opresc ceea ce o să urmeze. În acea clipă, în mijlocul haosului, un monitor din apropiere clipește, se crapă și se sparge în mii de bucățele. Dar asta nu îl împiedică pe agent să o înșface pe Gisa și să o împingă la pământ.

Urlu din toți rărunchii, alăturându-mă răzmeriței și haosului.

— Eu sunt vinovată! A fost ideea mea! Răniți-mă pe mine!

Însă ei nu mă ascultă. Nu le pasă.

Nu pot decât să privesc neajutorată în timp ce agentul o întinde pe Gisa lângă mine. Ochii ei îi fixează pe ai mei când el își coboară pistolul, spulberându-i oasele de la mâna cu care coase.

CINCI

Kilorn o să mă găsească oriunde aș încerca să mă ascund, așa că mă aflu în continuă mișcare. Sprintez de parcă aș putea scăpa de ceea ce i-am făcut Gisei, de dezamăgirea pe care i-am cauzat-o lui Kilorn, de felul în care am distrus totul. Dar nu pot scăpa de expresia pe care a avut-o mama atunci când am adus-o pe Gisa la ușă. Am văzut disperarea adumbrindu-i chipul și am fugit înainte ca tata să-și facă apariția. Nu puteam să dau piept cu amândoi. *Sunt o lașă.*

Așa că alerg până ce nu mai pot gândi, până ce fiecare amintire urâtă se risipește, până ce nu mai pot să simt decât usturimea din mușchii mei. Ba chiar îmi spun întruna că lacrimile de pe obrajii mei sunt de la ploaie.

Când în cele din urmă încetinesc ca să-mi recapăt răsuflarea, mă trezesc la câțiva kilometri depărtare de sat, pe infamul drum nordic. În curbă, printre copaci, se întrezăresc luminile unui han, unul dintre numeroasele care se află pe drumurile vechi. E aglomerat ca în fiecare vară, plin de servitori și muncitori sezonieri, care urmează peste tot curtea regală. Aceștia nu locuiesc în Pilonii, nu mă cunosc, așa că sunt ușor de făcut la buzunare. O fac în fiecare vară, dar Kilorn e mereu lângă mine, zâmbind cu o băutură la gură în timp ce mă urmărește lucrând. *Presupun că n-am să mai văd mult timp acel zâmbet.*

Aud niște hohote de râs în timp ce câțiva bărbați ies clătinându-se din han, beți și euforici. Pungulețele lor cu bani zornăie vesele, îngreunate de salariul primit la sfârșitul zilei. *Bani argintii*, fiindcă slujesc, zâmbesc și se înclină în fața unor monștri deghizați în lorzi.

Astăzi am provocat multe rele și multă suferință celor pe care îi iubesc cel mai mult. Ar trebui să fac cale-ntoarsă și să mă duc acasă, pentru a da piept cu oamenii dragi, cât încă mai am un dram de curaj. Dar, în schimb, mă așez la umbra hanului, bucuroasă să rămân pe întuneric.

Bănuiesc că mă pricep doar la a-i face pe alții să sufere.

Nu-mi ia mult timp să îmi umplu buzunarele paltonului. Bețivanii ies o dată la câteva minute și mă lipesc de ei, arborând

un zâmbet pentru a-mi ascunde mâinile. Nimeni nu observă, nimănui nu-i pasă când mă fac din nou nevăzută. Sunt o umbră și nimeni nu își amintește de umbre.

Miezul nopții vine și pleacă și eu rămân nemișcată, așteptând. Luna din înaltul cerului e o amintire luminoasă a timpului care se scurge, cât a trecut de când am plecat de acasă. *Încă un buzunar,* îmi spun în gând. *Încă unul și plec.* Și așa mai trece o oră.

Atunci când iese următorul client, nu stau pe gânduri. E cu ochii îndreptați spre cer și nu mă observă. E prea ușor să întind mâna și să-mi trec un deget prin sforile punguței lui cu bani. Ar trebui să știu mai bine decât oricine că aici nimic nu e ușor, însă răzmerița și privirea pierdută a Gisei m-au făcut să înnebunesc de durere.

Mâna bărbatului se închide peste încheietura mea, strânsoarea lui fiind fermă și straniu de fierbinte când mă trage din umbră. Încerc să mă opun, să scap și să o iau la sănătoasa, dar el e prea puternic. Când se rotește, flăcările din ochii săi mă bagă în sperieți, exact la fel cum mi s-a întâmplat azi-dimineață. Dar primesc cu brațele deschise orice fel de pedeapsă pe care și-ar dori s-o invoce. O merit cu vârf și îndesat.

— O hoață, spune el, de-a dreptul surprins.

Clipesc spre el, luptându-mă cu nevoia de a râde. Nici măcar nu găsesc forța de a protesta.

— Evident!

Se uită lung la mine, examinându-mă din cap până în picioare. Mă face să mă simt jenată. După un moment îndelungat, bărbatul respiră adânc și îmi dă drumul. Uluită de acest gest, nu pot decât să mă holbez la el. Când o monedă argintie se rostogolește prin aer, îmi aduc aminte în ultima clipă să o prind. O *tetradrahmă. O tetradrahmă argintie*, *care face cât o întreagă coroană.* Depășește cu mult toți bănuții din buzunarele mele.

— Asta ar trebui să-ți ajungă o vreme, spune el, înainte să-i pot răspunde.

În lumina hanului, ochii săi sclipesc într-o nuanță de auriu-roșiatic – culoarea căldurii. Anii pe care mi i-am petrecut studiind oameni îmi sunt de folos. Părul lui negru e prea strălucitor, pielea prea palidă pentru a fi altceva decât un simplu

servitor. Dar fizicul său aduce mai mult cu cel al unui pădurar, cu umeri lați și picioare puternice. Și el e tânăr, puțin mai mare decât mine, cu toate că nu e la fel de sigur pe el cum ar trebui să fie un om de nouăsprezece sau douăzeci de ani.

Ar trebui să-i pup picioarele fiindcă mi-a dat drumul *și* mi-a făcut și un asemenea cadou generos, însă curiozitatea pune stăpânire pe mine. Mereu face asta.

— De ce?

Aceste două cuvinte ies aspre și dure. După o zi precum cea de azi, cum altfel ar putea fi?

Întrebarea îl ia prin surprindere și ridică din umeri.

— Ai nevoie de ea mai mult decât mine.

Vreau să-i arunc cu moneda aia în cap, să-i spun că pot să am grijă de mine, însă o parte din mine știe că nu ar fi un lucru tocmai înțelept. *Experiența de azi chiar nu te-a învățat nimic*?

— Îți mulțumesc, mă forțez eu să spun printre dinții încleștați.

Cumva, tânărul începe să râdă de recunoștința mea șovăielnică.

— Ai grijă de tine, mă sfătuiește el, după care se apropie de mine.

E cea mai ciudată persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Locuiești în sat, nu-i așa?

— Da, îi răspund, gesticulând spre mine.

Cu părul decolorat, hainele murdare și ochii înfrânți, ce altceva aș putea fi? El e exact opusul, cu o cămașă elegantă și curată și cu pantofi lustruiți din piele. Se foiește sub privirea mea, jucându-se cu gulerul. Îl fac să nu se simtă în largul său.

Pălește în lumina lunii și își mută privirea dintr-o parte într-alta.

— Îți place? întreabă el, deviind de la subiect. Să locuiești acolo?

Întrebarea lui aproape că mă face să râd, însă el nu pare amuzat.

— Îi place cuiva? reușesc eu într-un târziu să-i răspund, întrebându-mă de-a ce se joacă.

Dar, în loc să-mi dea un răspuns iute, întorcându-mi-o așa cum ar face Kilorn, el rămâne tăcut. Chipul îi este traversat de o privire întunecată.

— Te întorci acolo? mă întreabă el deodată, arătând spre drumul pe care am venit.

— De ce, ți-e frică de întuneric? tărăgănez eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Dar, în adâncul inimii, mă întreb dacă nu cumva mie ar trebui să-mi fie teamă. *El e puternic, e rapid, iar tu ești singură aici.*

Zâmbetul îi revine pe chip, iar liniștea pe care acesta mi-o transmite mă pune în încurcătură.

— Nu, dar vreau să mă asigur că-ți ții mâinile unde trebuie în noaptea asta. Nu pot să-ți permit să lași pe străzi jumătate din bar, nu-i așa? Apropo, pe mine mă cheamă Cal, adaugă el, întinzându-mi mâna.

Nu i-o apuc, aducându-mi aminte de căldura arzătoare a pielii lui. În schimb, pornesc pe drum, cu pași grăbiți și tăcuți.

— Mare Barrow, îi spun peste umăr, iar lui nu-i ia mult să mă ajungă din urmă, datorită picioarelor sale lungi.

— Așadar, ești mereu atât de prietenoasă? mă tachinează el și, dintr-un motiv sau altul, mă simt de parcă aș fi examinată.

Însă argintul rece din mâna mea mă liniștește, aducându-mi aminte de ceea ce s-ar putea să aibă în buzunare. *Argint pentru Farley. Cât se poate de potrivit.*

— Presupun că lorzii te plătesc bine, dacă îți permiți să ai la tine coroane, i-o întorc eu, sperând să-l îndepărtez de această discuție.

Funcționează de minune și o lasă baltă.

— Am un loc de muncă decent, îmi explică el, de parcă ar fi un lucru normal.

— Bine de tine că lucrezi.

— Dar tu ai…

— Șaptesprezece ani, termin în locul lui. Mai am ceva timp până la încorporare.

El mijește ochii și adoptă o mină serioasă. Există o duritate care se strecoară în glasul lui și îi ascute cuvintele.

— Cât mai ai?

— Tot mai puțin cu fiecare zi ce trece.

Mi se face rău numai când aud cuvintele astea. *Iar Kilorn are și mai puțin timp decât mine.*

Cal nu are curajul să-mi răspundă și se uită din nou la mine, examinându-mă în timp ce mergem prin pădure. *Poate gândește.*

— Și nu există locuri de muncă, murmură în sinea lui. Nu există nicio modalitate de a evita încorporarea.

Confuzia lui mă pune în încurcătură.

— Poate că lucrurile sunt diferite acolo unde locuiești tu.

— Așa că furi.

Fur.

— E cel mai bun lucru pe care pot să-l fac, îmi scapă mie.

Din nou, îmi aduc aminte că nu mă pricep decât la a provoca durere.

— Totuși, sora mea lucrează, spun eu, înainte să îmi amintesc: *Ba nu. Nu mai lucrează. Din cauza ta.*

Cal privește lupta care se dă în mine și mă întreb dacă ar trebui sau nu să mă corectez. Asta e tot ce pot face pentru a avea o expresie serioasă, pentru a nu ceda în fața unui necunoscut. Dar el probabil că vede ce încerc să ascund.

— Ai trecut azi pe la Reședința Soarelui?

Cred că știe deja răspunsul.

— Răzmerițele au fost îngrozitoare.

— Așa e.

Aproape că mă înec cu acele cuvinte.

— Ai… insistă el în cel mai tăcut și mai calm mod cu putință.

E ca și când ai face o gaură într-un baraj și apa curge șuvoi. N-aș putea opri cuvintele nici măcar dacă aș vrea.

Nu pomenesc de Farley, nici de Garda Stacojie și nici măcar de Kilorn. Îi spun doar că sora mea m-a strecurat în Marea Grădină, pentru a mă ajuta să fur banii de care aveam nevoie să supraviețuim. Apoi a urmat greșeala Gisei, rana ei, ceea ce a însemnat asta pentru noi. Ceea ce i-am făcut familiei mele. Ceea ce am făcut, dezamăgindu-mi familia, făcându-mi tatăl de rușine, furând de la oamenii pe care îi numesc comunitatea mea. Aici, pe drum, în întunericul desăvârșit din jurul meu, îi povestesc unui necunoscut cât de îngrozitoare sunt. El nu pune întrebări, nici măcar când cele spuse de mine nu au noimă. El pur și simplu ascultă.

— E cel mai bun lucru pe care pot să-l fac, repet eu, înainte ca vocea să mi se frângă de tot.

Apoi văd cu coada ochiului o strălucire argintie. Cal a scos o altă monedă. În lumina lunii pot să desluşesc conturul coroanei de foc a regelui ştanţată în metal. Când o apasă în mâna mea, mă aştept să-i simt din nou căldura, însă el a devenit extrem de rece.

N-am nevoie de mila ta, aş vrea eu să zbier, dar ar fi un lucru prostesc. Moneda va cumpăra ceea ce Gisa nu mai poate.

— Mare, îmi pare enorm de rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Lucrurile n-ar trebui să fie aşa.

Nu pot nici măcar să-mi adun forţa necesară să mă încrunt.

— Alţii o duc şi mai rău. Nu-ţi face griji pentru mine.

•

Mă conduce până la intrarea în sat, lăsându-mă să umblu singură printre casele pe piloni. Ceva în legătură cu noroiul şi cu umbrele îl fac pe Cal să nu se simtă în largul său şi dispare înainte ca măcar să apuc să mă uit înapoi şi să-i mulţumesc servitorului necunoscut.

Casa mea e tăcută şi întunecată, dar, chiar şi aşa, eu tremur de frică. Dimineaţa pare a fi la câteva sute de ani distanţă, ca şi cum ar face parte dintr-o altă viaţă în care eram proastă şi egoistă şi poate chiar puţin fericită. Acum nu am nimic altceva decât un prieten încorporat şi oasele zdrobite ale unei surori.

— N-ar trebui să-i faci atâtea griji maică-tii, tună vocea tatălui meu din spatele unuia dintre piloni.

Nu l-am mai văzut de ani buni pe pământ.

— Tată? Ce faci? Cum ai...? întreb eu, surprinsă şi înspăimântată.

Gesticulează cu degetul mare spre dispozitivul cu scripete din spatele lui, care atârnă de etajul superior al casei. L-a folosit pentru prima oară.

— S-a oprit curentul. M-am gândit să arunc o privire, îmi explică el, la fel de ţâfnos ca întotdeauna.

Îşi împinge scaunul cu rotile pe lângă mine şi se opreşte în faţa contorului. Există câte unul în fiecare casă şi funcţionează pentru a regulariza electricitatea care ţine becurile aprinse.

Tata continuă să hârcâie şi ticăitul din piept i se aude de fiecare dată când respiră. Poate că acum Gisa va fi ca el, furioasă şi amărâtă la gândul tuturor lucrurilor pe care le-ar fi putut face cu mâna transformată într-un haos de piese metalice.

— De ce nu vrei să *folosești* electrofoile pe care ți le-am dat?

Drept răspuns, tata scoate o electrofoaie din cămașă și o bagă în cutia contorului. În mod normal, chestia asta ar prinde viață, dar nu se întâmplă nimic. *S-a stricat.*

— Nu e de niciun folos, oftează tata, lăsându-se pe spate în scaunul său.

Ne uităm amândoi la cutia contorului, rămași fără cuvinte, nedorind să ne mișcăm, nedorind să urcăm înapoi în casă. Tata a fugit exact ca mine, neputând să stea în casă, unde mama sigur a plâns pentru Gisa, pentru visele ei pierdute, în timp ce sora mea a încercat să nu facă la fel.

Tata începe să tragă pumni în cutie, de parcă chestia asta afurisită ar putea să ne aducă înapoi lumina și căldura și speranța. Loviturile lui devin și mai rapide, și mai disperate, iar furia iese în valuri din el. Loviturile nu sunt menite mie sau Gisei, ci lumii. Acum mult timp spunea că suntem niște furnici, niște furnici roșii care ardeau în lumina unui soare argintiu. Distruse de măreția celorlalți, pierzând bătălia pentru dreptul de a exista, deoarece nu suntem *speciale.* Nu am evoluat ca ei, cu puteri și forțe ce ne depășesc cu mult limitele imaginației. Am rămas la fel, imobile în propriile noastre trupuri. *Lumea s-a schimbat în jurul nostru și noi am rămas la fel.*

Furia clocotește și în mine, blestemându-i pe Farley, pe Kilorn, încorporarea, toate lucrurile mărunte care îmi trec prin minte. Cutia de metal e rece la atingere, având în vedere că și-a pierdut căldura electricității. Dar încă mai are niște vibrații, în adâncurile mecanismului, care așteaptă să fie re- pornite. Mă pierd în încercarea de a găsi electricitatea, de a o aduce înapoi și de a dovedi că până și un lucru mărunt poate funcționa bine într-o lume atât de greșită. Ceva ascuțit mă înțeapă în buricele degetelor, ceea ce mă face să sar ca arsă. Vreun cablu expus sau vreun întrerupător stricat, îmi spun în gând. Seamănă cu o înțepătură de ac, un ac care îmi străpunge nervii, dar durerea nu sosește niciodată.

Deasupra noastră, lumina de pe verandă bâzâie și prinde viață.

— Ei bine, ia te uită! murmură tata.

Se rotește în noroi și pornește spre dispozitivul cu scripete. Îl urmez tăcută, nedorind să aduc în discuție motivul pentru care ne este amândurora teamă de locul pe care îl numim casă.

— Gata cu fuga, șoptește el, prinzându-și chingile în dispozitiv.

— Gata cu fuga, sunt eu de acord, mai mult pentru mine decât pentru el.

Dispozitivul scârțâie din pricina efortului în timp ce îl ridică pe verandă. Eu sunt mai iute pe scară, așa că îl aștept sus, apoi îl ajut tăcută să se desprindă din dispozitiv.

— Afurisită chestie, mormăie tata când într-un final reușesc să desfac ultima chingă.

— Mama va fi fericită că ai început să mai ieși și tu din casă.

Se uită la mine încruntat și mă ia de mână. Cu toate că tata de-abia mai muncește acum, reparând flecuștețe și făcând jucării de lemn pentru copii, mâinile încă îi sunt aspre și pline de bătături, de parcă tocmai s-a întors de pe front. *Războiul nu te părăsește niciodată.*

— Să nu-i spui maică-tii.

— Dar…

— Știu că pare o prostie, dar e suficient încât să o facă să vadă altceva. Vezi tu, o să creadă că e un pas mic pentru o călătorie mare. Mai întâi ies din casă seara, apoi în timpul zilei, apoi încep să mă duc cu ea la piață, de parcă suntem iarăși tineri. Apoi lucrurile vor reveni la normal.

Ochii i se întunecă în timp ce vorbește și face eforturi să păstreze un ton egal.

— Mare, eu n-am să mă fac niciodată mai bine. N-am să mă *simt* niciodată mai bine. Nu pot să îi dau astfel de speranțe, nu când știu că asta n-o să se-ntâmple niciodată. Înțelegi ce-ți spun?

Mult prea bine, tată.

El știe ce mi-a făcut mie speranța și se îmblânzește.

— Mi-aș dori ca lucrurile să fi stat altfel.

— Cu toții ne-am dori asta.

În pofida întunericului, când urc la mansardă pot să văd mâna zdrobită a Gisei. În mod normal, ea doarme ghemuită sub o pătură subțire, însă acum stă întinsă pe spate, cu mâna rănită ridicată pe un morman de haine. Mama i-a repoziționat atela,

îmbunătățind umila mea încercare de a da o mână de ajutor, iar bandajele sunt curate. Nu am nevoie de lumină ca să știu că biata ei mână e plină de vânătăi. Are un somn agitat și se foiește întruna, însă brațul îi stă nemișcat. Chiar și în somn o doare.

Vreau să o ajut, dar cum aș putea face asta, după toate evenimentele îngrozitoare care au avut loc azi?

Scot scrisoarea lui Shade din cutiuța în care țin toată corespondența lui. E singurul lucru care va reuși să mă calmeze. Glumele lui, cuvintele lui, *vocea* lui care se aude printre rânduri mă alină mereu. Dar, în timp ce îmi trec din nou privirea peste scrisoare, un sentiment de groază își face loc în stomacul meu.

„*Roșu ca zorii zilei*...” spune scrisoarea. Iată-le acolo, cât se poate de limpezi. Cuvintele folosite de Farley în materialul video, strigătul de luptă al Gărzii Stacojii, cuvintele așternute de fratele meu. Fraza e prea ciudată pentru a putea fi ignorată, prea singulară pentru a nu fi băgată în seamă. Și următoarea propoziție, „vezi soarele răsărind din ce în ce mai puternic...” Fratele meu e isteț, dar scurt și la obiect. Lui nu-i pasă de răsărituri și apusuri și figuri de stil. Cuvântul *răsare* răsună în mintea mea, însă nu aud vocea lui Farley, ci pe cea a fratelui meu. *Răsare, roșu ca zorii zilei.*

Cumva, Shade a știut. Cu multe săptămâni în urmă, înainte de atacul cu bombe, înainte de transmisiunea lui Farley, Shade a știut de Garda Stacojie și a încercat să ne spună. *De ce*?

Pentru că face parte dintre ei.

ȘASE

Când ușa de la intrare se deschide brusc în zori, nu mă panichez. Perchezițiile securității sunt normale, deși de obicei avem parte de una sau două pe an. Asta ar fi a treia.

— Haide, Gi, murmur eu, ajutând-o să se dea jos din pat și să coboare scara.

Se mișcă nesigură pe sine, sprijinindu-se pe mâna sănătoasă, iar mama ne așteaptă jos. Își petrece brațele în jurul Gisei, dar stă cu ochii pe mine. Spre surprinderea mea, nu e mânioasă și nici măcar dezamăgită de mine. În schimb, privirea i se îmblânzește.

Doi agenți așteaptă lângă ușă, cu armele atârnate pe lângă corp. Îi recunosc de la avanpostul satului, însă mai există o persoană, o tânără îmbrăcată în roșu, ce are în piept o emblemă tricoloră în formă de coroană. O *servitoare de la palat, o roșie în slujba regelui,* îmi dau eu seama, după care îmi pică fisa. Nu e o perchiziție obișnuită.

— Ne supunem percheziției și confiscării, mormăie tata, rostind cuvintele pe care trebuie le spună de fiecare dată când avem de-a face cu o astfel de situație.

Dar, în loc să se despartă pentru a ne răscoli locuința, agenții de securitate rămân fermi pe poziție.

Tânăra înaintează și, spre oroarea mea, mi se adresează:

— Mare Barrow, ai fost convocată în Cetatea Soarelui.

Gisa mă strânge tare de mână, de parcă m-ar putea împiedica să plec.

— P-poftim? îngaim eu.

— Ai fost convocată în Cetatea Soarelui, repetă ea, gesticulând spre ușă. Noi te vom însoți. Te rog să pornești.

O convocare. Pentru un roșu. N-am mai auzit niciodată de așa ceva. Prin urmare, de ce eu? Ce am făcut ca să merit asta?

Totuși, gândindu-mă mai bine, sunt o infractoare și probabil mă consideră o teroristă din pricina asocierii mele cu Farley. Simt furnicăturile nervilor și fiecare mușchi e încordat și pregătit. Va trebui să fug, chiar dacă agenții stau în ușă. *Va fi un miracol dacă ajung la geam.*

— Calmează-te, apele s-au liniștit după evenimentul de ieri, chicotește tânăra, interpretând greșit teama mea. Reședința Soarelui și piața sunt extrem de controlate acum. *Te rog să pornești.*

Spre surprinderea mea, îmi zâmbește, chiar și atunci când agenții își duc mâinile spre pistoalele lor. Asta îmi îngheață sângele în vine.

Să refuzi securitatea, să refuzi *o convocare regală* ar însemna moartea – și nu doar pentru mine.

— Bine, murmur eu, dezlipindu-mă de Gisa.

Ea dă să mă apuce la loc, dar mama o trage înapoi.

— Ne vedem mai târziu?

Întrebarea rămâne în aer și simt mâna caldă a tatei mângâindu-mă pe braț. *Își ia rămas-bun.* Ochii mamei înoată în lacrimi încă nevărsate și Gisa încearcă să nu clipească, pentru a-și aminti ultimele secunde petrecute cu mine. *N-am niciun suvenir pe care să i-l las.* Dar, înainte să zăbovesc sau să încep să plâng, un agent mă apucă de mână și mă trage după el.

Cuvintele ies cu forța de pe buzele mele, chiar dacă sunt mai degrabă o șoaptă.

— Vă iubesc!

Și apoi ușa se trântește în urma mea, îndepărtându-mă de casa și de viața mea.

Sunt zorită prin sat, pe strada care duce spre scuarul pieței. Trecem de casa șubredă a lui Kilorn. De obicei e în picioare la ora asta, în drum spre râu pentru a începe ziua mai devreme, cât încă e răcoare, însă acele zile s-au dus. Acum pun pariu că doarme toată ziua, bucurându-se cât încă mai poate de micile plăceri ale vieții, înainte de încorporare. Aș vrea să-mi iau rămas-bun de la el, dar n-o fac. O să se ducă mai târziu să mă caute și Gisa îi va spune totul. Deodată, îmi amintesc că Farley așteaptă azi să mă prezint cu suma convenită și râd în sinea mea. Va fi tare dezamăgită.

În scuar ne așteaptă un vehicul negru și strălucitor. Patru roți, geamuri de sticlă, caroserie rotunjită – seamănă cu o bestie pregătită să mă înghită. Un alt agent se află la panoul de comenzi și pornește motorul când ne vede apropiindu-ne, împrăștiind fum negru în aerul dimineții. Sunt urcată cu forța în spate, fără să mi se spună ceva, iar servitoarea nici bine nu se

așază pe banchetă, că mijlocul de transport o și ia din loc, gonind pe drum cu o viteză amețitoare. *Asta va fi prima – și ultima – dată când călătoresc cu așa ceva.*

Aș vrea să vorbesc, să întreb ce se întâmplă, cum o să mă pedepsească pentru infracțiunile comise, dar știu că întrebările îmi vor fi ignorate. Așa că mă uit pe geam, privind satul dispărând în timp ce intrăm în pădure, gonind pe bine cunoscutul drum nordic. Nu e la fel de aglomerat ca ieri și vezi peste tot patrule de agenți. *Reședința Soarelui e controlată*, mi-a spus servitoarea. Bănuiesc că la asta se referea.

Sticla-de-diamant strălucește drept înainte, reflectând soarele care răsare dinspre pădure. Vreau să-mi mijesc ochii, dar aleg să nu fac nicio mișcare. Trebuie să stau cu ochii larg deschiși aici.

În fața porții văd mișunând uniforme negre, toți agenții de securitate verificând întruna călătorii care intră. Când oprim, servitoarea mă scoate din mijlocul de transport, mă conduce pe lângă rândul de oameni în așteptare și intrăm pe poartă. Nimeni nu protestează și nu se deranjează să ne verifice cărțile de identitate. Probabil că e cunoscută pe-aici.

Odată ajunse înăuntru, se uită la mine.

— Apropo, eu sunt Ann, dar, de obicei, ne strigăm pe numele de familie. Spune-mi Walsh.

Walsh. Numele îmi sună cunoscut. Luând în considerare părul ei decolorat și tenul bronzat, nu poate însemna decât un singur lucru.

— Ești din…?

— Pilonii, la fel ca tine. L-am cunoscut pe fratele tău, Tramy, și îmi doresc să nu-l fi cunoscut pe Bree. Băiatul ăla a frânt multe inimi.

Bree avea o reputație prin sat înainte să fi plecat. Odată, mi-a spus că nu se temea atât de tare de încorporare, căci fetele însetate de sânge pe care le lăsa în urmă erau cu mult mai periculoase.

— Totuși, pe tine nu te cunosc. Dar cu siguranță o voi face.

Nu pot să nu mă zbârlesc.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că aici vei munci peste orele de program. Nu știu cine te-a angajat sau ce ți s-a spus despre acest loc de

muncă, dar la un moment dat o să-nceapă să-și pună amprenta asupra ta. Nu e vorba doar de schimbatul așternuturilor și de spălatul vaselor. Trebuie să privești fără să vezi, să auzi fără să asculți. Noi suntem niște simple obiecte aici, niște statui vii, menite să slujească.

Oftează și cotește, deschizând o ușă construită chiar într-o parte a porții.

— Mai ales acum, cu toate problemele provocate de Garda Stacojie. Nu există niciodată un moment oportun pentru a fi roșu, darămite acum.

Pășește pe ușă și intră în ceea ce pare a fi un perete de piatră. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că ea de fapt coboară un șir de trepte, dispărând în semiîntuneric.

— Loc de muncă? Ce loc de muncă? Ce înseamnă asta?

Se întoarce pe scări, dându-și ochii peste cap.

— Ai fost convocată să ocupi un post de servitoare, îmi explică ea enervată, de parcă ar fi cel mai evident lucru din lume.

Să lucrez. Un loc de muncă. Aproape că leșin de emoție.

Cal. El a spus că are un loc de muncă decent – și acum a tras niște sfori pentru a face același lucru pentru mine. Ba chiar s-ar putea să lucrez cu el. Inima îmi sare din piept la acest gând, știind ce înseamnă asta. *N-am să mor, nici măcar n-am să mă duc la luptă. Voi munci și voi trăi. Și, mai târziu, când îl voi găsi pe Cal, îl voi ruga să facă același lucru și pentru Kilorn.*

— Ține pasul, n-am timp să te iau de mână!

Grăbindu-mă s-o ajung din urmă, cobor într-un tunel extrem de întunecat. Niște beculețe strălucesc pe pereți, oferind suficientă lumină cât să vezi pe tinde calci. Pe deasupra circulă niște țevi încărcate de electricitate și apă curgătoare.

— Încotro mergem? șoptesc eu într-un târziu.

Aproape că aud exasperarea lui Walsh când se întoarce spre mine confuză.

— Spre Reședința Soarelui, desigur!

Pentru o secundă, cred că inima mi s-a oprit în loc.

— Pof… Poftim? La palat, chiar la palat?

Walsh lovește cu degetul în emblema de pe uniformă. Coroana sclipește în lumina difuză.

— Acum ești în slujba regelui, îmi confirmă ea.

•

Au pregătit deja o uniformă pentru mine, deși de-abia o bag în seamă. Sunt prea uluită de ceea ce mă înconjoară, de piatra patinată de vreme și de podeaua din mozaic strălucitor a acestei săli date uitării, care se află în casa unui rege. Alți servitori forfotesc pe lângă noi într-o paradă de uniforme roșii. Le studiez chipurile, uitându-mă după Cal, dorind să-i mulțumesc, dar nu îl găsesc pe nicăieri.

Walsh stă lângă mine, șoptindu-mi tot felul de sfaturi.

— Să îți ții mereu gura. Să nu tragi cu urechea. Să nu vorbești cu nimeni, căci nimeni nu va vorbi cu tine.

Fac eforturi pentru a ține pasul cu tot ce spune; în ultimele două zile am fost pusă la grea încercare. Cred că viața pur și simplu s-a hotărât să deschidă ecluzele și să mă înece într-un vârtej de răsturnări de situație.

— Ai sosit într-o zi aglomerată, poate cea mai dificilă zi pe care o vom vedea vreodată.

— Am văzut ambarcațiunile și aeronavele – sunt câteva săptămâni de când argintiii navighează pe râu, comentez eu. Mai mult decât de obicei, chiar și pentru această perioadă a anului.

Walsh mă zorește, punându-mi o tavă cu pahare strălucitoare în mâini. În mod sigur aceste obiecte ne pot cumpăra libertatea mie și lui Kilorn, însă Reședința Soarelui e păzită la fiecare ușă și fereastră. N-aș putea trece niciodată de atât de mulți agenți, nici măcar cu abilitățile mele de hoț de buzunare.

— Ce se-ntâmplă azi? întreb eu prostește.

O șuviță de păr negru îmi cade peste ochi și, înainte să o pot ridica, Walsh o duce la spate cu mișcări rapide și precise și o prinde cu o clamă.

— E o întrebare tâmpită?

— Nu, nici eu n-am știut despre asta până ce n-au început pregătirile. La urma urmei, n-au mai organizat așa ceva de vreo douăzeci de ani, de când a fost aleasă regina Elara.

Vorbește atât de repede, încât trebuie să fac eforturi pentru a o înțelege.

— Astăzi se desfășoară Turneul Reginelor. Reprezentantele Înaltelor Case, cele mai prestigioase familii argintii, au sosit aici pentru a se oferi în căsătorie prințului. În seara asta va avea loc

un dineu, însă fetele se află acum în Grădina Spiralată, pregătindu-se de competiție, fiecare sperând să fie aleasă. Una dintre acele fete va deveni următoarea regină și sunt pregătite să se ia la bătaie pentru această oportunitate.

În minte îmi apare o imagine cu o adunătură de fete înfumurate.

— Așadar, fac o piruetă, spun câteva cuvinte și fluturră din gene?

Walsh pufnește, clătinând din cap.

— Nici pe-aproape.

Apoi ochii îi strălucesc.

— Astăzi ești de tură la servit, așa c-ai să vezi singură.

Ușile din lemn sculptat și sticlă se înalță în fața noastră. O servitoare le deschide, permițând șirului de uniforme roșii să pornească. Apoi e rândul meu.

— Tu nu vii?

Aud disperarea din vocea mea, aproape implorând-o pe Walsh să rămână cu mine. Însă ea dă înapoi, lăsându-mă singură. Înainte să pot bloca șirul sau să stric așezarea organizată a servitorilor, mă forțez să înaintez și să ies afară, la lumina soarelui, în ceea ce Walsh numește Grădina Spiralată.

La început am senzația că sunt în mijlocul unei arene precum cea de acasă. În fața mea se află un spațiu uriaș, care formează o concavitate imensă, dar, în locul băncilor de piatră, în spirala de terase se găsesc mese și fotolii plușate. Plante și fântâni curg pe trepte, împărțind terasele în loji. Acestea se unesc la bază, împodobind un cerc ierbos, mărginit de statui de piatră. În fața mea se află o lojă scăldată în mătăsuri roșii și negre. Patru scaune, toate realizate din fier forjat, sunt orientate înspre pământ.

Ce naiba e locul ăsta?

Munca mea e un vârtej amețitor, urmând instrucțiunile celorlalți roșii. Sunt servitoare la bucătărie, ceea ce înseamnă că trebuie să fac curat, să-i ajut pe bucătari și, deocamdată, să pregătesc arena pentru noul eveniment. De ce ar avea nevoie familia regală de o arenă, nu sunt sigură. Acasă sunt folosite doar pentru Vitejii, pentru a urmări luptele dintre argintii, dar oare ce ar putea să însemne aici? Acesta e un palat. Pământul de-aici nu va fi niciodată pătat cu sânge. Totuși, non-arena mă

umple de groază și am o presimțire rea. Senzația de furnicături revine, pulsând în valuri sub pielea mea. Când termin și mă întorc la intrarea servitorilor, Turneul Reginelor e pe cale să înceapă.

Ceilalți servitori se fac nevăzuți, mutându-se pe o platformă înălțată și înconjurată de perdele transparente. Mă grăbesc să-i ajung și mă așez în rând, tocmai când un nou șir de uși se deschide, poziționat între loja regală și intrarea servitorilor.

Începe.

Îmi aduc aminte de Marea Grădină, de frumoasele și nemiloasele creaturi care își spun oameni. Cu toții sclipitori și vanitoși, cu priviri dure și temperamente și mai rele. Acești argintii, Înaltele Case, așa cum le-a numit Walsh, nu vor fi diferiți. *Ba chiar s-ar putea să fie și mai răi.*

Intră cu toții grămadă, o gloată de culori ce se împrăștie cu o grație detașată în Grădina Spiralată. Familiile sau casele sunt ușor de recunoscut; membrii lor poartă aceleași culori. Violet, verde, negru, galben, un curcubeu de nuanțe ce se mișcă spre lojile alocate. După câteva clipe pierd șirul. *Oare câte case există*? Din ce în ce mai multe se alătură mulțimii. Unii se opresc să vorbească, alții se îmbrățișează bățoși. Îmi dau seama că asta e o *petrecere* pentru ei. Cei mai mulți probabil că nu au nicio șansă de a intra în familia regală, așa că asta reprezintă o vacanță pentru ei.

Însă există câțiva care nu par a sărbători. Membrii unei familii cu păr argintiu și veșminte din mătase neagră stau tăcuți și concentrați, chiar lângă loja regelui. Patriarhul casei are o barbă ascuțită și ochi negri. Mai jos, cei dintr-o casă cu nuanțe de bleumarin și alb șușotesc împreună. Spre surprinderea mea, îl recunosc pe unul dintre ei. Samson Merandus, șoptitorul pe care l-am văzut în urmă cu câteva zile în arenă. Spre deosebire de ceilalți, el stă cu privirea în pământ, având gândurile în altă parte. Îmi notez în minte să nu dau peste el sau peste puterile lui letale.

Totuși, în mod straniu, nu văd nicio fată care să aibă vârsta de măritiș. Poate că se pregătesc în altă parte, așteptând cu nerăbdare șansa de a câștiga coroana.

Ocazional, cineva apasă pe un buton metalic de pe masă pentru a aprinde o lumină, ceea ce înseamnă că au nevoie de

un servitor. Persoana care se află cel mai aproape de ușă se ocupă de ei, iar noi ceilalți umblăm de colo până colo, așteptând să ne vină rândul pentru a servi. Desigur, în clipa în care mă apropii de ușă, afurisitul ăla de patriarh cu ochi negri apasă cu putere pe butonul de pe masa lui.

Îi mulțumesc cerului pentru picioarele mele, care nu au dat greș niciodată. Aproape că plutesc prin mulțime, dansând printre trupurile care se plimbă alene, în timp ce inima îmi bubuie în piept. În loc să fur de la acești oameni, trebuie să îi slujesc. Mare Barrow de săptămâna trecută n-ar ști dacă să plângă sau să râdă de această versiune a ei. *Dar ea era o nesăbuită și acum trebuie să plătesc prețul.*

— Domnule? spun eu, stând cu fața spre patriarhul care m-a chemat.

Mă blestem în gând. *Să îți ții mereu gura* e prima regulă și deja am încălcat-o.

Însă se pare că el nu a observat și pur și simplu îmi întinde paharul de apă gol, având o expresie plictisită pe chip.

— Își bat joc de noi, Ptolemus, mormăie spre tânărul musculos de lângă el.

Bănuiesc că el e nefericitul care poartă numele de Ptolemus.

— O demonstrație a puterii, tată, îi răspunde Ptolemus, golindu-și propriul pahar.

Mi-l întinde și îl iau fără să șovăi.

— Ne fac să așteptăm, fiindcă ei își permit asta.

Ei reprezintă familia regală, care încă nu și-a făcut apariția. Dar să îi auzi pe acești argintii vorbind așa despre ei, cu atâta dispreț, e deconcertant. Noi, roșiii, îi insultăm pe rege și pe nobili doar dacă putem scăpa basma curată, însă cred că ăsta este privilegiul nostru. Oamenii ăștia n-au suferit niciodată în viața lor. Ce probleme ar putea avea ei?

Vreau să rămân și să trag cu urechea, dar până și eu știu că acest lucru e împotriva regulilor. Mă întorc, urcând un șir de trepte pentru a ieși din loja lor. Există o chiuvetă ascunsă în spatele unor flori foarte colorate, probabil pentru a nu fi nevoită să ocolesc toată non-arena ca să le umplu la loc paharele. Acela e momentul în care în tot acel spațiu răsună un sunet metalic și acut, asemănător cu cel de la începutul Vitejiilor Primei Vineri. Ciripește de câteva ori, intonând o melodie solemnă, care

probabil anunță intrarea regelui. Peste tot în jurul meu, reprezentanții Înaltelor Case se ridică în picioare, de voie sau de nevoie. Observ că Ptolemus îi șoptește din nou ceva tatălui său.

Din locul în care mă aflu, ascunsă în spatele florilor, sunt la același nivel cu loja regelui și oarecum în spatele ei. Mare Barrow, la câțiva metri de rege. Oare ce ar spune familia mea sau, mai ales, Kilorn? Omul ăsta ne condamnă la moarte și eu am devenit de bunăvoie servitoarea lui. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

Regele intră grăbit, cu spatele drept și cu bărbia sus. Chiar și de la spate, e mult mai gras decât pare pe monede și în transmisiunile televizate, dar, de asemenea, și mai înalt. Uniforma lui e în nuanțe de negru și roșu și are o croială militărească, deși mă îndoiesc că a petrecut vreo zi în tranșeele în care mor soldații roșii. Medalii și distincții sclipesc pe pieptul său, o dovadă a lucrurilor pe care nu le-a făcut niciodată. Ba poartă chiar și o sabie aurită, în pofida numeroșilor străjeri din jurul său. Coroana de pe cap îmi e cunoscută, realizată din aur roșu întrepătruns cu fier negru, fiecare vârf al ei reprezentând explozia unei flăcări. Zici că arde pe părul său negru precum cerneala, înspicat cu fire albe. Cât de potrivit, având în vedere că regele e un piroman, la fel cum a fost tatăl său și bunicul său, și tot așa. E o putere distructivă, care permite manipularea căldurii și a focului. Cândva, regii noștri obișnuiau să ardă disidenți cu o simplă atingere fierbinte. Se prea poate ca acest rege să nu mai ardă roșii, dar încă ne omoară prin războaie și privațiuni. Îi știu numele de când eram mică și mergeam la școală, nerăbdătoare să învăț, de parcă asta mă putea ajuta cumva. *Tiberias Calore al VI-lea, Regele Nortei, Flacăra Nordului.* Aproape că ți se împleticește limba. Dacă aș putea, i-aș scuipa numele.

Regina intră după el, salutând mulțimea cu o mișcare a capului. În vreme ce hainele regelui sunt negre și cu o croială serioasă, ținuta ei în nuanțe de bleumarin și negru e lejeră și vaporoasă. Face o plecăciune casei lui Samson și îmi dau seama că poartă aceleași culori ca și ei. Probabil sunt rude, judecând după trăsăturile asemănătoare. Același păr blond-cenușiu, ochi albaștri și zâmbet ascuțit, care o face să semene cu o pisică prădătoare, sălbatică.

Totuși, oricât de intimidanți ar părea membrii familiei regale, nu sunt nimic prin comparație cu străjerii care îi urmează. Chiar dacă sunt o roșie născută în noroi, știu cine sunt aceștia. Toată lumea știe cum arată o santinelă, întrucât nimeni nu vrea să aibă de-a face cu astfel de oameni. Îl flanchează pe rege la fiecare transmisiune televizată, la fiecare discurs sau decret. Ca întotdeauna, uniformele lor arată ca niște flăcări, pâlpâind între nuanțe de roșu și portocaliu, iar ochii lor strălucesc în spatele unor măști negre fioroase. Fiecare santinelă deține câte o pușcă neagră pe care e montată o baionetă argintie ce ar putea tăia până și oasele. Puterile lor sunt și mai înspăimântătoare decât aspectul lor – războinici de elită din diferite case argintii, antrenați încă din copilărie să-i apere pe rege și pe familia sa, jurându-le acestora credință pentru toată viața. Mi se face pielea de găină numai când îi privesc. Însă reprezentanții Înaltelor Case nu se tem deloc.

Undeva, în adâncul lojilor, încep strigătele.

— Moarte Gărzii Stacojii! strigă cineva, iar ceilalți i se alătură imediat.

Mă ia cu fiori când îmi aduc aminte de evenimentele de ieri, care acum mi se par atât de îndepărtate. Cât de repede se puteau transforma acești oameni…

Regele pare scos din sărite și înăbușă imediat zarva. Nu e obișnuit cu astfel de izbucniri și aproape că își arată colții argintiilor gălăgioși.

— Avem noi grijă de Garda Stacojie și de ceilalți vrăjmași ai noștri! tună Tiberias, iar vocea lui răsună prin mulțime.

Îi reduce la tăcere cât ai zice pește.

— Dar nu de asta ne-am adunat aici. Astăzi onorăm o tradiție și niciun diavol roșu nu ne va împiedica s-o facem. Acum are loc Turneul Reginelor, un ritual care ne va ajuta să o descoperim pe cea mai talentată fiică ce îl va lua de soț pe cel mai nobil fiu. În acest lucru vom găsi forță pentru a lega Înaltele Case și putere pentru a asigura dominația argintie până la sfârșitul zilelor, pentru a ne învinge vrăjmașii, atât de la graniță, cât și din regat.

— Forță! strigă mulțimea drept răspuns.

E înspăimântător.

— Putere!

— A sosit din nou vremea să susținem aceste idealuri și ambii mei fii vor onora cea mai solemnă tradiție a noastră.

Regele flutură din mână și două siluete înaintează, flancându-și tatăl. Nu pot să le văd chipurile, însă ambii sunt înalți și bruneți, la fel ca regele. Și ei poartă uniforme milităreşti.

— Prințul Maven din Casele Calore și Merandus, fiul consoartei mele regale, regina Elara.

Al doilea prinț, mai palid și mai slab decât celălalt, ridică o mână și salută bățos mulțimea. Se întoarce în stânga și în dreapta și apuc să îi văd chipul. Are trăsături aspre, ochi albaștri și un zâmbet care ar putea îngheța focul – și se pare că nu suportă acest spectacol. Trebuie să fiu de acord cu el.

— Și prințul moștenitor al Caselor Calore și Jacos, fiul răposatei mele consoarte, regina Coriane, moștenitor al Regatului Nortei și al Coroanei Înflăcărate, Tiberias al VII-lea.

Sunt prea ocupată să râd la simpla absurditate a numelui pentru a-l băga în seamă pe tânărul care face din mână și zâmbește. Într-un târziu îmi ridic privirea, doar ca să mă pot lăuda că am stat la o aruncătură de băț de viitorul rege. Însă primesc mult mai mult decât mă așteptam.

Pocalele de sticlă din mâna mea cad, aterizând în chiuvetă fără să se spargă.

Recunosc acel zâmbet și acei ochi. Sunt cei care aseară au scăpărat privindu-mă. El mi-a făcut rost de acest loc de muncă; el m-a salvat de la încorporare. El era unul dintre noi. *Cum e posibil așa ceva*?

Apoi se întoarce cu totul, făcând din mână publicului. Nu există nicio îndoială.

Cal e prințul moștenitor.

ȘAPTE

Mă întorc la platforma servitorilor, simțind un gol în stomac. Orice dram de fericire pe care îl aveam a dispărut cu desăvârșire. Nu pot să privesc înapoi, să-l văd cum stă acolo, îmbrăcat în hainele lui elegante, pline de decorații și medalii, arborând acea înfumurare de suveran pe care o urăsc. La fel ca Walsh, și el poartă emblema coroanei înflăcărate, însă a lui e făcută din jais, diamante și rubine, strălucind pe fondul negru al uniformei sale. Hainele simple pe care le purta aseară pentru a trece drept unul dintre țăranii noștri au dispărut. Acum arată exact ca un viitor rege, argintiu din cap până-n picioare. Și când mă gândesc că am avut încredere în el…

Ceilalți servitori se dau la o parte, lăsându-mă să mă întorc la capătul șirului. În timp ce îmi târăsc picioarele, simt cum mă ia cu amețeală. El mi-a făcut rost de acest loc de muncă, el m-a *salvat*, mi-a salvat familia – și e unul dintre ei. Ba chiar mai rău. E un prinț. *Prințul.* Persoana pe care toți cei din această monstruozitate de piatră în formă de spirală au venit s-o vadă.

— Cu toții ați venit să-mi onorați fiul și regatul, așa că și eu, la rându-mi, vă onorez pe voi, tună regele Tiberias, spărgându-mi gândurile de parcă ar fi fost din sticlă.

Își ridică brațele, gesticulând spre numeroasele loji pline de oameni. Cu toate că încerc din răsputeri să stau cu ochii pe rege, nu pot să nu îmi arunc privirea înspre Cal, care zâmbește forțat.

— Vă onorez dreptul de a domni. Viitorul rege, fiul fiului meu, va fi sânge din sângele vostru argintiu, așa cum va fi și din al meu. Există cineva care își revendică dreptul?

— Eu revendic Turneul Reginelor! strigă drept răspuns patriarhul cu păr argintiu.

În toată spirala, conducătorii diferitelor case strigă la unison.

— Eu revendic Turneul Reginelor! repetă ei, afirmând cu tărie o tradiție pe care n-o înțeleg.

Tiberias zâmbește și încuviințează.

— Atunci, a început! Lord Provos, sunteți amabil?

Regele se întoarce spre ceea ce bănuiesc că e Casa Provos. Restul spiralei îi urmează privirea, poposind cu privirea asupra unei familii ai cărei membri sunt îmbrăcați în veșminte aurii cu dungi negre. Un bărbat mai în vârstă, care are părul cenușiu înspicat cu șuvițe albe, înaintează. În hainele lui ciudate arată precum o viespe pregătită să înțepe. Când mișcă din mână, nu știu la ce să mă aștept.

Brusc, platforma începe să tremure, dându-se la o pane. Nu pot decât să sar, și aproape că mă izbesc de servitoarea de lângă mine, în timp ce alunecăm pe o glisieră invizibilă. Stau cu sufletul la gură în timp ce privesc restul Grădinii Spiralate învârtindu-se. Lordul Provos e un *telekinetic,* folosindu-și doar puterea minții pentru a mișca structura pe niște glisiere preconstruite.

Întreaga structură se răsucește la comanda lui, până ce pământul grădinii se deschide spre un cerc imens. Terasele inferioare se trag îndărăt, aliniindu-se cu nivelurile superioare, iar spirala devine un cilindru uriaș sub cerul liber. În timp ce terasele se mișcă, podeaua începe să coboare, până ce se oprește la aproape șase metri sub cea mai de jos lojă. Fântânile se transformă în cascade, curgând din vârful cilindrului până la bază, unde umplu bazine adânci și înguste. Platforma noastră alunecă din ce în ce mai lent, până ce se oprește deasupra lojii regelui, oferindu-ne o priveliște perfectă asupra întregii structuri, inclusiv a pavimentului de la bază. Toate acestea nu durează mai mult de un minut în timp ce lordul Provos transformă Grădina Spiralată în ceva mult mai sinistru.

Dar când Provos se așază la loc, schimbarea încă nu e completă. Bâzâitul electricității crește în intensitate, până ce pârâie peste tot, făcându-mi pielea de găină. O lumină alb-purpurie se aprinde la câțiva centimetri de baza grădinii, trăgându-și energia din niște punctulețe ascunse în piatră. Niciun argintiu nu se ridică pentru a o controla, așa cum a procedat Provos cu arena. Îmi dau seama și de ce. Aceasta nu este opera vreunui argintiu, ci o minune a tehnologiei, a electricității. *Fulgere fără tunete.* Razele de lumină se încrucișează și se intersectează, creând o plasă strălucitoare și orbitoare. Mă dor ochii numai când mă uit la ea, de parcă mi-ar

înfige pumnale ascuțite în creier. Cum de o suportă ceilalți, habar nu am.

Argintiii par impresionați, atrași de un fenomen pe care nu îl pot manipula. În ceea ce ne privește pe noi, roșiii, am rămas cu toții cu gura căscată de uimire.

Plasa se cristalizează în timp ce electricitatea se extinde și se ramifică. Și, apoi, la fel de brusc cum a apărut, zgomotul dispare. Fulgerul îngheață, solidificându-se în aer, creând un scut limpede, purpuriu, între noi și podea. Între noi și *ceea* ce s-ar putea să apară acolo jos.

Curiozitatea nu-mi dă pace, întrebându-mă la ce anume folosește un scut realizat din fulgere. Nu la un urs sau la o haită de lupi sau la vreuna dintre bestiile rare care sălășluiesc în pădure. Nici măcar creaturile mitice, cum ar fi pisicile mari sau rechinii de mare sau dragonii, nu ar reprezenta un pericol pentru numeroșii argintii de deasupra. Și de ce ar exista bestii la Turneul Reginelor? E o ceremonie pentru a alege viitoarea regină, nu pentru a te lupta cu monștri.

De parcă mi-ar răspunde la întrebare, pământul din cercul statuilor, care reprezintă acum micul centru din pavimentul cilindrului, se deschide larg. Fără să stau pe gânduri, înaintez pentru a vedea mai bine. Ceilalți servitori se îngrămădesc lângă mine, încercând să vadă ce alte monstruozități mai poate aduce această construcție.

Din întuneric apare cea mai mică ființă pe care am văzut-o vreodată.

În încăpere izbucnesc urale când reprezentanții unei case cu veșminte maronii și nestemate roșii își aplaudă fata.

— Rohr, din Casa Rhambos, strigă familia, prezentându-și fiica celor prezenți.

Fata, care nu are mai mult de paisprezece ani, zâmbește familiei sale. E pitică prin comparație cu statuile, însă mâinile îi sunt ciudat de mari. În rest, ai senzația că ar putea fi luată pe sus de un vânt mai puternic. Face un tur în interiorul cercului de statui, zâmbind întruna cu ochii ridicați către spectatori. Privirea îi poposește asupra lui Cal – adică asupra prințului –, încercând să-l farmece cu ochii ei de căprioară și cu părul blond pe care și-l tot dă pe spate. Pe scurt, arată caraghios. Până ce se apropie

de una dintre statuile solide din piatră și îi face capul fărâme cu o simplă lovitură de palmă.

Cei din Casa Rhambos vorbesc din nou.

— Oțelită!

Sub noi, micuța Rohr distruge podeaua într-un vârtej amețitor, transformând statuile în mormane de praf în timp ce fisurează pământul de sub picioarele ei. E ca un cutremur în formă umană, distrugând tot ce-i stă în cale.

Așadar, acesta este un spectacol.

Unul violent, menit să scoată în evidență frumusețea, splendoarea unei fete – și forța. Cea mai talentată fiică. Aceasta este o demonstrație de putere, pentru a-i găsi prințului o fată puternică, astfel încât copiii lor să fie invincibili. Iar acest lucru se desfășoară de sute de ani.

Mă ia cu fiori când mă gândesc câtă putere are Cal în degetul mic.

El aplaudă politicos când fata Rhambos își termină demonstrația de distrugere organizată și pășește înapoi pe platforma care coboară. Casa Rhambos ovaționează în timp ce ea se face nevăzută.

Următoarea concurentă e Heron din Casa Welle, fiica guvernatorului meu. E înaltă și are un chip care seamănă cu pasărea după care și-a primit numele.[1] Pământul distrus se mișcă în jurul ei în timp ce ea reface la loc podeaua.

— Verdiană, scandează familia ei.

O *verzișoară.* La porunca ei, din pământ răsar copaci care se înalță în două secunde, vârfurile lor atingând scutul de fulgere. Acesta produce scântei în locurile în care îl ating crengile, dând foc frunzelor verzi. Următoarea fată, o acvatică din Casa Osanos, profită de ocazie. Folosind fântânile-cascadă, stinge micul incendiu forestier cu un uragan de apă înspumată, care lasă în urma sa copaci carbonizați și un pământ pârjolit.

Spectacolul continuă pentru ceea ce pare a fi o eternitate. Fiecare fată apare pentru a arăta de ceea ce este în stare, și fiecare găsește o arenă din ce în ce mai distrusă, însă ele au fost antrenate să aibă de-a face cu absolut orice. Au vârste și aspecte diferite, însă toate sunt fermecătoare. O fată, care abia

[1] Heron – bâtlan (*n.tr.*).

dacă are doisprezece ani, face să explodeze fiecare lucru pe care îl atinge, de parcă ar fi un soi de bombă pe două picioare.

— *Ruinătoare,* strigă familia ei, descriindu-i puterea.

În timp ce ea rade de pe fața pământului ultima statuie albă, scutul de fulgere rămâne neclintit. Acesta sâsâie când e atins de focul ei, iar urechile îmi țiuie din cauza zgomotului.

Electricitatea, argintiii și strigătele se învălmășesc în capul meu în timp ce urmăresc acvatice, verzișoare, agile, oțelite, telekinetice și numeroase alte fete cu diferite talente etalându-și puterile sub scut. Sub privirile mele se petrec lucruri la care nu am visat niciodată, în timp ce fetele își transformă pielea în piatră sau sparg pereți de sticlă cu țipetele lor. Argintiii sunt mai mari și mai potenți decât mă temeam, cu puteri despre care nici măcar nu știam că există. Cum e posibil ca oamenii ăștia să fie adevărați?

Am bătut atâta drum și brusc m-am întors în arenă, privind cum argintiii se fălesc cu tot ceea ce noi nu posedăm.

Sunt uimită când un animos care manipulează creaturi cheamă din cer o mie de porumbei. Când păsările plonjează cu capul în scutul de fulgere, explodând în norișori de sânge, pene și electricitate letală, uimirea mi se transformă în dezgust. Scutul scoate din nou scântei, arzând ceea ce a mai rămas din păsări, până ce arată ca nou. Aproape că vomit la sunetul aplauzelor, când animosul cu sânge rece coboară înapoi sub pământ.

O altă fată, sper că ultima, se ridică într-o arenă care acum e numai praf.

— Evangeline, din Casa Samos, strigă patriarhul familiei cu păr argintiu.

El vorbește singur și vocea îi răsună în întreaga Grădină Spiralată.

Din locul în care mă aflu, observ că regele și regina se îndreaptă ușor de spate. Evangeline are deja parte de atenția lor. Spre deosebire de ei, Cal are privirea coborâtă în poală.

În vreme ce fetele celelalte au purtat rochii de mătase și câteva au avut armuri ciudate de aur, Evangeline se ridică îmbrăcată într-o ținută din piele neagră. Jachetă, pantaloni, cizme, toate țintuite cu argint dur. Ba nu, nu argint. Fier. Argintul nu e atât de opac și dur. Casa ei o aclamă, ridicându-se

în picioare. Ea le aparține lui Ptolemus și patriarhului, însă și alte familii o ovaționează. Ei își doresc ca ea să devină regina lor. *Ea e preferata.* Evangeline duce două degete la frunte, salutându-și mai întâi familia și apoi loja regelui. Ei îi întorc gestul, dându-le tuturor de înțeles că o favorizează pe această Evangeline.

Mă gândesc că această competiție seamănă cu Vitejiile mai mult decât mi-am imaginat la început. Doar că în loc să ne arate nouă, roșiilor, unde ne este locul, aici e regele, care le arată supușilor săi, oricât de puternici ar fi aceștia, unde le este *lor* locul. *O ierarhie în interiorul ierarhiei.*

Am fost atât de ocupată cu turneul, încât aproape că nu observ când e rândul meu să servesc din nou. Înainte să-mi dea cineva un ghiont și să-mi arate încotro trebuie să mă duc, pornesc spre loja din dreapta și de-abia îl aud pe patriarhul Samos vorbind. *Magnetron,* cred că spune el, însă habar nu am ce înseamnă asta.

Înaintez pe culoarele înguste care mai devreme erau pasarele deschise, coborând spre argintiii care au nevoie de mine. Loja e la bază, însă eu sunt sprintenă și ajung imediat la ei. Dau peste un clan de oameni extrem de grași, îmbrăcați în mătase galbenă țipătoare și pene îngrozitoare, care se ospătează dintr-un tort imens. Loja e plină de farfurii și pahare goale, așa că trec la treabă și mă apuc să le spăl, cu mișcări rapide și îndemânatice. În lojă se află un monitor ce o înfățișează pe Evangeline, care se pare că stă nemișcată în mijlocul arenei.

— Ce farsă de doi bani, mormăie unul dintre păsăroii grași și galbeni în timp ce își umple gura cu tort. Fata Samos a câștigat deja.

Ciudat. Pare a fi cea mai slabă dintre toate.

Adun farfuriile în teanc, dar stau cu ochii pe ecran, privind-o cum se plimbă pe podeaua pustie. Se pare că nu are nimic cu care să lucreze, cu care să își etaleze puterile, dar nu îi pasă. Zâmbetul ei arogant e îngrozitor, de parcă e complet convinsă de propria ei măreție. *Mie nu mi separe deloc excepțională.*

Apoi, țintele de fier de pe jacheta ei se mișcă. Plutesc în aer, fiecare, un glonț puternic de metal. Apoi, asemenea împușcăturilor unui pistol, acestea zboară departe de Evangeline, intrând în praf și în pereți și chiar și în scutul de fulgere.

Poate manipula metalul.

Câteva loji o aplaudă, însă ea e departe de a fi terminat. De undeva din adâncul structurii se aud tot felul de scârțâieli și clinchete metalice. Până și grașii se opresc din mâncat pentru a se uita de jur împrejur, neînțelegând ce se petrece. Sunt confuzi și curioși, însă eu simt vibrațiile care au loc sub picioarele mele. Știu când trebuie să-mi fie teamă.

Cu un zgomot năucitor, prin podeaua arenei țâșnesc țevi de metal, care se ridică din adâncurile pământului. Trec prin pereți, înconjurând-o pe Evangeline într-o coroană alambicată făurită din metale cenușii și argintii. Ea arată de parcă râde, însă scrâșnetul asurzitor al metalelor înăbușă toate celelalte sunete. Din scutul de fulgere curg scântei, însă fata se protejează nonșalant cu o bucată de metal. Într-un final, aruncă metalul într-o parte și ridică privirea spre boxele de deasupra. Gura îi e larg deschisă, scoțând la iveală niște dințișori ascuțiți. *Arată de parcă îi e foame.*

Începe lent, cu un ușor dezechilibru, până ce întreaga lojă se clatină. Farfuriile se fac țăndări pe podea și paharele de sticlă se rostogolesc și cad peste balustradă, spărgându-se de scutul de fulgere. Evangeline ne scoate loja, aplecând-o în față, făcându-ne să ne clătinăm. Argintiii din jurul meu țipă și se ridică brusc, aplauzele lor transformându-se în panică. Ei nu sunt singurii – fiecare lojă din rândul nostru se mișcă odată cu noi. Dedesubt, Evangeline dirijează cu o mână, încruntând din sprâncene a concentrare. Aidoma luptătorilor argintii din ring, ea vrea să arate lumii din ce plămadă e făcută.

La asta mă gândesc când o minge galbenă din piele și haine cu pene se izbește de mine, aruncându-mă peste balustradă, împreună cu tacâmurile din argint.

În timp ce plonjez, nu văd decât scutul de fulgere purpuriu, care se ridică pentru a mă întâmpina. Sâsâie încărcat de electricitate, pârjolind aerul. De-abia am timp să înțeleg ce se va întâmpla, însă știu că sticla purpurie ramificată mă va arde de vie, electrocutându-mă în uniforma mea roșie. Pun pariu că singura grijă a argintiilor va fi să mă curețe cineva repede de acolo.

Capul mi se izbește de scut și văd stele. Ba nu, nu stele. *Scântei.* Scutul își face treaba, aprinzându-mă cu șocuri

electrice. Uniforma îmi ia foc, pârjolită și plină de fum, și mă aștept ca pielea să facă la fel. *Cadavrul meu va mirosi frumos.* Dar, cumva, nu simt nimic. *Probabil că durerea e atât de acută, încât nici nu o simt.*

Dar*... pot* să o simt. Simt căldura scânteilor care îmi traversează trupul în sus și-n jos și dau foc tuturor nervilor mei. De fapt, mă simt, ei bine, *vie.* De parcă toată viața mea am fost oarbă și acum am deschis ochii. Ceva se mișcă pe sub pielea mea, dar nu sunt scântei. Îmi privesc mâinile, brațele, minunându-mă în timp ce fulgerele alunecă peste mine. Hainele mele ard, mistuite de căldură, însă pielea îmi rămâne intactă. Scutul încearcă întruna să mă omoare, dar nu reușește.

Ceva nu e în regulă.

Trăiesc.

Scutul emană un fum negru, începând să se despice și să crape. Scânteile sunt mai luminoase, mai furioase, dar încep să slăbească. Dau să mă ridic în capul oaselor, însă scutul se spulberă sub mine și cad din nou, rostogolindu-mă în aer.

Cumva, reușesc să aterizez într-un morman de praf neacoperit de bucăți zimțate de metal. Categoric, plină de vânătăi și cu mușchii slăbiți, însă tot dintr-o bucată. Uniforma mea nu e atât de norocoasă, de-abia reușind să stea pe mine în haosul acela carbonizat.

Mă străduiesc să mă ridic în picioare, simțind cum și mai multe bucăți din uniforma mea se desprind și cad. Deasupra noastră, în Grădina Spiralată, răsună icnete și murmure. Simt că toți ochii sunt ațintiți asupra mea – fata roșie carbonizată, paratrăsnetul uman.

Evangeline se uită lung la mine, cu ochii mari de uimire. Pare furioasă, confuză... și speriată.

Din cauza mea. Oarecum, îi este teamă de mine.

— Salut! spun eu ca o proastă.

Evangeline răspunde cu o ploaie de cioburi metalice, toate ascuțite și letale, îndreptate spre inima mea, în timp ce spintecă aerul.

Fără să stau pe gânduri, ridic mâinile, sperând să mă protejez cât de cât de ele. În loc să prind vreo zece bucăți zimțate în palme, simt ceva destul de diferit. Așa cum s-a întâmplat mai devreme cu scânteile, nervii mei cântă, prinzând viață datorită

unui foc lăuntric. Se mișcă prin mine, în spatele ochilor mei, pe sub pielea mea, până ce mă simt diferită. Apoi izbucnește în afara mea, plin de putere și energie.

Un jet de lumină – ba nu, de *fulgere* – erupe din mâinile mele, acoperind metalul. Bucățile sfârâie și scot fum, explodând din pricina căldurii. Cad inofensive pe jos în timp ce fulgerul se lovește de peretele cel mai îndepărtat, făcând o gaură lată de un metru, ratând-o la milimetru pe Evangeline.

Ea rămâne cu gura căscată. Sunt sigură că eu arăt la fel în timp ce îmi privesc uimită mâinile, întrebându-mă ce oare s-a întâmplat. Deasupra, o sută dintre cei mai puternici argintii se întreabă același lucru. Văd că se uită cu toții la mine.

Până și regele se apleacă peste marginea lojii lui, coroana lui înflăcărată profilându-se pe fundalul cerului. Cal se află lângă el, privindu-mă uimit.

— Santinelele!

Vocea regelui e ascuțită ca o lamă și foarte amenințătoare. În fiecare lojă apar santinele îmbrăcate în uniforme roșii ca focul. Străjerii de elită așteaptă următorul cuvânt, următorul ordin.

Sunt o hoață iscusită, căci știu când trebuie să fug. Acum e una dintre acele situații.

Înainte ca regele să poată vorbi, o iau din loc, trecând pe lângă Evangeline, care încă e împietrită după ceea ce a văzut, și mă arunc cu picioarele înainte în chepengul încă deschis din podea.

— Prindeți-o! se aude în urma mea, în timp ce plonjez în semiîntunericul încăperii de dedesubt.

Spectacolul cu metale zburătoare al lui Evangeline a făcut găuri în tavan și asta mă ajută să arunc o privire înspre Grădina Spiralată. Spre disperarea mea, structura pare că sângerează, când santinelele în uniformă se aruncă din lojile lor, gonind după mine.

Fără să am timp de gândire, tot ceea ce pot să fac e să fug.

Anticamera de sub arenă dă spre un coridor întunecat și pustiu. Câteva camere de supraveghere mă urmăresc în timp ce fug mâncând pământul, cotind pe un coridor și apoi pe un altul. Îi simt nu foarte departe în urma mea. *Fugi,* repetă mintea mea. *Fugi, fugi, fugi.*

Trebuie să găsesc o ușă, o fereastră, ceva care să mă ajute să mă orientez. Dacă aș reuși să ies afară, poate chiar în piață, aș putea avea o șansă. *Aș putea.*

Primul șir de trepte peste care dau duce spre un coridor lung, plin de oglinzi. Însă și aici sunt camere de supraveghere, stând în colțurile tavanului ca niște gândaci mari și negri.

Un șuvoi de focuri de arme explodează deasupra capului meu, forțându-mă să mă arunc la podea. Două santinele, cu uniformele lor în culoarea focului, țâșnesc printr-o oglindă și se îndreaptă spre mine. *Sunt exact ca ăia de la securitate,* îmi spun în sinea mea. *Niște agenți idioți, care nu te cunosc. Ei habar n-au ce poți tu să faci.*

Nici măcar eu n-am habar ce pot să fac.

Ei se așteaptă să fug, așa că fac taman opusul și pornesc în goană spre ei doi. Armele lor sunt mari și puternice, dar cam grele. Înainte să le poată ridica pentru a trage, a înjunghia sau ambele, mă las în genunchi pe podeaua netedă de marmură, alunecând printre cei doi uriași. Unul dintre ei strigă după mine, vocea lui spulberând o altă oglindă într-o furtună de sticlă. Până când reușesc ei să-și schimbe direcțiile, eu mă ridic și o iau din nou la fugă.

Într-un târziu găsesc o fereastră, dar e o binecuvântare și un blestem. Mă opresc brusc în fața unui panou uriaș cu sticlă-de-diamant ce dă înspre pădurea vastă. E chiar acolo, doar că pe partea cealaltă, imediat după un zid impenetrabil.

Bine, mânuțelor, acum ar fi cazul să vă faceți treaba. Desigur, nu se întâmplă nimic. Taman când am cea mai mare nevoie.

Un val de căldură mă ia prin surprindere. Mă întorc să văd cum se apropie de mine un perete roșu-portocaliu și știu: santinelele m-au găsit. Însă peretele e fierbinte, pâlpâitor, aproape solid. *Foc.* Și vine direct spre mine.

Vocea îmi e slabă, ștearsă, înfrântă, și încep să râd de situația neplăcută în care mă aflu.

— O, minunat!

Dau să fug, dar mă izbesc de un perete lat, făcut din stofă neagră. Simt cum sunt cuprinsă de două brațe puternice care mă țin strâns în timp ce încerc să mă eliberez. *Fulgeră-l, arde-l*! urlu în mintea mea. Dar nu se întâmplă nimic. Miracolul n-o să mă salveze din nou.

Căldura crește, amenințând să mă lase fără suflare. Astăzi am supraviețuit fulgerelor; nu vreau să-mi forțez norocul și cu focul.

Însă fumul e cel care mă va omorî. Dens și negru și mult prea puternic. Mă sufocă. Vederea mi se încețoșează și îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele. Aud pași, strigăte, mugetul focului în timp ce lumea se întunecă.

— Îmi pare rău, spune vocea lui Cal.

Cred că visez.

OPT

Sunt pe verandă, privind-o pe mama cum își ia rămas-bun de la Bree. Plânge, ținându-l strâns în brațe, netezindu-i părul proaspăt tuns. Shade și Tramy așteaptă să o prindă în cazul în care picioarele îi vor ceda. Știu că și ei vor să plângă privindu-și cel mai mare frate plecând, dar, de dragul mamei, n-o fac. Lângă mine, tata nu spune nimic, mulțumindu-se să-l privească atent pe legionar. Chiar și în armura sa placată cu oțel și material antiglonț, soldatul pare mic de statură prin comparație cu fratele meu. Bree ar putea să-l mănânce de viu, dar n-o face. Nu face absolut nimic atunci când legionarul îl înșfacă de braț, ducându-l departe de noi. Apoi sosește o umbră cu niște aripi negre îngrozitoare, care începe să-l urmărească. Lumea se învârtește în jurul meu, iar apoi cad în gol.

Aterizez un an mai târziu, cu picioarele vârâte în noroiul pleoscăitor de sub casa noastră. Acum, mama îl îmbrățișează pe Tramy, implorându-l pe legionar să-l lase. Shade e nevoie să o tragă spre el. Undeva, Gisa plânge după fratele ei preferat. Eu și tata rămânem tăcuți, înăbușindu-ne lacrimile. Umbra revine, de data asta învârtindu-se în jurul meu, blocând cerul și soarele. Închid ochii strâns, sperând că mă va lăsa în pace.

Când îi deschid din nou, mă aflu în brațele lui Shade, îmbrățișându-l cât mai strâns. Încă nu s-a tuns, și totuși părul său șaten, lung până la bărbie, îmi gâdilă creștetul. Mă lipesc de pieptul său și sar brusc. Simt o înțepătură acută în urechi și, când dau înapoi, văd picături de sânge pe cămașa fratelui meu. Eu și Gisa ne-am găurit din nou urechile, pentru a ne pune micul dar pe care ni l-a lăsat Shade. Bănuiesc că am făcut-o greșit, așa cum greșesc cu toate lucrurile pe care le fac. De data asta, simt umbra înainte s-o văd. Și am senzația că e mânioasă.

Mă trage într-o paradă de amintiri, toată numai răni deschise care încă se vindecă. Unele dintre ele sunt chiar vise. Ba nu, coșmaruri. Cele mai rele coșmaruri ale mele.

O nouă lume se materializează în jurul meu, formând un peisaj nebulos de fum și cenușă. *Năduful.* N-am fost niciodată acolo, însă am auzit suficiente cât să mi-l pot imagina. Pământul

e plan, plin de cratere create de miile de bombe aruncate. Soldați în uniforme roșii pătate tremură în fiecare crater format, precum sângele care umple o rană. Plutesc printre ei, studiind chipurile în căutarea fraților pe care i-am pierdut din cauza fumului și a șrapnelelor.

Bree apare primul, luptându-se într-o băltoacă de noroi cu un lacustru în veșminte albastre. Vreau să-l ajut, dar continui să plutesc până ce nu-l mai văd. Tramy apare următorul, aplecându-se deasupra unui soldat rănit, încercând să-i oprească hemoragia care l-ar putea omorî. Trăsăturile lui delicate, asemănătoare cu ale Gisei, sunt schimonosite de durere. La fel ca și în cazul lui Bree, nu-l pot ajuta.

Shade se află chiar în linia întâi, depășindu-i inclusiv pe cei mai curajoși războinici. Stă pe o culme, fără să-i pese de bombe sau de pistoale, de armata lacuștrilor care așteaptă de cealaltă parte. Ba chiar are tupeul să-mi zâmbească. Nu pot decât să privesc atunci când pământul de sub picioarele lui explodează, distrugându-l într-un evantai de foc și cenușă.

— Opriți-vă! reușesc eu să strig, întinzând mâna spre fumul care a fost cândva fratele meu.

Cenușa prinde viață, transformându-se într-o umbră care mă învăluie într-un întuneric absolut, până ce un val de amintiri pune din nou stăpânire pe mine. Mâna Gisei. Încorporarea lui Kilorn. Tata sosind acasă pe jumătate mort. Se amestecă împreună, un vârtej de culori mult prea luminoase, care îmi chinuie ochii. *Ceva nu e în regulă.* Amintirile călătoresc înapoi în timp, de parcă mi-aș vedea viața mergând în sens invers. Și apoi urmează niște evenimente pe care nu mi le pot aminti cu niciun chip: învăț să vorbesc, să merg, frățiorii mei mă trec de la unul la altul în timp ce mama îi privește supărată. *Nu e posibil.*

— Nu e posibil, repetă umbra.

Vocea îi e atât de ascuțită, încât mi-e teamă să nu-mi crape craniul. Cad în genunchi, izbindu-mă de ceea ce pare a fi ciment.

Și apoi dispar. Frații, părinții, sora, amintirile, coșmarurile, toate. Ciment și gratii de oțel în jurul meu. *O cușcă.*

Mă chinui să mă ridic în picioare, ducând o mână la capul care îmi bubuie în timp ce lucrurile încep să prindă contur. O siluetă

se uită la mine din cealaltă parte a gratiilor. O coroană strălucește pe capul ei.

— Aș face o reverență, dar mă tem că s-ar putea să-mi pierd echilibrul, îi spun reginei Elara și îmi doresc imediat să-mi pot retrage cuvintele.

Ea e o *argintie,* nu-i pot vorbi în halul ăsta. Ar putea să mă lege la stâlpul infamiei, ar putea să-mi ia rațiile, să mă pedepsească, să îmi pedepsească familia. *Nu,* îmi dau eu seama îngrozită. *Ea e regina. Ar putea pur și simplu să mă omoare. Ar putea să ne omoare pe toți.*

Însă nu pare jignită. În schimb, arborează un zâmbet compătimitor. Când mă uit în ochii ei, simt un val de greață și mă aplec din nou de spate.

— Asta seamănă cu o reverență, toarce ea, bucurându-se de durerea mea.

Mă lupt cu nevoia de a voma și întind mâna pentru a mă prinde de gratiile de metal. Pumnul mi se încleștează în jurul oțelului rece.

— Ce îmi faceți?

— Acum, mai nimic. Dar asta…

Își trece mana printre gratii pentru a-mi atinge tâmpla. Durerea se triplează la atingerea degetului ei și mă prăbușesc peste gratii, suficient de conștientă cât să mă țin bine.

— Asta e pentru a te împiedica să faci alte prostii.

Simt cum lacrimile îmi inundă ochii, dar le împiedic să curgă.

— Cum ar fi să stau în picioare? reușesc eu să scuip.

De-abia mai pot să gândesc din pricina durerii, darămite să mai fiu și politicoasă, dar tot reușesc să-mi reprim un șir de înjurături. *Pentru numele lui Dumnezeu, Mare Barrow, ține-ți pliscul.*

— Cum ar fi să electrocutezi pe cineva! se răstește ea.

Durerea se diminuează, oferindu-mi suficientă forță pentru a ajunge la banca de metal. Când îmi lipesc capul de peretele rece din piatră, cuvintele ei își fac în sfârșit efectul. *Să electrocutezi pe cineva.*

Amintiri fragmentate își fac loc în mintea mea. Evangeline, scutul de fulgere, scânteile și cu mine. *Nu e posibil.*

— Nu ești argintie. Părinții tăi sunt roșii, iar sângele tău e roșu, murmură regina, plimbându-se încoace și încolo în fața

celulei mele. Ești un miracol, Mare Barrow, o imposibilitate. Ceva ce nu pot înțelege. Și ține cont că am văzut totul.

— Dumneavoastră ați fost? aproape că țip eu, ducându-mi din nou mâinile la cap. Dumneavoastră ați fost în mintea mea? În amintirile mele? În *coșmarurile* mele?

— Nu poți cunoaște o persoană decât prin temerile ei.

Regina clipește spre mine de parcă aș fi o creatură tâmpită.

— Și a trebuit să știu cu ce lucru avem de-a face.

— Nu sunt un *lucru.*

— Rămâne să aflăm ce ești. Însă fii recunoscătoare pentru un *lucru*, fetițo cu fulgerele, zâmbește ea batjocoritor, lipindu-și chipul de gratii.

Brusc, picioarele îmi cedează, pierzând orice senzație, de parcă am stat pe ele greșit. *De parcă aș fi paralizată.* Intru în panică atunci când îmi dau seama că nu pot să-mi mișc nici măcar degetele de la picioare. Probabil că așa se simte tata, distrus și inutil. Dar, cumva, reușesc să mă ridic, picioarele mele mișcându-se în voia lor, îndreptându-mă spre gratii. De cealaltă parte, regina mă privește cu atenție. Clipitul ochilor ei e sincronizat la perfecție cu pașii mei.

E o șoptitoare și se joacă cu mine. Când ajung suficient de aproape, ridică mâinile și mă ia de față. Urlu neajutorată în timp ce durerea din capul meu se intensifică. Ce n-aș da acum să fi fost trimisă mai degrabă pe front.

— Ai făcut chestia aia în fața a mii de argintii, oameni care vor pune întrebări, oameni influenți, sâsâie ea în urechea mea, respirația ei îngrețoșător de dulce inundându-mi fața. Ăsta e singurul motiv pentru care încă ești în viață.

Mâinile mi se încleștează și mi-aș dori să pot dispune din nou de fulger, dar acesta nu apare. Ea știe ce fac și râde batjocoritor. Viziunea mi se încețoșează și o aud plecând într-un foșnet de mătase. Vederea îmi revine exact la timp ca să-i zăresc rochia dispărând după colț, regina redându-mi mersul și lăsându-mă singură în celulă. De-abia reușesc să ajung înapoi pe bancă, luptându-mă cu nevoia de a vomita.

Epuizarea pune stăpânire pe mine, pornind din mușchi și poposind în oase. Sunt un simplu om, iar oamenii nu ar trebui să aibă de-a face cu zile precum cea de azi. Tresărind, îmi dau seama că încheietura mâinii mele e goală. Brățara roșie a

dispărut. Ce ar putea să însemne asta? Lacrimile îmi ard ochii, amenințând să se reverse, dar nu voi plânge. Măcar atâta mândrie să mai am.

Cu lacrimile mă pot lupta, însă nu și cu întrebările. Nu cu îndoiala care își face loc în inima mea.

Ce mi se întâmplă?

Ce anume sunt?

•

Deschid ochii și văd un agent de securitate privindu-mă de cealaltă parte a gratiilor. Nasturii lui argintii strălucesc în lumina difuză, însă nu sunt nimic prin comparație cu lumina de pe chelia lui.

— Trebuie să-i spui familiei mele unde mă aflu, protestez eu, ridicându-mă în capul oaselor.

Bine măcar că le-am spus că îi iubesc, îmi amintesc eu, gândindu-mă la ultimele momente petrecute cu ei.

— Nu trebuie să fac nimic altceva decât să te duc sus, îmi răspunde el, dar nu pe un ton prea arogant.

Agentul e un reprezentant al calmului.

— Schimbă-ți hainele!

Brusc, îmi dau seama că uniforma pe jumătate arsă încă atârnă pe mine. Agentul gesticulează spre un teanc de haine de lângă gratii. Se întoarce cu spatele, oferindu-mi o oarecare intimitate.

Hainele sunt simple, dar bune, mai moi decât orice altceva am purtat de-a lungul vieții. O cămașă albă și pantaloni negri, ambele decorate cu o singură dungă argintie pe margini. Am și o pereche de încălțări, cizme negre, lucioase, înalte până la genunchi. Spre surprinderea mea, nu văd nicio cusătură roșie pe aceste veșminte. De ce? Habar n-am. *Ignoranța mea începe să devină o temă.*

— Gata, mormăi eu, luptându-mă cu ultima cizmă.

În timp ce aceasta alunecă pe picior, agentul se întoarce spre mine. Nu aud niciun set de chei zornăind și nu văd nicio încuietoare. Nu sunt sigură cum plănuiește el să mă scoată din cușca mea fără ușă.

Însă, în loc să deschidă vreo poartă ascunsă, strânge din mână și gratiile de metal se dau la o parte. Desigur. Temnicerul probabil că e un…

— Magnetron, da, spune el, fluturând din degete. Și, în cazul în care te întrebai, fata pe care aproape c-ai prăjit-o e verișoara mea.

Aproape că rămân fără suflare, neștiind cum să-i răspund.

— Îmi pare rău.

Seamănă mai mult cu o întrebare.

— Să-ți pară rău c-ai ratat-o, îmi răspunde el, fără să-mi dea senzația c-ar glumi. Evangeline e o nenorocită.

— E o trăsătură de familie?

Gura mi se mișcă mai iute decât creierul și icnesc, dându-mi seama de ceea ce tocmai am spus.

Agentul nu mă pedepsește pentru îndrăzneala mea, cu toate c-ar avea toate drepturile din lume s-o facă. În schimb, schițează un zâmbet.

— Bănuiesc c-ai să afli și singură, spune el, cu o privire înțelegătoare. Pe mine mă cheamă Lucas Samos. Urmează-mă!

Nu trebuie să pun întrebări pentru a ști că n-am de ales în această privință.

Mă conduce din celula mea spre o scară în spirală la capătul căreia dăm peste nu mai puțin de doisprezece agenți de securitate. Fără să scoată vreun cuvânt, mă înconjoară într-o formațiune exersată și mă forțează să pornesc alături de ei. Lucas rămâne lângă mine, mergând în ritm cu ceilalți. Cu toții stau cu pistoalele în mână, ca și când ar fi pregătiți de luptă. Ceva îmi spune că bărbații nu sunt aici ca să mă apere pe mine, ci ca să-i protejeze pe toți ceilalți.

Când ajungem la mult mai somptuoasele niveluri superioare, pereții din sticlă sunt bizar de negri. *Fumurii*, îmi spun în gând, aducându-mi aminte de ceea ce mi-a povestit Gisa în legătură cu Reședința Soarelui. Sticla-de-diamant se poate întuneca la comandă, pentru a ascunde ceea ce nu trebuie să fie văzut. Evident, probabil că eu mă aflu în acea categorie.

Tresărind, îmi dau seama că ferestrele nu își schimbă culoarea datorită vreunui mecanism, ci a unei agente roșcate. Flutură din mână spre fiecare fereastră pe lângă care trecem, iar o anumită putere lăuntrică blochează lumina, întunecând sticla cu o umbră subțire.

— Ea e o umbră și poate distorsiona lumina, îmi șoptește Lucas, care a observat stupoarea mea.

Desigur, inclusiv aici există camere de supraveghere. Mă feresc de privirea lor electrică și simt cum mi se face pielea de găină. În mod normal, când sunt pusă față în față cu o asemenea încărcătură electrică, m-ar lua cu dureri de cap, însă, de data asta, durerea întârzie să apară. Scutul m-a schimbat într-un fel sau altul. Sau poate că a eliberat ceva, scoțând la iveală o parte din mine care rămăsese blocată mult timp. *Ce anume sunt*? răsună din nou în mintea mea, mult mai amenințător decât înainte.

Abia când trecem printr-un imens șir de uși scap de acea senzație electrică. *Ochii nu mă pot vedea aici.* În camera asta ar putea încăpea cu ușurință vreo zece case de-ale mele, cu tot cu piloni. Și fix în celălalt capăt al încăperii, cu o privire scăpărătoare, se află regele, stând pe un tron din sticlă-de-diamant sculptat ca un infern. În spatele lui, fereastra scăldată în lumina soarelui se întunecă brusc. S-ar putea să fie ultima oară când apuc să văd soarele.

Lucas și ceilalți agenți mă împing înainte, însă nu rămân cu noi. Cu o scurtă privire aruncată înapoi, Lucas îi conduce pe ceilalți afară din sală.

Regele se află în fața mea, cu regina în stânga lui și cu cei doi prinți în dreapta. Refuz să-l privesc pe Cal, însă știu că probabil mă privește cu gura căscată. Stau cu ochii îndreptați spre cizmele mele noi, concentrându-mi atenția asupra vârfurilor, astfel încât să nu cedez în fața temerii paralizante.

— Îngenunchează! murmură regina, cu vocea moale precum catifeaua.

Ar *trebui* să îngenunchez, însă mândria nu-mi permite să fac asta. Chiar și aici, în fața argintiilor, în fața *regelui*, genunchii nu mi se îndoaie.

— Nu voi face asta, spun eu, găsind curajul de a ridica privirea.

— Fato, ție îți place cumva celula? întreabă Tiberias, vocea sa autoritară umplând încăperea.

Amenințarea din cuvintele sale e limpede ca lumina zilei, însă eu rămân în picioare. Tiberias își înclină capul într-o parte, privindu-mă de parcă aș fi un experiment căruia încă nu i-a dat de capăt.

— Ce doriți de la mine? îngaim eu.

Regina se apropie de el.

— Ți-am spus, e roșie până în măduva oaselor...

Însă regele îi face semn să tacă, fluturând din mână de parcă ar alunga o muscă. Ea își țuguie buzele și se îndreaptă de spate, unindu-și palmele în poală. *A meritat-o cu vârf și îndesat.*

— Ceea ce îmi doresc, în ceea ce te privește, e imposibil, mi-o trântește Tiberias.

Privirea îi ia foc, de parcă ar încerca să mă ardă de vie. Apoi îmi amintesc cuvintele reginei.

— Ei bine, nu îmi pare chiar atât de rău că nu mă puteți omorî.

Regele chicotește.

— Nu mi s-a spus că ești isteață.

Răsuflu ușurată. Moartea încă nu mă așteaptă aici. Nu încă.

Regele aruncă spre mine un teanc de hârtii, toate scrise de mână. Prima pagină conține informații generale, inclusiv numele, data nașterii, părinții și o mică pată maronie care reprezintă sângele meu. Și poza mea e acolo, cea de pe cartea de identitate. Îmi cobor privirea și mă uit lung la mine, la acei ochi plictisiți care au stat ore în șir la coadă pentru a mi se face poza. Cât mi-aș dori să pot sări în acea fotografie, în acea fată ale cărei probleme erau încorporarea și un stomac înfometat.

— Mare Molly Barrow, născută pe 17 noiembrie, în anul 302 al Noii Ere, din părinții Daniel și Ruth Barrow, recită Tiberias din memorie, dând în vileag toată viața mea. Nu ai nicio ocupație și la următoarea aniversare vei fi chemată la încorporare. Nu prea dai pe la școală, rezultatele testelor tale sunt slabe și ai o listă de acuzații care te-ar băga imediat după gratii în cele mai multe orașe. Furt, contrabandă și opunere în fața arestării, pentru a numi doar câteva. Cu alte cuvinte, ești săracă, nepoliticoasă, ignorantă, fără nicio putere, răutăcioasă, încăpățânată și o pacoste în satul și în regatul meu.

Șocul pe care mi-l produc cuvintele lui dure necesită câteva clipe pentru a-și face efectul, însă, atunci când asta se întâmplă, nu îl contrazic. Are perfectă dreptate.

— Și totuși, continuă el, ridicându-se în picioare.

Fiind extrem de aproape de mine, îmi dau seama că acea coroană a lui e înfricoșător de ascuțită.

— De asemenea, ești și altceva. Ceva ce nu pot pricepe. Ești și roșie, dar și argintie, o curiozitate cu niște consecințe mortale pe care nu le poți înțelege. Așadar, ce-ar trebui să fac cu tine?

Pe mine mă întreabă?

— M-ați putea lăsa să plec. N-aș sufla nicio vorbuliță.

Hohotele ironice ale reginei mă întrerup.

— Și ce facem în privința Înaltelor Case? Crezi că ele vor păstra secretul? O vor uita ele pe fetița cu fulgerele îmbrăcată în uniformă roșie?

Nu. Nimeni nu va uita asta.

— Știi deja sfatul meu, Tiberias, adaugă regina, privindu-l pe rege. Și va rezolva ambele noastre probleme.

Probabil că nu e un sfat tocmai bun, bun pentru mine, întrucât Cal își face mâna pumn. Mișcarea îmi atrage atenția și într-un sfârșit îmi întorc privirea spre el. Cal rămâne nemișcat, tăcut și imperturbabil, așa cum sunt sigură că a fost învățat să facă, însă privirea lui e mânioasă. Preț de o clipă, privirile ni se intersectează, însă eu mă uit în altă parte, înainte să-mi vină vreo idee proastă și să-l rog să mă salveze.

— Da, Elara, spune regele, încuviințând spre soția lui. Mare Barrow, nu te putem omorî.

Nu încă atârnă în aer.

— Așa că te vom ascunde în văzul lumii, unde te vom putea urmări, *proteja* și încerca să te înțelegem.

Felul în care ochii săi strălucesc mă face să mă simt de parcă aș fi un fel de mâncare gata să fie devorat.

— Tată! exclamă Cal, însă fratele său – prințul palid și slab – îl apucă de braț, împiedicându-l să protesteze în continuare. Acel gest are un efect liniștitor, iar Cal își revine imediat.

Tiberias continuă, ignorându-și fiul.

— De-acum înainte nu mai ești Mare Barrow, o fiică roșie din Pilonii.

— Atunci, cine sunt? întreb eu speriată, gândindu-mă la toate lucrurile îngrozitoare pe care ei mi le pot face.

— Tatăl tău era Ethan Titanos, generalul Legiunii de Fier, care a fost asasinat când încă erai în fașă. Un soldat, un bărbat roșu, te-a luat în sânul familiei sale și te-a crescut în noroi, fără să-ți dezvăluie niciodată adevărata identitate. Ai crescut crezând că erai o neica nimeni, iar acum, datorită acestei împrejurări, ți-ai

recăpătat adevărata valoare. Ești o argintie, o doamnă dintr-o Înaltă Casă pierdută, o femeie de viță nobilă, cu o putere impresionantă, și, într-o bună zi, o prințesă a Nortei.

Oricât m-aș strădui, nu pot să-mi reprim un scâncet de uluire.

— O argintie… o prințesă?

Ochii mă trădează, zburând spre Cal. *O prințesă trebuie să ia în căsătorie un prinț.*

— Te vei căsători cu fiul meu, Maven, și nu vei face niciun pas greșit.

Jur că îmi aud maxilarul căzând pe jos. Un sunet disperat și stânjenitor îmi scapă de pe buze în timp ce încerc să găsesc ceva de spus, dar, ca să fiu sinceră, am rămas fără cuvinte. În fața mea, tânărul Maven pare la fel de confuz, bolborosind la fel de tare pe cât mi-aș dori eu s-o fac. De data asta, e rândul lui Cal să-l liniștească, cu toate că ochii săi sunt ațintiți asupra mea.

Tânărul prinț reușește să-și găsească glasul.

— Nu înțeleg! izbucnește el, debarasându-se de Cal și pornind cu pași iuți spre tatăl său. Ea e… de ce…?

În mod normal m-aș simți jignită, dar trebuie să fiu de acord cu nemulțumirile prințului.

— Liniște! se răstește mama lui. Te vei supune fără să protestezi!

El îi aruncă o căutătură urâtă, răzvrătindu-se împotriva părinților săi cu fiecare fărâmă din trupul lui. Însă privirea mamei lui se înăsprește, iar prințul se așază la loc, cunoscând la fel de bine ca și mine puterea și mânia ei.

— E puțin cam prea… mult, spun eu cu un firicel de voce.

Nu există niciun alt fel de a descrie această situație.

— Voi nu doriți să mă faceți doamnă, darămite prințesă.

Chipul lui Tiberias se transformă într-un surâs diabolic. Aidoma reginei, dinții săi sunt orbitori de albi.

— O, ba chiar îmi doresc asta, draga mea. Pentru prima dată în viața ta mică și insignifiantă, vei avea și tu un scop.

Împunsătura lui mă lovește ca o palmă peste față.

— Suntem puși față-n față cu primele etape ale unei revolte care nu putea să-și găsească un timp mai bun de-atât, cu grupări teroriste și luptători pentru libertate, sau cum dracu' își spun idioții ăia care aruncă în aer clădiri, în numele egalității.

— Garda Stacojie.

Farley. Shade. Imediat ce mă gândesc la ei, mă rog ca regina Elara să stea departe de gândurile mele.

— Au bombardat...

— Capitala, da.

Regele ridică din umeri, scărpinându-se la ceafă.

Anii mei petrecuți în umbră m-au învățat multe lucruri. Cine are cei mai mulți bani, cine nu te va observa și cum arată mincinoșii. *Regele e un mincinos,* îmi dau eu seama, privindu-l cum forțează o altă ridicare din umeri. Încearcă să fie nepăsător, însă nu prea funcționează. Ceva legat de Farley și de Garda Stacojie l-a băgat în sperieți. Ceva mult mai grav decât niște simple explozii.

— Și tu, continuă el, aplecându-se spre mine. Tu s-ar putea să ne ajuți să punem punct acestei situații, înainte să ne scape de sub control.

Dacă n-aș fi atât de speriată, i-aș râde în nas.

— Prin căsătoria mea cu... scuze, cum vă cheamă?

Obrajii îi devin albi în ceea ce presupun că e varianta de îmbujorare a argintiilor. La urma urmei, sângele lor e argintiu.

— Mă cheamă Maven, spune el, pe un ton blând și liniștit.

Asemenea fratelui și tatălui său, părul lui e negru și strălucitor, însă asemănările se opresc aici. În vreme ce ei sunt lați în umeri și musculoși, Maven e subțire, cu ochii de culoarea unei ape limpezi.

— Și tot nu înțeleg.

— Ceea ce tata încearcă să spună e că ea reprezintă o șansă pentru noi, intervine Cal pentru a-i explica.

Spre deosebire de a fratelui său, vocea lui Cal e puternică și autoritară. Are vocea unui adevărat rege.

— O persoană cu sânge argintiu, dar crescută drept roșie, care trece de partea noastră: dacă roșiii văd asta, s-ar putea liniști. E ca într-un vechi basm, când o fată de rând devine prințesă. Va fi eroina lor. Ar putea-o lua drept exemplu pe ea, nu pe acei teroriști.

Și apoi, mai blând, dar mult mai important decât orice altceva, spune:

— Va fi o diversiune.

Însă aici nu e vorba de un basm și nici măcar de un vis. *Ăsta e un coșmar.* Sunt captivă pentru tot restul vieții mele, forțată să

fiu altcineva. *Să fiu una dintre ei. O marionetă. Un spectacol menit a-i face pe oameni fericiți, liniștiți și ținuți sub control.*

— Și dacă spunem povestea cum trebuie, Înaltele Case vor fi și ele satisfăcute. Ești fiica pierdută a unui erou de război. Ce onoare mai bună ți-am putea oferi?

Îi întâlnesc privirea, implorându-l în tăcere. El m-a ajutat odată, poate că o va face din nou. Însă Cal mișcă din cap de-abia perceptibil. *Nu mă poate ajuta aici.*

— Lady Titanos, asta nu este o rugăminte, spune Tiberias.

Îmi folosește noul nume, noul *titlu.*

— Ai să faci ceea ce ți se poruncește și-ai s-o faci *cum trebuie.*

Regina Elara își întoarce ochii palizi spre mine.

— Vei locui aici, așa cum e obiceiul pentru miresele familiei regale. Îți voi programa fiecare zi după placul meu și vei avea profesori particulari, astfel încât să înveți cât mai multe lucruri cu putință, pentru a fi – Elara caută cuvântul potrivit, mușcându-și buza – *prezentabilă.*

Nici nu vreau să știu ce înseamnă asta.

— Vei fi supravegheată. De-acum înainte vei trăi pe muchie de cuțit. Un pas greșit, un cuvânt nepotrivit, și vei suferi pentru asta.

Gâtul mi se încordează, de parcă pot să simt lanțurile pe care regele și regina le leagă în jurul meu.

— Cum rămâne cu viața mea…?

— Care viață? râde Elara. Fetițo, cred că încă nu ești conștientă c-ai dat peste un miracol.

Cal strânge din ochi preț de o clipă, de parcă hohotele de râs ale reginei îl dor.

— Se referă la familia ei. Mare… fata… are o familie.

Gisa, mama, tata, băieții, Kilorn – o viață distrusă.

— Aaa, am înțeles, pufnește regele, trântindu-se înapoi pe tronul său. Bănuiesc că le vom oferi o sumă lunară pentru a-i reduce la *tăcere.*

— Vreau ca frații mei să fie scoși de pe front și duși acasă.

Pentru prima dată simt că am spus ceva potrivit.

— Și am și un prieten, Kilorn Warren, pe care nu vreau ca legionarii să-l încorporeze.

Tiberias răspunde fără să stea pe gânduri. O mână de soldați roșii nu înseamnă nimic pentru el.

— S-a făcut.
Nu pare a fi o grațiere, ci mai degrabă o sentință la moarte.

NOUĂ

Lady Mareena Titanos, fiica lui lady Nora Noile Titanos și a lordului Ethan Titanos, generalul Legiunii de Fier. Moștenitoarea Casei Titanos. Mareena Titanos. Titanos.

Noul nume îmi răsună în minte în timp ce cameristele roșii mă pregătesc pentru evenimentul iminent. Cele trei fete lucrează iute și cu îndemânare, fără să vorbească între ele. Nici mie nu-mi pun întrebări, chiar dacă sunt sigură că și-ar dori s-o facă. *Să îți ții mereu gura*, îmi amintesc eu. Ele nu au voie să mi se adreseze și în mod sigur nu au voie să vorbească despre mine cu oricine altcineva. Chiar dacă sunt sigură că ele văd lucrurile bizare, lucrurile *roșii.*

Bietele fete lucrează neostenite timp de câteva minute agonizante, pentru a mă face *prezentabilă*: mă îmbăiază, îmi aranjează părul și îmi vopsesc fața pentru a mă transforma în chestia aia caraghioasă care se presupune că trebui să fiu. Fetele folosesc trei cutii de pudră sclipitoare pentru a-mi acoperi fața, gâtul, clavicula și brațele. În oglindă arăt de parcă toată căldura s-a scurs din mine, de parcă pudra a acoperit căldura pielii mele. Cu un strigăt înăbușit, îmi dau seama că eu de fapt ar trebui să-mi ascund îmbujorarea naturală, roșeața pielii mele, *sângele* roșu. Mă prefac a fi argintie, așa că atunci când ele isprăvesc treaba, pot spune cu mâna pe inimă că semăn cu una. Cu noua mea piele palidă și cu ochii și buzele întunecate, par rece și nemiloasă. Semăn cu o specie de lamă vie. Sunt o argintie. Sunt frumoasă. Și urăsc asta.

Oare cât de mult o să dureze toată treaba asta? *Sunt promisă în căsătorie unui prinț.* Până și în mintea mea sună ridicol. *Pentru că e ridicol. Niciun argintiu în toate mințile nu s-ar însura cu tine, darămite un prinț al Nortei. Nici pentru a calma o revoltă, nici pentru a-ți ascunde identitatea, nici pentru nimic.*

Atunci, de ce fac ei toate astea?

Când cameristele mă ajută să mă îmbrac cu o rochie de gală, mă simt ca un cadavru pregătit pentru înmormântare. Știu că nu e prea departe de adevăr. Fetele roșii nu se căsătoresc cu prinți argintii. Nu voi purta niciodată o coroană și nici nu voi sta pe un

tron. Ceva tot se va întâmpla, poate un *accident.* O minciună mă va ridica și apoi, într-o bună zi, o altă minciună mă va pune la pământ.

Rochia are o nuanță închisă de purpuriu stropit cu argintiu, croită din mătase și dantelă transparentă. *Toate casele au o culoare,* îmi aduc eu aminte, gândindu-mă la curcubeul familiilor. Din câte se pare, purpuriul și argintiul sunt culorile familiei Titanos, *numele meu.*

Când una dintre cameriste întinde mâna spre cerceii mei, încercând să-mi ia și ultima fărâmă din vechea mea viață, un val de teamă pune stăpânire pe mine.

— Nu-i atinge!

Fata sare ca arsă, clipind întruna, iar celelalte înlemnesc din pricina izbucnirii mele.

— Scuze, eu…

O argintie nu și-ar cere niciodată scuze. Îmi dreg vocea, adunându-mă.

— Lasă cerceii.

Vocea îmi sună puternică, dură – *regească.*

— Puteți să schimbați orice altceva, dar lăsați cerceii.

Cele trei bucăți ieftine de metal, fiecare dintre ele însemnând un frate, nu pleacă nicăieri.

— Culoarea asta te prinde bine.

Mă răsucesc pe călcâie pentru a le vedea pe cameriste făcând reverențe. Și, înălțându-se deasupra lor, Cal. Brusc, sunt foarte bucuroasă că machiajul îmi acoperă roșeața care mi se extinde pe tot corpul.

Cu un gest iute din mână, le poruncește cameristelor să iasă, iar acestea dispar de parcă ar fi niște șoricei fugăriți de o pisică.

— Nu sunt expertă în eticheta regală, însă nu cred c-ar trebui să te afli aici. În camera mea, spun eu, încercând să transmit prin voce tot disprețul meu.

La urma urmei, e vina lui că sunt prinsă aici, fără nicio șansă de scăpare.

Cal face câțiva pași spre mine și, din instinct, dau înapoi. Piciorul mi se agață în tivul rochiei, punându-mă să aleg între a sta nemișcată și a cădea grămadă la pământ. Nu știu care variantă e cea mai bună.

— Am venit să-ți cer scuze, ceva ce nu pot face de față cu ceilalți.

Se oprește în loc, remarcând faptul că nu mă simt în largul meu. Un mușchi i se zbate în obraz în timp ce mă studiază, probabil aducându-și aminte de fata disperată care a încercat să-l facă la buzunare seara trecută. Nu mai semăn deloc cu ea.

— Mare, îmi pare rău că te-am băgat în asta.

— *Mareena.*

Până și *rostirea* numelui pare greșită.

— Ăsta-i numele meu, ai uitat?

— Atunci e un lucru bun că Mare e o poreclă potrivită.

— Nu cred că există ceva *potrivit* în legătură cu mine.

Cal mă studiază din cap până-n picioare, iar pielea mea arde sub privirea lui.

— Îți place Lucas? întreabă el într-un târziu, având și bunul-simț de a face un pas înapoi.

Străjerul Samos, primul argintiu amabil pe care l-am cunoscut aici.

— Bănuiesc că e în regulă.

Poate că regina va avea grijă să-i facă vânt de-aici imediat ce va afla cât de blând a fost agentul cu mine.

— Lucas e un om bun. Cei din familia lui îi consideră bunătatea o slăbiciune, adaugă el, și ochii i se întunecă pentru o clipă, de parcă el ar cunoaște acest sentiment. Însă te va sluji cu dăruire și corectitudine. Mă voi asigura că așa vor sta lucrurile.

Cât de grijuliu! *Mi-a oferit un soi de temnicer.* Însă îmi mușc limba. Nu mă ajută cu nimic dacă îi răspund urât fiindcă mi-a arătat puțină indulgență.

— Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Scânteia îi revine în ochi și zâmbetul pe buze.

— Știi că numele meu e Cal.

— Și tu îmi știi numele, nu-i așa? îl întreb eu înțepată. Știi de unde vin.

Încuviințează de-abia perceptibil, de parcă ar fi stânjenit.

— Trebuie să ai grijă de ei, adaug eu.

De familia mea. Chipurile lor îmi trec prin fața ochilor și sunt deja foarte departe.

— De toți, cât mai mult timp cu putință.

— Firește c-așa va fi.

Face un pas spre mine, scurtând distanța dintre noi.

— Îmi pare rău, repetă el.

Acele cuvinte aduc la suprafață o amintire.

Peretele de foc. Fumul înecăcios. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Cal a fost cel care m-a prins mai devreme, care m-a împiedicat să evadez din acest loc îngrozitor.

— Îți pare rău fiindcă ai aruncat pe apa sâmbetei singura mea șansă de a evada?

— Te referi la tentativa disperată de a trece de santinele, de securitate, de ziduri, de pădure și să te întorci în satul tău, așteptând ca regina să te vâneze? răspunde el, ignorând liniștit acuzațiile mele. Să te opresc a fost cel mai bun lucru pentru tine *și* familia ta.

— Aș fi putut să scap. Tu nu mă cunoști.

— Știu că regina ar întoarce lumea cu susul în jos pentru a o găsi pe fetița cu fulgerele.

— Nu-mi spune așa!

Porecla mă ustură mai tare decât numele meu fals cu care tot încerc să mă obișnuiesc. *Fetița cu fulgerele.*

— Așa îmi spune mama ta.

Lui Cal îi scapă un râs amar.

— Nu e mama mea. E a lui Maven, nu a mea.

Expresia lui serioasă îmi dă de știre că n-ar trebui să insist asupra acestui subiect.

— Aha, spun eu, cu o fărâmă de glas.

Dispare imediat, un vag ecou ce se risipește în tavanul boltit. Îmi lungesc gâtul, admirând noua mea cameră pentru prima oară de când am intrat aici. E mai elegantă decât tot ceea ce am văzut vreodată – marmură și sticlă, mătase și pene. Lumina s-a schimbat, transformându-se în nuanța portocalie a apusului. Noaptea bate la ușă. Și, împreună cu ea, restul vieții mele.

— Când m-am trezit azi-dimineață eram o persoană, murmur eu, mai mult pentru mine decât pentru el, iar acum se presupune că trebuie să fiu cu totul altcineva.

— Poți să faci asta.

Îl simt cum face un pas spre mine, căldura lui umplând camera într-o manieră care îmi dă fiori. Dar nu ridic ochii. N-o voi face.

— De unde știi asta?

— Pentru că *trebuie* s-o faci.

Își mușcă buza, îndreptându-și ochii spre mine.

— O fi lumea asta frumoasă, dar e la fel de periculoasă. Oamenii care nu sunt de niciun folos, oamenii care comit greșeli pot fi înlăturați. *Tu* poți fi înlăturată.

Și voi fi. Într-o bună zi. Însă nu e singura amenințare care mă pândește.

— Așadar, momentul în care o voi da în bară ar putea fi ultimul petrecut pe lumea asta?

Cal nu-mi răspunde, însă răspunsul i se citește în ochi. *Da.*

Mă joc cu centura argintie de la brâu, strângând-o tare. Dacă ăsta ar fi un vis, acum ar trebui să mă trezesc, dar nu se întâmplă nimic. *Momentul ăsta are loc cu adevărat.*

— Cum rămâne cu mine? În legătură cu – întind mâinile, încruntându-mă la lucrurile acestea infernale – asta?

Drept răspuns, Cal zâmbește.

— Cred c-ai să te obișnuiești.

Apoi își ridică mâna dezgolită. O invenție bizară de la încheietura lui, similară cu o brățară, care are două capete metalice, face un clic și scapără scântei. În loc să dispară, scânteile strălucesc și se transformă într-o flacără roșie, care emană valuri de căldură. *Cal e piroman, poate manipula focul și căldura*, îmi amintesc eu. *E un prinț, unul chiar periculos.* Însă flacăra dispare la fel de repede cum a apărut, lăsând în urmă doar zâmbetul încurajator al lui Cal și bâzâitul camerelor de supraveghere ascunse pe undeva, care urmăresc totul.

•

Santinelele mascate pe care le văd cu coada ochiului sunt o amintire constantă a noii mele poziții. Sunt aproape o prințesă, logodită cu al doilea dintre cei mai râvniți burlaci din țară. Și sunt o minciună pe două picioare. Cal a plecat, lăsându-mă în compania străjerilor mei. Lucas nu e atât de rău, însă ceilalți sunt serioși, tăcuți și nu inițiază niciun contact vizual cu mine. Străjerii, și chiar și Lucas, sunt niște supraveghetori care trebuie să mă țină prizonieră în propriul meu trup, unul roșu, ascuns de o perdea argintie, care nu poate fi deschisă niciodată. Dacă o dau în bară, dacă fac un pas greșit, voi muri. *Și alții vor muri pentru eșecul meu.*

În timp ce ei mă conduc la masă, repet în minte povestea pe care a inventat-o regina, extraordinara născocire pe care are de gând s-o relateze întregii curți. E simplă, ușor de memorat, însă tot mă face să mă înfior.

M-am născut pe frontul de război. Părinții mei au fost omorâți într-un atac asupra taberei noastre. Un soldat roșu m-a scos de sub dărâmături și m-a dus la el acasă, la soția lui, care și-a dorit mereu o fiică. M-au crescut în satul numit Pilonii și până azi-dimineață nu am știut nimic legat de originile mele nobile și de abilitatea mea. Iar acum m-am întors în locul în care trebuia să fiu de la bun început.

Gândul acesta mă indispune. Locul meu e acasă, alături de părinții mei, de Gisa și de Kilorn. *Nu aici.*

Santinelele mă conduc printr-un labirint de coridoare de la nivelurile superioare ale palatului. Aidoma Grădinii Spiralate, arhitectura acestui loc e toată numai curburi din piatră, sticlă și metal, care coboară ușor în jos. Sticla-de-diamant e la fiecare colț, înfățișând peisajele extraordinare ale pieței, ale văii râului și ale pădurii din depărtare. De la înălțimea la care ne aflăm, văd cum dealurile de care habar nu aveam se ridică în zare, profilate pe fundalul soarelui care apune.

— La ultimele două etaje se află apartamentele regale, îmi explică Lucas, gesticulând spre un culoar înclinat și spiralat.

Soarele strălucește ca o furtună de foc și aruncă peste noi un șuvoi de pete de lumină.

— Ascensorul ne va duce în sala de bal. Chiar aici.

Lucas întinde mâna, oprindu-se lângă un perete de metal. Văd reflexiile noastre pe suprafața opacă ce alunecă într-o parte când el flutură din mână.

Santinelele ne împing într-o cutie fără ferestre și prost luminată. Mă străduiesc să respir, cu toate că mai degrabă aș rupe-o la fugă din chestia asta care seamănă cu un coșciug uriaș din metal.

Sar înspăimântată când ascensorul se *mișcă* brusc, accelerându-mi pulsul. Respir cu dificultate în timp ce privesc speriată dintr-o parte în alta, așteptându-mă să-i văd și pe ceilalți reacționând în același fel. Însă se pare că nimeni nu e deranjat de faptul că această cutie în care ne aflăm *cade în gol.*

Numai Lucas îmi observă disconfortul, așa că încetinește puțin coborârea.

— Ascensorul se mișcă în sus și-n jos, astfel încât să nu fim nevoiți să mergem pe jos. Lady Titanos, locul acesta e foarte mare, murmură el, schițând un zâmbet.

În inima mea se dă o luptă între uimire și teamă, în timp ce plonjăm, și respir ușurată când Lucas deschide ușile ascensorului. Pășim pe culoarul cu oglinzi în care am fugit azi-dimineață. Oglinzile sparte au fost deja reparate – arată de parcă nu s-a întâmplat nimic.

Când regina Elara apare de după colț, urmată de propriile ei santinele, Lucas face o plecăciune. Acum e îmbrăcată în negru, roșu și argintiu, culorile soțului ei. Cu părul ei blond și cu pielea palidă, seamănă cu un cadavru.

Mă apucă de braț, trăgându-mă spre ea în timp ce o luăm din loc. Buzele nu i se mișcă, însă tot îi aud vocea reverberând în mintea mea. De data asta nu mă doare și nici nu-mi dă vreo stare de greață, însă senzația tot pare bolnăvicioasă și greșită. Vreau să țip, să o înlătur cu ghearele din capul meu. Dar nu pot face altceva decât s-o urăsc.

Membrii familiei Titanos erau ruinători, spune vocea ei, care răsună pretutindeni. *Puteau face ca lucrurile să explodeze printr-o simplă atingere, la fel cum a făcut fata Lerolan la Turnirul Reginelor.* Când încerc să mi-o amintesc pe fată, Elara proiectează o imagine cu ea direct în mintea mea. Silueta pâlpâie și de-abia se vede, însă tot reușesc să deslușesc o tânără în portocaliu, care aruncă în aer pietre și nisip, de parcă ar fi o bombă militară. *Mama ta, Nora Nolle, era furtunară, precum ceilalți membri ai Casei Nolle. Furtunarii pot manipula vremea, dar există anumite limite. Nu e ceva ce întâlnești la tot pasul, însă uniunea lor a avut ca rezultat puterile tale unice de a manipula electricitatea. Asta e tot ceea ce trebuie să spui, dacă te întreabă cineva.*

Ce anume doriți de la mine? Vocea îmi tremură până și în gânduri.

Hohotele ei de râs răsună în capul meu, singurul răspuns pe care îl voi primi.

Ține bine minte cine trebuie să fii, continuă ea, ignorându-mi întrebarea. *Trebuie să te prefaci că te-ai născut roșie, dar că*

sângele tău e argintiu. Acum ești roșie în minte și argintie în suflet.

Un fior de teamă îmi străbate șira spinării.

De-acum înainte și până la sfârșitul zilelor tale va trebui să minți. Viața ta depinde de asta, draga mea fetiță cu fulgerele.

ZECE

Elara mă lasă singură pe culoar, pentru a-i rumega cuvintele.

Cândva credeam că era doar diviziunea, argintii și roșii, bogați și săraci, regi și sclavi. Însă există mult mai multe lucruri între ele, lucruri pe care nu le înțeleg, iar eu mă aflu chiar în mijlocul lor. Am crescut întrebându-mă dacă vom avea mâncare la cină; acum mă aflu într-un palat, pe cale de a fi mâncată de vie.

Roșie în minte, argintie în suflet – această lozincă răsună în urechile mele și îmi călăuzește pașii. Stau cu ochii larg deschiși, admirând marele palat la care nici Mare și nici Mareena nu ar fi putut visa vreodată, însă reușesc să adopt o expresie impasibilă. Mareena e impresionată, însă își ține sentimentele în frâu. Ea e rece și insensibilă.

Ușile de la capătul culoarului se deschid, scoțând la iveală cea mai mare încăpere pe care am văzut-o vreodată, mai mare chiar și decât sala tronului. Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu imensitatea acestui loc. Trec de cele două uși și pășesc pe un balcon. Scările coboară spre podea, unde membrii fiecărei case așteaptă imperturbabili, cu privirile întoarse spre mine. La fel ca la Turneul Reginelor, poartă culorile familiilor. Câțiva murmură între ei, probabil bârfind despre mine și despre micul meu spectacol. Regele Tiberias și regina Elara se află pe o suprafață ridicată la câțiva metri deasupra podelei, cu fața spre mulțimea formată din supușii lor. *Nu ratează niciodată ocazia de a-i domina pe ceilalți.* Ori sunt foarte vanitoși, ori foarte precauți. A arăta puternic înseamnă a fi puternic.

Cei doi prinți sunt îmbrăcați la fel ca părinții lor, în ținute cu roșu și negru, ambii decorați cu medalii militare. Cal stă în dreapta tatălui său, cu chipul dur și impasibil. Dacă știe cu cine se va însura, nu pare prea fericit în legătură cu asta. Maven e și el acolo, în stânga mamei sale, iar expresia lui e un amestec de emoții. El nu se pricepe atât de bine ca fratele său să-și ascundă sentimentele.

Bine măcar că n-o să trebuiască să am de-a face cu un mincinos.

— Turneul Reginelor e întotdeauna un prilej de bucurie, reprezentând viitorul măreţului nostru regat şi legăturile care ne menţin extrem de uniţi în faţa vrăjmaşilor noştri, anunţă regele, adresându-se mulţimii.

Membrii familiei regale încă nu m-au zărit. Eu stau la marginea sălii, privindu-i de sus.

— Însă, aşa după cum aţi văzut astăzi, Turneul Reginelor ne-a oferit mult mai multe decât o viitoare regină.

Se întoarce spre Elara, care îl ia pe rege de mână, arborând un zâmbet respectuos. Capacitatea ei de a se transforma dintr-o scorpie perfidă într-o regină timorată e uluitoare.

— Cu toţii ne aducem aminte de farul care ne-a călăuzit prin întunericul războiului, de căpitanul nostru, d*e prietenul* nostru, generalul Ethan Titanos, spune Elara.

În sală, oamenii încep să murmure, înduioşaţi sau trişti. Până şi patriarhul familiei Samos, nemilosul tată al lui Evangeline, îşi înclină capul în semn de respect.

— El a condus Legiunea de Fier spre victorie şi a împins înapoi liniile frontului unui război care durase aproape un secol. Lacuştrii se temeau de el; soldaţii noştri îl iubeau.

Mă îndoiesc că există vreun soldat roşu care să-şi fi iubit generalul argintiu.

— Spionii din Ţinutul Lacurilor l-au ucis pe dragul nostru prieten Ethan, strecurându-se printre armatele noastre, pentru a ne distruge singura speranţă la pace. Soţia lui, lady Nora, o femeie cumsecade şi corectă, a murit odată cu el. În acea zi fatidică, în urmă cu şaisprezece ani, Casa Titanos a plecat dintre noi. Prietenii ne-au fost luaţi. Sângele nostru a fost vărsat.

Tăcerea se aşterne în sală în vreme ce regina face o pauză pentru a-şi tampona ochii, ştergând ceea ce ştiu că sunt lacrimi false, forţate să curgă. Câteva dintre celelalte fete, participante la Turneul Reginelor, se foiesc în scaunele lor. Lor nu le pasă de un general mort, şi nici reginei, nu chiar. Totul are legătură cu mine, cu felul în care poţi pune o coroană pe capul unei fete roşii, fără să observe cineva asta. E un truc de magie, iar regina e o magiciană iscusită.

Elara mă zăreşte pe scări şi toţi cei din sală se întorc. Câţiva se uită la rochia mea. Ei ştiu culorile Casei Titanos mai bine

decât mine și înțeleg cine sunt eu. Sau, cel puțin, cine pretind că sunt.

— În această dimineață, am fost martorii unui miracol. Am văzut o fată roșie căzând în arenă ca un fulger, exercitând o putere pe care n-ar fi trebuit s-o posede.

Și mai multe murmure se aud în sală, iar câțiva argintii se ridică în picioare. Fata Samos pare furioasă, pironindu-mă cu ochii ei negri.

— Regele și cu mine am supus-o pe fată unui lung interogatoriu, încercând să descoperim mai multe despre rădăcinile ei.

„Interogatoriu” *e un mod amuzant de a descrie percheziția asupra minții mele.*

— Ea nu e roșie, însă e în continuare un miracol. Dragi prieteni, vă rog să o primiți înapoi cu brațele deschise pe lady Mareena Titanos, fiica lui Ethan Titanos. Pierdută și acum regăsită.

Cu o fluturare din mână, îmi face semn să mă apropii. Mă supun.

Cobor treptele în aplauzele forțate ale invitaților, concentrându-mă mai mult să nu mă împiedic. Însă pasul îmi este sigur și chipul impasibil în timp ce merg printre sutele de oameni care îmi aruncă priviri curioase și suspicioase. Lucas și străjerii mei nu mă urmează, rămânând pe balcon. Sunt din nou singură în fața acestor oameni și nu m-am mai simțit niciodată atât de goală, chiar și cu straturile de mătase și pudră. Din nou, sunt fericită pentru tot machiajul pe care îl port. E scutul meu, între ei și adevărul rădăcinilor mele. Un adevăr pe care nici măcar nu-l înțeleg.

Regina gesticulează spre un scaun gol din față, așa că îmi croiesc drum într-acolo. Fetele de la Turneul Reginelor stau cu ochii pe mine, întrebându-se de ce mă aflu aici și de ce e brusc atât de important. Însă sunt doar curioase, nu mânioase. Mă privesc cu compasiune, empatizând cât de bine pot cu povestea mea tristă. Exceptând-o pe Evangeline Samos. Când ajung în cele din urmă la locul indicat, observ că ea stă așezată lângă mine, privindu-mă încruntată. Hainele de piele și țintele de oțel au dispărut; acum poartă o rochie cu inele de metal întrepătrunse. După felul în care își ține degetele strânse, îmi

dau seama că nu vrea decât să-și petreacă mâinile în jurul gâtului meu.

— Salvată de destinul tragic al părinților ei, lady Mareena a fost luată de pe front și dusă într-un sat roșu, care se află la mai puțin de cincisprezece kilometri de Cetatea Soarelui, continuă regele, care preia povestea, pentru a putea adăuga marea întorsătură de situație. Crescută de părinți roșii, fata a lucrat ca servitoare. Și până azi-dimineață credea că era una de-a lor.

Auzind această remarcă, oamenii exclamă de uimire, făcându-mă să scrâșnesc din dinți.

— Mareena era un diamant neșlefuit, lucrând chiar în palatul meu, fiica răposatului meu prieten, chiar sub nasul meu. Dar s-a terminat. Dorind să ispășesc pentru ignoranța mea și să îi răsplătesc tatăl și casa pentru contribuțiile lor aduse regatului, aș dori să profit de acest moment pentru a anunța alăturarea Casei Calore și a reînviatei Case Titanos.

Alte exclamații de uimire, de data asta din partea fetelor de la Turneul Reginelor. *Ele cred că li-l fur pe Cal, că voi concura alături de ele.* Ridic ochii spre rege, implorându-l în tăcere să continue, înainte ca una dintre fete să mă omoare.

Aproape că pot să simt metalul rece al lui Evangeline tăindu-mă fără milă. Degetele îi sunt împreunate strâns și se albesc la încheieturi în timp ce se străduiește din răsputeri să nu mă jupoaie de vie de față cu toți invitații. În cealaltă parte a ei, patriarhul Samos e căzut pe gânduri și își pune o mână pe brațul ei, pentru a o liniști.

Când Maven face un pas în față, tensiunea din sală se risipește. Se bâlbâie puțin, încurcându-se în cuvintele pe care i-au poruncit să le rostească, însă își găsește glasul.

— Lady Mareena.

Străduindu-mă să nu tremur, mă ridic în picioare, cu fața spre el.

— În prezența tatălui meu, regele, și a curții de nobili, vreau să vă cer mâna. Mareena Titanos, mă angajez să onorez această promisiune de căsătorie. Acceptați?

Inima îmi bubuie în piept în timp ce el vorbește. Deși aceste cuvinte sună mai degrabă a întrebare, știu că nu am de ales în ceea ce privește răspunsul meu. Oricât mi-aș dori să pot privi în altă parte, ochii mei rămân pe Maven, care îmi oferă cel mai

firav zâmbet încurajator cu putință. Mă întreb în sinea mea care dintre fete ar fi fost aleasă pentru el.

Eu pe cine aș fi ales? Dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă maestrul lui Kilorn n-ar fi murit, dacă Gisa nu și-ar fi rupt mâna, dacă nu s-ar fi schimbat nimic. *Dacă.* E cel mai îngrozitor cuvânt din lume.

Încorporare. Supraviețuire. Copii cu ochii verzi, picioarele mele sprintene și numele de familie al lui Kilorn. Înainte, acel viitor ar fi fost aproape imposibil; acum e inexistent.

— Maven Calore, mă angajez să onorez această promisiune de căsătorie, spun eu, bătând cu ciocanul și ultimul cui din sicriul meu.

Vocea îmi tremură, dar nu mă opresc.

— Accept.

Cu acest cuvânt, închid o ușă pentru tot restul vieții mele. Simt că mă prăbușesc, dar, cumva, reușesc să mă așez la loc cu eleganță.

Maven se trântește înapoi pe scaunul său, bucuros să scape de atenția invitaților. Mama lui îl bate ușor pe mână pentru a-l liniști. Îi zâmbește cu duioșie, doar lui. Până și argintiii își iubesc copiii. Însă adoptă din nou o mină rece când îl vede pe Cal ridicându-se, iar zâmbetul îi dispare cât ai zice pește.

Aerul pare să dispară din sală în timp ce toate fetele inspiră adânc, așteptând decizia lui. Mă îndoiesc că el a avut vreun cuvânt de spus în ceea ce privește alegerea reginei, însă își joacă foarte bine rolul, la fel ca Maven, la fel cum încerc eu să fac. Arborează un zâmbet luminos, scoțând la iveală niște dinți drepți și albi, făcând câteva fete să ofteze, însă ochii săi calzi sunt îngrozitor de solemni.

— Sunt moștenitorul tatălui meu, născut într-o familie plină de privilegii, putere și forță. Îmi datorați loialitatea voastră, așa cum și eu vă datorez viața mea. Este de datoria mea să vă slujesc, pe voi și pe ceilalți oameni din regatul meu, pe cât de bine pot și chiar mai mult decât atât.

Și-a repetat discursul, însă fervoarea pe care o are Cal nu poate fi falsă. Crede că va fi un bun rege sau că va muri încercând.

— Am nevoie de o regină care va face la fel de multe sacrificii ca mine, pentru a păstra ordinea, dreptatea și echilibrul.

Fetele de la Turneul Reginelor se apleacă tot mai tare, nerăbdătoare să audă următoarele lui cuvinte. Evangeline nu face nicio mișcare, însă își curbează buzele într-un zâmbet malițios. Ceilalți reprezentanți ai Casei Samos par la fel de calmi. Fratele ei, Ptolemus, își înăbușă chiar și un zâmbet. *Ei știu deja cine e aleasa.*

— Lady Evangeline!

Evangeline nu scoate nicio exclamație de uimire, nu trădează nicio expresie de uluire sau entuziasm. Până și celelalte fete, oricât de dezamăgite ar fi, se lasă pe spetezele scaunelor, doar cu umerii căzuți. Toată lumea știa că acesta avea să fie deznodământul. Îmi amintesc de acea familie de grași din Grădina Spiralată, care se plângeau că Evangeline Samos deja câștigase. *Aveau dreptate.*

Cu o eleganță fluidă și rece, Evangeline se ridică de pe scaun. De-abia îi aruncă o privire lui Cal când își întoarce capul peste umăr pentru a le surâde cu dispreț fetelor demoralizate. Se delectează cu momentul ei de glorie și, atunci când se răsucește spre mine, văd un zâmbet nemilos pe chipul ei.

Când se întoarce, Cal rostește același discurs ca al fratelui său.

— În prezența tatăl lui meu, regele, și a curții de nobili, vreau să vă cer mâna în căsătorie. Evangeline Samos, mă angajez să onorez această promisiune de căsătorie. Acceptați?

— Principe Tiberias, mă angajez să onorez această promisiune de căsătorie, declară ea cu o voce care e ciudat de înaltă și gâtuită, contrastând cu înfățișarea ei dură. Accept.

Cu un zâmbet triumfător, Evangeline se așază la loc și Cal se retrage la masa lui. El continuă să zâmbească, ca și când acea expresie ar face parte din armura lui, însă ea nu pare să observe.

Apoi simt cum o mână îmi găsește brațul, vârându-și unghiile în pielea mea. Mă lupt cu nevoia de a sări din scaun. Evangeline nu reacționează, privind în continuare drept înainte, spre acest loc care într-o bună zi îi va aparține. Dacă am fi fost în Pilonii, i-aș fi scos câțiva dinți. Își apasă unghiile tare în carnea mea. Dacă va face să curgă chiar și o picătură de sânge, o picătură de sânge roșu, micul nostru joc va lua sfârșit înainte ca măcar să fi avut șansa de-a începe. Însă se oprește fix înainte de a-mi rupe

pielea, lăsând niște vânătăi pe care cameristele mele vor trebui să le ascundă.

— Dacă ai să-mi stai în drum, am să te omor lent, fetițo cu fulgerele, murmură ea arborându-și în continuare zâmbetul.

Fetița cu fulgerele. Porecla asta începe să mă calce pe nervi.

Pentru a întări cele spuse, brățara netedă din metal pe care o are la mână se mișcă, transformându-se într-un cerc cu spini ascuțiți. Fiecare vârf strălucește, implorând să verse sânge. Înghit cu putere, încercând să nu mă mișc. Însă ea îmi dă drumul repede, retrăgându-și mâna înapoi în poală și redevenind o fată argintie rezervată. Dacă a existat vreodată o persoană care să ceară un cot în figură, aceea e Evangeline Samos.

Între timp, publicul a devenit tăcut. Câteva fete au lacrimi în ochi și aruncă priviri haine spre Evangeline și chiar și spre mine. Probabil că au așteptat toată viața lor această zi, iar acum au eșuat. Mi-aș dori din tot sufletul să le cedez logodnicul meu, să le ofer ceea ce își doresc cu atâta disperare, dar nu pot. Trebuie să par fericită. Trebuie să mă *prefac.*

— Oricât de minunată și fericită a fost această zi, spune regele Tiberias, ignorând atmosfera din sală, trebuie să vă reamintesc de ce s-a făcut această alegere. Puterea Casei Samos, împreună cu a fiului meu și a tuturor copiilor ce se vor naște din această uniune, ne va oferi un ajutor prețios în conducerea acestui popor. Știți cu toții starea precară în care se află regatul nostru, cu războiul din nord și cu extremiștii neghiobi, dușmanii stilului nostru de viață, care încearcă să ne distrugă din interior. Se prea poate ca Garda Stacojie să pară mică și insignifiantă, însă ea reprezintă o mișcare periculoasă pentru frații noștri roșii.

O bună parte din oameni pufnesc batjocoritor când aud cuvântul *frați,* inclusiv eu.

Mică și insignifiantă. Atunci, de ce au nevoie de mine? De ce să mă folosească, dacă Garda Stacojie nu înseamnă nimic pentru ei? *Regele e un mincinos.* Dar încă nu sunt sigură ce anume încearcă să ascundă. Ar putea fi vorba de forța Gărzii. Ar putea fi vorba de mine.

Probabil amândouă.

— Dacă această tendință rebelă va lua amploare, continuă el, se va sfârși cu vărsare de sânge și cu o națiune din nou divizată, ceva ce nu pot suporta. Trebuie să păstrăm echilibrul. Evangeline *și* Mareena ne vor ajuta în această privință, pentru binele tuturor.

Cuvintele regelui stârnesc numeroase murmure. Unii încuviințează, alții par nemulțumiți de alegerile de la Turneul Reginelor, însă nimeni nu dă glas adevăratelor gânduri. Nimeni nu vorbește. Nimeni nu ar asculta, chiar dacă ei ar face-o.

Zâmbind, regele Tiberias înclină capul. A câștigat și știe asta.

— Forță și putere! repetă el.

Această lozincă se aude în toată sala, în vreme ce toți invitații rostesc cuvintele.

Cuvintele mi se împleticesc pe limbă, părând străine. Cal se uită lung la mine, privindu-mă cum scandez alături de ceilalți. În acel moment mă detest.

— Forță și putere!

•

Sufăr pe durata banchetului, privind fără să văd, auzind fără să ascult. Până și mâncarea, care e mai multă decât am văzut vreodată, are un gust fad. Ar trebui să mă bucur de ceea ce probabil e cel mai bun prânz din viața mea, dar nu pot. Nici măcar nu pot să vorbesc atunci când Maven mi se adresează în șoaptă, pe un ton calm și relaxat, menit să mă liniștească.

— Te descurci foarte bine, îmi spune el, însă eu încerc să-l ignor.

Aidoma fratelui său, poartă brățară de metal, care poate produce flăcări. E o amintire fermă a ceea ce e Maven – un om puternic și periculos, un piroman, un argintiu.

Stând la o masă făurită din cristale, bând un lichid auriu cu bule care îmi face capul să mi se învârtească, mă simt ca o trădătoare. *Oare părinții mei ce mănâncă în seara asta la cină*? *Oare ei știu unde mă aflu*? *Sau mama stă pe verandă*, *așteptând să mă întorc acasă*?

În schimb, sunt captivă într-o încăpere plină de oameni, care, dacă ar ști adevărul, m-ar omorî fără să stea pe gânduri. Și membrii familiei regale, desigur, care m-ar omorî dacă ar putea, care probabil că mă *vor* omorî la un moment dat. M-au întors pe dos, înlocuind-o pe Mare cu Mareena, o hoțomană cu o coroană,

cârpele cu mătasea, roșul cu argintiul. Azi-dimineață eram servitoare, în seara asta sunt prințesă. *Ce alte lucruri se vor mai schimba*? *Ce altceva voi mai pierde*?

— Gata cu asta, spune Maven, vocea lui croindu-și drum prin gălăgia banchetului.

Îmi ia din mână pocalul elegant, înlocuindu-l cu un pahar de apă.

— Îmi plăcea băutura aia, protestez eu, însă înghit cu lăcomie apa, simțindu-mi capul mai limpede.

Maven pur și simplu ridică din umeri.

— O să-mi mulțumești mai târziu.

— Îți mulțumesc, i-o trântesc eu pe un ton batjocoritor.

Nu am uitat felul în care m-a privit azi-dimineață, de parcă eram o mizerie pe talpa de la pantof. Însă, acum, privirea lui e mai blândă, mai calmă, semănând mai mult cu a fratelui său.

— Mareena, îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat mai devreme.

Numele meu e Mare.

— Sunt sigură că-ți pare.

— Vorbesc serios, insistă el, aplecându-se spre mine.

Stăm unul lângă altul, împreună cu ceilalți membri ai familiei regale, la masa cea înaltă.

— Doar că... de obicei, prinții mai tineri au posibilitatea de a alege. Unul dintre puținele beneficii de a nu fi moștenitorul coroanei, adaugă el, cu un zâmbet îngrozitor de forțat.

Oh.

— Nu știam, îi răspund eu, neștiind ce altceva să spun.

Ar trebui să-mi pară rău pentru el, însă nu prea pot să simt niciun fel de milă pentru un prinț.

— Da, ei bine, normal că nu aveai de unde să știi. Nu e vina ta.

Privește înapoi spre oamenii care benchetuiesc, aruncându-și privirea precum o undiță. Mă întreb pe cine caută.

— E aici? șoptesc eu, încercând să par spășită. Fata pe care ai fi ales-o?

El șovăie, apoi clatină din cap.

— Nu, nu am pe nimeni în minte. Dar a fost drăguț să am posibilitatea de a alege, știi?

Nu, nu știu. Eu nu-mi permit luxul de a alege. Nici acum și nici altă dată.

— Nu ca fratele meu. El a crescut știind că nu va avea niciun cuvânt de spus în privința viitorului său. Bănuiesc că acum știu exact prin ce trece.

— Tu și fratele tău aveți totul, principe Maven, șoptesc eu cu o voce atât de plină de zel, încât ar putea fi o rugăciune. Locuiești într-un palat, ai forță, ai *putere.* Nu ai ști ce înseamnă cu adevărat necazurile, nici măcar dacă ți-ar trage un pumn în dinți, și crede-mă, asta se întâmplă foarte des. Așa că scuză-mă dacă nu-mi pare rău pentru niciunul dintre voi.

Iată-ne, eu și gura mea mare. În timp ce îmi revin, bând restul apei într-o încercare de a-mi răcori temperamentul, Maven pur și simplu se uită lung la mine, cu o privire dură. Însă zidul de gheață se retrage, topindu-se pe măsură ce privirea i se îmblânzește.

— Ai dreptate, Mare. Nimănui n-ar trebui să-i pară rău pentru mine.

Îi simt amărăciunea din glas. Cu un fior, îl văd cum îi aruncă o privire pe furiș lui Cal. Fratele său strălucește ca soarele, râzând împreună cu tatăl lor. Când Maven se uită din nou la mine, forțează un alt zâmbet, însă observ o tristețe surprinzătoare în ochii săi.

Oricât aș încerca, nu pot să ignor acel junghi de compasiune pe care îl simt pentru prințul uitat. Însă îmi revin imediat ce îmi amintesc cine este el și cine sunt eu.

Sunt o fată roșie într-o mare de argintii și nu-mi pot permite să-mi pară rău pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru fiul unui șarpe.

UNSPREZECE

Invitații toastează spre finalul banchetului, ridicând paharele către masa regală. Se ridică rând pe rând, domni și doamne într-un curcubeu de culori, încercând să câștige simpatia suveranilor. Curând, va trebui să-i învăț pe toți, potrivind culorile cu casele și casele cu oamenii. Maven îmi șoptește numele lor, cu toate că mâine nu mi-i voi mai aminti. La început e enervant, dar apoi încep să mă aplec pentru a le auzi numele.

Lordul Samos e ultimul care se ridică și, când o face, în sală se așterne o tăcere mormântală. Acest om impune respect chiar și printre titani. Deși robele lui negre nu ies cu nimic în evidență, fiind croite din mătase simplă, și nici nu poartă bijuterii elegante sau medalii, emană o indiscutabilă aură de putere. Nu am nevoie de Maven să-mi spună că el reprezintă cea mai prestigioasă casă și că e unul dintre cei mai de temuți oameni.

— Volo Samos, murmură Maven. Căpetenia Casei Samos. El deține și exploatează minele de fier. Toate pistoalele folosite în război provin de pe pământul său.

Carevasăzică, nu e doar un nobil. Importanța lui nu vine doar din niște simple titluri.

Toastul lui Volo e scurt și la obiect.

— Pentru fiica mea, tună el cu o voce joasă, egală și puternică. Viitoarea regină.

— Pentru Evangeline! strigă Ptolemus, sărind în picioare lângă tatăl său.

Ochii săi scapără de jur împrejurul sălii, provocând pe cineva să li se opună. Câțiva domni și doamne par enervați, ba chiar mânioși, însă își înalță cupele odată cu ceilalți, salutând-o pe noua prințesă. Paharele lor reflectă lumina, câte o stea minusculă în mâna unui zeu.

Când acesta termină, regina Elara și regele Tiberias se ridică în picioare, ambii zâmbindu-le musafirilor. Cal se ridică la rându-i, apoi Evangeline, urmați de Maven și, după un moment de confuzie, de mine. Numeroasele case procedează la fel la mesele lor, iar hârșâitul scaunelor pe marmură seamănă cu frecatul unghiilor de piatră. Din fericire, regele și regina înclină

ușor din cap, coboară micul șir de trepte și se îndepărtează de masa noastră înaltă. *S-a terminat.* Am trecut cu bine de prima mea seară.

Cal o ia pe Evangeline de mână și o conduce după ei, cu mine și Maven încheind coloana. Când Maven mă ia de mână, pielea lui e șocant de rece.

Argintiii se adună din ambele părți, privindu-ne extrem de tăcuți în timp ce ne îndepărtăm. Chipurile lor sunt curioase, viclene, crude – și în spatele tuturor zâmbetelor false se află un avertisment: *ei mă urmăresc.* Fiecare pereche de ochi care mă studiază din cap până-n picioare, căutând fisuri și imperfecțiuni, mă face să mă agit, însă nu pot să cedez.

Nu pot să fac un pas greșit. Nici acum și nici altă dată. Sunt una dintre ei. Sunt specială. *Sunt o anomalie. Sunt o minciună. Și viața mea depinde de perpetuarea acestei iluzii.*

Maven mă strânge mai tare de mână, făcându-mă să înaintez.

— Aproape că s-a terminat, îmi șoptește el, în timp ce ne apropiem de capătul îndepărtat al culoarului. Nu mai e mult.

Sentimentul de sufocare trece odată ce lăsăm banchetul în urmă, însă camerele de supraveghere ne urmăresc cu ochii lor grei și electrici. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai puternică devine privirea lor, până ce ajung să simt camerele înainte să le văd. Poate că acesta este un efect advers al „bolii" mele. Poate că e din cauză că nu am mai fost niciodată înconjurată de atât de multă electricitate și acesta e felul în care trebuie să te simți. *Sau poate că pur și simplu sunt o ciudățenie.*

Ajunși înapoi pe coridor, un grup de santinele așteaptă să ne însoțească sus. Și totuși, care sunt amenințările de care se tem acești oameni? Cal, Maven și regele Tiberias pot manipula focul. Elara poate manipula *mințile.* De ce anume s-ar putea teme ei?

Vom răsări, roșii ca zorii zilei. Vocea lui Farley, cuvintele fratelui meu, crezul Gărzii Stacojii revin în mintea mea. Ei au atacat deja capitala; locul acesta ar putea fi următoarea lor țintă. *Eu* aș putea fi o țintă. Farley m-ar putea lua drept ostatică într-o altă transmisiune deturnată, scoțându-mă la iveală în fața întregii lumi, într-o încercare de a-i submina pe argintii. *Priviți minciunile lor*, *priviți* această *minciună*, ar spune ea, împingându-mă spre cameră, rănindu-mă pentru a face să-mi curgă sânge roșu, astfel încât toată lumea să vadă adevărul.

Gânduri tot mai nebune îmi apar în minte, unul mai înspăimântător și mai straniu decât altul. *Locul ăsta mă face s-o iau razna după numai o zi.*

— A mers bine, spune Elara, dezlipindu-se de rege imediat ce ajungem în zona apartamentelor regale.

Se pare că lui nu-i pasă câtuși de puțin de acest gest.

— Duceți fetele în camerele lor.

Nu poruncește nimănui în special, însă patru santinele se desprind imediat de grupul lor. Ochii le strălucesc în spatele măștilor negre.

— Pot s-o fac eu, spun Cal și Maven la unison.

Se privesc unul pe celălalt, uimiți. Elara ridică una dintre sprâncenele ei perfecte.

— Acest lucru ar fi nepotrivit.

— Am s-o conduc eu pe Mareena și Mavey o poate lua pe Evangeline, sugerează Cal, iar Maven strânge din buze când își aude porecla.

Mavey. Cal probabil că îl striga așa când era mic și acum s-a pricopsit cu el, emblema unui frate mai mic, mereu în umbră, mereu pe locul al doilea.

Regele ridică din umeri.

— Elara, lasă-i. Fetele au nevoie de un somn bun și știi bine că santinelele provoacă tuturor oamenilor coșmaruri.

Regele chicotește, dând din cap spre străjeri într-o manieră jucăușă. Aceștia nu răspund. Nici nu știu dacă au voie să vorbească.

După o clipă de tăcere, regina se răsucește pe călcâie.

— Prea bine.

Ca orice soție, îi displace când soțul o provoacă și, ca orice regină, detestă puterea pe care regele o exercită asupra ei. O *combinație nepotrivită.*

— La culcare! ne poruncește regele, pe un ton ușor mai convingător și mai autoritar.

Santinelele rămân cu el, urmându-l când pornește într-o direcție opusă față de soția lui. Presupun că nu dorm în aceeași cameră, ceea ce nu mă surprinde.

— Și unde mai exact se află camera mea? întreabă Evangeline, privindu-l urât pe Maven.

Viitoarea regină timidă și rezervată a dispărut, fiind înlocuită de diavolița pe care o cunosc.

Maven înghite adânc când o privește în ochi.

— Ăăă, pe-aici, domnișoară... doamnă... milady.

Întinde brațul spre ea, însă ea trece ca o vijelie pe lângă el.

— Noapte bună, Cal, Mareena, oftează Maven, aruncându-mi o privire.

Nu pot decât să încuviințez spre prințul care se retrage. *Logodnicul meu.* Mi se face greață. Cu toate că a părut politicos, ba chiar amabil, tot un *argintiu* e. Și e fiul Elarei, ceea ce s-ar putea să fie și mai rău. Zâmbetele și cuvintele lui frumoase nu pot ascunde asta. Cal e la fel de rău, crescut să domnească, să perpetueze această lume divizată.

O privește pe Evangeline dispărând și îi studiază silueta într-o manieră care mă face să fiu ciudat de enervată.

— Ai făcut o alegere foarte bună, murmur eu, de îndată ce ea nu ne mai poate auzi.

Zâmbetul lui Cal dispare într-o clipită, iar el pornește spre camera mea, urcând spirala abruptă. Piciorușele mele se luptă să țină pasul cu el, însă lui Cal nu pare să-i pese, fiind căzut pe gânduri.

Într-un târziu se întoarce spre mine, cu ochii ca niște cărbuni încinși.

— Nu am ales nimic. Toată lumea știe asta.

— Cel puțin, știai că asta urma să se-ntâmple. Azi-dimineață, când m-am trezit, nu aveam un iubit.

Văd că îl incomodează cuvintele mele, însă nu-mi pasă. Nu suport să-l văd cum își plânge de milă.

— A, da, știi, mai e și chestia aia cu „o să fii rege”. Lucrul ăsta sigur te impulsionează.

Cal chicotește pe înfundate, însă nu râde. Ochii i se întunecă și face un pas în față, studiindu-mă din cap până-n picioare. Nu pare critic, doar trist. O mare tristețe se citește în ochii săi aurii-roșietici; un băiețel pierdut, aflat în căutarea unei persoane care să-l salveze.

— Semeni foarte mult cu Maven, spune el după un moment lung, care face ca inima să mi-o ia la goană.

— Te referi la faptul că sunt logodită cu un necunoscut? Da, avem asta în comun.

— Mă refer la faptul că ambii sunteți foarte inteligenți.

Nu mă pot abține să nu pufnesc. Cal habar nu are că eu nu pot trece un test de matematică pentru cei de paisprezece ani.

— Cunoști oamenii, îi înțelegi, vezi prin ei.

— Aseară m-am descurcat de minune în privința asta. Chiar am știut în tot acel timp că tu erai prințul moștenitor.

Tot nu-mi vine să cred că asta s-a întâmplat abia aseară. *Câte lucruri se pot întâmpla în decurs de o zi.*

— Ai știut că sunt ca un pește pe uscat.

Tristețea lui e contagioasă și mă prinde și pe mine.

— Am făcut schimb de locuri.

Brusc, palatul nu mi se mai pare atât de frumos sau atât de magnific. Metalul și piatra sunt prea riguroase, prea luminoase, prea nenaturale, ținându-mă captivă în interiorul lor. Și, pe dedesubt, bâzâitul electric al camerelor de supraveghere se aude neîntrerupt. Nici măcar nu e un sunet, ci o senzație în pielea mea, în oasele mele, în sângele meu. Parcă din instinct, îmi întind mintea spre electricitate. *Încetează,* îmi spun în gând. *Încetează.* Mi se face pielea de găină când simt un fâsâit sub pielea mea, o energie pârâitoare pe care nu o pot controla. Firește că revine acum, când e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Însă senzația trece la fel de repede cum a venit, iar electricitatea se transformă din nou într-un bâzâit scăzut în intensitate, lăsând ca lumea să revină la normal.

— Ești bine?

Cal se uită la mine confuz.

— Scuze, îngaim eu, clătinând din cap. Mă gândeam.

El încuviințează și arată de parcă ar vrea să-și ceară scuze.

— La ai tăi?

Cuvintele mă lovesc ca o palmă. Nu m-am gândit nicio clipă la ei în ultimele câteva ore și asta mă dezgustă. *Câteva ore de mătăsuri și splendori regale au fost suficiente pentru a mă schimba.*

— Am trimis o scutire pentru frații tăi și pentru prietenul tău, și un agent la tine acasă, pentru a le transmite părinților tăi unde te afli, continuă Cal, gândindu-se că asta s-ar putea să-mi ia o piatră de pe suflet. Totuși, nu le putem spune totul.

Îmi și imaginez cum a decurs asta. *Ăăă, bună ziua*! *De azi înainte, fiica dumneavoastră este o argintie și se va căsători cu*

un prinț. N-o s-o mai vedeți niciodată, însă vă vom trimite niște bani pentru a vă ajuta. Un târg cinstit, nu-i așa?

— Ei știu că tu lucrezi pentru noi și că trebuie să locuiești aici, însă cred în continuare că ești servitoare. Cel puțin deocamdată. Când viața ta va intra în atenția publicului, vom găsi o cale de a ajunge la o înțelegere cu ei.

— Pot, măcar, să le scriu?

Scrisorile lui Shade erau mereu o rază de soare în zilele noastre mohorâte. Poate că ale mele vor fi la fel.

Însă Cal clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e cu putință.

— Mă gândeam eu.

Mă conduce în camera care prinde imediat viață. Probabil că luminile au senzori de mișcare. Așa cum mi s-a întâmplat pe coridor, simțurile mi se amplifică și toate impulsurile electrice se transformă într-o senzație arzătoare în mintea mea. Știu imediat că în cameră se află nu mai puțin de patru camere de supraveghere și asta mă face să nu mă simt în largul meu.

— E pentru binele tău. Dacă cineva ar intercepta scrisorile, dacă ar afla despre tine…

— Camerele de supraveghere de aici sunt tot *pentru binele meu*? întreb eu, gesticulând spre cei patru pereți.

Simt cum camerele îmi pătrund pe sub piele, urmărind fiecare centimetru din mine. E exasperant, iar după o astfel de zi, nu știu câte mai pot înghiți.

— Sunt captivă în acest palat de coșmar, înconjurată de ziduri și străjeri și oameni care vor să mă nimicească, și nu pot nici măcar să am parte de puțină intimitate în dormitorul meu.

În loc să se răstească la mine, Cal pare derutat. Ochii săi cercetează camera de jur împrejur. Pereții sunt goi, însă probabil că și el le simte. Cum ar putea cineva să nu simtă ochii aceia apăsători?

— Mare, în dormitorul ăsta nu există nicio cameră de supraveghere.

Dau din mână enervată, abandonând subiectul. Încă simt bâzâitul electric pe pielea mea.

— Nu fi prost. Le simt!

Acum pare cu adevărat pierdut.

— Le simți? La ce te referi?

— Eu…

Însă cuvintele mele mor pe buzele mele când îmi dau seama ce se întâmplă: el nu simte nimic. Nici măcar nu *știe* ce îi spun. Cum i-aș putea explica asta, dacă el nu știe deja? Cum i-aș putea spune că simt curentul electric din aer ca pe un puls, ca făcând parte din mine? Ca pe un al șaselea simț? Oare ar înțelege?

Oare ar înțelege cineva?

— Nu e… ceva normal?

Ceva pâlpâie în ochii săi în timp ce șovăie și încearcă să găsească cuvintele potrivite pentru a-mi spune că sunt diferită. Chiar și printre argintii, eu sunt cu totul altceva.

— Nu din câte știu eu, spune el într-un târziu.

— Nu cred că mai există ceva normal la mine, zic eu cu vocea stinsă.

El dă să spună ceva, apoi se răzgândește. Nu are ce să spună pentru a mă face să mă simt mai bine. Nu are deloc ce să facă.

În basme, fata săracă zâmbește când devine prințesă. În acest moment, eu nu știu dacă voi mai zâmbi vreodată.

DOISPREZECE

Programul tău e următorul:

07:30 – *mic dejun*
08:00 – *protocol*
11:30 – *prânz de gală*
13:00 – *lecții*
18:00 – *cină*

Lucas te va însoți la toate. Programul nu poate fi negociat.

Maiestatea Sa Regina Elara din Casa Merandus

Biletul e scurt și la obiect, ca să nu mai spun nepoliticos. Mă îngrozesc la gândul celor cinci ore de lecții, amintindu-mi cât de prost m-am descurcat la școală. Oftând, arunc biletul înapoi pe noptieră, unde cade în lumina soarelui auriu al dimineții, doar așa, ca să mă necăjească.

La fel ca ieri, cele trei cameriste intră în cameră fără să-și facă simțită prezența. Un sfert de oră mai târziu, după ce mă chinui cu o pereche de colanți de piele, o rochie drapată și alte veșminte bizare și incomode, ne punem de acord pentru cea mai simplă ținută pe care o pot găsi în dulapul minunilor. O pereche de pantaloni elastici, dar rezistenți, o jachetă purpurie cu nasturi argintii și o pereche de cizme lucioase gri. Exceptând părul strălucitor și fața pictată, aproape că arăt din nou ca înainte.

Lucas așteaptă de cealaltă parte a ușii, bătând cu piciorul în podeaua de piatră.

— Ai întârziat deja un minut, spune el în clipa în care pășesc pe coridor.

— Ai de gând să mă dădăcești în fiecare zi sau doar până ce învăț cum stau treburile pe-aici?

Merge la pas cu mine, conducându-mă cu gesturi delicate în direcția bună.

— Tu ce crezi?

— Mă bucur că vom avea parte de o prietenie lungă și fericită, domnule agent Samos.

— Asemenea, milady!

— Nu-mi spune așa!

— Cum spuneți dumneavoastră, milady!

Prin comparație cu banchetul de aseară, micul dejun pare sărăcăcios. „Mica” sală de mese în care ne aflăm e la fel de încăpătoare, cu un tavan înalt și o priveliște spre râu, însă masa cea lungă e pregătită pentru doar trei persoane. Din nefericire pentru mine, celelalte două se întâmplă să fie Elara și Evangeline. Când intru cu picioarele târșâite în sală, ele se află deja la jumătatea bolului cu fructe. Elara de-abia își ridică ochii spre mine, însă căutătura urâtă a lui Evangeline e suficientă pentru ambele. Cu soarele care se reflectă în ținuta ei metalică, seamănă cu o stea orbitoare.

— Ar trebui să mănânci repede, îmi sugerează regina, fără să-și ridice privirea. Lady Blonos nu tolerează întârzierile.

Vizavi de mine, Evangeline duce o mână la gură și râde.

— Încă iei lecții de protocol?

— Vrei să spui că tu nu iei?

Inima îmi saltă de bucurie la gândul că nu va trebui să suport prezența ei la ore.

— Perfect! adaug eu.

Evangeline îmi aruncă un zâmbet batjocoritor, ignorând insulta mea.

— Numai copiii iau lecții de protocol.

Spre surprinderea mea, regina îmi ia apărarea.

— Lady Mareena a crescut în condiții deplorabile. Nu știe nimic despre lumea noastră, despre așteptările pe care trebuie să le împlinească acum. Sunt sigură că îi înțelegi nevoile, nu-i așa, Evangeline?

Admonestarea e calmă, liniștită și amenințătoare. Lui Evangeline îi dispare zâmbetul de pe buze și încuviințează, neîndrăznind să se uite în ochii reginei.

— Astăzi, prânzul de gală va avea loc pe Terasa de Cleștar, împreună cu doamnele care au participat la Turneul Reginelor și cu mamele lor. Încercați să nu vă lăudați, adaugă Elara.

Eu n-aș face niciodată asta. Pe de altă parte, Evangeline pălește, echivalentul îmbujorării la roșii.

— Încă sunt aici? mă trezesc eu că întreb. Chiar și după ce… n-au fost alese?

Elara încuviințează.

— Musafirii noștri vor sta aici timp de câteva săptămâni, pentru a-i onora cum se cuvine pe prinț și pe logodnica lui. Nu vor pleca până ce nu va lua sfârșit Balul de Rămas-Bun.

Inima îmi cade și se lovește de degetele de la picioare. Carevasăzică, vor mai urma seri precum cea de ieri, cu mulțimi curioase și mii de ochi. Vor pune și întrebări, asta e clar, întrebări la care va trebui să răspund.

— Minunat!

— Și, după bal, plecăm odată cu ei, continuă Elara, răsucind cuțitul. Ne întoarcem în capitală.

Capitala. Archeon. Știu că, la fiecare sfârșit de vară, familia regală se întoarce la Palatul Focului Alb. Diferența e că acum voi pleca împreună cu ei. Va trebui să plec, iar această lume pe care nu o pot înțelege va deveni singura mea realitate. Nu mă voi mai putea întoarce niciodată acasă. *Știai asta,* îmi spun în gând, *ai fost de acord cu asta.* Însă nu înseamnă că nu mă doare.

•

Când ajung din nou pe coridor, Lucas mă zorește prin pasaj. În timp ce mergem, se întoarce spre mine și surâde.

— Ai pepene pe față.

— Firește că am, spun eu enervată, ștergându-mă la gură cu mâneca.

— Lady Blonos e chiar aici, îmi explică el, gesticulând spre capătul culoarului.

— Care e povestea ei? Poate să zboare sau să-și crească flori în urechi?

Lucas intră în joc și își permite un mic zâmbet amuzat.

— Nu chiar. E tămăduitoare. Acum, trebuie să știi că există două tipuri de tămăduitori: tămăduitorii de piele și tămăduitorii de sânge. Toți cei din Casa Blonos sunt tămăduitori de sânge, ceea ce înseamnă că se pot vindeca pe ei înșiși. Aș putea s-o arunc de pe Reședința Soarelui, iar ea s-ar ridica și ar porni din loc vie și nevătămată.

Mi-aș dori să testez asta, însă nu o spun cu voce tare.

— N-am mai auzit până acum de tămăduitori de sânge.

— Nici n-aveai cum s-auzi, de vreme ce lor nu li se permite să lupte în arene. Pur și simplu e inutil s-o facă.

Uau! O altă categorie senzațională de argintii.

— Așadar, dacă am, ăăă, un episod…

Lucas devine serios, înțelegând ceea ce vreau să spun.

— Ea va fi bine. Pe de altă parte, perdelele…

— De asta mi-au dat-o mie. Fiindcă sunt periculoasă.

Însă Lucas clatină din cap.

— Lady Titanos, ți-au dat-o din cauză că postura corpului tău e îngrozitoare și din cauză că mănânci ca un câine. Bess Blonos te va învăța cum să fii o *doamnă*, iar dacă îi dai foc de câteva ori, n-o să te învinuiască nimeni.

Cum să fiu o doamnă… *va fi un calvar.*

Lucas bate la ușă, făcându-mă să tresar. Ușa se deschide pe niște balamale silențioase și netede, scoțând la iveală o încăpere scăldată în lumina soarelui.

— Mă voi întoarce să te iau pentru masa de prânz, mă informează el.

Eu nu fac nicio mișcare, stând cu picioarele plantate în prag, însă Lucas mă împinge blând în camera groazei.

Ușile se închid în urma mea, de data asta separându-mă de culoar și de toate lucrurile care ar putea să mă calmeze. Încăperea arată bine, dar e simplă, cu un perete întreg plin de ferestre. În rest e goală. Bâzâitul camerelor de supraveghere, al luminilor, al *electricității* e extrem de puternic aici și aproape că arde aerul din jurul meu cu energia lui. Sunt sigură că regina mă urmărește cu atenție, pregătită să râdă la încercările mele de a deveni o persoană decentă.

— E cineva aici? întreb eu, așteptându-mă la un răspuns.

Nimic.

Traversez încăperea și mă îndrept spre multitudinea de ferestre care dau înspre curtea interioară. În loc să văd o altă grădină elegantă, sunt surprinsă să aflu că această fereastră nu dă deloc înspre afară, ci spre o uriașă sală albă.

Podeaua se află la câteva etaje sub mine și e mărginită de o pistă de alergare. În mijloc, o invenție bizară se mișcă și se răsucește, rotindu-se fără încetare cu niște brațe metalice întinse. Bărbați și femei, cu toții în uniformă, se feresc de mașinăria rotitoare. Aceasta prinde viteză, răsucindu-se din ce

în ce mai tare, până ce în calea ei nu mai rămân decât doi oameni. Aceștia sunt sprinteni, aplecându-se și ferindu-se cu eleganță și repeziciune. Dispozitivul accelerează cu fiecare pas făcut, până ce într-un final încetinește, oprindu-se de tot. *Cei doi au învins-o.*

Probabil că e un soi de antrenament, pentru securitate sau pentru santinele.

Însă când perechea de atletici care se antrenează se mută spre ținta de trageri, îmi dau seama că nu sunt deloc de la securitate. Cele două siluete aruncă în aer mingi de foc de un roșu strălucitor, care detonează toate țintele ce se înalță și coboară. Toate aruncările sunt perfecte și, chiar și din acest loc, le recunosc chipurile amândurora. *Cal și Maven.*

Carevasăzică, asta e ceea ce fac ei în timpul zilei. Nu învață să conducă, să fie regi sau chiar lorzi adevărați, ci se antrenează pentru război. Cal și Maven sunt creaturi mortale, soldați. Însă bătălia lor nu se desfășoară pe front, ci chiar aici, în palat, prin transmisiunile televizate, în inima tuturor supușilor. Ei vor conduce, nu doar prin drepturile dinastice, ci și prin atotputernicie. *Forță și putere.* Este tot ceea ce argintiii respectă și e singurul lucru de care ei au nevoie pentru a ține în sclavie restul populației.

Evangeline e următoarea. Când țintele zboară, ea aruncă un val de săgeți metalice ascuțite pentru a le doborî rând pe rând. Nu e de mirare că a râs de mine când a auzit că iau lecții de protocol. În vreme ce eu sunt aici, învățând cum să mănânc adecvat, ea se antrenează să ucidă.

— Lady Mareena, te bucuri de spectacol? cârâie o voce în spatele meu.

Mă întorc, simțindu-mă puțin agitată. Ceea ce văd nu reușește câtuși de puțin să mă calmeze

Lady Blonos e o priveliște oribilă și am nevoie de toate manierele din lume pentru a nu rămâne cu gura căscată. *Tămăduitoare de sânge, capabilă să se vindece pe ea însăși.* Acum înțeleg ce înseamnă asta.

Probabil că are peste cincizeci de ani, e mai în vârstă decât mama, însă pielea ei e netedă și șocant de strânsă peste oase. Părul ei e de un alb perfect, dat pe spate cu pomadă, iar sprâncenele par paralizate într-o expresie permanentă de

stupoare, arcuite pe fruntea ei lipsită de riduri. Totul la ea e bizar, de la buzele mult prea pline până la forma prea ascuțită și nefiresc de încovoiată a nasului. Numai ochii cenușii și profunzi exprimă o anumită vitalitate. Restul, îmi dau seama, e *fals.* Cumva, a putut să se vindece sau să se schimbe în această monstruozitate, într-o încercare de a arăta mai tânără, mai frumoasă, mai *bine.*

— Îmi cer scuze, reușesc eu să îngaim, am intrat și nu erați...

— Am remarcat, mi-o retează ea și simt că deja mă urăște. Stai ca un copac în toiul furtunii.

Mă apucă de umeri și îi trage în spate, forțându-mă să adopt o poziție dreaptă.

— Numele meu e Bess Blonos și voi încerca să te transform într-o adevărată doamnă. Într-o bună zi, vei fi prințesă și nu te putem lăsa să te porți ca o sălbatică, nu-i așa?

Sălbatică. Într-un acces de mânie, îmi vine s-o scuip între ochi. *Dar ce m-ar costa acest gest*? *Ce-aș obține cu el*? *Nu ar face decât să-i dea dreptate.* Ba mai rău, îmi dau seama că am nevoie de ea. Antrenamentele ei mă vor ajuta să nu o dau în bară și, mult mai important, să rămân *în viață.*

— Nu, răspund cu o voce firavă. Nu ne putem permite asta.

•

Trei ore și jumătate mai târziu, Blonos mă eliberează din ghearele ei și mă dă în grija lui Lucas. Mă doare spatele de la numeroasele lecții de postură despre cum să stau, cum să mă ridic, cum să merg și inclusiv cum să dorm (*pe spate, cu brațele întinse pe lângă corp, mereu nemișcată*), însă asta nu e nimic prin comparație cu exercițiile psihice la care m-a supus. Mi-a predat un șir nesfârșit de reguli care guvernează curtea și mi-a umplut capul cu informații despre nume, protocoale și etichete. În ultimele câteva ore am beneficiat de un curs special, care conține absolut toate lucrurile pe care trebuie să le știu. Am început cât de cât să pricep ierarhia Înaltelor Case, însă sunt sigură că oricum o s-o dau în bară într-un fel sau altul. Suntem abia la începutul lecțiilor de protocol, însă acum pot măcar să particip la ceremonia aia tâmpită organizată de regină, având o vagă idee în privința comportamentului pe care trebuie să îl afișez.

Terasa de Cleștar e relativ aproape; se găsește un etaj mai jos, în capătul coridorului, așa că nu am suficient timp la dispoziție ca să mă adun înainte să dau din nou piept cu Elara și Evangeline. De data asta, când trec de ușă, sunt întâmpinată de o briză rece și revigorantă. Sunt afară pentru prima dată de când am devenit Mareena, însă acum, cu aerul în plămâni și cu soarele pe chipul meu, mă simt de parcă aș fi Mare. Dacă închid ochii, pot să mă prefac că tot ceea ce s-a întâmplat n-a avut loc niciodată. *Dar a avut.*

Spre deosebire de clasa lui Blonos, Terasa de Cleștar e decorată și își merită cu prisosință numele. Un acoperiș de sticlă, susținut de coloane transparente, sculptate cu măiestrie, se întinde deasupra noastră, reflectând soarele într-un milion de culori ce se asortează cu veșmintele doamnelor. E un spectacol de o frumusețe artificială, așa cum sunt toate celelalte lucruri din lumea argintiilor.

Înainte să pot apuca să-mi trag sufletul, două fete se proțăpesc în fața mea. Zâmbetele lor sunt false și reci, la fel ca ochii. Judecând după culorile pe care le au rochiile lor (bleumarin și roșu, una, negru, cealaltă), îmi dau seama că ele aparțin Caselor Iral și Haven. *Mătăsoși și umbre,* îmi amintesc, gândindu-mă la lecțiile lui Blonos legate de abilitățile diferitelor familii.

— Lady Mareena, spun ele la unison, înclinând bățoase din cap.

Eu procedez la fel, plecând capul așa cum m-a învățat lady Blonos.

— Eu sunt Sonya din Casa Iral, se prezintă prima, ridicând bărbia mândră.

Mișcările îi sunt agile și sinuoase, ca ale unei feline. Mătăsoșii sunt sprinteni și tăcuți, înzestrați cu reflexe excelente și cu un echilibru perfect.

— Eu sunt Elane din Casa Haven, adaugă cealaltă, aproape șoptit.

Prin comparație cu Sonya, care are părul negru și tenul măsliniu, Elane e palidă, cu un păr roșu strălucitor. Lumina săltăreață îi învăluie pielea într-o aureolă perfectă, făcând-o să aibă un ten fără cusur. *Umbrele pot distorsiona lumina.*

— Voiam să-ți urăm bun venit!

Așa o fi, însă zâmbetele lor forțate și ochii îngustați nu par deloc prietenoși.

— Vă mulțumesc! Sunteți foarte amabile!

Îmi dreg vocea, încercând să scap de emoții, însă fetele nu ratează acest moment stânjenitor și fac schimb de priviri.

— Ați participat și voi la Turneul Reginelor? întreb eu repede, încercând să le distrag atenția de la îngrozitoarele mele maniere în societate.

Se pare că asta nu face decât să le înfurie. Sonya își încrucișează brațele, scoțând la iveală niște unghii ascuțite, de culoarea fierului.

— Am participat. Evident, nu am fost atât de norocoase ca tine sau Evangeline.

— Scuze… spun eu, înainte să mă pot opri. *Mareena nu și-ar cere scuze.* Vreau să zic, știți că n-am avut nicio intenție să…

— Intențiile tale rămân de văzut, toarce Sonya, semănând din ce în ce mai tare cu o pisică.

Când se întoarce, pocnind din degete astfel încât unghiile i se izbesc una de alta, eu tresar speriată.

— Bunico, vino să faci cunoștință cu lady Mareena!

Bunico. Aproape că răsuflu ușurată, așteptându-mă ca o bătrânică amabilă să vină legănându-se spre mine și să mă salveze de scorpiile astea. Însă mă înșel amarnic.

În locul unei babe stafidite, apare o formidabilă femeie care pare plămădită din oțel. La fel ca Sonya, are tenul de culoarea cafelei și părul negru, cu toate că al ei e înspicat cu șuvițe albe. În pofida vârstei, ochii ei căprui sunt plini de viață.

— Lady Mareena, dânsa este bunica mea, lady Ara, căpetenia Casei Iral, îmi explică Sonya, cu un zâmbet arogant.

Femeia în vârstă mă studiază cu atenție, iar privirea ei pătrunzătoare e mai rea decât toate camerele de supraveghere la un loc.

— Poate că o cunoști sub numele de Pantera?

— Pantera? Nu cred că…

Dar Sonya continuă să vorbească, bucurându-se să vadă cum mă frământ.

— În urmă cu mulți ani, când războiul a devenit din ce în ce mai lent, agenții secreți au devenit mai importanți decât soldații. Pantera a fost cea mai bună dintre ei.

Un spion. Mă aflu față-n față cu un spion.

Forțez un zâmbet, chiar dacă e doar pentru a încerca să-mi ascund teama. Palmele încep să-mi transpire și sper că nu sunt nevoită să dau mâna cu cineva.

— E o adevărată plăcere să vă cunosc, milady.

Ara pur și simplu încuviințează cu o mișcare a capului.

— Mareena, l-am cunoscut pe tatăl tău. Și pe mama ta.

— Mi-e tare dor de ei, răspund eu, pentru a o aduce la sentimente mai bune.

Însă Pantera înclină capul într-o parte, privindu-mă perplex. Preț de o secundă pot să văd miile de secrete, câștigate cu greu în umbrele războiului, reflectându-se în ochii ei.

— Ți-i amintești? întreabă ea, testându-mi minciuna.

Rămân fără voce, însă trebuie să continui să vorbesc, să continui să mint.

— Nu, nu mi-i amintesc, dar îmi este dor să am și eu părinți.

Mama și tata îmi apar brusc în minte, însă îi alung imediat. Trecutul meu roșu e ultimul lucru la care ar trebui să mă gândesc.

— Mi-aș dori ca ei să fi fost alături de mine, pentru a mă ajuta să înțeleg toate astea.

— Hmm, face ea, studiindu-mă din nou.

Suspiciunea ei mă face să-mi doresc să sar de la balcon.

— Tatăl tău avea ochii albaștri, la fel și mama ta.

Și ochii mei sunt căprui.

— Sunt diferită în multe alte feluri, iar pe majoritatea nici măcar nu le înțeleg, e tot ceea ce reușesc să spun, sperând că explicația va fi suficientă.

Pentru prima dată, vocea reginei e salvarea mea.

— Doamnelor, ce-ar fi să luăm loc? spune ea, vorbind peste toată lumea.

Nu aștept altă ocazie și mă îndepărtez de Ara, de Sonya și de Elaine cea tăcută, pentru a mă așeza într-un loc în care pot răsufla ușurată.

•

În timpul lecțiilor încep să mă calmez din nou. M-am adresat tuturor cum se cuvine și am vorbit atât cât a trebuit, așa cum am fost învățată. Evangeline a vorbit suficient pentru amândouă, onorându-le pe doamnele prezente cu „iubirea ei

necondiționată” pentru Cal și cu onoarea pe care a simțit-o când a fost aleasă. M-am gândit că fetele de la Turneul Reginelor aveau să se alieze și să o omoare, însă n-au făcut-o, spre iritarea mea. Se pare că numai Sonyei și bunicii ei le-a păsat că eram acolo, cu toate că nu au insistat cu interogatoriul lor. *Însă cu siguranță o vor face la un moment dat.*

Când Maven își face apariția, sunt atât de mândră de supraviețuirea mea la prânzul de gală, încât prezența lui nici măcar nu mă scoate din sărite. De fapt, mă simt ciudat de ușurată și mă străduiesc să fiu mai puțin rece. El rânjește și se apropie de mine cu câțiva pași mari.

— Încă ești în viață? mă întreabă el.

Prin comparație cu reprezentantele familiei Iral, el seamănă cu un cățeluș prietenos. Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Ar trebui s-o trimiți pe lady Iral înapoi în Ținutul Lacurilor. O să-i facă pe lacuștri să capituleze în mai puțin de-o săptămână.

Maven face eforturi să râdă, însă e un râs găunos.

— Femeia aia e ca o halebardă. Se pare că nu înțelege că nu mai are nicio treabă cu războiul. Te-a luat la întrebări?

— A fost mai degrabă un interogatoriu. Cred că e mânioasă din cauză c-am bătut-o pe nepoată-sa.

Observ un licăr de teamă în ochii săi și înțeleg. *Dacă Pantera începe să-și bage nasul în trecutul meu*…

— N-ar trebui să te inoportuneze în felul acesta, murmură el. Am să-i povestesc mamei și-o să aibă ea grijă de problema cu care te confrunți.

Chiar dacă nu-mi doresc să am parte de ajutorul său, nu văd nicio altă soluție. O femeie ca Ara ar putea să depisteze cu ușurință hibele din povestea mea, iar atunci chiar că voi fi terminată.

— Îți mulțumesc. Mi-ar fi… mi-ar fi de mare ajutor.

Maven nu mai e îmbrăcat în uniformă, ci în niște veșminte practice și simple. Mă liniștește întrucâtva să văd că măcar cineva arată atât de neceremonios. Însă nu trebuie să permit ca vreun lucru care are legătură cu el să mă consoleze. *Maven e unul dintre ei. Nu pot uita asta.*

— Ai terminat pe ziua de azi? întreabă el, transformându-și expresia serioasă într-o încercare de zâmbet. Dacă vrei, pot să-ți arăt împrejurimile.

— Nu.

Cuvântul iese prea repede, iar zâmbetul îi dispare de pe chip. Încruntarea sa mă neliniștește la fel de tare ca zâmbetul.

— Urmează lecțiile, adaug eu, sperând să ușurez lovitura.

Nu prea înțeleg de ce-mi pasă de sentimentele lui.

— Mama ta adoră programele pe care le face.

Maven încuviințează, simțindu-se puțin mai bine.

— Ai dreptate. Ei bine, nu te mai rețin.

Mă ia delicat de mână. Răceala pe care am simțit-o înainte pe pielea lui a dispărut, fiind înlocuită de o căldură încântătoare. Înainte să-mi pot retrage mâna, el se răsucește pe călcâie și mă lasă acolo singură.

Lucas îmi acordă câteva clipe pentru a mă aduna, înainte să remarce:

— Știi, am ajunge acolo mult mai repede dacă te-ai *mișca.*

— Lucas, tacă-ți fleanca!

TREISPREZECE

Următorul instructor mă așteaptă într-o încăpere plină de sus până jos cu mai multe cărți decât am văzut vreodată, cu mai multe cărți decât am crezut vreodată că *există.* Acestea par vechi și neprețuite. În pofida aversiunii mele față de școală și de orice fel de cărți, mă simt oarecum atrasă de ele. Însă titlurile și paginile sunt scrise într-o limbă pe care n-o înțeleg, un amalgam de simboluri pe care n-aș reuși niciodată să le descifrez.

La fel de mult mă intrigă și hărțile care se întind de-a lungul peretelui, hărți ale regatului și ale altor ținuturi, vechi și noi. Înrămată pe peretele îndepărtat, în spatele unui panou din sticlă, se află o hartă imensă, colorată, formată din bucăți de hârtie îmbinate. Aceasta mă depășește de cel puțin două ori în înălțime și domină încăperea. Decolorată și ruptă pe alocuri, înfățișează linii roșii și coaste albastre, păduri verzi și orașe galbene. Aceasta este lumea veche, lumea de dinainte, cu nume vechi și delimitări vechi, care acum nu ne mai sunt de niciun folos.

— E straniu să privesc lumea care a existat cândva, comentează instructorul, care apare dintre stivele de cărți.

Roba sa galbenă, pătată și decolorată de vreme, îl face să semene cu o bucată de hârtie în formă umană.

— Poți găsi locul în care ne aflăm?

Simpla dimensiune a hărții îmi pune un nod în gât, dar, la fel ca toate celelalte, sunt sigură că și întrebarea asta e un test.

— Pot să-ncerc.

Norta e în nord-est. Pilonii sunt pe Râul Capitalei, care se varsă în mare. După câteva minute de căutări chinuite, găsesc în cele din urmă râul și pârâul din apropierea satului meu.

— Aici, spun eu, indicând un punct dinspre nord, unde presupun că se află Cetatea Soarelui.

El încuviințează, fericit să afle că nu sunt chiar așa de netoată.

— Mai recunoști ceva?

Însă, la fel ca în cazul cărților, harta e scrisă într-o limbă necunoscută.

— Nu pot s-o citesc.

— Nu te-am întrebat dacă poți s-o citești, îmi răspunde el pe un ton amabil. În plus, cuvintele pot minți. Privește dincolo de ele.

Ridicând din umeri, îmi întorc din nou privirea spre hartă. N-am fost niciodată o elevă bună la școală, iar acest bărbat va afla cât de curând acest lucru. Însă, spre surprinderea mea, îmi place acest joc – să cercetez harta, să caut trăsături pe care le recunosc.

— Acesta ar putea fi Golful Portuar, murmur într-un târziu, încercuind zona din jurul unui promontoriu sub formă de cârlig.

— Corect, spune el, arborând un zâmbet.

Ridurile din jurul ochilor săi se adâncesc odată cu acest gest, arătându-i vârsta.

— Acesta e Delphie acum, adaugă el, întinzând degetul spre un oraș din sud. Și Archeonul e aici.

Își pune degetul deasupra Râului Capitalei, la câțiva kilometri mai spre nord, pe ceea ce pare a fi cel mai mare oraș de pe hartă, din întreaga țară a lumii de dinainte. *Ruinele.* Am auzit numele, în șoaptele copiilor mai mari și la fratele meu, Shade. *Orașul de Cenușă*, *Dărâmăturile,* așa îl numea el. Mă străbate un fior pe șira spinării la gândul unui asemenea loc, încă acoperit de fum și de umbre din pricina unui război care a avut loc acum mai bine de o mie de ani. *Oare această lume va ajunge la fel, dacă războiul nostru nu ia sfârșit*?

Instructorul face câțiva pași înapoi pentru a mă lăsa să gândesc. Are un mod foarte bizar de a preda; probabil că se va sfârși cu un joc de patru ore în care eu mă voi holba la un perete.

Dar, deodată, sunt foarte conștientă de bâzâitul din această încăpere. Sau, mai degrabă, de *lipsa* lui. Pe tot parcursul zilei am simțit greutatea electrică a camerelor de supraveghere, atât de mult, încât am renunțat s-o mai remarc. Până acum, când n-o simt deloc. *A dispărut.* Încă pot să simt luminile cum pulsează, însă nu există nicio cameră de supraveghere. Nicio pereche de ochi. Elara nu poate să mă vadă aici.

— De ce nu ne urmărește nimeni?

El pur și simplu clipește.

— Carevasăzică, există o diferență, murmură el.

Nu știu la ce se referă și asta mă înfurie.

— *De ce*?

— Mare, eu sunt aici ca să te-nvăț trecutul, ca să te-nvăț cum să fii argintie și cum să fii, ah, *utilă,* îmi spune el, expresia devenindu-i brusc serioasă.

Sunt confuză. Simt cum mă străbate un fior de teamă.

— Mă cheamă Mareena.

Însă el nu face decât să dea nepăsător din mână, alungând vorbele mele neconvingătoare.

— De asemenea, încerc să te fac să-nțelegi cum de-ai ajuns așa și cum funcționează puterile tale.

— Puterile mele sunt așa deoarece... deoarece sunt argintie. Puterile părinților mei s-au amestecat – tatăl meu a fost distrugător și mama furtunară.

Mă bâlbâi cu explicația pe care mi-a născocit-o Elara, încercând să-l fac să priceapă.

— Domnule, eu sunt o argintie.

Spre oroarea mea, el clatină din cap.

— Ba nu, nu ești, Mare Barrow, și nu trebuie să uiți niciodată asta.

Știe. Sunt terminată. S-a dus totul de râpă. Ar trebui să-l rog, să-l implor să-mi păstreze secretul, însă cuvintele îmi rămân blocate în gât. Sfârșitul bate la ușă și eu nici măcar nu pot deschide gura pentru a-l opri.

— Nu e necesar, continuă el, observându-mi teama. Nu plănuiesc să alertez pe nimeni în legătură cu *moștenirea* ta.

Ușurarea pe care o simt e de scurtă durată și se transformă într-un alt tip de teamă.

— De ce? Ce vreți de la mine?

— În primul rând, sunt un om curios. Iar când ai intrat în Turneul Reginelor în rolul unei servitoare roșii și ai ieșit drept o argintie de viță nobilă, trebuie să recunosc că am fost destul de curios.

— De aceea nu există nicio cameră de supraveghere aici?

Mă zbârlesc, îndepărtându-mă de el. Îmi încleștez pumnii și mi-aș dori ca fulgerele să vină și să mă protejeze de acest om.

— Așadar, nu există nicio înregistrare a *examinării* pe care mi-o faceți?

— Nu există camere de supraveghere aici, întrucât eu am puterea de a le opri.

Speranța se aprinde brusc în mine, precum lumina în întuneric.

— Care e puterea dumneavoastră? îl întreb, cu glas tremurat.

Poate că e la fel ca mine.

— Mare, când un argintiu spune „putere” se referă, de fapt, la *măreție,* la *forță.* Pe de altă parte, „capacitate” se referă la toate lucrușoarele prostești pe care noi le putem face.

Lucrușoare prostești. Cum ar fi să rupi un om în două sau să-l îneci în scuarul orașului.

— Mă refer la faptul că sora mea a fost cândva regină, iar acest lucru încă mai contează pe-aici.

— Lady Blonos nu m-a învățat asta.

El chicotește.

— Asta din cauză că lady Blonos te învață prostii. Eu n-aș face niciodată asta.

— Așadar, dacă regina *era* sora dumneavoastră, asta înseamnă că sunteți…

— Julian Jacos, la dispoziția dumneavoastră.

Se înclină într-o plecăciune adâncă, extrem de comică.

— Căpetenia Casei Jacos, moștenitorul a nimic altceva decât niscaiva cărți vechi. Sora mea a fost răposata regină Coriane, iar prințul Tiberias al Șaptelea, sau, așa cum îl numim noi, Cal, e nepotul meu.

Acum, că a spus-o, văd asemănările. Coloritul lui Cal e al tatălui său, însă expresia senină, căldura din ochii săi – pe acelea sigur le-a moștenit de la mama sa.

— Așadar, nu aveți de gând să mă transformați într-un soi de experiment științific pentru regină? îl întreb, încă precaută.

În loc să pară jignit, pe Julian îl apucă râsul.

— Draga mea, regina nu-și dorește nimic altceva decât să dispari. Să descopere ce ești și să te ajute să înțelegi asta sunt *ultimele* lucruri pe care ea și le dorește.

— Dar aveți oricum de gând s-o faceți?

Văd o strălucire în ochii săi, ceva ce seamănă cu furia.

— Regina nu e atât de influentă pe cât și-ar dori ea să crezi. Eu vreau să știu ce anume ești și sunt convins că și tu vrei asta.

Pe cât de înspăimântată eram acum câteva clipe, pe atât de curioasă sunt acum.

— Da, vreau.

— Așa ziceam și eu, comentează el, zâmbindu-mi pe deasupra unui teanc de cărți. Îmi pare rău să-ți spun că trebuie să fac și ceea ce mi s-a cerut, ca să te pregătesc pentru ziua în care vei face un pas înainte.

Rămân cu gura căscată, aducându-mi aminte de ceea ce mi-a explicat Cal în sala tronului. *Va fi eroina lor. O argintie crescută drept roșie.*

— Vor să mă folosească pentru a opri o revoltă. Într-un fel sau altul.

— Da, dragul meu cumnat și regina lui cred că tu poți face asta, dacă te folosesc cum trebuie.

Fiecare cuvânt e înțesat de amărăciune.

— E o idee stupidă și imposibilă. Nu voi putea face nimic, iar apoi...

Fraza rămâne în aer. *Apoi mă vor omorî.*

Julian îmi urmează șirul gândurilor.

— Mare, te înșeli. Tu nu înțelegi puterea care sălășluiește în tine, nu înțelegi câte lucruri ai putea manipula.

Își unește palmele la spate, într-o poziție bizară.

— Garda Stacojie e prea radicală pentru cei mai mulți oameni, prea drastică și inovativă. Tu, în schimb, reprezinți ideea unei schimbări graduale și echilibrate, în care oamenii pot avea încredere. Ești flacăra lentă care va înăbuși o revoltă cu câteva discursuri și zâmbete. Tu le poți vorbi roșiilor, le poți spune cât de nobili, cât de binevoitori, cât de *drepți* sunt regele și argintiii săi. Îi poți convinge pe oameni să se întoarcă înapoi în lanțurile lor. Până și argintiii care contestă puterea regelui, până și cei care se îndoiesc pot fi convinși de *tine.* Iar lumea va rămâne la fel.

Spre surprinderea mea, Julian pare descurajat de această perspectivă. În lipsa camerelor bâzâitoare, uit de bunele maniere și îmi permit să rânjesc.

— Și dumneavoastră nu vreți asta? Sunteți un argintiu, ar trebui să *urâți* Garda Stacojie – și pe mine.

— Să spunem că toți argintiii sunt diabolici e la fel de greșit ca atunci când spunem că toți roșiii sunt inferiori, comentează el pe

un ton grav. Ceea ce vă fac oamenii mei ție și semenilor tăi e extrem de inuman. E profund nedrept să vă asuprească, să vă țină închiși într-un ciclu nesfârșit de foamete și moarte, doar pentru că vă considerăm *diferiți* de noi? Nu e *normal.* Și așa cum ți-ar putea spune orice student la istorie, acest lucru nu se va sfârși prea bine.

— Însă noi suntem diferiți.

O singură zi petrecută în această lume m-a învățat asta.

— Nu suntem egali.

Julian se pleoștește, sfredelindu-mă cu privirea.

— Am în fața mea o dovadă clară a faptului că te-nșeli.

Julian, ai în fața ta o ciudățenie.

— Mare, vrei, te rog, să-mi permiți să-ți dovedesc că te-nșeli?

— Și la ce-o să ne folosească asta? Nu va schimba cu nimic lucrurile.

Julia oftează exasperat. Își trece o mână prin părul său castaniu, care a început să se rărească.

— Vreme de sute de ani, argintiii au mers pe acest pământ ca niște zei, iar roșiii au fost sclavii lor, *până ce ai apărut tu.* Dacă asta nu e o schimbare, atunci nu știu ce e.

El mă poate ajuta să supraviețuiesc. Ba chiar și mai bine, s-ar putea să mă poată ajuta să trăiesc.

— Așadar, ce vrei să facem? îl întreb.

•

Zilele mele intră într-un ritm, urmând mereu același program. Protocolul dimineața, lecțiile după-amiaza; între ele, Elara mă plimbă pe la toate prânzurile și cinele de gală. Pantera și Sonya încă par suspicioase în ceea ce mă privește, însă nu mi s-au mai adresat de la banchetul organizat pe Terasa de Cleștar. Se pare că intervenția lui Maven a fost de folos, chiar dacă îmi displace să recunosc asta.

La următoarea adunare, de data aceasta în sala de mese personală a reginei, familia Iral mă ignoră cu desăvârșire. În pofida lecțiilor de protocol, prânzul de gală e în continuare copleșitor în timp ce încerc să-mi amintesc ce am învățat. *Osanos, acvatici, albastru și verde. Welle, verdieni, verde și auriu. Lerolan, ruinători, portocaliu și roșu. Rhambos și Tyros, și Nomus, și Iral și multe altele.* N-am să înțeleg niciodată cum reușesc oamenii să țină pasul cu ele.

Ca de obicei, sunt așezată lângă Evangeline. Sunt dureros de conștientă de numeroasele ustensile metalice de pe masă, de toate armele letale care se află în mâna nemiloasă a lui Evangeline. De fiecare dată când ia cuțitul pentru a-și tăia mâncarea, corpul mi se încordează, așteptând lovitura de grație. Ca de obicei, Elara știe ce gândesc, însă își vede în continuare de farfuria ei, cu zâmbetul pe buze. Faptul că îi face plăcere să ia parte la războiul nostru tăcut este, probabil, un lucru mai rău decât tortura lui Evangeline.

— Așadar, vă place la Reședința Soarelui, lady Titanos? mă întreabă fata care se află în fața mea – *Atara, Casa Viper, verde și negru. Animosa care a omorât porumbeii.* Îmi imaginez că e o nimica toată prin comparație cu… *satul* în care ați locuit înainte.

Pronunță cuvântul *sat* de parcă ar fi un blestem și nu pot să nu remarc zâmbetul ei arogant.

Celelalte doamne râd împreună cu ea și câteva șușotesc între ele, scandalizate.

Îmi ia un minut să-i răspund, având în vedere că mă străduiesc din răsputeri să nu mă pierd cu firea.

— Reședința și Cetatea Soarelui sunt foarte diferite de locurile cu care sunt obișnuită, spun eu pe un ton înțepat.

— Evident, comentează o altă femeie, aplecându-se pentru a se alătura conversației.

O femeie din Casa Welle, judecând după tunica ei în nuanțe de verde și auriu.

— Am făcut odată un tur prin Valea Capitalei și trebuie să recunosc că satele roșiilor sunt pur și simplu deplorabile. Nici măcar nu au drumuri bune.

De-abia avem cu ce să ne hrănim, darămite să asfaltăm străzi. Maxilarele mi se încleștează până ce simt că dinții mai au puțin și mi se sparg. Încerc să zâmbesc, dar, în schimb, sfârșesc prin a face o grimasă, în timp ce doamnele aprobă ceea ce s-a spus adineauri.

— Cât despre roșii, păi, presupun că nu se pot descurca mai bine cu ceea ce au, continuă femeia Welle, încrețindu-și nasul la acest gând. Sunt născuți pentru o asemenea viață.

— Nu e vina noastră că ei s-au născut ca să slujească, comentează cu dezinvoltură o fată Rhambos, îmbrăcată într-o

ținută maronie, de parcă ar vorbi despre vreme sau despre mâncare. E în natura lor.

Simt cum mă cuprinde furia, însă o singură privire din partea reginei îmi spune că ar fi mai bine să stau în banca mea. În schimb, trebuie să-mi fac treaba. Trebuie să mint.

— Așa e, mă trezesc eu spunând.

Pe sub masă, mâinile mi se încleștează și mă gândesc că inima s-ar putea să mi se sfâșie.

Deasupra mesei, doamnele ascultă cu atenție. Multe dintre ele zâmbesc, altele încuviințează în timp ce eu reafirm convingerile lor groaznice cu privire la oamenii mei. Chipurile lor mă fac să vreau să urlu.

— Desigur, continui eu, neputând să mă opresc. Să fii constrâns să duci o asemenea viață, fără niciun răgaz, nicio păsuire și nicio șansă de scăpare, ar face pe oricine sclav.

Puținele zâmbete dispar, transformându-se în uluire.

— Lady Titanos va avea cei mai buni tutori și va primi tot ajutorul necesar pentru a se adapta cât mai bine la această nouă viață, intervine repede Elara. A început deja lecțiile cu lady Blonos.

Doamnele murmură aprobator, în timp ce fetele își dau ochii peste cap. E suficient timp pentru a-mi reveni, pentru a-mi recăpăta stăpânirea de sine de care am nevoie pentru a supraviețui acestei mese.

— Ce are de gând să facă Maiestatea Sa Regele în privința rebelilor? întreabă o femeie, vocea ei răgușită reducând la tăcere toată masa și făcându-mă să fiu atentă.

Toate capetele se întorc spre femeia în uniformă militară. Mai sunt câteva doamne care poartă uniforme, însă a ei strălucește datorită numeroaselor medalii și decorații. Cicatricea urâtă care îi străbate chipul pistruiat îmi dă de înțeles că e posibil ca ea să le fi câștigat cu adevărat. Aici, la palat, e ușor să uiți că există un război în desfășurare, însă privirea ei hăituită spune că nu va uita, că *nu poate* uita.

Regina Elara își pune lingura jos cu o eleganță exersată și cu un zâmbet la fel de exersat.

— Doamnă colonel Macanthos, ar fi o exagerare să-i numim rebeli…

— Și acela e singurul atac pe care l-au recunoscut! ripostează doamna colonel, întrerupând-o pe regină. Cum rămâne cu explozia din Golful Portuar sau cu aerodromul din Delphie, că tot veni vorba? Trei aeronave distruse și încă două *furate* de la una din bazele noastre!

Fac ochii mari și nu pot să nu icnesc a mirare împreună cu celelalte doamne. *Și mai multe atacuri*? Dar în vreme ce doamnele par înspăimântate, cu mâinile duse la gură, eu trebuie să mă lupt cu nevoia de a zâmbi. *Farley a fost destul de ocupată.*

— Doamnă colonel, sunteți cumva inginer? întreabă Elara cu voce ascuțită, rece și răspicată, însă nu-i permite lui Macanthos nici măcar să clatine din cap. Atunci, nu aveți cum să-nțelegeți că o scurgere de gaze în Golf e de vină pentru acea explozie. Și vă rog să-mi amintiți, sunteți cumva comandantul vreunor trupe aeriene? A, nu, vă cer scuze, sunteți specializată în forțele terestre. Incidentul de la aerodrom a fost un exercițiu de antrenament supravegheat de însuși generalul lord Laris. A fost personal la Maiestatea Sa Regele și l-a asigurat că baza Delphie e cât se poate de sigură.

Într-o luptă corp la corp, Macanthos probabil c-ar putea s-o nimicească pe Elara cu mâinile goale. Dar, în schimb, Elara a făcut-o fărâmițe pe doamna colonel numai prin cuvinte. Și nici măcar n-a terminat. Conversația cu Julian răsună în mintea mea – *cuvintele pot minți.*

— Scopul lor e să facă rău cetățenilor nevinovați, atât argintiilor, cât și roșiilor, pentru a semăna teamă și isterie. Ei sunt mici, înfrânați, lași și se ascund de dreptatea soțului meu. Să numim fiecare potrivnicie și neînțelegere din regat opera unor asemenea răufăcători nu face decât să perpetueze eforturile lor de a ne teroriza pe noi, ceilalți. Nu le oferiți satisfacție acelor monștri.

Câteva doamne de la masă aplaudă și încuviințează, aprobând această minciună colosală a reginei. Evangeline li se alătură, iar acțiunea se împrăștie cu repeziciune, până ce numai eu și doamna colonel rămânem tăcute. Îmi dau seama că nu crede nicio iotă din discursul anterior, însă nu se cuvine să o faci pe regină mincinoasă. Nu aici, nu în arena ei.

Oricât mi-aș dori să stau potolită, știu că nu pot. Sunt Mareena, nu Mare, și trebuie să-mi susțin regina și cuvintele ei mizerabile. Îmi ridic mâinile, aplaudând minciuna Elarei, în timp ce doamna colonel își coboară capul.

•

Deși sunt mereu înconjurată de servitori și argintii, singurătatea începe să se facă simțită. Nu prea mai apuc să-l văd pe Cal, din cauza programului său plin de antrenamente, însă el apucă să iasă din Reședință, ducându-se să se adreseze trupelor de la o bază apropiată sau să-și însoțească tatăl într-o misiune diplomatică. Bănuiesc că l-aș putea căuta pe Maven, cu ochii săi albaștri și cu jumătatea de zâmbet, însă tot sunt suspicioasă în privința lui. Din fericire, nu suntem niciodată lăsați cu adevărat singuri. E o tradiție absurdă de la curte să împiedici băieții și fetele să fie *tentați,* așa cum ar spune lady Blonos, însă mă îndoiesc că acest lucru ar fi vreodată valabil și în cazul meu.

Sinceră să fiu, uneori uit că într-o zi va trebui să mă căsătoresc cu el. Ideea că Maven va fi soțul meu nu pare deloc reală. Nici măcar nu suntem prieteni, darămite parteneri. Oricât de amabil ar fi, instinctele mele îmi spun să nu-i întorc spatele fiului Elarei, căci în mod sigur el ascunde ceva. Însă ce anume e acel lucru, habar nu am.

Învățăturile lui Julian fac ca totul să fie mai ușor de suportat; educația de care odată mă feream e acum un punct de lumină în marea întunericului care mă înconjoară. Fără camerele de supraveghere și fără ochii iscoditori ai Elarei, putem să ne petrecem timpul descoperind ceea ce sunt cu adevărat. Însă procesul e lent și ne frustrează pe amândoi.

— Cred că știu care e problema ta, îmi spune Julian la sfârșitul primei mele săptămâni.

Mă aflu la câțiva metri de el, cu brațele întinse, arătând, din nou, caraghios. La picioarele mele se află un dispozitiv electric bizar, care din când în când împroașcă scântei. Julian vrea să îl exploatez, să îl folosesc, dar, din nou, am eșuat în a produce fulgerele care m-au băgat în toată încurcătura asta.

— Poate că trebuie să mă aflu într-un pericol de moarte, pufăi eu. Oare să-l rugăm pe Lucas să ne-mprumute pistolul său?

De obicei, Julian râde la glumele mele, însă acum e prea adâncit în gândurile sale.

— Ești ca un copil, spune el într-un târziu.

Strâmb din nas la această insultă, însă el continuă liniștit, fără să mă bage în seamă.

— Așa sunt copiii la început, când nu se pot controla. Puterile lor apar în momente de stres sau teamă, până când învață să-și exploateze acele emoții și să le folosească în avantajul lor. Există un declanșator și tu trebuie să-l găsești pe-al tău.

Îmi aduc aminte cum m-am simțit în Grădina Spiralată, căzând spre ceea ce credeam că era o moarte sigură. Însă atunci când m-am lovit de scutul de fulgere, prin venele mele n-a curs teamă, ci pace. *Știam* că sfârșitul sosise și acceptam că nu puteam face nimic pentru a-l opri – mă lăsam dusă.

— Cel puțin merită o-ncercare, mă îndeamnă Julian.

Oftând, mă întorc din nou cu fața la perete. Julian a instalat niște rafturi din piatră, toate goale, desigur, astfel încât să pot ținti spre ceva anume. Cu coada ochiului îl văd cum face câțiva pași înapoi, fără să mă scape din ochi.

Relaxează-te. Lasă-te dusă, șoptește vocea din capul meu. Închid ochii lent în timp ce mă concentrez, lăsând gândurile să se risipească, astfel încât mintea mea să se poată întinde spre electricitatea pe care tânjește s-o atingă. Fluxul de energie, viu pe sub pielea mea, mă cuprinde din nou, până ce cântă în fiecare mușchi și în fiecare nerv. De obicei, acolo e locul în care se oprește, exact la limita senzației, dar nu și de data asta. În loc să încerc să mă țin de el, să mă împing în această forță, mă las dusă. Și alunec în ceva ce nu pot explica, într-o senzație care e totul și nimic, lumină și întuneric, cald și frig, viu și mort. Curând, puterea e singurul lucru la care mă gândesc și care înlătură toate fantomele și amintirile mele. Inclusiv Julian și cărțile încetează să mai existe. Mintea mea e limpede, un hău întunecat în care domnește o forță surprinzătoare. Acum, când împung această senzație, ea nu dispare, ci se mișcă înlăuntrul meu, din cap până-n picioare. În stânga mea, Julian scoate un strigăt de uimire.

Deschid ochii și văd scântei purpurii și albe sărind din dispozitiv spre degetele mele, precum electricitatea dintre două fire.

Pentru prima dată, Julian a rămas fără grai. La fel ca mine.

Nu vreau să mă mișc, temându-mă că orice schimbare, oricât de mică ar fi, ar putea face fulgerul să dispară. Însă nu scade în intensitate. Rămâne, sărind și răsucindu-se în mâna mea precum o pisicuță cu un ghem de lână. Pare inofensiv, însă îmi aduc aminte ce anume aproape că i-am făcut lui Evangeline. *Această putere poate provoca distrugeri, dacă îi permit.*

— Încearcă să-l miști, șoptește Julian, care mă urmărește emoționat, cu ochii mari.

Ceva îmi spune că acest fulger îmi va asculta dorințele. E o parte din mine, o parte din sufletul meu, viu în această lume.

Strâng mâna pumn, iar scânteile reacționează la mușchii mei încordați, devenind mai mari, mai luminoase și mai rapide. Îmi ajung pe mâneca de la cămașă, mistuind materialul în câteva secunde. Aidoma unui copil care aruncă o minge, împing brațul spre rafturile de piatră, deschizând pumnul în ultima clipă. Fulgerul zboară prin aer într-un cerc de scântei luminoase, ciocnindu-se de rafturi.

Bum-ul pe care îl scoate mă face să țip și să cad cu spatele peste un teanc de cărți. În timp ce mă rostogolesc pe jos, cu răsuflarea tăiată, raftul din piatră solidă se prăbușește, stârnind un nor de praf. Câteva scântei pâlpâie o clipă deasupra molozului, înainte să dispară și să lase în urmă numai dărâmături.

— Îmi pare rău pentru raftul ăla, spun eu de sub un teanc de cărți căzute.

Resturile mânecii mele încă fumegă, însă asta nu e nimic, prin comparație cu bâzâitul din mâna mea. Nervii mei zbârnâie, încărcați de energie – a fost o senzație *extraordinară.*

Văd cum umbra lui Julian se mișcă prin norul de praf și îl aud cum râde pe înfundate atunci când îmi examinează opera. Rânjetul lui alb strălucește prin negură.

— O s-avem nevoie de o clasă mai mare.

•

Are dreptate. În fiecare zi suntem forțați să găsim săli mai noi și mai mari în care să ne antrenăm, până ce, o săptămână mai târziu, găsim în sfârșit un loc la nivelurile subterane. Aici, pereții sunt din metal și beton, mai rezistenți decât piatra și lemnul decorativ de la nivelurile superioare. Felul în care țintesc e

jalnic, ca să nu spunem altceva, iar Julian se ferește de exercițiile mele, însă devine din ce în ce mai ușor să adun toată energia de care am nevoie.

Julian ia notițe în tot acest timp, trecând pe hârtie absolut totul, de la bătăile inimii mele până la temperatura unei cești recent distruse. Fiecare notiță așternută pe hârtie îi aduce un alt zâmbet nedumerit, dar fericit pe chip, cu toate că nu-mi spune de ce. Chiar dacă ar face-o, mă îndoiesc c-aș înțelege ceva.

— Fascinant, murmură el, citind ceva de pe un alt dispozitiv metalic care nu știu cum se numește, dar care am înțeles că măsoară energia electrică, deși habar n-am cum.

Îmi frec palmele, privindu-le cum se „descarcă”, așa cum spune Julian. De data asta, mânecile mi-au rămas intacte, mulțumită noilor mele veșminte. Sunt rezistente la foc, ceva ce Cal și Maven poartă, deși bănuiesc că ale mele ar trebui să fie numite rezistente la șoc.

— Ce e fascinant?

Julian șovăie, ca și când n-ar vrea să-mi spună, ca și când *n-ar trebui* să-mi spună, dar, într-un târziu, ridică din umeri.

— Înainte să te fi „încărcat” și să fi prăjit acea biată statuie, îmi explică el, gesticulând spre molozul care fumegă și care cândva reprezenta bustul unui oarecare rege, am măsurat cantitatea de energie electrică din această încăpere. De la lumini, cabluri, chestii de genul ăsta. Și acum tocmai te-am măsurat pe tine.

— Și?

— Ai generat *dublul* celor măsurate de mine mai devreme, spune el mândru, însă nu văd de ce asta ar conta.

Aplecându-se ușor, oprește cutia cu scântei, așa cum m-am obișnuit eu să-i spun. Pot să simt cum electricitatea scade în intensitate.

— Încearcă din nou.

Pufnind, mă concentrez din nou. După câteva clipe, scânteile revin, la fel de puternice ca mai devreme. Dar, de data asta, răsar dinlăuntrul meu.

Julian zâmbește cu gura până la urechi.

— Așadar…?

— Așadar, acest lucru confirmă bănuielile mele.

Uneori uit că Julian e cărturar și om de știință. Însă nu ratează niciodată ocazia de a-mi aminti acest lucru.

— Ai produs energie electrică.

Acum chiar sunt confuză.

— Aha. Julian, asta-i *abilitatea* mea.

— Nu, credeam că *abilitatea* ta era să manipulezi energia, nu s-o creezi, îmi explică el pe un ton din ce în ce mai serios. Mare, nimeni nu poate *crea.*

— Dar asta n-are nicio noimă. Acvaticii…

— Manipulează apa care deja există. Ei nu pot folosi ceea ce nu există deja.

— Ei bine, atunci, ce zici de Cal? De Maven? Nu am văzut niciodată în jurul lor vreun foc cu care să se joace.

Julian zâmbește, clătinând din cap.

— Le-ai văzut brățările, nu-i așa?

— Le poartă mereu.

— Acele brățări produc scântei, mici flăcări pe care băieții le pot manipula. Fără vreun obiect care să dea naștere unui foc, ei sunt lipsiți de putere. Din acest punct de vedere, toate elementele sunt la fel – manipulezi metalul sau apa sau plantele care deja există. Forța lor depinde de ceea ce-i înconjoară. Însă nu e și cazul tău, Mare.

Nu e și cazul meu. Eu sunt diferită.

— Așadar, ce vrea să-nsemne asta?

— Nu sunt foarte sigur. Ești cu totul altceva. Nici roșie, nici argintie. Altceva. Ceva *mai mult.*

— Ceva diferit, concluzionez eu.

Mă așteptam ca testele lui Julian să mă aducă mai aproape de un oarecare răspuns, însă nu au făcut decât să ridice și mai multe întrebări.

— Julian, ce sunt? Ce e în neregulă cu mine?

Brusc, îmi dau seama că-mi vine foarte greu să respir, iar ochii mi se împăienjenesc. Trebuie să clipesc des pentru a-mi înăbuși lacrimile fierbinți, pe care încerc să le ascund de Julian. Cred că tot ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme m-a ajuns: lecțiile, protocolul, acest loc unde nu pot să am încredere în nimeni, unde nici măcar nu sunt eu însămi. E sufocant. Vreau să urlu, dar știu că nu pot.

— Nu e nimic în *neregulă* să fii diferit, îl aud pe Julian spunând, însă cuvintele sunt doar un ecou.

Gândurile mele, amintirile de acasă, cu Gisa și Kilorn, îl acoperă întrutotul.

— Mare?

Face un pas spre mine, cu o expresie blândă, însă se oprește la jumătate de metru de mine. Nu pentru binele meu, ci pentru al lui. Pentru a se proteja de mine. Cu un strigăt de uimire, observ că scânteile au reapărut și că se întind pe antebrațele mele, amenințând să mă înghită într-o furtună violentă de lumină.

— Mare, fii atentă la mine! Mare, controlează-o!

Vorbește pe un ton blând, calm, dar ferm. Ba chiar se pare că e *îngrozit* de mine.

— Mare, *controlează-o*!

Dar nu pot controla nimic. Nici viitorul, nici gândurile, nici această *putere* care e de vină pentru toate problemele mele.

Însă există totuși ceva ce pot controla, cel puțin acum. Picioarele mele.

Ca o lașă afurisită ce sunt, dau bir cu fugiții.

Coridoarele sunt pustii în timp ce fug mâncând pământul, însă simt greutatea invizibilă a miilor de camere de supraveghere. Nu mai e mult până ce Lucas sau, mai rău, santinelele mă vor găsi. Simt nevoia să respir. Simt nevoia să văd deasupra mea cerul, nu niște bucăți de sticlă.

Stau pe balcon vreo zece secunde înainte să-mi dau seama că plouă. Las apa să-mi înlăture furia care clocotește în mine. Scânteile au dispărut și au făcut loc unor lacrimi fioroase, urâte. Undeva, în depărtare, bubuie un tunet, iar aerul e cald. Însă atmosfera toridă a dispărut. Vremea s-a stricat, iar vara va lua sfârșit cât de curând. Timpul trece. Viața merge înainte, chiar dacă eu îmi doresc mai mult decât orice să rămână la fel.

Când o mână puternică mă apucă de braț, aproape că țip. Două santinele stau deasupra mea, privindu-mă din spatele măștilor cu ochii lor întunecați. Ambii bărbați sunt de două ori cât mine și lipsiți de inimă. Vor să mă ducă înapoi în închisoarea mea.

— Milady, mârâie unul dintre ei, însă tonul lui nu e deloc respectuos.

— Dă-mi drumul!

Porunca mea e slabă, aproape o șoaptă. Înghit aerul de parcă mă înec.

— Mai lăsați-mă câteva minute, vă rog…

Însă eu nu sunt stăpâna lor. Ei nu acceptă ordine din partea mea. Nimeni n-o face.

— Ați auzit-o pe soția mea, spune o altă voce.

Cuvintele lui sunt ferme și dure, rostite pe un ton regesc. *Maven.*

— Dați-i drumul!

Când prințul intră pe balcon, nu pot să nu simt un val de ușurare. Santinelele se îndreaptă imediat de spate, înclinând din cap în direcția lui. Bărbatul care mă ține pe mine i se adresează lui Maven:

— Trebuie să ne asigurăm că lady Titanos își respectă programul care i-a fost stabilit, îi explică el, însă își slăbește strânsoarea. Domnule, sunt ordine pe care le-am primit.

— Atunci, aveți ordine noi, îi răspunde Maven, pe un ton glacial. O voi însoți eu însumi pe Mareena la ora de lecții.

— Prea bine, domnule, rostesc santinelele la unison, neputând să refuze un prinț.

Când cei doi bărbați se îndepărtează cu pași apăsați și cu mantalele lor în culorile focului picurând, oftez cu voce tare. Nu mi-am dat seama până acum, dar mâinile îmi tremură, așa că mă văd nevoită să le strâng pumn pentru a ascunde asta. Însă Maven e extrem de politicos și se preface că n-a observat.

— Știi, avem și *înăuntru* dușuri care funcționează.

Ridic mâinile și mă șterg la ochi, deși lacrimile s-au amestecat de mult cu ploaia, lăsând în urmă doar un nas umed și niște machiaj negru. Din fericire, pudra mea argintie rezistă. E realizată din lucruri mai puternice decât mine.

— Prima ploaie a anotimpului, îngaim eu, străduindu-mă să adopt o voce normală. A trebuit s-o văd cu ochii mei.

— Aha, spune el, apropiindu-se de mine.

Întorc capul, sperând să-mi ascund chipul pentru câteva secunde în plus.

— Să știi că înțeleg.

Chiar așa? *Înțelegi ce înseamnă să fii luat de lângă toate lucrurile pe care le iubești,* forțat *să fii altceva*? *Să minți în*

fiecare minut al fiecărei zile, pentru tot restul vieții tale? *Să știi că e ceva în* neregulă *cu tine*?

Nu am puterea necesară să-i înfrunt zâmbetele compătimitoare.

— Poți înceta să te prefaci că știi ceva despre mine sau despre sentimentele mele.

Când îmi aude tonul, face o grimasă.

— Crezi că nu știu cât de dificil e să fii aici? Cu acești *oameni*?

Aruncă o privire peste umăr, de parcă se teme că cineva l-ar putea auzi. Însă nu-l ascultă nimeni, cu excepția ploii și a tunetelor.

— Nu pot să spun ce vreau, nu pot să fac ce vreau – cu mama în preajma mea, de-abia pot să *gândesc* ce vreau. Iar fratele meu…!

— Ce e cu fratele tău?

Cuvintele îi rămân pe limbă. Nu vrea să le rostească, însă tot le simte.

— El e puternic, talentat, influent, iar eu sunt umbra lui. Umbra flăcării.

Maven expiră lent și îmi dau seama că aerul care ne înconjoară e ciudat de fierbinte.

— Scuze, adaugă el, făcând un pas înapoi și lăsând aerul să se răcească. În fața mea, el se transformă la loc în prințul argintiu crescut pentru banchete și uniforme.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— E în regulă, murmur eu. Mă bucur să aud că nu sunt singura care nu se simte în largul ei aici.

— Asta e ceva ce-ar trebui să știi despre noi, argintiii. Suntem întotdeauna singuri. Aici și aici, spune el, arătând spre capul și spre inima lui. Acest lucru te face să fii puternic.

Un fulger trosnește deasupra, făcând ca ochii săi albaștri să lumineze.

— Ce idioțenie, îi spun eu, iar el râde amar.

— Lady Titanos, ai face mai bine să-ți ascunzi sentimentele. N-o să te ducă nicăieri.

Mă înfior. Într-un târziu îmi amintesc că plouă și că probabil arăt groaznic.

— Ar trebui să mă-ntorc la lecțiile mele, murmur eu, intenționând să-l las singur pe balcon.

Dar, el mă prinde de mână.

— Cred că te pot ajuta cu problema ta.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Care problemă?

— Nu pari genul de fată care plânge din nimic. Ți-e dor de casă.

Ridică o mână înainte să pot protesta.

— Putem rezolva asta.

PAISPREZECE

Agenții de securitate patrulează în perechi pe coridorul de lângă camera mea, însă cu Maven la braț nu îndrăznesc să mă oprească. Cu toate că e seară, cu mult peste ora la care ar fi trebuit să fiu în pat, nimeni nu spune vreun cuvânt. Nimeni nu se pune cu un prinț. Nu știu încotro ne îndreptăm, dar mi-a promis că mă duce acolo. *Acasă.*

Maven e tăcut, dar hotărât, și încearcă să-și rețină un mic zâmbet. Nu pot să nu-l privesc cu simpatie. *Poate că nu e atât de ticălos.* Însă se oprește cu mult înainte ca s-o facă – nici măcar n-am ieșit de la etajul apartamentelor.

— Iată, am ajuns, spune el, după care bate la ușă.

Aceasta se deschide după câteva secunde, scoțându-l la iveală pe Cal. Înfățișarea lui mă obligă să fac un pas în spate. E la bustul gol, în timp ce restul armurii sale bizare atârnă pe el. Zale de metal, unele zimțate, cusute pe material. Remarc vânătaia de deasupra inimii și barba nerasă. E pentru prima dată când îl văd după mai bine de-o săptămână și e evident că l-am prins într-un moment prost. La început se pare că nu mă observă; e ocupat să-și dea jos armura. Înghit în sec.

— Mavey, am pregătit placa... începe el, însă tace când își ridică privirea și mă vede stând lângă fratele său. Mare, cum pot să, ăăă... ce pot să fac pentru tine?

Se bâlbâie și, pentru întâia dată de când îl cunosc, mi se pare că e încurcat.

— Nu sunt foarte sigură, îi răspund, uitându-mă când la el, când la Maven.

Logodnicul meu rânjește cu gura până la urechi, ridicând ușor dintr-o sprânceană.

— Fiindcă e fiul cel bun, fratele meu beneficiază de câteva avantaje, îmi explică el, iar atitudinea lui e surprinzător de jucăușă.

Până și Cal rânjește puțin și își dă ochii peste cap.

— Mare, voiai să mergi acasă și ți-am găsit pe cineva care a mai fost pe-acolo.

După câteva clipe de confuzie, îmi dau seama la ce anume se referă Maven și cât de proastă sunt fiindcă nu m-am gândit la asta și singură. *Cal mă poate scoate din palat. Cal a fost la tavernă*... *El a reușit să iasă de-aici, așa că sigur poate să facă asta și pentru mine.*

— Maven, spune Cal printre dinți, iar rânjetul i se risipește. Știi prea bine că ea nu poate. Nu e o idee bună...

E rândul meu să vorbesc, să iau ceea ce-mi doresc.

— Mincinosule!

Se uită la mine cu ochii săi scăpărători și pătrunzători. Sper că îmi vede hotărârea, disperarea, *nevoia.*

— Frate, i-am luat totul, murmură Maven, apropiindu-se de el. Chiar nu putem să-i oferim asta?

Apoi, lent, șovăielnic, Cal încuviințează din cap și îmi face semn să intru în camera lui. Amețită din pricina entuziasmului, mă grăbesc înăuntru, aproape țopăind de pe un picior pe altul.

Mă duc acasă.

Maven zăbovește la ușă și zâmbetul îi piere întrucâtva când mă îndepărtez de el.

— Tu nu vii.

Nu e o întrebare.

Maven clatină din cap.

— Ai deja suficiente lucruri pentru care să-ți faci griji.

Nu trebuie să fiu un geniu ca să remarc adevărul din spatele cuvintelor lui. Însă doar fiindcă el nu vine nu înseamnă că voi uita în două secunde ce a făcut pentru mine. Fără să stau pe gânduri, îmi arunc brațele în jurul lui Maven. Preț de o secundă, el nu schițează niciun gest, dar, apoi, încetișor, își pune o mână peste umerii mei. Când mă retrag din îmbrățișare, pe obraji îi apar două pete argintii. Simt cum propriul sânge mi se încălzește pe sub piele și îmi bubuie în urechi.

— Să nu stați mult, ne sfătuiește el, mutându-și privirea spre Cal.

Cal îi răspunde cu un zâmbet arogant:

— Te porți de parcă n-am mai făcut asta niciodată.

Cei doi frați chicotesc, împărtășind un moment haios intim, exact așa cum i-am văzut pe frații mei făcând de nenumărate ori. Când ușa se închide în urma lui Maven, lăsându-mă în

compania lui Cal, îmi dau seama că animozitatea mea față de cei doi prinți a mai scăzut puțin.

Camera lui Cal e de două ori cât a mea, însă e atât de aglomerată, încât pare mai mică. Armuri și uniforme și costume de luptă umplu alcovurile de-a lungul pereților, toate atârnând de ceea ce bănuiesc că sunt manechine făcute pe mărimea lui Cal. Ele tronează deasupra mea asemenea unor fantome fără chip, privindu-mă lung, cu niște ochi invizibili. Cele mai multe armuri sunt ușoare, realizate din zale de oțel și material gros, însă câteva sunt greoaie, menite pentru bătălii, nu pentru antrenamente. Una are chiar și un coif din metal, cu o vizieră din sticlă fumurie. Pe mânecă strălucește o stemă, cusută pe materialul gri-închis: o coroană neagră și aripi argintii, ambele în flăcări. Nu vreau să mă gândesc ce anume înseamnă, la ce servesc uniformele sau ce a *făcut* Cal îmbrăcat în ele.

Asemenea lui Julian, Cal are teancuri de cărți împrăștiate peste tot, revărsându-se în pârâiașe de cerneală și hârtie. Totuși, nu sunt la fel de vechi ca ale lui Julian – cele mai multe par proaspăt legate, bătute la mașină și retipărite pe coli plastifiate, pentru a conserva cuvintele. Toate sunt scrise în limba comună, care se vorbește în Norta, în Ținutul Lacurilor și în Piedmont. În timp ce Cal își scoate restul armurii și intră în dressing, eu arunc un ochi printre cărțile lui. Acestea sunt ciudate, pline de hărți, diagrame și scheme – manuale despre îngrozitoarea artă a războaielor. Una mai violentă ca alta, detaliind mișcările militare din ultimii ani și nu numai. Victorii importante, înfrângeri sângeroase, arme și manevre – suficiente pentru a mă lua cu amețeli. Notițele lui Cal de pe marginile paginilor sunt și mai îngrozitoare, subliniind tacticile preferate, cele pentru care el consideră că merită să pierzi vieți omenești. În ilustrații, soldații sunt reprezentați sub formă de pătrățele, însă îmi văd acolo frații, pe Kilorn și pe ceilalți asemenea lor.

În spatele cărților, lângă fereastră, există o măsuță și două scaune. Pe masă e pregătit un joc de societate, iar piesele sunt deja aranjate. Nu-l recunosc, însă știu că era instalat pentru Maven. Probabil că se întâlnesc în fiecare noapte, ca să se joace și să râdă așa cum fac frații.

— N-o să avem mult timp la dispoziție pentru vizita asta, strigă Cal, făcându-mă să tresar.

Arunc o privire spre dressing și îi zăresc spatele înalt și musculos în timp ce își pune o cămașă pe el. Are multe vânătăi și cicatrice, deși sunt convinsă că, dacă vrea, are la dispoziție o armată întreagă de tămăduitori. Din cine știe ce motiv, a ales să păstreze cicatricele.

— Atât timp cât îmi văd familia, e suficient, îi răspund eu, găsindu-mi de treabă, astfel încât să nu fiu nevoită să mă uit la el.

Cal iese, de data asta îmbrăcat în haine simple. După o clipă, îmi dau seama că sunt aceleași veșminte pe care le-a purtat în seara în care l-am cunoscut. Nu pot să cred că nu am remarcat încă de la început ce anume era: un lup în piele de oaie. Iar acum eu sunt oaia care se preface a fi lup.

•

Părăsim în pripă etajul apartamentelor, coborând numeroasele niveluri. La un moment dat, Cal cotește, conducându-mă într-o încăpere mare din ciment.

— Am ajuns.

E un soi de depozit, doldora de numeroase forme bizare, acoperite cu cearșafuri albe. Unele sunt mari, altele sunt mici, însă toate sunt ascunse.

— E o fundătură, protestez eu.

N-avem de-ales decât să ne întoarcem pe unde am venit.

— Da, Mare, te-am adus într-un loc fără ieșire, oftează el, pornind spre un loc anume.

Cearșafurile flutură când trece pe lângă ele și pe dedesubt zăresc crâmpeie de metal strălucitor.

— Alte armuri? întreb eu, împungând cu degetul într-una dintre forme. Chiar aveam de gând să-ți spun c-ar trebui să-ți iei mai multe. Se pare că cele de sus nu sunt suficiente. De fapt, poate c-ai vrea să pui câteva pe tine. Frații mei sunt destul de mari și le place să se ia la bătaie cu oamenii.

Totuși, judecând după colecția lui de cărți și după mușchii pe care îi are, cred că se poate apăra destul de bine. *Ca să nu mai vorbim de chestia aia cu manipularea focului.*

Cal pur și simplu clatină din cap.

— Cred că mă descurc și fără. În plus, arăt ca un agent de securitate în chestiile alea. Nu vrem ca ai tăi să-și facă o impresie greșită despre mine, nu-i așa?

— Ce impresie vrei să le facem? Nu cred că am voie să te prezint cum trebuie.

— Lucrez cu tine și ambii am primit o permisie pentru seara asta. Simplu, spune el, ridicând din umeri.

Ce ușor le vine lor să mintă!

— Așadar, de ce m-ai însoți acolo? Care e povestea?

Cu un zâmbet șiret, Cal gesticulează spre forma acoperită de lângă el.

— Sunt șoferul tău.

Dă la o parte cearșaful și scoate la iveală o invenție strălucitoare din metal și vopsea neagră. Două anvelope, cromaj cu efect de oglindă, faruri, un scaun lung din piele – un mijloc de transport cum nu mi-a mai fost dat să văd.

— E o motocicletă, îmi spune Cal, trecându-și o mână peste ghidonul argintiu ca un tată mândru.

Cunoaște și iubește fiecare centimetru din această bestie metalică.

— E iute, agilă și te poate duce acolo unde mijloacele de transport normale nu pot ajunge.

— Seamănă... cu o capcană mortală, comentez într-un târziu, nefiind în stare să-mi ascund neliniștea.

Râzând, Cal ridică o cască de pe scaun. Sper din tot sufletul că nu se așteaptă să o port, darămite să mai și încalec drăcia asta.

— Exact asta au spus tata și doamna colonel Macanthos. Încă nu vor să o producă în masă pentru armată, dar am să-i conving eu la un moment dat. Nu m-am mai bușit niciodată de când am pus roțile la punct.

— *Tu* ai construit-o? întreb eu uimită, însă el ridică din umeri, de parcă ar fi un fleac. Uau!

— Stai să vezi când ai să mergi cu ea, îmi spune el, întinzându-mi casca.

Fix în acel moment, peretele din față se cutremură, mecanismele lui metalice scârțâind pe undeva, după care începe să alunece într-o parte, scoțând la iveală noaptea întunecată din spatele lui.

Râzând, fac un pas înapoi, îndepărtându-mă de bolidul morții.

— Asta n-o să se-ntâmple!

Însă Cal nu face decât să zâmbească și să-și treacă un picior peste motocicletă, lăsându-se pe scaun. Motorul prinde viață sub el, torcând și huruind. Simt prezența bateriei din interior care alimentează bolidul. Motocicleta imploră să i se dea drumul, să străbată drumul dintre aici și acasă. *Acasă.*

— E foarte sigură, îți jur! strigă el, pentru a acoperi zgomotul motorului.

Farul se aprinde brusc, iluminând noaptea întunecată din capătul încăperii. Ochii roșii-aurii ai lui Cal îi întâlnesc pe ai mei și el întinde o mână spre mine.

— Mare?

În pofida îngrozitoarei senzații din stomac, îmi pun casca pe cap.

•

Nu am mers niciodată cu o aeronavă, dar știu că zborul e probabil o experiență similară cu aceasta. Gustul libertății. Motocicleta lui Cal devorează drumul cunoscut, luând curbe cu eleganță și profesionalism. El e un șofer bun, trebuie să recunosc. Vechiul drum e plin de gropi și denivelări, însă el le evită pe toate cu ușurință, chiar și atunci când inima mi se ridică în gât. Abia atunci când facem un popas la o jumătate de kilometru de oraș îmi dau seama că mă țin de Cal atât de tare, încât se vede nevoit să mă desprindă de el. Brusc, mă simt rece fără căldura sa, însă alung imediat acest gând.

— Amuzant, nu-i așa? întrebă el, oprind motocicleta.

Picioarele și spatele îmi sunt deja înțepenite din pricina scaunului de dimensiuni reduse, însă el se dă jos fără nicio problemă.

Cu oarecare dificultate, cobor și eu de pe scaun. Genunchii îmi tremură puțin, mai mult din cauza agitației, însă cred că sunt bine.

— Nu va fi prima mea alegere în ceea ce privește mijloacele de transport.

— Adu-mi aminte să te plimb la un moment dat și cu avionul. După aia, în mod sigur vei alege motocicletele, îmi răspunde el, în timp ce ia bolidul de pe drum și îl ascunde în pădure.

După ce aruncă niște crengi înfrunzite peste el, se dă înapoi pentru a-și admira opera. Dacă nu aș fi știut unde anume să privesc, n-aș fi remarcat sub nicio formă motocicleta.

— Să înțeleg că faci asta des?

Cal se întoarce spre mine, cu o mână în buzunar.

— Palatele pot deveni… sufocante.

— Și barurile aglomerate, barurile roșii, nu sunt? îl întreb, insistând asupra subiectului.

Însă el pornește spre sat, cu pas iute, ca și când ar putea fugi de întrebare.

— Mare, eu nu ies să beau.

— Atunci, pur și simplu prinzi pungași și împarți locuri de muncă alandala?

Când se oprește brusc și se răsucește pe călcâie, eu mă izbesc de pieptul său, simțindu-i pentru o clipă greutatea. Apoi îmi dau seama că râde cu poftă.

— Tocmai ai spus *alandala*? întreabă el printre chicoteli.

Chipul mi se îmbujorează pe sub stratul de machiaj și îi dau un mic brânci. *Extrem de nepotrivit,* mă admonestez eu în gând.

— Răspunde la întrebare!

Zâmbetul îi rămâne, deși râsetele dispar.

— Nu fac asta pentru mine, spune el. Mare, trebuie să înțelegi. Eu nu… Într-o zi am să fiu rege. Nu-mi permit luxul de a fi egoist.

— Credeam că regele e singura persoană care își *permite* acel lux.

Clatină din cap și ochii i se întristează.

— De-ar fi așa!

Cal deschide și închide pumnul și aproape că văd focul din interiorul lui, care crește odată cu furia. Însă trece, lăsându-i doar o scânteie de regret în ochi. Când pornește din nou, pasul lui e mult mai lent.

— Un rege ar trebui să-și cunoască poporul. De aceea mă furișez, murmură el. O fac și în capitală, și pe frontul de război. Îmi place să văd cum se desfășoară cu adevărat lucrurile în regat, în loc să aflu aceste informații de la sfetnici și de la diplomați. Asta ar face un rege bun.

Se poartă de parcă ar trebui să-i fie rușine că-și dorește să fie un bun conducător. Poate că, în ochii tatălui său și ai celorlalți neghiobi, așa ar trebui să fie. *Forță* și *putere* sunt cuvintele pe care Cal le-a învățat de mic. Nu bunătate. Nu amabilitate. Nu

empatie sau curaj sau egalitate sau orice altceva ar trebui să se afle în sufletul unui adevărat suveran.

— Și tu ce vezi, Cal? îl întreb, gesticulând spre satul care se întrezărește printre copaci.

Inima îmi saltă în piept, când știu că sunt atât de aproape.

— Văd o lume pe muchie de cuțit. Fără echilibru, o să cadă, oftează el, știind că nu e răspunsul pe care îmi doresc să-l aud. Nu știi cât de precare sunt lucrurile, cât de puțin mai are lumea asta și cade din nou în ruină. Tatăl meu face tot ce-i stă în putință pentru a ne proteja, iar eu voi proceda la fel.

— Lumea mea e deja în ruină, protestez eu, trăgând cu piciorul în drumul noroios.

În jurul nostru, copacii par să se dea la o parte, scoțând la iveală locul mlăștinos pe care îl numesc *acasă.* Prin comparație cu Reședința Soarelui, probabil că arată ca o mahala, ca un infern. *Oare el de ce nu vede asta*?

— Tatăl tău îi protejează pe oamenii *tăi,* nu pe ai mei.

— Mare, să schimbi lumea cere niște sacrificii, spune el. Mulți ar muri. Cei mai mulți ar fi roșii. Și, la final, nu ar exista o victorie, nu pentru tine. Tu nu știi cum stau lucrurile cu adevărat.

— Atunci, spune-mi tu! mă zbârlesc eu, urând cuvintele lui. Arată-mi tu cum stau lucrurile cu adevărat.

— Cei din Ținutul Lacurilor sunt ca noi: au monarhie, nobili, o elită de argintii care să-i conducă pe ceilalți. Iar prinții din Piedmont, aliații noștri, n-ar susține niciodată o națiune în care roșiii sunt egali. Preria și Tiraxes sunt la fel. Chiar dacă Norta s-ar schimba, restul continentului nu i-ar permite să reziste. Am fi invadați, divizați, sfâșiați. Mai multe războaie, mai mulți morți.

Îmi aduc aminte de harta lui Julian și mă gândesc la dimensiunea întregii lumi prin comparație cu țara noastră. O lume dominată de argintii, în care noi nu avem unde fugi.

— Dacă te înșeli? Dacă Norta e începutul? Schimbarea de care ceilalți au nevoie? N-ai de unde să știi încotro duce libertatea.

Cal nu știe ce răspuns să-mi dea și cădem amândoi într-o tăcere amară.

— Am ajuns, murmur eu, oprindu-mă sub conturul bine cunoscut al casei mele.

Traversez veranda fără să fac vreun zgomot, spre deosebire de Cal, sub ai cărui pași tropăiți scârțâie scândurile de lemn. Emană valuri de căldură și pentru o secundă mi-l închipui dând foc casei mele. Îmi simte neliniștea și își pune o mână caldă pe umărul meu, însă asta nu mă relaxează câtuși de puțin.

— Dacă vrei, pot să aștept dedesubt, șoptește el, luându-mă prin surprindere. Nu vrem să riscăm ca ei să mă recunoască.

— N-o să te recunoască. Deși frații mei au fost în armată, probabil n-ar putea să facă diferența între tine și un picior de pat.

Shade ar putea, gândesc în sinea mea, *însă e suficient de isteț cât să-și țină pliscul.*

— În plus, ai spus că ți-ai dori să știi care sunt lucrurile pentru care nu merită să lupți.

Spunând acestea, deschid ușa, pășind în casa care nu-mi mai aparține. Parcă aș face un salt înapoi în timp.

În casă răsună un cor de sforăituri, nu doar de la tata, ci și de la forma cu cocoloașe care se află în camera de zi. Bree e tolănit în fotoliul plin de lucruri, un munte de mușchi și pături subțiri. Părul său închis la culoare e tuns în continuare periuță ca la armată, iar pe față și pe brațe are numeroase cicatrice, dovezi ale timpului petrecut în lupte. Probabil că a pierdut vreun pariu cu Tramy, care se răsucește de pe-o parte pe alta în patul meu de campanie. Pe Shade nu-l văd nicăieri, însă el nu e genul de om care să doarmă mult. Probabil că a ieșit la colindat prin sat, căutându-și fostele iubite.

— Trezirea, somnorosule! râd eu, după care, cu o mișcare iute, trag pătura de pe Bree.

Fratele meu cade pe jos, probabil rănind podeaua mai mult decât pe el însuși, și se oprește din rostogolire la picioarele mele. Preț de o secundă, îmi dă senzația că mai are puțin și adoarme la loc.

Apoi clipește de câteva ori spre mine, cu ochii împăienjeniți și confuzi. Pe scurt, nu s-a schimbat deloc.

— Mare?

— Bree, tacă-ți fleanca, oamenii încearcă să doarmă! protestează Tramy pe întuneric.

— GURA, TOATĂ LUMEA! tună tata din dormitorul său, făcându-ne pe toți să tresărim.

Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult mi-a lipsit asta. Bree clipește pentru a-și alunga somnul din ochi și mă trage într-o îmbrățișare, râzând cu poftă. Un bufnet ne dă de știre că Tramy a sărit de la mansardă și a aterizat lângă noi.

— E Mare! strigă el, ridicându-mă în brațe.

E mai slab decât Bree, însă nu mai seamănă deloc cu păstaia pe care mi-o amintesc. Îi simt mușchii sub palme; ultimii ani nu au fost ușori pentru el.

— Mă bucur să te văd, Tramy! șoptesc cu fața lipită de pieptul său, simțind că mai am puțin și explodez.

Ușa dormitorului se deschide larg și o văd pe mama, îmbrăcată în halatul ei ponosit. Deschide gura ca să-i muștruluiască pe băieți, însă, când mă vede împreună cu ei, rămâne fără cuvinte. Apoi zâmbește și își împreunează palmele.

— Oh, în sfârșit ai venit să ne vizitezi!

Tata o urmează în scaunul lui cu rotile, respirând cu dificultate. Gisa e ultima care se trezește, însă nu face decât să scoată capul peste marginea mansardei și să se uite la noi.

Tramy îmi dă drumul într-un târziu, punându-mă înapoi lângă Cal, care se descurcă de minune să pară stânjenit și nelalocul lui.

— Am auzit c-ai devenit fată serioasă și că ți-ai găsit de muncă, mă necăjește Tramy, dându-mi un ghiont între coaste.

Bree chicotește și îmi ciufulește părul.

— Cei din armată oricum n-o voiau, fiindcă i-ar fi făcut pe toți la buzunare.

Zâmbind, îi dau un brânci.

— Se pare că armata nici pe voi nu v-a dorit. Lăsați la vatră, ha?

Tata răspunde în locul lor, înaintând în scaunul lui cu rotile:

— În scrisoare era menționată un soi de loterie. Am câștigat o scutire pentru băieții familiei Barrow. Și o pensie militară completă.

E limpede că tata nu crede nicio iotă, însă nu insistă asupra subiectului. Pe de altă parte, mama crede fiecare cuvințel.

— Minunat, nu-i așa? Guvernul face în sfârșit ceva pentru noi, spune ea, sărutându-l pe Bree pe obraz. Și acum tu, care ți-ai găsit de muncă.

E deosebit de mândră, așa cum n-am mai văzut-o niciodată – de obicei păstrează laudele pentru Gisa. *E mândră de o minciună.*

— Era și timpul ca această familie să aibă un dram de noroc.

Deasupra noastră, Gisa pufnește. Nu o învinovățesc. Norocul meu i-a distrus mâna și viitorul.

— Da, suntem foarte norocoși, spune ea pe un ton ironic, hotărându-se în sfârșit să ni se alăture.

Mișcările îi sunt lente, coborând scara cu o singură mână. Când ajunge jos, văd că atela ei e înfășurată cu o bucată de material colorat. Cu un junghi de tristețe, îmi dau seama că e una dintre broderiile ei, care nu vor mai fi niciodată finalizate.

Mă întind s-o îmbrățișez, însă ea se ferește, stând cu ochii pe Cal. Se pare că e singura care l-a observat.

— El cine-i?

Îmbujorându-mă, îmi dau seama că am uitat aproape de tot de Cal.

— Ah, el e Cal. E un alt servitor de la Reședința Soarelui.

— Salut, îngaimă el, făcându-i din mână ca prostul.

Mama chicotește ca o școlăriță și îi face înapoi cu mâna, privirea ei zăbovind asupra brațelor sale musculoase. Însă tata și frații mei nu sunt atât de fermecați.

— Nu ești de prin partea asta, mormăie tata, privindu-l pe Cal de parcă ar fi un gândac. Îmi dau seama după miros.

— E din cauza Reședinței, tată… protestez eu, însă Cal se bagă peste mine.

— Sunt din Golful Portuar, îi explică el, având grijă să renunțe la „r”-uri, așa cum e accentul celor din Port. Am început să lucrez la reședința regală de acolo, Dealul Oceanului, iar acum călătoresc cu ei când se mută.

Se uită la mine cu coada ochiului, având o privire atotștiutoare.

— O mulțime de servitori fac asta.

Mama suspină și mă ia de mână.

— Și tu? Trebuie să te duci cu *oamenii ăia* când pleacă?

Vreau să le spun că nu eu am ales asta, că nu plec de bunăvoie. Dar trebuie să mint, de dragul lor.

— Era singurul post pe care îl aveau. În plus, e foarte bine plătit.

— Cred că știu ce se petrece aici, mârâie Bree, apropiindu-se foarte tare de Cal.

Spre surprinderea mea, Cal de-abia îl bagă în seamă.

— Nu se petrece nimic, spune el pe un ton rece, privindu-l pe Bree la fel de urât. Mare a ales să lucreze la palat. A semnat un contract pentru un an și asta-i tot.

Pufnind, Bree se îndepărtează de Cal.

— Îmi plăcea mai mult Warren, bombăne el.

— Bree, nu te mai purta ca un copil! i-o trântesc eu.

Mama tresare când îmi aude tonul, de parcă în numai trei săptămâni a și uitat cum vorbeam. În mod straniu, ochii i se umplu de lacrimi. *A început să te uite. De asta vrea să rămâi. Ca să nu uite.*

— Mamă, nu plânge! spun eu, ducându-mă s-o îmbrățișez.

E atât de slabă în brațele mele, mult mai slabă decât îmi amintesc. Sau poate că nu am observat niciodată cât de fragilă a devenit.

— Nu e vorba doar de tine, draga mea, e…

Își mută privirea în altă parte, spre tata. Văd durere în ochii ei, o durere pe care n-o înțeleg. Ceilalți nu suportă s-o vadă așa. Până și tata își mută privirea în pământ. În casă se așterne o tăcere apăsătoare.

Apoi îmi dau seama ce se petrece, de ce anume încearcă ei să mă protejeze. Vocea îmi tremură când vorbesc, punând o întrebare la care nu vreau să aflu răspunsul:

— Unde e Shade?

Mama cedează și de-abia reușește să ajungă la scaunul de la masa din bucătărie înainte să înceapă să plângă în hohote. Bree și Tramy nu suportă să privească și se întorc cu spatele. Gisa nu se mișcă, privind podeaua de parcă ar vrea să se înece în ea. Nimeni nu vorbește, lăsând doar lacrimile mamei și respirația greoaie a tatei să umple locul pe care l-a ocupat cândva fratele meu. *Fratele meu, fratele meu preferat.*

Mă împleticesc îndărăt din pricina durerii sufletești, însă Cal mă prinde la țanc și îmi recapăt echilibrul. Mi-aș dori să n-o fi făcut. Vreau să cad, să simt ceva dur și real, astfel încât durerea din sufletul meu să nu fie atât de acută. Îmi duc mâna la ureche, mângâind cele trei pietre la care țin atât de mult. A treia, piatra lui Shade, e rece pe pielea mea.

— Nu voiam să-ți spunem asta într-o scrisoare, șoptește Gisa, ciupindu-și atela. A murit înainte să sosească scutirea pentru serviciul militar.

Nevoia de a lovi ceva, de a-mi aduna furia și suferința într-un singur fulger de energie mistuitoare, nu a fost niciodată mai puternică. *Controleaz-o,* îmi spun în gând. Și eu îmi făceam griji că cel care urma să dea foc casei avea să fie Cal; *fulgerul poate fi la fel de distrugător ca o flacără.*

Gisa se străduiește să-și reprime lacrimile și să vorbească.

— A încercat să fugă. A fost executat. Decapitat.

Picioarele îmi cedează atât de repede, încât nici măcar Cal nu apucă să mă prindă. Nu pot să aud, nu pot să văd, pot doar să *simt.* Suferință, șoc, durere, întreaga lume învârtindu-se în jurul meu. Becurile bâzâie atât de tare, încât am senzația c-o să-mi rupă capul. Frigiderul pârâie în colț, iar bateria lui veche pulsează precum o inimă ce trage să moară. Mă tachinează, mă necăjesc, încercând să mă facă să explodez. N-am să cedez. *N-am să cedez.*

— Mare, îmi șoptește Cal la ureche, cu brațele în jurul meu, însă ar putea la fel de bine să-mi vorbească din celălalt capăt al țării. Mare!

Îmi scapă un suspin înfrânt și încerc să-mi recapăt răsuflarea. Îmi simt obrajii uzi, deși nu-mi amintesc să fi plâns. *Executat.* Sângele îmi fierbe în vine. *E o minciună. Nu a fugit. Era în Gardă. Și ei au aflat. L-au omorât pentru asta. L-au ucis.*

Nu am mai simțit niciodată o astfel de mânie. Nici când au plecat băieții, nici când Kilorn a venit la mine. Nici măcar atunci când i-au zdrobit mâna Gisei.

Un țiuit asurzitor răsună în casă atunci când frigiderul, becurile și cablurile din pereți cresc la intensitate maximă. Electricitatea bâzâie, făcându-mă să mă simt vie și furioasă și periculoasă. Acum creez energie electrică, proiectându-mi forța prin casă, exact așa cum m-a învățat Julian.

Cal zbiară, scuturându-mă, încercând oarecum să ajungă la mine. Dar nu poate. Puterea e în mine și nu vreau să-i dau drumul. E mai bună decât durerea.

Începe să plouă cu bucăți de sticlă atunci când becurile explodează, pocnind ca floricelele de porumb într-un ceaun. *Poc, poc, poc.* Aproape că acoperă țipetele mamei.

Cineva mă ridică în picioare cu o forță brută. Acea persoană își lipește palmele de fața mea, ținându-mă nemișcată în timp ce vorbește. Nu ca să mă liniștească, nu ca să empatizeze, ci ca să mă scoată din transă. *Aș recunoaște oriunde acea voce.*

— Mare, adună-te!

Ridic privirea ca să văd o pereche de ochi verzi și un chip extrem de îngrijorat.

— Kilorn!

— Mă gândeam eu c-aveai să te-ntorci la un moment dat, mormăie el. Am stat cu ochii după tine.

Mâinile îi sunt aspre pe pielea mea, dar au un efect calmant. Mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ, într-o lume unde fratele meu e mort. Ultimul bec care a supraviețuit se leagănă deasupra noastră, de-abia luminând încăperea și pe membrii familiei mele uluite.

Însă acesta nu e singurul lucru care luminează întunericul.

Scântei purpurii și albe dansează în jurul mâinilor mele, devenind din ce în ce mai slabe, însă la fel de vizibile ca lumina zilei. Fulgerele mele. *Nu mai am cum să scap din asta cu o minciună.*

Kilorn mă așază pe un scaun și mă privește cu un mare semn de întrebare pe chip. Ceilalți pur și simplu se uită la mine și, cu un junghi de tristețe, îmi dau seama că le e teamă. Însă lui Kilorn nu îi este deloc teamă – el e mai degrabă mânios.

— Ce ți-au făcut? tună el, ținându-și mâinile la câțiva centimetri de mine.

Scânteile se risipesc, lăsând în urma lor doar piele și degete tremurânde.

— Nu mi-au făcut nimic.

Mi-aș dori ca asta să fi fost vina lor. Mi-aș dori să pot trage pe altcineva la răspundere pentru ceea ce sunt. Mă uit peste capul lui Kilorn, intersectându-mi privirea cu cea a lui Cal. Există ceva în el care cedează; încuviințează și vorbește cu mine din priviri. *Nu trebuie să mint în legătură cu asta.*

— Asta e ceea ce sunt.

Kilorn se încruntă și mai tare.

— Ești una de-a *lor*?

N-am mai auzit niciodată atât de multă furie, atât de mult dezgust, înghesuite într-o singură propoziție. Simt că mor.

— *Ești*?

Mama își revine prima și, fără vreo urmă de teamă, mă apucă de mână.

— Mare e fiica mea, Kilorn! exclamă ea, fixându-l cu o privire înspăimântătoare, pe care nu am mai văzut-o niciodată. Știm cu toții asta!

Membrii familiei mele își murmură aprobarea, adunându-se în jurul meu, însă Kilorn nu e convins. Mă privește de parcă aș fi o străină, de parcă nu ne cunoaștem de-o viață.

— Dă-mi un cuțit și rezolvăm imediat problema! mă răstesc eu, privindu-l urât. Am să-ți arăt ce sânge curge prin venele mele!

Asta îl liniștește cât de cât.

— Doar că… nu înțeleg, spune el, dând înapoi.

Nici eu.

— Trebuie să-i dau dreptate lui Kilorn. Noi știm cine ești, Mare, dar…

Bree se bâlbâie, gândindu-se cum să formuleze asta. Cuvintele nu au fost niciodată punctul lui forte.

— *Cum e posibil*?

Nu prea știu ce să spun, dar îmi dau silința să le explic cât mai limpede cu putință. Din nou, sunt extrem de conștientă de prezența lui Cal, care ascultă atent, așa că omit Garda și descoperirile lui Julian, pentru a descrie cât mai simplu cu putință ultimele trei săptămâni: deghizarea în argintie, logodna cu prințul Maven, lecțiile care mă ajută să mă controlez – pare ridicol, însă ei mă ascultă cu atenție.

— Nu știm cum sau de ce, ci doar că asta *este,* concluzionez eu, întinzând cealaltă mână.

Nu pot să nu observ cum Tramy se ferește.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată ce înseamnă asta.

Mama mă strânge mai tare de mână, pentru a-și arăta sprijinul. Acest gest mărunt face minuni pentru mine. Sunt în continuare mânioasă și extrem de tristă, însă nevoia de a distruge ceva dispare. Îmi recapăt o parte din control, suficient cât să-mi țin în frâu instinctele.

— Eu cred că e un miracol, murmură ea, străduindu-se să zâmbească de dragul meu. Mereu ne-am dorit o viață mai bună pentru voi, iar acum am primit-o. Bree și Tramy sunt în

siguranță, Gisa n-o să trebuiască să-și facă griji, noi putem *trăi* fericiți, iar tu – ochii ei înlăcrimați îi întâlnesc pe ai mei –, tu, draga mea, vei fi specială. Ce altceva își poate dori o mamă?

Mi-aș dori ca aceste lucruri să fie adevărate, însă scutur din cap, zâmbind pentru mama și pentru ceilalți membri ai familiei mele. Mint din ce în ce mai bine și se pare că ei mă cred. Însă nu și Kilorn. El e în continuare mânios, încercând să-și țină în frâu o altă izbucnire.

— Cum e prințul? mă îndeamnă mama. Maven?

Mă aflu pe un teren periculos. Îl simt pe Cal ascultând cu atenție, așteptând să audă ce am de spus despre fratele lui mai mic. *Ce pot să spun*? *Că e amabil*? *Că încep să-l plac*? *Că încă nu știu dacă pot avea încredere în el*? *Sau, mai rău, că nu mai pot avea niciodată încredere în cineva*?

— Nu e cum mă așteptam.

Gisa îmi observă neliniștea și se întoarce spre Cal.

— Așadar, el cine e, paznicul tău? mă întreabă ea, schimbând subiectul și făcându-mi iute semn din ochi.

— Da, spune Cal, răspunzând în locul meu.

El știe că nu vreau să-mi mint familia, nu mai mult decât e necesar.

— Și vă cer mii de scuze, dar ar cam trebui să plecăm.

Cuvintele lui sunt asemenea unui cuțit răsucit, însă trebuie să îl ascult.

— Da.

Mama se ridică odată cu mine, strângându-mă atât de tare de mână, încât mă tem să nu o rupă.

— Desigur, noi n-o să spunem nimic.

— Niciun cuvințel, intervine tata.

Frații mei scutură și ei din cap, jurând să păstreze tăcerea, însă chipul lui Kilorn se transformă într-o expresie dezaprobatoare. Dintr-un motiv sau altul, a devenit extrem de mânios și nu-mi explic de ce. *Dar și eu sunt mânioasă.* Moartea lui Shade e o durere greu de suportat.

— Kilorn?

— Mda, am să-mi țin pliscul! scuipă el.

Înainte să-l pot opri, se ridică de pe scaun și iese ca o tornadă. Ușa se trântește în urma lui, făcând pereții să se cutremure. Sunt obișnuită cu emoțiile lui Kilorn, cu rarele sale

momente de disperare, însă acest acces de furie e ceva nou pentru el. Nu știu cum să mă comport.

Atingerea surorii mele mă aduce înapoi la realitate, reamintindu-mi că acesta este un moment de rămas-bun.

— Ce ai tu e un dar, îmi șoptește ea la ureche. Nu-l irosi.

— Ai să te-ntorci, nu-i așa? mă întreabă Bree, iar Gisa se dă la o parte.

Pentru prima dată de când a plecat la război, văd teamă în ochii săi.

— Acum ești prințesă, regulile le stabilești tu.

Aș vrea eu.

Eu și Cal facem schimb de priviri. Îmi dau seama după buzele sale strânse și după ochii întunecați care ar trebui să fie răspunsul meu.

— Am să-ncerc, șoptesc eu cu voce spartă.

În fond, încă o minciună n-o să facă rău nimănui.

•

Când ajungem la marginea Pilonilor, cuvintele Gisei încă mă bântuie. Nu a fost nicio urmă de acuzație în ochii ei, deși i-am luat totul. Acele cuvinte sunt un ecou în vânt, acoperind toate celelalte lucruri. *Nu-l irosi.*

— Îmi pare rău pentru fratele tău, se hazardează Cal. Nu știam că…

— … era deja mort?

Executat fiindcă a dezertat. O altă minciună. Furia începe din nou să clocotească în mine și nici măcar nu *vreau* s-o controlez. Însă ce pot face în legătură cu asta? Ce pot face pentru a-mi răzbuna fratele sau chiar și pentru a-i salva pe ceilalți?

Nu-l irosi.

— Trebuie să mai fac o oprire.

Înainte ca însoțitorul meu să poată protesta, afișez cel mai frumos zâmbet al meu.

— N-o să dureze mult, îți promit.

Spre surprinderea mea, încuviințează lent pe întuneric.

•

— Un loc de muncă la Reședința Soarelui e foarte prestigios.

Will chicotește în timp ce eu iau loc în furgoneta lui. Vechea lumânare albastră încă arde, aruncând umbre mișcătoare în jurul nostru. După cum bănuiam, Farley nu mai e pe-aici.

Când mă asigur că portiera și geamurile sunt închise, îmi cobor vocea.

— Will, nu lucrez acolo. Ei…

Spre surprinderea mea, Will ridică mâna pentru a-mi face semn să tac.

— A, știu asta. Ceai?

— Ăăă, nu.

Sunt șocată.

— Cum de…?

— Acum o săptămână, maimuțele regale au ales o regină și firește c-au trebuit să difuzeze asta în orașele argintii, spune o voce din spatele perdelei.

Silueta iese la iveală, însă nu e Farley, ci un slăbănog deșirat, care trebuie să se aplece într-o poziție ciudată pentru a nu șterge acoperișul cu capul. Părul său rubiniu și lung se asortează cu centura roșie fixată peste trupul său, de pe umăr până pe șold. E prinsă cu aceeași insignă sub formă de soare rupt în două, pe care Farley a purtat-o în transmisiunea ei. Și nu pot să nu remarc cingătoarea plină de gloanțe strălucitoare și cele două pistoale. Și el face parte din Garda Stacojie.

— Ai apărut pe toate ecranele argintiilor, *lady Titanos.*

Îmi pronunță titlul de parcă ar fi un blestem.

— Tu și fata Samos. Spune-mi, e atât de neplăcută pe cât pare?

— El e Tristan, unul dintre locotenenții lui Farley, intervine Will, admonestându-l cu privirea. Tristan, vorbește frumos!

— De ce? întreb eu pe un ton înțepat. Evangeline Samos e o ticăloasă însetată de sânge.

Zâmbind, Tristan îi aruncă o privire îngâmfată lui Will.

— Nu toți sunt maimuțe, adaug eu pe un ton aproape șoptit, aducându-mi aminte de cuvintele pe care mi le-a adresat Maven mai devreme.

— Vorbești despre prințul cu care te-ai logodit sau despre cel care te-așteaptă în pădure? întreabă Will pe un ton calm, de parcă s-ar interesa de prețul făinii.

Prin comparație cu el, Tristan o ia razna, țâșnind de pe scaunul său. Ajung înaintea lui la portieră și întind mâinile în lături. Din fericire, îmi mențin controlul. Ultimul lucru de care am nevoie e să electrocutez un membru al Gărzii Stacojii.

— Ai adus un argintiu aici? sâsâie el. Pe *prinț*? Știi ce am putea face dacă l-am lua? Ce am putea cere în schimb?

Cu toate că e mai înalt decât mine, nu mă las intimidată.

— Lasă-l în pace!

— Câteva săptămâni în lux și sângele tău e la fel de argintiu ca al lor, scuipă el, arătând de parcă ar vrea să mă omoare. Ai de gând să mă electrocutezi și pe mine?

Asta doare și el știe. Las mâinile jos, de teamă ca nu cumva să mă trădeze.

— Nu îl protejez pe el, ci pe *tine,* tâmpitul naibii! Cal e un soldat experimentat și ar putea să dea foc întregului sat, dacă ar vrea.

Nu că ar vrea. *Sper.*

Tristan își duce mâna către pistol.

— Aș vrea să-l văd că-ncearcă.

Însă Will își pune o mână zbârcită pe brațul lui. Atingerea e suficientă pentru a-l face pe rebel să se calmeze.

— Suficient, șoptește el. Mare, de ce-ai venit aici? Kilorn e în siguranță, la fel și frații tăi.

Respir ușurată, stând în continuare cu ochii pe Tristan. El tocmai m-a amenințat c-o să-l răpească pe Cal și c-o să ceară o răscumpărare. Și, dintr-un motiv sau altul, acest lucru mă neliniștește cumplit.

— Fratele…

Un singur cuvânt rostit și deja fac eforturi.

— Shade făcea parte din Garda Stacojie.

Nu mai e o întrebare, ci un adevăr. Will își coboară privirea, spăsit, iar Tristan își lasă capul în jos.

— L-au omorât pentru asta. Mi-au omorât fratele și eu trebuie să mă port ca și când acest lucru nu mă deranjează.

— Dacă n-o faci, te vor omorî și pe tine.

— Știu asta. Când va sosi timpul, voi spune tot ce vor ei. Dar… Vocea îmi tremură puțin. Sunt în palat, în centrul lumii lor. Sunt iute, sunt silențioasă și pot ajuta organizația.

Tristan inspiră adânc, îndreptându-se de spate. În pofida atitudinii mânioase de mai devreme, în ochii săi zăresc un licăr de mândrie.

— Vrei să ni te alături.

— Da.

Will își încleștează maxilarele, sfredelindu-mă cu privirea.

— Sper că ești conștientă în ce te bagi. Ăsta nu e doar războiul meu sau al lui Farley sau al Gărzii Stacojii – e și al tău. Până la final. Și nu pentru a-ți răzbuna fratele, ci pentru a ne răzbuna pe noi toți. Ne vom lupta pentru cei de dinainte și pentru cei care vor veni.

Mâna lui noduroasă se întinde spre a mea și, pentru prima dată, observ un tatuaj în jurul încheieturii sale: o brățară roșie. Precum cele pe care ne obligă ei să le purtăm. Doar că acum el o poartă pentru totdeauna. Face parte din el, precum sângele din venele noastre.

— Ești alături de noi, Mare Barrow? mă întreabă el, închizându-și mâna peste a mea.

Mai multe războaie, mai mulți morți, a spus Cal. *Dar există posibilitatea ca el să se înșele. Există posibilitatea ca noi să putem schimba lucrurile.*

Îmi încordez degetele și mă țin de Will. Simt greutatea acțiunii mele, importanța din spatele ei.

— Sunt alături de voi.

— Vom răsări, șoptește el, la unison cu Tristan.

Îmi amintesc cuvintele și le pot rosti împreună cu ei:

— Roșii ca zorii zilei.

În lumina pâlpâitoare a lumânării, umbrele noastre arată ca niște monștri pe pereți.

•

Când eu și Cal ne întâlnim la periferia orașului, mă simt cumva mai ușoară, încurajată de decizia mea și de perspectiva lucrurilor care mă așteaptă. Cal merge la pas cu mine, aruncându-mi din când în când câte o privire, însă nu spune nimic. În vreme ce eu aș sta și-n cap pentru a scoate un răspuns de la cineva, Cal e complet opusul. Poate că e o tactică militară pe care a deprins-o din cărțile lui: *lasă dușmanul să vină la tine.*

Pentru că asta sunt eu acum. Dușmanul lui.

Cal mă dezorientează, exact ca fratele său. Ambii sunt amabili, chiar dacă știu că sunt o roșie, chiar dacă știu că nici măcar n-ar trebui să mă bage în seamă. Însă Cal m-a dus acasă, iar Maven a fost bun cu mine, dorindu-și să mă ajute. *Stranii băieți.*

Când intrăm din nou în pădure, atitudinea lui Cal se schimbă, devenind deodată serios.

— Va trebui să vorbesc cu regina să-ți schimbe programul.

— De ce?

— Aproape c-ai explodat acolo, spune el pe un ton blând. Va trebui să începi să te antrenezi cu noi, ca să ne asigurăm că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Julian mă antrenează. Dar până și acea voce firavă din capul meu știe că Julian nu poate înlocui ceea ce fac Cal, Maven și Evangeline. Dacă aș învăța chiar și numai *jumătate* din ceea ce știu ei, cine știe ce ajutor aș putea oferi Gărzii? Memoriei lui Shade?

— Ei bine, dacă mă scoate de la orele de protocol, n-am să refuz.

Brusc, Cal se întoarce cu spatele la motocicleta lui.

— Cineva ne urmărește.

Nu am de gând să-l contrazic. Simțurile de soldat ale lui Cal sunt acute, însă ce anume l-ar putea amenința aici? De ce anume s-ar putea teme în pădurea unui sat adormit și sărac? *Un sat plin de rebeli*, îmi amintesc eu.

Dar, în locul lui Farley sau al unor revoluționari înarmați, cel care iese din frunziș e Kilorn. Am uitat cât de descurcăreț e, cât de ușor se poate mișca pe întuneric.

Mâinile lui Cal se sting într-un norișor de fum.

— A, tu...

Kilorn își dezlipește privirea de pe mine și îi aruncă o căutătură urâtă lui Cal, după care își înclină capul într-o plecăciune ironică.

— Vă rog să mă scuzați, Înălțimea Voastră.

În loc să încerce să nege asta, Cal se îndreaptă ușor de spate, adoptând o poziție regală. Nu îi răspunde și își vede în continuare de înlăturarea frunzelor de pe motocicletă. Însă simt că stă cu ochii pe mine, urmărind fiecare vorbă între mine și Kilorn.

— Chiar faci asta? întreabă Kilorn, semănând cu un animal rănit. Chiar pleci? Să fii una dintre ei?

Cuvintele astea usturã mai tare ca o palmă. *Asta nu e o alegere*, vreau să-i spun.

— Ai văzut ce s-a întâmplat acolo, ce pot să fac. Ei mă pot *ajuta.*

Până și eu sunt surprinsă de cât de ușor îmi iese minciuna asta. Într-o zi s-ar putea să mă mint chiar și pe mine, să mă păcălesc că sunt fericită.

— Sunt acolo unde trebuie să fiu.

El clatină din cap, apucându-mă de mână, de parcă ar putea să mă tragă înapoi în trecut, unde grijile noastre erau simple.

— Locul tău e aici.

— Mare.

Cal așteaptă răbdător, rezemându-se de scaunul motocicletei sale, însă vocea lui e fermă – un avertisment.

— Trebuie să plec.

Încerc să trec de Kilorn, să-l las în urmă, însă el nu-mi dă voie. Mereu a fost mai puternic decât mine. Și oricât de tare mi-aș dori să mă oprească, nu se poate întâmpla și cu asta, basta.

— Mare, te rog…

Un val de căldură ne învăluie ca o rază de soare mai puternică.

— Dă-i drumul! mârâie Cal, apărând lângă mine.

Căldura vine dinspre el și aproape că face aerul să tremure. Calmul pe care se străduiește să-l mențină începe să scadă, amenințând să se dezlănțuie.

Kilorn îi râde în față, dorindu-și să-l provoace. Însă el seamănă cu mine; noi suntem hoți, noi suntem *șobolani.* Noi știm când să luptăm și când să fugim. Șovăind, dă înapoi, trăgându-și degetele peste brațul meu. Asta ar putea fi ultima oară când ne vedem.

Aerul se răcește, însă Cal nu se îndepărtează. Sunt logodnica fratelui său – trebuie să mă protejeze.

— Ai negociat și pentru mine, pentru a mă scuti de încorporare, spune Kilorn, pe un ton blând, înțelegând într-un final prețul pe care l-am plătit. Ai un obicei de a încerca să mă salvezi.

De-abia reușesc să scutur din cap și mă văd nevoită să-mi pun casca pentru a-mi ascunde lacrimile. Târșâindu-mi picioarele, îl urmez pe Cal spre motocicletă și mă sui în spatele lui.

Kilorn merge cu spatele, tresărind când Cal turează motorul. Apoi îmi rânjește, trăsăturile sale transformându-se într-o expresie care obișnuia să mă facă să vreau să-i trag un pumn.

— Am să-i transmit lui Farley salutările tale.

Motocicleta mugește ca o bestie, ducându-mă departe de Kilorn, de Pilonii și de fosta mea viață. Teama curge prin venele mele ca o otravă, până când sunt speriată din cap până-n picioare. Însă nu pentru mine. Nu acum. Mă tem pentru Kilorn, pentru prostia pe care are de gând s-o facă.

Se duce s-o găsească pe Farley. *Și o să i se alăture.*

CINCISPREZECE

A doua zi dimineață, când deschid ochii, observ o siluetă întunecată stând lângă patul meu. *Gata, până aici mi-a fost. Am plecat, am încălcat regulile, iar acum o să mă omoare pentru asta.*

Însă n-am de gând să mă dau bătută fără luptă.

Înainte ca silueta să apuce să mă lovească, sar din pat, pregătită să mă apăr. Mușchii mi se încordează în timp ce în interiorul meu prinde viață acel bâzâit încântător. Însă, în locul unui asasin, mă trezesc că dau nas în nas cu o uniformă roșie. Și o recunosc pe femeia care o poartă.

Walsh arată exact ca acum câteva secunde, cu toate că eu sigur nu mai arăt. Stă lângă un cărucior metalic pe care se află ceai, pâine și o multitudine de mâncăruri pentru micul dejun. Mereu o cameristă harnică, nu scoate niciun cuvânt, însă ochii ei țipă la mine. Se uită lung la mâna mea, unde în jurul degetelor dansează bine cunoscutele scântei. Îmi frec mâinile, până ce acestea dispar înapoi în pielea mea.

— Îmi pare atât de rău! exclam eu, îndepărtându-mă de ea.

Ea tace în continuare.

— Walsh…

Însă ea preferă să-și facă de treabă cu mâncarea. Apoi, spre mare mea surpriză, rostește pe mutește cinci cuvinte pe care am început să le știu ca pe o rugăciune – sau ca pe un blestem. *Răsar, roșie ca zorii zilei.*

Înainte să-i pot răspunde, înainte ca șocul să mi se citească pe chip, Walsh îmi împinge o ceașcă de ceai în mână.

— Așteaptă…

Întind mâna, însă ea se ferește, făcând o plecăciune adâncă.

— Milady, spune ea pe un ton înțepat, punând punct conversației noastre.

O urmăresc cum iese din cameră și mă lasă doar cu ecoul cuvintelor ei nerostite.

Walsh face parte din Garda Stacojie.

Ceașca de ceai e rece în mâna mea. Straniu de rece.

Mă uit în jos și observ că nu e plină de ceai, ci de apă. Iar pe fundul ceștii se află o bucățică de hârtie care împrăștie cerneală. În timp ce citesc mesajul, cerneala se dizolvă și distruge orice urmă existentă, până ce nu mai rămâne decât un lichid cenușiu și o bucată de hârtie albă și încrețită. Nicio dovadă a primului meu act de rebeliune.

Mesajul nu e greu de reținut, căci e format din trei cuvinte.

La miezul nopții.

Gândul că am o legătură atât de apropiată cu grupul ar trebui să mă liniștească, însă, din cine știe ce motiv, mă trezesc că mă ia cu fiori. *Poate că nu sunt urmărită doar de camerele de supraveghere.*

Și nu e singurul bilet care mă așteaptă. Noul meu program se află pe noptieră, scris cu acea caligrafie exasperant de perfectă a reginei.

06:30 – micul dejun
07:00 – antrenament
10:00 – protocol
11:30 – prânz de gală
13:00 – protocol
14:00 – lecții
18:00 – cină

Lucas te va însoți la toate. Programul nu poate fi negociat.

MS Regina Elara

— Carevasăzică, te-au băgat în sfârșit la antrenamente? îmi surâde Lucas cu o urmă de mândrie, în timp ce mă conduce la prima mea sesiune. Ai fost ori prea cuminte, ori prea obraznică.

— Câte puțin din amândouă.

Mai mult obraznică, gândesc eu, aducându-mi aminte de episodul petrecut ieri-seară acasă la mine. Știu că noul meu program e opera lui Cal, însă nu mă așteptam să acționeze atât de iute. Ca să fiu sinceră, sunt entuziasmată că voi începe antrenamentele. Dacă seamănă cu ceea ce am văzut că fac

Maven și Cal, mai ales în ceea ce privește controlul puterilor, voi fi cu mult în urmă, însă cel puțin voi avea cu cine să vorbesc. Și, dacă sunt cu adevărat norocoasă, Evangeline va cădea grav bolnavă și va rămâne la pat pentru tot restul vieții ei nefericite.

Lucas clatină din cap, chicotind.

— Fii pregătită! Instructorii sunt celebri fiindcă i-au făcut praf până și pe cei mai puternici soldați. N-o să le placă deloc impertinența ta.

— Mie n-o să-mi placă deloc să fiu făcută praf, ripostez eu. Cum au fost antrenamentele tale?

— Păi, am intrat direct în armată la vârsta de nouă ani, așa că experiența mea a fost un pic diferită, spune el, și privirea i se întunecă când își amintește de acele zile.

— *Nouă ani*?

Această idee mi se pare imposibilă. Cu sau fără puteri, acest lucru nu poate fi adevărat.

Însă Lucas ridică din umeri, de parcă ar fi o nimica toată.

— Frontul e cel mai bun loc pentru antrenamente. Până și cei doi prinți s-au antrenat o perioadă pe front.

— Dar acum tu ești aici, spun eu.

Privirea îmi zăbovește pe uniforma lui Lucas, pe negrul și argintiul securității.

— Nu mai ești soldat.

Pentru prima dată, zâmbetul ironic al lui Lucas dispare cu desăvârșire.

— E extenuant, recunoaște el, mai mult pentru sine decât pentru mine. Bărbații nu sunt făcuți să reziste prea mult în război.

— Și roșiii sunt? mă trezesc eu întrebând.

Bree, Tramy, Shade, tata, tatăl lui Kilorn. Și mii de alți oameni. Milioane.

— Ei rezistă mai bine decât argintiii într-un război?

Când ajungem la ușa sălii de antrenamente, Lucas îmi răspunde într-un final, dându-mi senzația că se simte ușor stânjenit.

— Așa funcționează lumea. Roșiii slujesc, roșiii muncesc, roșiii se luptă. La asta se pricep. Asta sunt *meniți* să facă.

Trebuie să-mi mușc limba pentru a nu mă răsti la el.

— Nu toată lumea e specială.

Încep să clocotesc de furie, însă nu îi adresez niciun cuvânt. Să-mi pierd cumpătul, chiar și cu el, nu m-ar ajuta prea tare.

— Mă descurc de-aici, spun eu pe ton înțepat.

Lucas observă că nu mă simt în largul meu și se încruntă. Când vorbește, o face în șoaptă și rapid, ca și când nu-și dorește să fie auzit.

— Nu îmi permit luxul întrebărilor, murmură el.

Ochii lui negri îi fixează pe ai mei cu subînțeles.

— Și nici tu, adaugă el.

Mi se strânge inima, îngrozită de cuvintele sale și de înțelesul lor ascuns. *Lucas știe că ceea ce i s-a spus despre mine nu e totul.*

— Lucas…

— Nu se cuvine să pun întrebări.

Își încrețește fruntea, încercând să mă facă să înțeleg, încercând să mă liniștească.

— Lady Titanos.

Titlul sună mai ferm ca oricând, devenind atât scutul meu, cât și arma reginei.

Lucas nu va pune întrebări. În pofida ochilor săi negri, a sângelui său argintiu, a familiei lui pe nume Samos, el nu va trage de firul care ar putea să dezvăluie existența mea.

— Milady, vă recomand să vă țineți de program.

Face un pas înapoi, mai formal decât l-am văzut vreodată. Cu o mișcare a capului, arată spre ușa la care așteaptă un asistent roșu.

— Am să vin să vă iau după antrenament.

— Lucas, îți mulțumesc, e tot ce reușesc să îngaim.

Mi-a oferit mai multe decât știe.

Asistentul îmi întinde un costum elastic, negru cu dungi purpurii și argintii. Îmi indică o încăpere mică, unde mă schimb repede. Costumul îmi aduce aminte de vechile mele haine, pe care obișnuiam să le port în Pilonii. Uzate de trecerea timpului, însă curate și suficient de mulate pentru a nu mă încetini.

Când intru în sala de antrenament, sunt conștientă că toată lumea e cu ochii pe mine, ca să nu mai vorbim de zecile de camere de supraveghere. Podeaua pare moale și flexibilă și îmi amortizează fiecare pas. O lucarnă imensă se înalță deasupra noastră, dezvăluind cerul estival, albastru și plin de nori, care

mă ia în derâdere. Șiruri de scări șerpuitoare leagă cele câteva niveluri excavate în pereții mari, la înălțimi diferite și cu echipamente diferite. În sală se află numeroase ferestre, iar una știu sigur că dă spre sala de clasă a lui lady Blonos. Încotro dau celelalte sau cine ne-ar putea urmări prin ele, habar nu am.

Ar trebui să mă simt agitată, având în vedere că am intrat într-o încăpere plină de războinici adolescenți, cu toții mai bine pregătiți decât mine. În schimb, mă gândesc la insuportabilul țurțur din oase și metale cunoscut drept Evangeline Samos. Nici bine nu ajung la jumătatea sălii, că și deschide gura, scuipând venin.

— Ai absolvit deja orele de protocol? Ai reușit în sfârșit să stăpânești arta de a sta cu picioarele încrucișate? zâmbește ea ironic, sărind de pe un aparat de ridicat greutăți.

Părul ei argintiu e legat la spate într-o cosiță complicată, pe care i-aș tunde-o cu mare plăcere, însă renunț la această idee când îi văd lamele ascuțite și letale care îi atârnă la brâu. La fel ca mine, la fel ca toți ceilalți, poartă un costum pe care se regăsesc culorile casei ei. În negru și argintiu pare letală.

Sonya și Elane o flanchează cu zâmbete ironice trase la indigo. Acum, că nu mă mai intimidează, se pare că încearcă să se dea bine pe lângă viitoarea regină.

Îmi dau toată silința să le ignor și mă trezesc că îl caut din priviri pe Maven. Îl zăresc într-un colț, separat de ceilalți. *Cel puțin putem fi singuri împreună.* În urma mea aud șoapte, de vreme ce mai mult de doisprezece adolescenți nobili mă urmăresc îndreptându-mă spre el. Câțiva își înclină capetele, încercând să fie politicoși, însă cei mai mulți par precauți. Fetele sunt cele mai agitate; la urma urmei, le-am furat unul dintre prinți.

— Ți-a luat cam mult, chicotește Maven când mă așez lângă el.

Se pare că nu face parte din mulțime și nici nu-și dorește asta.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că încercai să stai departe de noi.

— De o persoană în special, îi răspund eu, aruncând o privire spre Evangeline.

Evangeline se întreține cu admiratorii săi în apropiere de peretele cu ținte, unde se dă în spectacol pentru ciracii ei. Cuțitele șuieră prin aer, înfigându-se fix în mijlocul țintelor.

Maven mă privește cum o studiez pe Evangeline.

— Când o să ne-ntoarcem în capitală, n-o să trebuiască s-o vezi atât de des, murmură el. Ea și Cal vor fi extrem de ocupați cu turneul prin țară, îndeplinindu-și îndatoririle. Desigur, și noi le vom avea pe ale noastre.

Perspectiva de a fi cât mai departe de Evangeline e încântătoare, însă, de asemenea, îmi amintește de ceasul care ticăie neînduplecat împotriva mea. Curând, voi fi forțată să las în urmă Reședința Soarelui, valea râului și familia.

— Știi cumva când tu... mă bâlbâi eu, după care mă corectez. Vreau să zic, când *noi* ne vom întoarce în capitală?

— După Balul de Rămas-Bun. Ți s-a spus despre el, nu-i așa?

— Da, mama ta l-a menționat în treacăt, iar lady Blonos încearcă să mă-nvețe să dansez...

Mă opresc brusc, simțindu-mă stânjenită. Lady Blonos a încercat ieri să mă învețe câțiva pași, însă am sfârșit prin a mă duce grămadă la pământ. Furatul îmi iese bine, însă, aparent, dansatul mă depășește.

— În fine, subliniez cuvântul *încearcă.*

— Nu-ți face griji, nu noi o să trebuiască s-avem de-a face cu cea mai îngrozitoare parte a balului.

Ideea de a dansa mă înspăimântă, însă înghit cu putere pentru a alunga această temere.

— Dar cine?

— Cal, spune el, fără să șovăie. Fratele meu trebuie să tolereze extrem de multe conversații absurde și să danseze cu o mulțime de fete sâcâitoare. Îmi aduc aminte anul trecut...

Se oprește și începe să râdă.

— Sonya Iral nu făcea decât să umble după el, întrerupându-i dansurile și încercând să-l târască după ea pentru puțină *distracție.* A trebuit să intervin și s-o suport vreme de două cântece, pentru a-i oferi lui Cal un moment de liniște.

Gândul celor doi frați uniți împotriva unei legiuni de fete disperate mă face să râd, gândindu-mă la toate lucrurile prin care au trebuit să treacă pentru a se salva unul pe celălalt. Dar în timp ce surâsul meu se extinde, zâmbetul lui Maven pălește.

— Bine măcar că de data asta o avem pe Samos la brațul lui. Fetele celelalte nu vor îndrăzni să se pună cu ea.

Pufnesc, aducându-mi aminte de strânsoarea ei puternică pe brațul meu.

— Bietul Cal!

— Și cum a fost vizita ta de ieri? mă întreabă el, referindu-se la plimbarea mea până acasă.

Așadar, Cal nu l-a pus la curent.

— Dificilă.

E singurul fel în care pot să o descriu. Acum, familia mea știe ce sunt, iar Kilorn s-a băgat singur în cușca leilor. Și, desigur, Shade e mort.

— Unul dintre frații mei a fost executat, chiar înainte să primească scutirea.

Maven își schimbă poziția lângă mine și mă aștept să se simtă prost. La urma urmei, oamenii lui au fost cei care au făcut-o. Însă își pune o mână peste umărul meu.

— Mare, îmi pare atât de rău! Sunt sigur că nu a meritat-o.

— Nu, nu a meritat-o, șoptesc eu, aducându-mi aminte de ce a murit fratele meu.

Acum, eu am pornit pe același drum.

Maven mă privește atent, de parcă încearcă să descifreze secretul din ochii mei. Pentru prima dată sunt bucuroasă de lecțiile lui Blonos, altminteri aș presupune că Maven poate să citească gândurile oamenilor la fel de bine ca regina. Dar nu, e sută la sută piroman. Foarte puțini argintii moștenesc puterile mamelor și nimeni n-a avut vreodată mai mult de o abilitate. Așadar, secretul meu, noua mea loialitate față de Garda Stacojie, e doar al meu.

Când Maven întinde mâna pentru a mă ajuta să mă ridic, o accept. În jurul nostru, ceilalți se încălzesc, cei mai mulți întinzându-se sau alergând prin sală, însă câțiva sunt mult mai impresionanți. Elane apare și dispare din câmpul vizual în timp ce distorsionează lumina din jurul ei, până ce dispare cu totul. Un țesevânt, Oliver din Casa Laris, creează un vârtej în miniatură, stârnind particule de praf. Sonya face schimb de lovituri cu Andros Eagrie, un băiat mic de statură, dar musculos, care are vreo optsprezece ani. Asemenea tuturor mătăsoșilor, Sonya e înzestrată cu agilitate și ar trebui să-l pună la pământ în

două secunde, însă Andros îi parează lovitură după lovitură într-un dans violent. Argintiii din Casa Eagrie sunt clarvăzători, ceea ce înseamnă că pot vedea viitorul apropiat, iar Andros se folosește din plin de abilitatea lui. Niciunul dintre ei nu pare să iasă câștigător, participând mai degrabă la un joc de echilibru, decât de forță.

Imaginează-ți ce pot face cu adevărat. Atât de capabili, atât de *puternici.* Iar aceștia sunt doar copiii. Și, uite-așa, speranța mi se risipește în vânt, transformându-se în teamă.

— Alinierea, rostește o voce aproape imperceptibilă.

Noul meu instructor intră fără să facă zgomot. Cal e lângă el, iar în spatele lor merge un telekinetic din Casa Provos. Ca un bun soldat, Cal merge în pas cu instructorul, care pare mic de statură și cuminte prin comparație cu el. Pielea lui palidă e brăzdată de riduri, iar părul e la fel de alb ca hainele pe care le poartă, o dovadă a adevăratei sale vârste și case. *Casa Arven, casa tăcută*, îmi aduc eu aminte, gândindu-mă la lecțiile mele. O casă importantă, plină de putere și de forță și toate lucrurile în care argintiii cred. Ba chiar mi-l amintesc pe instructor încă de dinainte să fi devenit Mareena Titanos, de când eram mică. El supraveghea execuțiile televizate din capitală, domnind peste roșiii și chiar și peste argintiii condamnați la moarte. Iar acum înțeleg de ce l-au ales pe el s-o facă.

Haven devine din nou vizibilă, în timp ce vârtejul moare în mâinile lui Oliver. Cuțitele lui Evangeline cad brusc pe jos și până și eu mă simt învăluită de o mantie care îmi înăbușă simțul electric.

El e Rane Arven, instructorul, călăul, *amuțitorul.* El îi poate transforma pe argintii în ceea ce ei urăsc cel mai mult: în roșii. El le poate *opri* puterile. El îi poate face să fie *normali.*

În timp ce rămân cu gura căscată, Maven mă trage în spatele său, iar Cal se așază în fața rândului nostru. Evangeline conduce rândul de lângă noi și, pentru prima oară, nu pare a fi interesată de mine. Stă cu ochii pe Cal, care se pregătește și care pare să se simtă în largul lui la postul de comandă.

Arven nu se deranjează să mă prezinte. De fapt, nici nu pare să observe că particip la sesiunea lui.

— Alergați! ne poruncește cu o voce groasă și dură.

Bun. Ceva ce pot și eu să fac.

Pornim în marș, fiecare în rândul său, ocolind sala în pas alergător, într-o tăcere binecuvântată. Iuțesc pasul, bucurându-mă de exercițiul după care am tânjit atât de mult, până ce trec în viteză pe lângă Evangeline. Apoi rămâne doar Cal lângă mine, care dictează ritmul pentru ceilalți. Îmi surâde și mă urmărește cum alerg. Asta e ceva ce pot face, ceva de care chiar mă bucur.

Am o senzație ciudată sub picioare, din cauza podelei căptușite care se mișcă la fiecare pas, însă sângele care îmi bubuie în urechi, sudoarea și ritmul susținut îmi sunt cunoscute. Dacă închid ochii, pot pretinde că sunt înapoi în sat, alături de Kilorn și de frații mei, sau doar de una singură. Pur și simplu liberă.

Asta până când o secțiune a peretelui țâșnește brusc, izbindu-mă în stomac.

Cad grămadă la pământ, însă ceea ce mă doare e mândria. Grupul de alergători se ferește, iar Evangeline îmi aruncă un zâmbet satisfăcut peste umăr, bucurându-se că am rămas în urmă. Doar Maven încetinește, așteptându-mă să îl ajung din urmă.

— Bun venit la antrenament! chicotește el, urmărindu-mă cum mă dezlipesc de obstacolul care mi-a ieșit în cale.

În sală, alte părți ale peretelui se mișcă, formând bariere pentru alergători. Toți ceilalți se descurcă fără niciun pic de efort; sunt obișnuiți cu asta. Cal și Evangeline conduc grupul, ocolind fiecare obstacol care le iese în drum. Cu coada ochiului observ că telekineticul Provos manipulează diferite părți ale peretelui, făcându-le să se miște. Ba chiar îmi dă senzația că mă fixează cu un zâmbet satisfăcut.

Rezist tentației de a mă lua de telekinetic și pornesc în pas alergător. Maven aleargă lângă mine, dar fără să mă întreacă vreodată cu mai mult de jumătate de metru, ceea ce mă cam irită. Îmi măresc pasul, până ce sprintez și ocolesc cât pot de bine obstacolele. Însă Maven nu e precum agenții de securitate de acasă – îmi este dificil să-l întrec.

Când terminăm turele, Cal e singurul care nu a transpirat. Până și Evangeline pare terminată, însă își dă toată silința să ascundă asta. Respir sacadat, însă sunt mândră de mine. În pofida începutului dificil, am reușit să țin pasul cu ceilalți.

Instructorul Arven ne analizează preț de câteva clipe, zăbovind cu privirea asupra mea, înainte să se întoarcă spre telekinetic.

— Theo, te rog să scoți țintele de tragere, spune el, folosind din nou un ton de-abia perceptibil.

Ca și când ai da perdeaua la o parte pentru a lăsa soarele să intre, simt cum puterile mele îmi năvălesc în trup.

Asistentul telekinetic flutură din mână, dând la o parte o secțiune a podelei și scoțând la iveală acel pistol ciudat pe care l-am văzut de la fereastra clasei lui Blonos. Îmi dau seama că nu e un pistol, ci mai degrabă un cilindru. Numai puterea telekineticului îl face să se miște, nu vreo tehnologie avansată. *Puterile sunt tot ceea ce ei posedă.*

— Lady Titanos, murmură Arven, făcându-mă să mă înfior. Înțeleg că aveți o abilitate interesantă.

Vorbește despre fulgerele mele, de scânteile distrugătoare albe și purpurii, însă mă gândesc imediat la ceea ce mi-a zis Julian ieri. *Eu nu manipulez pur și simplu, eu pot crea. Sunt specială.*

Toți ochii se întorc spre mine, însă strâng din dinți și încerc să devin puternică.

— E interesantă, dar nu inedită, domnule instructor, comentez eu. Sunt foarte nerăbdătoare să învăț mai multe despre ea.

— Puteți începe chiar acum, spune instructorul, iar telekineticul din spatele lui se încordează.

Exact în acel moment, una dintre țintele pentru mingi se ridică în aer, mai iute decât credeam că e cu putință.

Controlează-te! îmi spun în gând, repetând cuvintele lui Julian. *Concentrează-te*!

De data asta simt atracția când extrag electricitatea din aer și de undeva din interiorul meu. Aceasta se manifestă în mâinile mele, prinzând viață sub forma unor mici scântei. Însă mingea lovește podeaua înainte s-o pot arunca, scânteile ei împrăștiindu-se pe jos și dispărând. Evangeline râde pe înfundate în spatele meu, însă, când mă întorc să îi arunc o privire reprobatoare, dau ochi în ochi cu Maven. El încuviințează din cap de-abia perceptibil, îndemnându-mă să încerc din nou. Și, lângă el, Cal își împreunează brațele la piept, cu o expresie indescifrabilă.

O altă țintă țâșnește în sus, răsucindu-se în aer. Scânteile apar mai repede acum, luminoase și pline de viață în timp ce ținta ajunge în vârf. La fel cum s-a întâmplat și în prezența lui Julian, îmi strâng mâna pumn și, simțind valul de putere care mă străbate, arunc.

Un minunat arc de lumină distructivă lovește laterala țintei. Aceasta se spulberă într-un milion de bucățele, fumegând și scânteind atunci când lovesc podeaua cu un trosnet puternic.

Nu pot să nu zâmbesc, mulțumită de mine însămi. În spatele meu, Maven și Cal aplaudă, la fel ca alți câțiva copii. Evident, Evangeline și prietenii ei nu fac nicio mișcare – aproape că par insultați de victoria mea.

Însă instructorul Arven nu spune nimic, nici măcar nu catadicsește să mă felicite. Pur și simplu se uită peste mine, spre restul grupului.

— Următorul!

•

Instructorul ne face să muncim până la epuizare, obligându-ne să trecem prin runde peste runde de exerciții menite să ne perfecționeze puterile. Desigur, eu rămân în urmă la toate, dar, de asemenea, simt că fac progrese. Când sesiunea ia sfârșit, sunt transpirată și tot corpul mă doare. Lecția lui Julian e o binecuvântare și îmi permite să stau jos, pentru a-mi recăpăta puterile. Dar nici măcar sesiunea din acea dimineață nu mă poate epuiza întrutotul – *se apropie miezul nopții.* Cu cât trece timpul mai repede, cu atât ajung mai aproape de miezul nopții. Cu atât ajung mai aproape de a face următorul pas, de a prelua controlul asupra destinului meu.

Julian nu îmi observă neliniștea, probabil din cauză că e adâncit într-un teanc de cărți proaspăt legate. Toate au aproape doi centimetri și jumătate grosime și sunt etichetate elegant, având doar anul înscris și nimic altceva. N-am idee ce anume conțin.

— Ce sunt astea? îl întreb, ridicând una.

Înăuntru e o harababură de liste: nume, date, locuri – și cauzele morții. Cele mai multe sunt din pricina pierderilor masive de sânge, dar, din când în când, mai zăresc „boală”, „sufocare”, „înec” și alte câteva detalii specifice și înfiorătoare.

Când îmi dau seama ce anume citesc, sângele îmi îngheață în vine.

— O listă de decese.

Julian încuviințează.

— Fiecare persoană care a murit luptând în Războiul Lacuștrilor.

Shade, gândesc eu, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos. Ceva îmi spune că numele lui nu va fi consemnat într-unul dintre aceste registre. Dezertorii nu primesc onoarea unui rând de cerneală. Mânioasă, îmi las mintea să se întindă spre lampa de birou care îmi luminează registrul. Curentul electric din ea mă atrage, la fel de familiar ca propriul meu puls. Folosindu-mă doar de puterea minții, o aprind și o sting, sincronizând jocul cu bătăile neregulate ale inimii mele.

Julian se uită la mine și strânge din buze.

— Mare, s-a întâmplat ceva? întreabă el pe un ton ironic.

Da, multe.

— Nu-mi place această schimbare de program, spun eu în schimb, lăsând lampa în pace.

Nu e o minciună, dar nici adevărul.

— N-o să ne mai putem antrena.

El nu face decât să ridice din umeri, făcând ca veșmintele lui de culoarea pergamentului să se miște odată cu acest gest. Acestea arată cumva mai murdare, de parcă se transformă în paginile cărților lui.

— Din câte am auzit, ai nevoie de mai mult ajutor decât îți pot eu oferi.

Scrâșnesc din dinți, mestecând cuvintele înainte să le pot scuipa.

— Ți-a spus Cal ce s-a întâmplat?

— Da, mi-a spus, răspunde Julian pe un ton liniștit. Și are dreptate. Nu-l învinui pentru asta.

— Pot să-l învinuiesc pentru ce am eu chef! pufnesc, aducându-mi aminte de manualele de război și moarte care erau împrăștiate peste tot în camera lui. E leit ceilalți.

Julian deschide gura să spună ceva, însă se răzgândește în ultimul moment și își vede în continuare de cărțile lui.

— Mare, ceea ce facem noi nu prea ar putea fi considerat antrenament. În plus, te-ai descurcat foarte bine la sesiunea pe care ai avut-o azi.

— Ai văzut-o? Cum?

— Am cerut permisiunea să o urmăresc.

— Poftim...?

— Nu contează, spune el, privindu-mă fix.

Vocea îi devine brusc melodioasă și zumzăie datorită vibrațiilor profunde și relaxante. Expirând, îmi dau seama că are dreptate.

— Nu contează, repet eu.

Deși el nu vorbește, un ecou al vocii lui Julian încă plutește în aer precum o briză mângâietoare.

— Așadar, ce facem azi?

Julian zâmbește amuzat.

— Mare.

Vocea îi redevine normală, simplă și familiară. Alungă ecourile, care se ridică de pe mine precum un nor.

— Ce... ce naiba a fost asta?

— Să-nțeleg că lady Blonos nu ți-a vorbit prea mult la lecții despre Casa Jacos? întreabă el, zâmbind în continuare. Sunt surprins că nu ai întrebat niciodată.

E adevărat, nu m-am întrebat niciodată care e puterea lui Julian. Mereu am crezut că era ceva insignifiant, întrucât el nu pare la fel de pompos precum ceilalți – însă se pare că nu e deloc adevărat. E mult mai puternic și mai periculos decât credeam eu.

— Poți controla oameni. Ești exact ca *ea.*

Gândul ca Julian, un simpatizant, o persoană amabilă, să semene oricât de puțin cu regina mă face să mă înfior.

Se pare că nu îl deranjează acuzația mea, căci își întoarce atenția din nou la cartea sa.

— Nu, nu sunt. Nu posed nici forța și nici brutalitatea ei.

Julian oftează și continuă să îmi explice:

— Suntem numiți cântăreți. Sau, mă rog, am fi numiți așa, dacă ar exista mai mulți ca noi. Eu sunt ultimul din casa mea și ultimul cu, mă rog, abilitatea mea. Nu pot citi gânduri, nu pot controla oameni, nu pot să îți vorbesc prin telepatie. Dar pot

cânta – atât timp cât cineva mă aude, atât timp cât îi pot privi în ochi –, îi pot face pe oameni să acționeze după bunul meu plac.

Sunt îngrozită. *Chiar și Julian*…

Fac un pas înapoi, dorind să pun distanță între mine și el. El observă, desigur, dar nu pare furios.

— Faci bine că n-ai încredere în mine, murmură el. Nimeni nu are. Există un motiv bine întemeiat pentru care singurii mei prieteni sunt cuvintele scrise. Însă vreau să știi că nu mă folosesc de puterea mea decât atunci când e absolută nevoie, și nu am făcut-o niciodată cu răutate.

Julian pufnește, râzând pe un ton amar.

— Dacă aș vrea, m-aș putea folosi de ea pentru a pune mâna pe tron.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu. Și nici sora mea, indiferent de ceea ce spun ceilalți.

Mama lui Cal.

— Se pare că nimeni nu spune nimic despre ea. În fine, nu mie.

— Oamenilor nu le place să vorbească despre regine decedate! mi-o trântește el, întorcându-se cu spatele la mine într-o mișcare lină. Însă au vorbit când trăia. Coriane Jacos, Regina Cântăreață.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Julian să se comporte așa. De obicei e tăcut, calm, poate puțin obsedat, dar niciodată furios. Niciodată atât de rănit.

— Știi, n-a fost aleasă prin Turneul Reginelor. Nu ca Elara, ca Evangeline sau ca tine. Nu, Tibe s-a însurat cu sora mea deoarece o iubea, la fel cum și ea îl iubea pe el.

Tibe. Pare ridicol să îl strigi pe Tiberias Calore al VI-lea, Regele Nortei, Flacăra Nordului, cu un nume format din mai puțin de zece silabe. Însă și el a fost cândva tânăr. Era aidoma lui Cal, un băiat născut să devină rege.

— O urau fiindcă noi proveneam dintr-o casă inferioară, fiindcă nu aveam forță, putere sau toate celelalte tâmpenii în care cred oamenii ăia, continuă Julian, privind în continuare în altă parte.

Umerii i se ridică odată cu fiecare respirație.

— Iar când sora mea a devenit regină, a amenințat să schimbe toate astea. Ea era bună, miloasă, o mamă care îl

putea educa pe Cal să devină regele de care această țară avea nevoie pentru a ne uni. Un rege care nu s-ar teme de schimbare. Însă acest lucru nu s-a materializat niciodată.

— Știu cum e să pierzi un frate, murmur eu, amintindu-mi-l pe Shade.

Încă nu-mi vine să cred, e ca și cum toată lumea mă minte și el e acum acasă, viu și nevătămat. Însă știu că nu e adevărat. Și, undeva, trupul decapitat al fratelui meu e o dovadă a acestui oribil adevăr.

— Am aflat aseară. Fratele meu a murit pe front.

Julian se întoarce în sfârșit spre mine, cu ochii împăienjeniți.

— Mare, îmi pare rău. N-am știut.

— N-aveai de unde să știi. Armata nu raportează execuțiile în cărțuliile sale.

— Executat?

— Pentru dezertare.

Acest cuvânt are gust de sânge, de minciună.

— Chiar dacă n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

După un lung moment de tăcere, Julian își pune o mână pe umărul meu.

— Mare, se pare că avem mai multe lucruri în comun decât crezi.

— Ce vrei să spui?

— Tot ei mi-au asasinat sora. Le-a stat în cale și pur și simplu a fost dată la o parte.

Julian tace pentru câteva secunde, după care șoptește:

— Și o vor face din nou. Îi vor elimina pe toți cei care trebuie să dispară. Inclusiv pe Cal, ba chiar și pe Maven, și mai ales *pe tine.*

Mai ales pe mine. Fetița cu fulgerele.

— Julian, credeam că voiai să schimbi lucrurile.

— Asta și intenționez să fac. Însă astfel de lucruri necesită timp, planuri și foarte mult noroc pe care să te bazezi.

Mă studiază din cap până-n picioare, ca și când știe cumva că am făcut primul pas pe o cărare întunecată.

— Nu vreau să te întinzi mai mult decât ți-e plapuma.

Prea târziu.

ȘAISPREZECE

După o săptămână de stat cu ochii pe ceas, de așteptat cu nerăbdare miezul nopții, încep să disper. În mod evident Farley nu poate pătrunde aici. Nici măcar ea nu e atât de talentată. Însă, în seara asta, când ceasul ticăie, e pentru prima oară când nu simt nimic de la Turneul Reginelor. Nici camerele de supraveghere, nici electricitatea, *nimic.* Curentul electric e oprit. Am mai trecut prin pene de curent, prea multe ca să le pot număra pe degetele de la o mână, dar aceasta este diferită. Nu e accidentală. E pentru mine.

Fără să mai pierd vremea, îmi trag cizmele în picioare, acum stricate după săptămâni și săptămâni de purtare, și mă îndrept spre ușă. Nici bine nu ajung pe coridor, că o și aud pe Walsh șoptindu-mi la ureche și trăgându-mă după ea prin întunericul regizat.

— Nu avem mult timp la dispoziție, murmură ea, în timp ce mă conduce spre una dintre scările de serviciu.

E întuneric beznă, însă ea știe încotro ne îndreptăm și am încredere c-o să mă ducă exact unde trebuie.

— Dacă suntem norocoase, vor repara pana de curent într-un sfert de oră.

— Și dacă nu suntem? șoptesc eu pe întuneric.

Mă zorește pe scări și deschide o ușă cu umărul.

— Atunci, sper că nu ții prea mult la capul tău.

Mai întâi mă întâmpină mirosul de pământ umed, care îmi răscolește toate amintirile cu viața petrecută în pădure, însă deși arată ca o pădure, cu arbori noduroși și sute de plante pictate de lumina lunii în nuanțe de albastru și negru, deasupra se înalță un acoperiș din sticlă. *Sera.* Umbre contorsionate, una mai înspăimântătoare decât alta, se întind peste pământ. Văd agenți de securitate și santinele în fiecare colț întunecat, așteptând să ne prindă și să ne omoare așa cum au făcut cu fratele meu. Dar în locul îngrozitoarelor uniforme negre sau înflăcărate nu sunt decât flori, care înmuguresc sub tavanul înstelat.

— Te rog să mă scuzi dacă nu fac o reverență, spune o voce, ieșind dintr-un crâng de magnolii pătate cu alb.

Lumina lunii îi scoate în evidență ochii albaștri, care strălucesc pe întuneric asemenea unui foc rece. *Lui Farley îi place să se dea în spectacol.*

La fel ca în transmisiunea ei, și-a pus peste față o eșarfă roșie, ascunzându-și trăsăturile, însă nu și cicatricea de pe gât, care coboară sub gulerul cămășii ei. Pare nouă și de-abia a început să se vindece. Se pare că a fost cam ocupată de când ne-am văzut ultima oară. Și eu am fost.

— Farley, spun eu, salutând-o cu o mișcare a capului.

Ea nu îmi răspunde, dar mă așteptam la asta. E toată numai afaceri.

— Și celălalt? murmură ea.

Celălalt?

— Îl aduce Holland. Trebuie să apară din moment în moment.

Walsh pare a fi cu sufletul la gură, ba chiar entuziasmată, în legătură cu persoana pe care o așteptăm. Până și ochii lui Farley strălucesc de fericire.

— Ce e? Cine ni s-a alăturat?

Ele nu-mi răspund, ci fac schimb de priviri. Îmi trec câteva nume prin minte, servitori și ajutoare de bucătărie, care ar susține cauza.

Însă bărbatul care ni se alătură nu e servitor. Nici măcar nu e roșu.

— *Maven*!

Nici măcar nu știu dacă să țip sau să fug când îmi văd logodnicul ieșind din întuneric. El e un prinț, un argintiu, el e dușmanul, și totuși iată-l aici, stând cu unul dintre liderii Gărzii Stacojii. Însoțitorul său, Holland, un servitor roșu trecut de o anumită vârstă, cu mulți ani de serviciu în spate, nu-și mai încape în piele de mândrie.

— Mare, ți-am spus că nu ești singură, comentează Maven, însă nu zâmbește.

O mână i se zbate întruna pe lângă corp – e extrem de agitat. Farley îl *sperie.*

Și înțeleg de ce. Farley vine spre noi, cu pistolul în mână, însă e la fel de agitată ca el. Totuși, ei nu-i tremură vocea.

— Vreau să te aud cum o spui cu gura ta, prințișorule. Spune-mi ce i-ai zis lui, îi poruncește ea, dând din cap spre Holland.

Maven face o grimasă când aude cuvântul „prințișorule”, însă nu se răstește la ea.

— Vreau să mă alătur Gărzii, spune el, pe un ton convingător.

Cu o mișcare iute, Farley încarcă pistolul și îl ridică în același timp. Inima îmi stă în loc când ea apasă țeava de fruntea lui, însă Maven nu face nicio mișcare.

— De ce? sâsâie ea.

— Fiindcă lumea asta e greșită. Ceea ce tatăl meu a făcut, ceea ce fratele meu va face *e greșit.*

Chiar și cu pistolul la tâmplă, el reușește să vorbească pe un ton calm, însă o broboană de sudoare îi alunecă pe gât. Farley nu se dă înapoi, așteptând un răspuns mai bun, iar eu mă trezesc că îmi doresc același lucru.

Ochii lui se mișcă, mutându-se spre ai mei, și înghite cu putere.

— Când aveam doisprezece ani, tatăl meu m-a trimis pe frontul de război, pentru a mă căli, pentru a mă face să semăn mai mult cu fratele meu. Vezi tu, Cal e perfect, așa că eu de ce n-aș putea fi la fel?

Mă înfior când aud aceste cuvinte, întrucât recunosc durerea din spatele lor. *Eu am trăit în umbra Gisei, iar el*, *în a lui Cal. Știu prea bine cum e.*

Farley pufnește, aproape râzând de el.

— Nu mă ajută cu nimic niște băiețel geloși.

— Mi-aș dori ca gelozia să mă fi adus aici, murmură Maven. Am petrecut trei ani în garnizoane, studiindu-i pe Cal și pe ceilalți ofițeri și generali, urmărind soldații luptându-se și murind pentru un război în care nu credea nimeni. Acolo unde Cal vedea onoare și loialitate, eu vedeam nesăbuință. Eu vedeam distrugeri. Râuri de sânge vărsat în ambele părți ale graniței. Iar oamenii voștri au dat mult mai mult decât atât.

Îmi aduc aminte de cărțile din camera lui Cal, de tacticile și manevrele militare așezate de parcă ar fi fost regulile unui joc. Această amintire îmi întoarce stomacul pe dos, însă ceea ce Maven spune în continuare îmi îngheață sângele în vine.

— Era un băiat, un roșu din Nordul Înghețat, care tocmai împlinise șaptesprezece ani. Spre deosebire de ceilalți, el nu știa

cine sunt, însă mă trata cu respect. Mă trata ca pe o *persoană.* Cred că el a fost primul meu prieten adevărat.

Poate că e un truc al lunii, însă în ochii lui strălucesc niște lacrimi.

— Numele lui era Thomas și a murit sub ochii mei. L-aș fi putut salva, însă străjerii mei m-au împiedicat s-o fac. Mi-au spus că nu merita să-mi dau viața pentru el.

Apoi lacrimile dispar, înlocuite de pumni încleștați și de o voință de fier.

— Cal o numește „echilibru”: argintiii înaintea roșiilor. El e un om bun și va fi un conducător just, însă nu crede că schimbarea merită aceste sacrificii, continuă el. Încerc să îți spun că eu nu sunt precum ceilalți. Consider că viața mea e la fel de valoroasă ca a voastră și aș sacrifica-o bucuros, dacă asta va aduce o schimbare.

Maven e un prinț și, ceea ce este și mai rău, fiul reginei. Tocmai din pricina acestor secrete tăinuite nu am vrut să am încredere în el înainte. *Sau poate că asta era ceea ce el ascundea în tot acest timp*… *adevăratele lui sentimente.*

Cu toate că el își dă toată silința să pară înverșunat, să stea drept și să-și împiedice buzele să-i tremure, eu pot să văd băiatul care se ascunde sub acea fațadă. Mi-aș dori să-l îmbrățișez, să-l alin, însă Farley m-ar opri înainte să pot face asta. Când ea coboară lent pistolul, scot un oftat de ușurare, pe care nu știam că încercam să-l rețin.

— Băiatul spune adevărul, intervine servitorul Holland, care face un pas în față și se oprește lângă Maven, fiind ciudat de protector cu prințul său. Simte asta de câteva luni, de când s-a întors de pe front.

— Și i-ai povestit despre noi după câteva nopți de bocete? întreabă enervată Farley, îndreptându-și privirea înfricoșătoare spre Holland.

Bărbatul rămâne impasibil.

— Îl cunosc pe prinț de când era mic. Toți apropiații lui pot vedea că el s-a schimbat.

Holland îl privește cu coada ochiului pe Maven, de parcă își aduce aminte de băiatul care a fost odată.

— Gândește-te ce aliat bun ar putea fi. Gândește-te cum s-ar putea schimba situația.

Maven e diferit. Știu sigur asta, însă ceva îmi spune că Farley nu va fi dată pe spate de cuvintele mele. Numai Maven poate face asta acum.

— Jură pe culorile tale! mârâie Farley.

Un jurământ străvechi, potrivit celor spuse de lady Blonos. E ca și cum ai jura pe viața ta, pe familia ta și pe copiii care se vor naște, toate în același timp. Iar Maven o face fără să ezite.

— Jur pe culorile mele, spune el, înclinând capul. Promit să mă dedic trup și suflet Gărzii Stacojii.

Seamănă mai degrabă cu o cerere în căsătorie, însă acest jurământ e mult mai important și letal.

— Bun venit în Garda Stacojie! spune ea într-un final, scoțându-și eșarfa.

Traversez tăcută podeaua de marmură, până ce îi simt mâna într-a mea. Aceasta emană căldura cu care m-am obișnuit deja.

— Îți mulțumesc, Maven, șoptesc eu. Nici nu știi cât de mult înseamnă pentru noi.

Pentru mine.

Oricare alt om ar zâmbi la ideea recrutării unui argintiu, ca să nu mai spun a unei persoane *de viță nobilă,* însă Farley rămâne indiferentă.

— Ce ești dispus să faci pentru noi?

— Vă pot oferi informații, secrete, orice aveți nevoie pentru a continua operațiunea voastră. Particip împreună cu tatăl meu la consiliile de finanțe...

— Nu ne interesează taxele, îl întrerupe Farley.

Îmi aruncă o privire fioroasă, de parcă e vina mea că ei nu-i place ceea ce Maven are de oferit.

— Noi avem nevoie de nume, locuri, *ținte.* Unde să lovim și când putem produce cele mai mari daune. Poți să-mi oferi asta?

Maven se foiește întruna, nesimțindu-se în largul său.

— Aș prefera o variantă mai puțin ostilă, murmură el. Metodele tale violente n-o să-ți aducă prea mulți prieteni.

Farley pufnește, lăsând sunetul să reverbereze în seră.

— Oamenii tăi sunt de o mie de ori mai violenți și mai cruzi decât mine. În ultimele secole am fost călcați în picioare de argintii, iar o atitudine *amabilă* n-o să ne-ajute să schimbăm situația.

— Ai dreptate, murmură Maven.

Îmi dau seama că se gândește la Thomas și la toți ceilalți pe care i-a văzut murind. Umărul său îl atinge pe al meu când se dă înapoi, în căutare de protecție. Farley nu ratează momentul și aproape că râde cu voce tare.

— Prințișorul și fetița cu fulgerele, se amuză ea. Voi chiar vă potriviți. Unul laș, iar tu…

Se întoarce spre mine, pironindu-mă cu ochii ei albaștri ca de oțel.

— … ultima oară când ne-am văzut, săpai în pământ, în căutarea unui miracol.

— L-am găsit, zic eu.

Pentru a-mi întări spusele, mâinile mele produc scântei, aruncând o lumină purpurie peste noi toți.

Întunericul pare să se schimbe, iar membrii Gărzii Stacojii ies la iveală într-o ordine amenințătoare, apărând de după copaci și tufișuri. Fețele lor sunt mascate cu eșarfe și bandane, însă nu își ascund totul. Cel mai înalt trebuie să fie Tristan, cu membrele sale lungi. Îmi dau seama după poziția lor, încordați și pregătiți de acțiune, că le e teamă. Însă chipul lui Farley nu trădează nicio emoție. Ea știe că oamenii care se presupune că trebuie s-o protejeze nu ne vor putea face mai nimic mie sau lui Maven, însă nu pare deloc intimidată. Spre marea mea surpriză, în sfârșit surâde. Zâmbetul ei e înfricoșător și hămesit.

— Putem bombarda și arde fiecare centimetru din țara asta, murmură ea, uitându-se la noi cu un soi de mândrie, însă asta nu va provoca daunele pe care le puteți provoca voi doi. Un prinț argintiu care se întoarce împotriva poporului său și o fată roșie cu abilități. Ce-or să spună oamenii, când vă vor vedea alături de noi?

— Credeam că vrei să… începe Maven, însă Farley îl întrerupe cu o mișcare din mână.

— Bombardările sunt doar o formă de a atrage atenția. Odată ce o avem, odată ce fiecare argintiu din țara asta abandonată e cu ochii pe noi, trebuie să le arătăm ceva.

Ne scrutează cu privirea ei calculată.

— Cred că vă veți descurca de minune.

Vocea îmi tremură, îngrozită de ceea ce ar putea spune în continuare.

— Ce anume să facem?

— Să fiți imaginea glorioasei noastre revoluții, spune ea mândră, dând capul pe spate.

Părul ei auriu strălucește în lumina lunii. Preț de o secundă îmi dă senzația că poartă o coroană scânteietoare.

— Picătura de apă care va dărâma barajul.

Maven încuviințează.

— Așadar, unde începem?

— Păi, cred că a sosit timpul să rupem o pagină din cartea năzdrăvăniilor lui Mare.

— Ce înseamnă asta?

Eu nu înțeleg, însă se pare că Maven nu are probleme să urmeze șirul gândurilor lui Farley.

— Tatăl meu a ținut departe de ochii lumii alte atacuri ale Gărzii, murmură el, explicând planul lui Farley.

Mă gândesc la doamna colonel Macanthos și la izbucnirea ei de la prânzul de gală.

— Aerodromul, Delphie, Golful Portuar.

Maven încuviințează.

— El le-a numit accidente, exerciții de antrenament, *minciuni.* Însă când tu ai început să scaperi scântei la Turneul Reginelor, nici măcar mama n-a putut să mușamalizeze incidentul. Avem nevoie de ceva asemănător, ceva ce nimeni nu poate ascunde. Pentru a arăta lumii că Garda Stacojie e foarte periculoasă și foarte reală.

— Dar asta n-o să aibă consecințe?

Mă gândesc la răzmerița de la piață, la oamenii nevinovați care au fost torturați și omorâți de o hoardă de nebuni.

— Argintiii se vor întoarce împotriva noastră, lucrurile se vor *înrăutăți.*

Farley privește în altă parte, nefiind în stare să-mi susțină privirea.

— Și mulți alții ni se vor alătura. Oamenii vor înțelege că viețile pe care le ducem sunt *greșite* și că putem face ceva pentru a le schimba. Am stat cu mâinile-n sân prea mult; e timpul să facem sacrificii și să trecem mai departe.

— Fratele meu a fost sacrificiul vostru? i-o trântesc eu, simțind cum furia clocotește în mine. A meritat să moară?

Bine măcar că Farley nu încearcă să mintă.

— Shade știa în ce se băga.

— Și cum rămâne cu ceilalți? Cum rămâne cu copiii și cu bătrânii și cu cei care nu s-au înscris în „glorioasa voastră revoluție”? Ce se va întâmpla când santinelele îi vor alinia să-i pedepsească, atunci când nu vă vor găsi pe voi?

Vocea lui Maven e caldă și blândă în urechea mea.

— Gândește-te la istorie, Mare. Ce te-a învățat Julian?

M-a învățat despre moarte. Despre ceea ce a fost înainte. Despre războaie. Însă, dincolo de toate astea, într-o vreme când lucrurile încă se puteau schimba, au existat revoluții. Oamenii s-au răzvrătit, imperiile au căzut și lucrurile s-au schimbat. Libertatea se câștigă și se pierde în decursul timpului.

— Revoluția are nevoie de-o scânteie, murmur eu, repetând ceea ce Julian ar spune la lecțiile noastre. Și până și scânteile ard.

Farley zâmbește.

— Tu ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

Însă tot nu sunt convinsă. Durerea de a-l pierde pe Shade, de a ști că părinții mei au pierdut un copil, nu va face decât să se amplifice. Câți Shade vor mai muri?

În mod straniu, nu Farley, ci Maven încearcă să mă convingă.

— Cal e de părere că nu merită efortul pentru a schimba lucrurile, spune el.

Vocea îi tremură din pricina agitației și a dârzeniei.

— Și într-o bună zi va deveni conducător – vrei să-i permiți să fie viitorul?

Pentru prima dată, răspunsul meu e ușor:

— Nu.

Farley încuviințează încântată.

— Walsh și Holland, zice ea, dând din cap spre cei doi servitori, spuneați că urmează o mică petrecere aici.

— Balul, intervine Maven.

— E o țintă imposibilă, răspund eu. Toată lumea va avea străjeri; regina va *ști* dacă ceva nu merge cum trebuie…

— Ba nu, mă întrerupe Maven, aproape râzând. Mama nu e atotputernică, așa cum și-ar dori ca tu să crezi. Până și ea are limite.

Limite? *Regina*? Numai gândul mă face s-o iau razna.

— Cum poți să spui asta? Știi exact de ce e în stare…

— Știu că în toiul unui bal, cu atâtea voci și gânduri în jurul ei, va fi *lipsită de putere.* Și atât timp cât nu-i stăm în cale, atât timp cât nu-i dăm niciun motiv să-și bage nasul, nu va ști nimic. E valabil și în cazul clarvăzătorilor din Casa Eagrie. Nu vor căuta dinainte probleme, așa că n-o să le vadă.

Se întoarce cu spatele la Farley, stând drept ca o săgeată.

— Se prea poate ca argintiii să fie puternici, însă nu și invincibili. Cred că o să meargă.

Farley încuviințează ușor din cap, zâmbind cu toți dinții.

— Vom lua din nou legătura, atunci când lucrurile vor fi puse în mișcare.

— Pot să cer ceva în schimb? mă hazardez eu, apucând-o de braț. Prietenul meu, cel despre care ți-am mai vorbit, vrea să se alăture Gărzii. Dar nu-l poți lăsa s-o facă. Ai grijă să nu se implice în toată afacerea asta.

Farley îmi desprinde cu delicatețe degetele de pe brațul ei, în timp ce o umbră de regret îi întunecă privirea.

— Sper că nu te referi la mine.

Spre oroarea mea, unul dintre străjerii ei ascunși în umbră face un pas înainte. Bucata de material roșu din jurul feței nu-i ascunde spatele lat sau cămașa ponosită pe care am văzut-o de mii de ori. Însă există două lucruri pe care nu le recunosc: privirea lui glacială și hotărârea unui bărbat de două ori cât vârsta lui. Kilorn pare deja mult mai matur. Gardă Stacojie până în măduva oaselor, dispus să lupte și să moară pentru această cauză. *E roșu ca zorii zilei.*

— Nu, șoptesc eu, îndepărtându-mă de Farley.

Acum nu-l văd decât pe Kilorn, care fuge mâncând pământul spre destinul lui tragic.

— Știi ce i s-a întâmplat lui Shade. Nu poți face asta!

El își îndepărtează bucata de material și dă să mă îmbrățișeze, însă eu mă feresc. Atingerea lui pare a fi o trădare.

— Mare, nu trebuie să încerci întruna să mă salvezi.

— Am s-o fac atât timp cât tu n-o faci!

De ce nu înțelege că e doar un scut uman? *Cum de poate să facă așa ceva?* Departe, aud un bâzâit care devine din ce în ce mai zgomotos, dar îl ignor, căci trebuie să fac eforturi pentru a nu izbucni în plâns de față cu Farley, cu Garda și cu Maven.

— Kilorn, te rog!

El se întunecă la față când îmi aude cuvintele, de parcă sunt o insultă, nu rugămintea unei tinere.

— Tu ai făcut o alegere, iar acum fac și eu una.

— Am făcut alegerea asta pentru *tine*, pentru a avea grijă de tine! i-o trântesc eu.

E uimitor cât de ușor cădem în vechiul nostru ritm, ciondănindu-ne ca întotdeauna. Însă acum motivele sunt mult mai serioase. Nu pot pur și simplu să-i fac vânt în noroi și să plec.

— Am făcut un târg pentru tine.

— Mare, tu faci ceea ce crezi că mă va proteja, murmură el, vocea fiindu-i un tunet scăzut. Așa că lasă-mă și pe mine să fac tot ce-mi stă în putință ca să te salvez.

Închid ochii strâns, lăsând durerea sfâșietoare să preia controlul. L-am protejat pe Kilorn din ziua în care mama lui l-a părăsit, de când aproape că a murit de foame în pragul casei mele. Iar acum nu vrea să mă lase, indiferent de cât de periculos a devenit viitorul.

Lent, deschid ochii din nou.

— Kilorn, fă ce vrei!

Tonul meu e rece și mecanic, precum firele și circuitele care încearcă să repornească.

— Curentul urmează să fie repornit. Ar trebui să plecăm.

Ceilalți se execută, dispărând în seră, iar Walsh mă ia de braț. Kilorn se îndepărtează cu spatele, urmându-i pe ceilalți, însă stând cu ochii pe mine.

— Mare! mă strigă el. Măcar ia-ți rămas-bun de la mine!

Însă eu merg deja, cu Maven lângă mine și cu Walsh conducându-ne pe amândoi. N-am să mă uit înapoi, nu acum, când Kilorn a trădat tot ceea ce am făcut pentru el.

•

Timpul se scurge lent când aștepți un lucru bun, așa că zilele zboară, iar infamul bal se apropie. Trece o săptămână fără ca eu și Maven să primim vreun semn. Mai multe ore de antrenament, mai multe ore de protocol, mai multe prânzuri tâmpite care aproape că mă fac să plâng. De fiecare dată trebuie să mint, să-i elogiez pe argintii și să îi fac cu ou și cu oțet pe ai mei. Numai Garda îmi dă putere.

Lady Blonos mă admonestează că sunt împrăștiată la orele de protocol. Nu am sufletul să-i spun că, împrăștiată sau nu, niciodată nu voi putea să învăț pașii de dans pentru Balul de Rămas-Bun. Oricât de tare m-aș pricepe să mă furișez, sunt un dezastru când vine vorba de mișcarea ritmică. Între timp, antrenamentele, pe care cândva le detestam, au devenit o metodă excelentă pentru a elimina furia și stresul, permițându-mi să alerg și să canalizez prin scântei tot ceea ce mă străduiesc să țin înăuntru.

Dar tocmai când în sfârșit sunt pe cale să pricep cum stau lucrurile, atmosfera din sală se schimbă în mod drastic. Evangeline și lacheii ei nu se mai iau de mine, ci sunt foarte concentrați pe încălzirea lor. Până și Maven își execută întinderile cu mai multă atenție, de parcă se pregătește pentru ceva anume.

— Ce se-ntâmplă? îl întreb, dând din cap spre restul clasei.

Ochii mei se opresc asupra lui Cal, care execută la perfecție o serie de flotări.

— Vei vedea în câteva minute, îmi răspunde Maven, cu o voce ciudat de monotonă.

Când Arven intră alături de Provos, observ că până și el pășește altfel. Nu dă ordine cu voce ridicată pentru a începe să alergăm, ci se adresează clasei.

— Tirana, murmură instructorul Arven.

O fată într-un costum cu dungi albastre, acvatica din Casa Osanos, devine ochi și urechi. Își croiește drum spre mijlocul sălii, așteptând ceva anume. Pare entuziasmată și îngrozită în același timp.

Arven se întoarce, studiindu-ne pe toți. Preț de o secundă, ochii săi se opresc asupra mea, dar, din fericire, se mută spre Maven.

— Principe Maven, dacă sunteți amabil.

Arată spre locul în care așteaptă Tirana.

Maven încuviințează și se duce lângă ea. Ambii se încordează și observ că degetele li se mișcă agitate în timp ce așteaptă următoarea poruncă.

Brusc, podeaua de antrenament se mișcă sub ei, împingând câțiva pereți transparenți care trebuie să ia o anumită formă. Din nou, Provos își ridică mâinile, folosindu-și abilitățile pentru a

transforma sala de antrenamente. În timp ce structura prinde formă, inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare când îmi dau seama ce reprezintă.

O arenă.

Cal îi ia locul lui Maven lângă mine, cu mișcări rapide și tăcute.

— N-o să se rănească unul pe celălalt, îmi explică el. Arven ne oprește înainte ca vreunul dintre noi să poată produce daune. În plus, beneficiem de asistența unor tămăduitori.

— Ce alinare! exclam eu ironică.

În centrul arenei, care prinde viață cu repeziciune, Maven și Tirana se pregătesc pentru meciul lor. Brățara lui Maven se aprinde și dă naștere unui foc care i se întinde pe brațe, în timp ce din aer încep să curgă vapori de apă ce o înconjoară pe Tirana și îi dau un aspect fantomatic. Ambii par pregătiți de luptă.

Ceva în legătură cu neliniștea mea îl pune în alertă pe Cal.

— Maven e singurul lucru pentru care îți faci griji?

Nici măcar pe aproape.

— Protocolul nu e chiar atât de ușor în ultima vreme.

Nu mint, însă, pe lista mea de probleme, dansul e pe ultimul loc.

— Se pare că mă descurc mai prost cu dansatul decât cu memoratul regulilor de etichetă.

Spre surprinderea mea, Cal râde cu poftă.

— Probabil că te descurci tare prost.

— Ei bine, e dificil să înveți fără un partener, ripostez eu, zbârlindu-mă.

— Adevărat.

Ultimele două bucăți se îmbină, completând arena și închizându-i pe Maven și pe oponenta sa. Acum sunt separați de noi printr-o sticlă groasă, captivi într-o versiune în miniatură a unei arene de luptă. *Ultima oară când am urmărit doi argintii luptându-se, unul aproape că a murit.*

— Cine e în avantaj? întreabă Arven clasa.

Toate mâinile, mai puțin a mea, se ridică în aer.

— Elane?

Fata din Casa Haven ridică bărbia, vorbind cu mândrie.

— Tirana e în avantaj. E mai mare și mult mai experimentată.

Elana rostește aceste cuvinte de parcă e cel mai evident lucru din lume. Maven e stânjenit și obrajii i se albesc, cu toate că încearcă să ascundă asta.

— Iar apa învinge focul, continuă Elana.

— Foarte bine!

Arven își mută din nou privirea spre Maven, provocându-l să-i contrazică. Însă Maven își ține gura, lăsând ca focul care se extinde să vorbească în locul său.

— Impresionați-mă! spune Arven.

Cei doi se ciocnesc, scuipând foc și ploaie într-un duel al elementelor. Tirana își folosește apa precum un scut, care e impenetrabil în fața atacurilor învăpăiate ale lui Maven. De fiecare dată când el se apropie de Tirana, învârtindu-se cu pumnii înflăcărați, se alege doar cu niște aburi. Lupta pare egală, dar, cumva, Maven este în avantaj. El e acum în ofensivă, împingând-o tot mai mult către perete.

În jurul nostru, clasa ovaționează și îi incită pe cei doi războinici. Obișnuiam să fiu dezgustată de asemenea manifestări, însă acum mi-e greu să tac. De fiecare dată când Maven atacă, fiind tot mai aproape de a o scoate pe Tirana din luptă, îmi dau toată silința să nu ovaționez cu ceilalți.

— Mavey, e o capcană! șoptește Cal, mai mult ca pentru sine.

— Ce e? Ce-are de gând să facă Tirana?

Cal clatină din cap.

— Privește. L-a prins.

Însă Tirana numai victorioasă nu pare. E lipită de perete, duelându-se din răsputeri în spatele scutului ei de apă, în timp ce parează lovitură după lovitură.

Însă, într-o fracțiune de secundă, Tirana schimbă cu totul mersul lucrurilor. Îl înșfacă pe Maven de braț și trage cu putere, după care se rotește și schimbă locurile cât ai zice pește. Acum e Maven în spatele scutului ei, captiv între apă și perete. Însă Maven nu poate controla apa, care îl apasă și îl ține în loc în timp ce el încearcă să o evapore. Apa nu face decât să fiarbă, clocotind peste pielea sa învăpăiată.

Tirana se dă înapoi, privindu-l cu zâmbetul pe buze cum se zbate.

— Cedezi?

Maven scuipă un șuvoi de bule. *Cedez.*

Apa curge de pe el, vaporizându-se în sunetul aplauzelor. Provos flutură din nou din mână, iar unul dintre pereții arenei se mișcă la o parte. Tirana face o mică plecăciune în timp ce Maven iese din cerc cu picioarele târșâite, ud leoarcă și botos.

— O provoc pe Elane Haven! exclamă Sonya Iral pe un ton ascuțit, înainte ca instructorul să o poată pune în pereche cu altcineva.

Arven încuviințează, consimțind provocarea, după care își întoarce privirea spre Elane. Spre surprinderea mea, ea zâmbește și pornește spre arenă, părul ei lung și roșcat legănându-se cu fiecare pas.

— Accept provocarea, răspunde Elane, ocupând un loc în mijlocul arenei. Sper că ai învățat ceva trucuri noi.

Sonya o urmează cu ochi scăpărători. Ba chiar râde.

— Crezi că ți-aș spune?

Cumva, cele două reușesc să chicotească și să zâmbească, până ce Elane Haven se face nevăzută și o apucă pe Sonya de gât. Aceasta se îneacă, rămânând fără aer, înainte să răsucească brațul fetei invizibile și să se îndepărteze. Meciul lor se transformă curând într-un joc letal, violent, de-a șoarecele invizibil și pisica.

Maven nu e interesat să-l vadă, fiind furios pe el însuși din cauza rezultatului său.

— Da? îi spune el lui Cal, iar fratele său se lansează într-o prelegere șoptită.

Am senzația că acest lucru e normal.

— Nu încolți pe cineva mai bun decât tine – asta nu-l face decât să fie și mai periculos, spune el, luându-și fratele pe după umeri. Dacă nu o poți învinge cu puterile tale, învinge-o cu mintea.

— Am să țin cont data viitoare, bombăne Maven, fiind enervat de acest sfat, deși, în același timp, îl acceptă.

— Totuși, trebuie să recunosc că devii din ce în ce mai bun, murmură Cal, bătându-l pe umăr.

Se vrea a fi un compliment, dar este rostit pe un ton încrezut. Mă mir că Maven nu îi răspunde urât, însă e obișnuit cu asta, așa cum și eu eram obișnuită cu Gisa.

— Mulțumim, Cal! Cred că a înțeles, spun eu, vorbind în numele lui Maven.

Fratele său mai mare nu e prost și înțelege aluzia, deși o acceptă încruntat. Cu nimic altceva decât o privire aruncată peste umăr, Cal ne părăsește pentru a se duce să stea lângă Evangeline. Mi-aș dori să n-o facă, astfel încât să nu trebuiască s-o văd zâmbind și jubilând. Ca să nu mai spun că simt un gol în stomac de fiecare dată când se uită la ea.

De îndată ce nu ne mai poate auzi, îl înghiontesc pe Maven cu umărul.

— Știi, are dreptate. Astfel de oameni trebuie depășiți în istețime.

În fața noastră, Sonya înhață ceea ce pare a fi aer și îl izbește de perete, pe care sar câțiva stropi argintii. Elane devine din nou vizibilă, iar din nas îi curge o dâră de sânge.

— Are mereu dreptate când vine vorba de luptele în arenă! tună Maven, care e ciudat de supărat. Așteaptă și-ai să vezi!

În celălalt capăt al arenei, Evangeline zâmbește la masacrul care se desfășoară sub privirile noastre. Cum de e în stare să-și vadă prietenii sângerând acolo, nu știu. *Argintiii sunt diferiți*, îmi amintesc eu. *Cicatricele lor dispar cu repeziciune. Ei nu-și amintesc durerea.* Cu tămăduitorii de piele care așteaptă în aripile Reședinței, violența capătă o nouă însemnătate pentru ei. O coloană ruptă, un stomac despicat nu contează. Mereu va fi cineva care să-i repare. Ei nu cunosc pericolul sau teama de durere. Numai mândria le poate fi rănită.

Tu ești argintie. Tu ești Mareena Titanos. Tu te bucuri de asta.

Ochii lui Cal zboară între cele două fete, studiindu-le ca pe o carte sau ca pe un tablou, nu ca pe o masă mișcătoare formată din sânge și oase. Pe sub căptușeala neagră a costumului său de antrenament, mușchii i se încordează, pregătiți pentru când le va veni rândul.

Și, când vine, înțeleg la ce se referea Maven.

Instructorul Arven îl pune pe Cal să se lupte cu doi argintii: țesevântul Oliver și Cyrine Macanthos, o fată care își transformă pielea în piatră. E un meci numai cu numele, deoarece, deși e depășit numeric, Cal îi învârte pe degete pe ceilalți doi. Îi scoate din uz pe rând, prinzându-l pe Oliver într-un vârtej de foc, în timp ce face schimb de lovituri cu Cyrine.

Cyrine seamănă cu o statuie vie, plămădită din piatră în loc de carne, însă Cal e mai puternic. Loviturile sale îi despică pielea

de piatră, creându-i fisuri din ce în ce mai mari pe trup. Acesta e mai degrabă un exercițiu pentru el; aproape că pare plictisit. Sfârșește meciul doar când arena explodează într-un foc infernal care îl face până și pe Maven să dea înapoi. Oliver și Cyrine cedează înainte ca fumul și focul să apuce să se retragă. Pielea lor se crapă în bucățele de carne carbonizată, însă niciunul nu se plânge.

Cal îi lasă pe amândoi în urmă, fără să se deranjeze să arunce o privire atunci când un tămăduitor de piele apare pentru a-i repara. El m-a salvat, m-a dus acasă, a încălcat regulile pentru mine. Și e un soldat nemilos, moștenitorul unui tron sângeros.

Se prea poate ca sângele lui Cal să fie argintiu, însă inima lui e la fel de neagră ca pielea carbonizată.

Când ne intersectăm privirile, îmi întorc capul în altă parte. În loc să permit căldurii lui, bizarei lui amabilități să mă pună în încurcătură, mă încăpățânez să memorez infernul la care am fost martoră. *Cal e mai periculos decât ei toți la un loc. Nu pot uita asta.*

— Evangeline, Andros, ciripește Arven, dând din cap spre ei.

Andros se dezumflă, aproape enervat de gândul de a lupta și de a pierde în fața lui Evangeline, însă își târăște ascultător picioarele înspre arenă. Spre surprinderea mea, Evangeline nu se clintește din loc.

— Nu, spune ea cutezătoare, înfigându-și picioarele în pământ.

Când Arven se întoarce spre ea, vocea lui șoptită se ridică brusc și e la fel de tăioasă ca o lamă.

— Ce-ați spus, lady Samos?

Evangeline își întoarce ochii negri spre mine și îmi aruncă o privire ascuțită.

— O provoc pe Mareena Titanos.

ȘAPTESPREZECE

— Sub nicio formă! tună Maven. Mareena nu are nici două săptămâni de când se antrenează; ai s-o faci praf.

Drept răspuns, Evangeline ridică din umeri, lăsând un zâmbet leneș să îi însenineze trăsăturile. Degetele îi dansează pe picior și aproape că le simt ca pe niște gheare pe pielea mea.

— Și ce dacă o face? intervine Sonya, și cred că îi văd în ochi aceeași privire perfidă ca a bunicii ei. Tămăduitorii sunt aici. N-o să se întâmple nimic rău. În plus, dacă are de gând să se antreneze cu noi, trebuie s-o facă exact ca la carte, nu-i așa?

N-o să se întâmple nimic rău, râd eu în mintea mea. *Însă toți o să-mi vadă sângele.* Simt bătăile inimii în urechi și îmi dau seama că se accelerează cu fiecare secundă care trece. Deasupra, becurile strălucesc, luminând ringul; va fi dificil să-mi ascund sângele, iar ei vor afla ce sunt cu adevărat. Roșia, mincinoasa, hoața.

— Mi-aș dori să vă mai observ o vreme, înainte să intru în ring, dacă nu vă deranjează, răspund eu, dându-mi toată silința să trec drept o argintie.

În schimb, vocea îmi tremură. Evangeline remarcă imediat.

— Ți-e frică să lupți? jubilează ea, fluturând alene din mână.

Unul dintre cuțitele ei, o chestie mică asemănătoare unui dinte din argint, îi înconjoară încheietura mâinii într-o amenințare deschisă.

— Biata fetiță cu fulgerele!

Da, vreau eu să zbier. *Da, mi-e frică.* Însă argintiii nu recunosc astfel de lucruri. Argintiii au mândria lor, forța lor – și nimic altceva.

— Când lupt, intenționez să câștig, spun eu în schimb, aruncându-i cuvintele în față. Nu sunt o proastă, Evangeline, și încă nu pot să câștig.

— Mareena, dacă te antrenezi doar în afara ringului, n-ai cum să ajungi prea departe, toarce Sonya, agățându-se cu bucurie de minciuna mea. Nu sunteți de acord, domnule instructor? Cum se așteaptă să câștige, dacă nu încearcă?

Arven știe că există ceva diferit în legătură cu mine, un motiv pentru puterea mea și pentru forța mea. Însă nu știe ce anume și există o urmă de curiozitate în ochii săi. Și el vrea să mă vadă în ring. Iar singurii mei aliați, Cal și Maven, fac schimb de priviri îngrijorate, întrebându-se cum să calce pe un teren atât de instabil. *Nu se așteptau la asta*? *Nu se gândeau că la un moment dat vom ajunge și aici*?

Sau poate că asta mă aștepta încă de la bun început. O moarte accidentală la antrenament, o altă minciună pe care să o spună regina, o moarte adecvată pentru o fată „specială”. *E o capcană în care am pășit de bunăvoie.*

Jocul va lua sfârșit. Și toți cei pe care îi iubesc vor fi pierdut.

— Lady Titanos este fiica unui erou de război care a căzut pentru a ne apăra țara și voi nu faceți decât să o necăjiți, mârâie Cal, aruncând priviri ucigătoare fetelor din sală.

Ele nu prea par să-l bage în seamă și aproape că râd de slaba lui tentativă de a mă apăra. Se prea poate să fie un luptător înnăscut, însă cuvintele nu prea sunt de partea lui.

Sonya se aprinde și mai tare, arătându-și adevărata natură șireată. În timp ce Cal e un războinic în ring, ea e un soldat al discursului și îi răstălmăcește cuvintele cu o ușurință înspăimântătoare.

— Fiica unui general ar trebui să se descurce în ring. Ca să fiu sinceră, lui Evangeline ar trebui să-i fie frică.

— Nu a fost crescută de un general, nu fi absurdă… spune Maven, zâmbind cu dispreț.

Se descurcă mai bine decât mine în astfel de situații, însă nu-l pot lăsa să-mi câștige bătăliile. Nu cu aceste fete.

— N-am să mă lupt, repet eu. Provoacă pe altcineva.

Când Evangeline zâmbește, cu dinții ei albi și ascuțiți, vechile mele instincte răsună în mintea mea precum un clopoțel. De-abia am timp să mă arunc când cuțitul ei zboară prin aer, trecând prin locul în care gâtul meu se afla în urmă cu câteva secunde.

— Te provoc! exclamă ea, și o altă lamă zboară spre fața mea.

De la cingătoarea ei se ridică și mai multe, pregătite să mă facă fâșii.

— Evangeline, încetează! strigă Maven, iar Cal mă ridică în picioare, cu o privire extrem de îngrijorată.

Adrenalina îmi curge prin vene și inima îmi bate atât de tare, încât aproape că ratez șoaptele lui.

— Ești mai sprintenă. Fă-o mereu să alerge. *Nu-ți fie teamă.*

Un alt cuțit zboară spre mine, de data asta înfigându-se în pământul de la picioarele mele.

— N-o lăsa să te vadă cum sângerezi.

Peste umărul lui, Evangeline umblă ca o pisică prădătoare, cu o furtună de cuțite scânteietoare în pumn. În acel moment, știu că nimeni și nimic nu o va opri. Nici măcar cei doi prinți. Și nu-i pot oferi ocazia să câștige. *Nu pot să pierd.*

La comanda mea, un fulger țâșnește din mine și zboară spre Evangeline. O lovește în piept și o face să se împleticească îndărăt, izbindu-se de peretele exterior al arenei. Dar în loc să pară mânioasă, Evangeline mă privește bucuroasă.

— Asta o să se termine repede, fetițo cu fulgerele! mârâie ea, ștergându-și o dâră de sângeargintiu.

În jurul nostru, ceilalți elevi se dau înapoi, aruncând priviri când într-o parte, când în alta. S-ar putea să fie ultima oară când mă văd în viață. *Nu,* gândesc eu din nou. *Nu pot să pierd.* Mă concentrez mai tare, amplificându-mi simțul puterii, până când crește într-atât că de-abia mai observ pereții care se schimbă în jurul nostru. Cu un clic, Provos reconstruiește arena, încuindu-ne împreună, o fată roșie și un monstru argintiu cu zâmbetul pe buze.

Evangeline surâde și ridică de pe podea bucăți de metal subțiri ca lama, care iau forme după bunul ei plac. Se îndoaie, vibrează și zgârie podeaua, transformându-se într-un coșmar viu. Lamele ei obișnuite au dispărut, făcând loc unei noi tactici. Bestiile metalice, creaturi ale minții ei, țopăie de-a lungul podelei și se opresc la picioarele ei. Toate au câte opt picioare tăioase, ascuțite și nemiloase. Tremură în timp ce așteaptă să fie eliberate pentru a mă face bucățele. *Păianjeni.* Am o oribilă senzație de mâncărime pe piele, de parcă s-au cățărat deja pe mine.

Scânteile prind viață în mâinile mele, dansând între degete. Luminile pâlpâie în timp ce energia e absorbită în trupul meu

precum apa într-un burete. Puterea năvălește prin mine, condusă de propria mea forță – și de nevoie. *Nu voi muri aici.*

De cealaltă parte a peretelui, Maven zâmbește, însă chipul lui e palid, temător. Lângă el, Cal nu face nicio mișcare. Un soldat nu clipește până ce bătălia nu ia sfârșit.

— Cine e în avantaj? întreabă instructorul Arven. Mareena sau Evangeline?

Nimeni nu ridică mâna. Nici măcar prietenii lui Evangeline. În schimb, nu-și iau ochii de la noi, privindu-ne cum ne amplificăm puterile.

Zâmbetul lui Evangeline se transformă într-o expresie malefică. E obișnuită să fie favorizată, să fie cea de care toată lumea se teme. Iar acum e mai furioasă ca oricând.

Din nou, luminile se aprind și se sting, în timp ce trupul meu bâzâie precum un cablu supraîncărcat. În întunericul intermitent, păianjenii ei râcâie podeaua, picioarele lor metalice clămpănind într-o armonie îngrozitoare.

Și apoi, tot ce știu sunt teama și puterea și valul de electricitate din venele mele.

Întunericul și lumina explodează întruna, aruncându-ne pe amândouă într-o bătălie de culori pâlpâitoare. Fulgerele mele străpung întunericul în purpuriu și alb în timp ce micșorează armata de păianjeni. Sfatul lui Cal răsună în mintea mea și continui să mă mișc, pentru a nu-i oferi ocazia lui Evangeline să mă rănească. Ea se mișcă în zigzag printre păianjeni și face orice pentru a evita loviturile mele. Bucăți metalice zimțate se cațără pe mâinile mele, însă costumul din piele rezistă. Evangeline e iute, însă eu sunt mai sprintenă, chiar și cu păianjenii care mă strâng de picioare. Însă am făcut-o să alerge. *Câștig.*

Îl aud pe Maven printre zgomotele stridente ale păianjenilor și uralele colegilor, îndemnându-mă s-o fac praf. Luminile clipesc și devine tot mai dificil s-o zăresc, dar, pentru un moment, înțeleg ce înseamnă să fii argintiu. Să simți forța și puterea absolută, să știi că poți face lucruri pe care milioane de oameni nu le pot face. Evangeline se simte așa în fiecare zi, iar acum e rândul meu. *Am să te învăț ce e aia frică.*

Un pumn mă izbește în șira spinării, trimițând valuri de durere prin tot trupul meu. Genunchii îmi cedează, trimițându-mă

grămadă la pământ. Evangeline se oprește deasupra mea, zâmbetul ei fiind înconjurat de o perdea dezordonată de păr argintiu.

— Așa cum am spus, mârâie ea. Repede.

Picioarele mi se mișcă singure, întinzându-se într-o manevră pe care am folosit-o de sute de ori pe străzile din Pilonii. Ba chiar și cu Kilorn de vreo două ori. Piciorul meu face contact cu piciorul ei, trăgându-l de sub ea. Evangeline se prăbușește la pământ, lângă mine. Într-o secundă sunt deasupra ei, în pofida durerii fulgerătoare pe care o resimt în spate. Mâinile îmi pârâie încărcate de electricitate fierbinte, chiar și atunci când se ciocnesc de chipul ei. Degetele mă ard, însă nu mă opresc, căci vreau să văd cum îi curge sângeargintiu.

— O să-ți dorești să se fi terminat repede, zbier eu, fără să mă opresc.

Cumva, printre buzele care i se învinețesc, Evangeline reușește să râdă. Sunetul scade, fiind înlocuit de un scârțâit metalic. În jurul nostru, păianjenii electrocutați revin la viață. Trupurile lor metalice se transformă și se unesc pentru a crea o bestie distrugătoare care scoate fum.

Traversează arena cu o viteză surprinzătoare, dându-mă jos de pe ea. Acum eu sunt cea imobilizată și ridic privirea spre bucățile metalice care se răsucesc în fața mea. Scânteile mor în mâinile mele, alungate de teamă și oboseală. *Nici măcar tămăduitorii nu mă vor mai putea salva după asta.*

Un picior cu lamă îmi trece peste față și îmi produce o rană din care țâșnește un șuvoi de sânge roșu și fierbinte. Mă trezesc urlând, dar nu de durere, ci din cauză că am fost învinsă. *Ăsta e sfârșitul.*

Și, apoi, o văpaie de foc incandescent alungă monstrul metalic de pe mine și îl carbonizează, reducându-l la o grămăjoară de cenușă neagră. Două mâini puternice mă ridică în picioare și apoi se îndreaptă spre părul meu, trăgându-mi-l peste față pentru a ascunde semnul roșu care ar putea să mă dea de gol. Mă sprijin de Maven, lăsându-l să mă scoată din sala de antrenamente. Tremur din cap până-n picioare, însă el mă ține bine și mă ajută să înaintez. Un tămăduitor vine spre mine, însă Cal îl întoarce din drum, împiedicându-l să-mi vadă chipul.

Înainte ca ușa să se trântească în urma noastră, o aud pe Evangeline zbierând și pe Cal răspunzându-i pe același ton, apostrofând-o furios ca o furtună.

•

Când în sfârșit vorbesc din nou, o fac cu voce pierdută.

— Camerele de supraveghere... camerele de supraveghere înregistrează.

— Santinelele de încredere ale mamei manevrează camerele. Crede-mă, nu pentru ele ar trebui să ne facem griji acum, spune Maven, aproape bâlbâindu-se.

Mă ține strâns de mână, de parcă îi e teamă că cineva m-ar putea lua de lângă el. Mă mângâie pe obraz, ștergând sângele cu mâneca. *Dacă vede cineva*...

— Du-mă la Julian.

— Julian e un prostănac, murmură el.

În capătul îndepărtat al coridorului apar două siluete, o pereche de nobili care se plimbă prin palat; pentru a-i evita, Maven mă împinge spre un coridor de serviciu.

— Julian știe ce sunt, șoptesc eu, ținându-mă de el.

Pe măsură ce strânsoarea lui se înăsprește, la fel se întâmplă și cu a mea.

— Julian va ști ce să-mi facă.

Maven se uită lung la mine, indecis, însă încuviințează. Când ajungem la apartamentul lui Julian, sângerarea s-a oprit, însă fața mea e în continuare un dezastru.

— Principe Maven, spune el, făcând o plecăciune bățoasă, aproape insultătoare.

Maven nu-i răspunde, ci pur și simplu trece împreună cu mine pe lângă Julian și se îndreaptă spre salon.

Julian are câteva încăperi mici, care par și mai mici din pricina întunericului și a aerului stătut. Perdelele sunt trase, blocând soarele după-amiezii, iar podeaua e alunecoasă din cauza teancurilor de hârtii aruncate pe jos. Într-un colț, pe o bucată de metal electrică, ce înlocuiește un aragaz, un ceainic fierbe la foc mic. Nu e de mirare că nu-l văd niciodată afară; se pare că aici are tot ce-i trebuie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, făcându-ne semn să luăm loc pe două scaune prăfuite.

E evident că nu prea are musafiri. Eu mă așez, însă Maven îl refuză, rămânând în picioare.

Îmi dau la o parte părul, arătându-i stindardul roșu al identității mele.

— Evangeline s-a lăsat dusă de val.

Julian se foiește de pe un picior pe altul, ceea ce îmi dă de înțeles că nu se simte în largul său. Însă nu eu sunt de vină, ci Maven. Cei doi se uită urât unul la celălalt, însă nu înțeleg care e războiul lor tăcut. Într-un târziu, își întoarce privirile spre mine.

— Mare, nu sunt tămăduitor de piele. Cel mult pot să-ți curăț rana.

— Ți-am spus! exclamă Maven. Nu poate să facă nimic.

Julian îi zâmbește cu dispreț.

— Găsește-o pe Sara Skonos! spune el înțepat, strângând din dinți în timp ce îl așteaptă pe Maven să o ia din loc.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Maven atât de furios, nici măcar cu fratele său. Și totuși, Maven și Julian nu varsă furie, ci *ură.* E evident că se disprețuiesc.

— Du-te, *prințul meu.*

Julian pronunță acel titlul de parcă ar fi un blestem. Într-un final, Maven cedează și pleacă.

— Ce se întâmplă între voi? șoptesc eu, gesticulând între Julian și ușă.

— Nu acum, spune el, și îmi aruncă o bucată de material alb cu care să mă șterg.

— Cine e Sara Skonos? întreb eu în timp ce murdăresc pânza de sânge.

Din nou, Julian șovăie.

— O tămăduitoare de piele. Ea o să aibă grijă de tine, spune el oftând. Și e și o prietenă bună. O prietenă discretă.

Nu știam că Julian avea și alți prieteni, în afară de mine și de cărțile sale, dar nu insist asupra subiectului.

Când Maven revine câteva minute mai târziu, am reușit să mă curăț cum trebuie, deși încă îmi simt pielea lipicioasă și inflamată. Mâine-dimineață o să am de ascuns câteva vânătăi și nici nu vreau să știu cum arată spatele meu. Cu grijă, ating umflătura în locul în care m-a lovit Evangeline.

— Sara nu e…

Maven se oprește brusc, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Ea nu e persoana pe care aș fi ales-o pentru această problemă.

Înainte să pot întreba de ce, ușa se deschide și dă la iveală o femeie care presupun că e Sara. Aceasta intră tăcută, de-abia ridicând privirea. Spre deosebire de ceilalți tămăduitorii de sânge din Casa Blonos, vârsta i se citește cu mândrie pe chip, în fiecare rid și pe obrajii căzuți și supți. Pare de-o vârstă cu Julian, însă, judecând după felul în care e adusă de spate, are ceva ani în plus.

— Încântată să vă cunosc, lady Skonos.

Vocea mea e calmă, de parcă aș întreba-o cum e vremea. Se pare că, la urma urmei, lecțiile de protocol sunt bune de ceva.

Dar Sara nu-mi răspunde. În schimb, se lasă în genunchi în fața scaunului meu și îmi ia chipul în mâinile ei aspre. Atingerea e rece, precum apa pe o piele arsă de soare, iar degetele ei se plimbă cu o blândețe surprinzătoare pe spintecătura de pe obrazul meu. Înainte să pot menționa problema cu spatele, ea își strecoară o mână spre zona lombară și sunt imediat învăluită de o senzație răcoritoare. Totul va trece în câteva minute și mă simt ca atunci când am venit pentru prima oară aici. De fapt, chiar mai bine. Vechile mele dureri și vânătăi au dispărut cu desăvârșire.

— Vă mulțumesc, spun eu, dar, din nou, niciun răspuns.

— Sara, îți mulțumesc, șoptește Julian, iar ochii ei gri zboară spre ai lui într-o secundă.

Ea pleacă ușor capul. Julian întinde mâna și o prinde cu blândețe de braț. Cei doi se mișcă asemenea partenerilor unui dans, ascultând o melodie pe care nimeni altcineva n-o poate auzi.

Glasul lui Maven spulberă tăcerea lor:

— Skonos, asta-i tot!

Calmul lui Skonos se transformă într-o furie prost ascunsă când se retrage din strânsoarea lui Julian, grăbindu-se spre ușă ca un animal rănit. Ușa se trântește în urma ei și hărțile înrămate tremură în închisorile lor de sticlă. Până și mâna lui Julian se mișcă, tremurând cu mult după ce ea a plecat, de parcă încă o poate simți.

Deși încearcă s-o ascundă, nu prea îi reușește: Julian a fost cândva îndrăgostit de ea și poate că încă mai este. Se uită spre ușă cu o privire chinuită, așteptând ca ea să se întoarcă.

— Julian?

— Dacă mai zăboviți mult, oamenii o să-nceapă să vorbească, murmură el, făcându-ne semn să plecăm.

— De acord.

Maven pornește spre ușă, pregătit să o deschidă și să mă scoată cât mai repede de acolo.

— Ești sigur că nu ne-a văzut nimeni?

Îmi duc mâna la obraz, care acum e neted și curat. Maven cade pe gânduri.

— Nimeni n-ar îndrăzni să spună ceva.

— Secretele nu rămân secrete aici, murmură Julian, căruia vocea îi tremură de mânie. Înălțimea Voastră, știți asta.

— *Tu* ar trebui să știi diferența dintre secrete și minciuni! i-o trântește Maven, după care mă înșfacă de mână și mă scoate pe culoar înainte să pot întreba ce se întâmplă.

Însă nu ajungem prea departe, înainte ca o siluetă familiară să ne oprească din drum.

— Probleme, dragule?

Regina Elara, o arătare în mătase, i se adresează lui Maven. În mod straniu, e singură, fără nicio santinelă care să o păzească. Ochii ei zăbovesc pe mâna lui, care e încă împreunată cu a mea. Pentru prima dată, nu încearcă să-mi citească gândurile. *Acum se află în mintea lui Maven, nu într-a mea.*

— Da, dar mă descurc eu, spune Maven, înăsprindu-și strânsoarea, de parcă eu aș fi un soi de ancoră.

Elara ridică din sprânceană, căci nu crede o iotă, însă nu pune alte întrebări. Mă îndoiesc că ea pune cuiva întrebări; *știe toate răspunsurile.*

— Lady Mareena, ai face bine să te grăbești, altminteri vei întârzia la prânzul de gală, toarce ea, băgându-mă în sfârșit în seamă.

Apoi e rândul meu să mă țin de Maven.

— Și ai mai multă grijă la sesiunile de antrenament. Sângele roșu e foarte dificil de curățat.

— Normal că știți asta! mă răstesc eu, aducându-mi aminte de Shade. Fiindcă oricât ați încerca să-l ascundeți, sunteți mereu mânjită pe mâini cu el.

Ochii i se măresc, surprinsă de izbucnirea mea. Nu cred că i-a vorbit cineva pe tonul ăsta, iar acest lucru mă face să mă simt ca o cuceritoare. Însă nu ține prea mult.

Brusc, trupul mi se contractă îndărăt, aruncându-mă în peretele coridorului cu un trosnet răsunător. Regina Elara mă face să dansez precum o marionetă. Fiecare os zăngănește, iar gâtul îmi trosnește, izbindu-mi capul până ce văd stele albastre ca gheața.

Nu, nu stele. Ochi. Ochii ei.

— Mamă! strigă Maven, însă vocea lui pare tare departe. Mamă, încetează!

O mână mă apucă de gât, ținându-mă în loc în timp ce-mi pierd controlul asupra trupului. Respirația ei e dulce pe fața mea, prea dulce pentru a o putea suporta.

— Să nu îndrăznești să-mi mai vorbești vreodată pe tonul ăsta! îmi spune Elara, prea furioasă pentru a-mi șopti în minte.

Mă strânge și mai tare și nu pot să fiu de acord cu ce spune nici măcar dacă aș încerca.

De ce nu mă omoară? mă întreb în timp ce încerc să-mi recapăt răsuflarea. *Dacă sunt o asemenea povară*, *o asemenea problemă, de ce nu încearcă să mă omoare*?

— Suficient! zbiară Maven, căldura furiei lui pulsând pe culoar.

Chiar și prin întunericul cețos care îmi macină vederea, îl zăresc pe Maven trăgând-o pe regină de pe mine cu o forță și o îndrăzneală surprinzătoare.

Strânsoarea puterii ei se rupe, lăsându-mă să mă prăbușesc de perete. Din cauza șocului, Elara aproape că se împleticește. Acum, căutătura urâtă se îndreaptă spre Maven, care s-a răzvrătit împotriva ei.

— Mare, întoarce-te la programul tău.

Maven clocotește și nu întrerupe contactul vizual cu mama sa. N-am nicio îndoială că ea zbiară în mintea lui, mustrându-l pentru faptul că m-a protejat.

— Du-te! insistă el.

Căldura care radiază din trupul său se împrăștie peste tot și, preț de o clipă, îmi aduc aminte de temperamentul stăpânit al lui Cal. Se pare că și Maven ascunde un foc, unul chiar mai mare, și nu vreau să fiu prin preajmă când acesta va exploda.

În timp ce pornesc cu pași grăbiți, încercând să mă distanțez cât mai mult de regină, nu pot să nu întorc capul spre ei. Se privesc fix unul pe celălalt, două piese pregătite de luptă într-un joc pe care nu-l înțeleg.

•

În apartamentul meu, cameristele mele așteaptă tăcute, ținând în mâini o altă rochie sclipitoare. În timp ce una mă ajută să mă îmbrac cu acest spectacol de mătase și nestemate purpurii, celelalte îmi aranjează părul și mă machiază. Ca de obicei, nu spun niciun cuvânt, deși sunt un dezastru pe două picioare după o asemenea dimineață.

Prânzul e o afacere amestecată. De obicei, doamnele mănâncă împreună și discută despre următoarele nunți și despre toate lucrurile prostești care le interesează pe femeile bogate, însă azi e diferit. Ne-am întors pe terasa orientată spre râu, cu uniformele roșii ale servitorilor care plutesc prin mulțime, însă există mult mai multe uniforme militare ca de obicei. Se pare că luăm masa cu o întreagă legiune.

Cal și Maven sunt și ei acolo, ambii îmbrăcați la patru ace, cu medaliile lor strălucitoare. Zâmbesc și poartă conversații de complezență, în timp ce regele dă mâna cu soldații. Toți soldații sunt tineri, în uniforme gri, cu distincții argintii. Deloc asemănătoare cu ținutele uzate pe care frații mei și toți ceilalți roșii le primesc la încorporare. Acești argintii se duc la război, da, însă nu să lupte cu adevărat. Ei sunt fiii și fiicele unor oameni importanți și, pentru ei, războiul e doar un alt loc de vizitat. Un alt pas în antrenamentul lor. Pentru noi, cândva pentru mine, e un impas. O condamnare la moarte.

Însă eu trebuie să-mi fac în continuare datoria, să zâmbesc și să dau mâna cu ei și să le mulțumesc pentru curajul lor. Fiecare cuvânt îmi lasă un gust amar în gură și, pentru a evita mulțimea, mă văd nevoită să mă strecor într-o firidă pe jumătate ascuns de plante. Sub soarele amiezii, gălăgia continuă să crească în intensitate, însă pot respira din nou. Cel puțin pentru câteva secunde.

— Ești bine?

Cal se apleacă deasupra mea. Pare îngrijorat și relaxat în același timp. Îi place să se afle printre soldați; bănuiesc că e habitatul lui natural.

Deși vreau să dispar, mă îndrept de spate.

— Nu mă dau în vânt după concursurile de frumusețe.

Cal se încruntă.

— Mare, oamenii ăștia se duc pe front. Mă gândeam că, dintre toți, tu ai fi prima care i-ai conduce.

Scap un hohot de râs.

— Ce anume te face să crezi că îmi *pasă* de mucoșii ăștia, care se duc la război de parcă e un soi de vacanță?

— Faptul că ei au ales să plece nu îi face mai puțin curajoși.

— Ei bine, sper să se bucure de garnizoane și de provizii, și de păsuiri, și de toate celelalte privilegii de care frații mei n-au beneficiat.

Mă îndoiesc că acești soldați voluntari vor dori vreodată altceva decât un bărbat care să lupte pentru ei.

Deși arată de parcă ar vrea să țipe la mine, Cal își reprimă această pornire. Acum, că știu de ce anume e în stare temperamentul său, sunt surprinsă că se poate abține.

— Este prima legiune complet argintie care se duce în tranșee, îmi explică el monoton. Vor merge alături de roșii, îmbrăcați în roșii și vor lupta cot la cot cu ei. Când vor ajunge în Năduful, lacuștrii nu vor ști cine sunt. Iar când bombele vor cădea, când inamicii vor încerca să treacă granița, vor găsi mai multe decât credeau. Legiunea Umbrelor îi va lua pe toți.

Brusc, mă ia cu frisoane, dar și cu călduri.

— Foarte original.

Însă Cal nu jubilează. Pare trist.

— Tu mi-ai dat ideea.

— Poftim?

— Când ai căzut la Turneul Reginelor, nimeni n-a știut ce să facă. Sunt convins că și lacuștrii vor proceda la fel.

Deși încerc să vorbesc, nu pot să scot niciun sunet. Nu am fost niciodată vreo sursă de inspirație pentru ceva sau cineva, darămite pentru strategiile militare. Cal mă privește de parcă vrea să mai adauge ceva, însă nu vorbește. Niciunul dintre noi nu știe ce să spună.

Un băiat pe care l-am mai văzut pe la antrenamente, țesevântul Oliver, apare lângă Cal și îl bate cu o mână pe umăr, în timp ce în cealaltă ține un pocal. Și el poartă uniformă. *Se duce să lupte.*

— Cal, care-i treaba cu ascunsul? chicotește el, gesticulând spre mulțimea din jurul nostru. Prin comparație cu lacuștrii, gașca asta va fi floare la ureche!

Cal se uită în ochii mei și o tentă argintie îi colorează obrajii.

— I-aș alege pe lacuștri oricând, răspunde el, fără să întrerupă contactul vizual.

— Te duci cu ei?

Oliver răspunde în locul lui Cal, zâmbind mult prea mult pentru un băiat care se duce la război.

— Dacă merge cu noi? spune el. Cal ne conduce! Propria lui legiune, tocmai până pe front.

Cal se desprinde din strânsoarea lui Oliver. Se pare că țesevântul beat nu observă și continuă să pălăvrăgească.

— Va fi cel mai tânăr general din istorie și primul prinț care va lupta pe front.

Și primul care va muri, șoptește o voce morocănoasă din capul meu. În pofida instinctelor mele, întind mâna spre Cal. Nu se ferește de mine, ci îmi permite să-l iau de braț. Acum nu mai seamănă cu un prinț sau cu un general ori chiar cu un argintiu, ci cu acel băiat de la bar, cel care voia să mă salveze.

Vocea mea e firavă, dar hotărâtă.

— Când?

— Când voi veți pleca în capitală, după bal. Veți merge în sud, murmură el, iar eu, în nord.

Un fior rece de teamă năvălește peste mine, exact ca atunci când Kilorn mi-a spus că se va duce să lupte. Însă Kilorn e un pescar, un hoț, cineva care știe cum să supraviețuiască, cum să se facă nevăzut; nu cum e Cal. El e soldat. Dacă trebuie, va muri. Va sângera pentru războiul său. Și nu știu de ce acest gând mă înspăimântă. Nu pot să spun de ce îmi pasă.

— Cu ajutorul lui Cal, acest război va lua sfârșit o dată pentru totdeauna. Cu ajutorul lui Cal, putem câștiga, spune Oliver, rânjind ca un prost.

Din nou, îl apucă pe Cal de umăr, însă, de data asta, îl duce înapoi la petrecere, lăsându-mă pe mine în urmă.

Cineva îmi pune o băutură rece în mână și o dau de dușcă.

— Hei, ușurel, murmură Maven. Încă te gândești la ce s-a întâmplat azi-dimineață? Nimeni nu ți-a văzut obrazul, am întrebat santinelele.

Ca să fiu sinceră, asta e ultima dintre preocupările mele în timp ce îl urmăresc pe Cal dând mâna cu tatăl său. Arborează un zâmbet magnific și își pune o mască prin care numai eu pot să văd.

Maven înțelege la ce mă uit și ce gândesc.

— El a vrut să facă asta. A fost alegerea lui.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ne placă.

— Fiul meu, generalul! tună regele Tiberias, iar vocea lui mândră acoperă toată gălăgia petrecerii.

Pentru o secundă, când îl trage pe Cal aproape, cuprinzându-l cu brațul, uit că e rege. Aproape că înțeleg nevoia lui Cal de a-l mulțumi.

Ce n-aș fi dat ca mama să mă privească așa, *atunci când nu eram decât o hoață. Ce n-aș da acum*!

Această lume e argintie, dar e și gri. Nu există negru și alb.

•

Când cineva bate la ușa mea noaptea, la câteva ore după cină, mă aștept să fie Walsh, cu un alt mesaj ascuns în ceai, însă sunt complet surprinsă când văd că e Cal. Fără uniformă sau armură, arată ca un simplu băiat. *Are doar nouăsprezece ani și e la un pas de un destin tragic, de un viitor glorios sau chiar de ambele.*

Mă fac mică în pijamaua mea, dorindu-mi foarte tare să fi avut un halat.

— Cal? Ce dorești?

El ridică din umeri și îmi oferă un mic zâmbet.

— Evangeline aproape că te-a omorât astăzi în arenă.

— Și?

— Și nu vreau să te omoare pe ringul de dans.

— Am ratat ceva? O să ne luptăm pe ringul de dans?

El râde, rezemându-se de cadrul ușii. Însă picioarele lui nu ating podeaua camerei mele, de parcă nu poate să facă asta. Sau nu trebuie. *Vei fi soția fratelui său. Iar el pleacă la război.*

— Dacă știi cum să dansezi, n-o să fie nevoie.

Cred că i-am mai spus că n-aș putea să dansez nici dacă ar trebui s-o fac pentru a-mi salva viața, mai ales sub îngrozitoarea îndrumare a lui Blonos, însă cum mă poate ajuta Cal în acest sens? Și de ce ar vrea s-o facă?

— Sunt un profesor destul de bun, adaugă el, cu un zâmbet strâmb.

Când întinde o mână spre mine, mă trec fiori.

Știu că n-ar trebui s-o fac. Știu că ar trebui să închid ușa și să nu accept oferta lui.

Dar el pleacă să lupte, poate chiar să moară.

Tremurând, îmi pun mâna într-a lui și îl las să mă scoată din camera mea.

OPTSPREZECE

Razele lunii alunecă pe podea, suficient de puternice pentru a ne ajuta să vedem. În lumina argintie, roșeața de pe pielea mea de-abia se vede – arăt exact ca o argintie. Scaunele scârțâie pe podeaua de lemn, în timp ce Cal rearanjează salonul, făcând loc pentru a putea exersa. Încăperea e izolată, însă bâzâitul camerelor de supraveghere nu e niciodată prea departe. Oamenii Elarei ne urmăresc, însă nu vine nimeni să ne oprească. Sau, mai degrabă, să îl oprească pe Cal.

Scoate din jachetă un dispozitiv bizar, o cutiuță, și o pune în centrul podelei. Apoi o privește insistent, așteptând să se întâmple ceva.

— Chestia astă mă poate învăța să dansez?

El clatină din cap, zâmbind în continuare.

— Nu, dar ne va ajuta.

Brusc, din cutie izbucnește un ritm puternic și îmi dau seama că e un difuzor, asemenea celor care se găsesc în arena din Pilonii. Doar că acesta e pentru muzică, nu pentru lupte. Viață, nu moarte.

Melodia e ușoară și rapidă, precum o bătaie de inimă. În fața mea, Cal zâmbește și mai tare și bate ritmul cu piciorul. Nu pot rezista și încep și eu să-mi mișc degetele de la picioare odată cu muzica. E veselă și săltăreață și nu seamănă deloc cu muzica rece și metalică din clasa lui Blonos sau cu acele cântece triste de acasă. Picioarele îmi alunecă pe podea și încerc să-mi amintesc pașii pe care mi i-a arătat lady Blonos.

— Nu te mai gândi la pașii pe care îi ai de urmat, mișcă-te și atât! râde Cal.

Urmează niște bătăi de tobă și Cal se rotește, fredonând melodia. Pentru prima dată, Cal arată de parcă nu are povara unui tron pe umeri.

O simt și eu odată ce temerile și grijile mă părăsesc, chiar dacă numai pentru câteva minute. E senzația unei altfel de libertăți, ca atunci când am zburat pe motocicleta lui Cal.

Cal e mult mai bun decât mine, însă tot arată ca un pămpălău; nici nu vreau să știu cât de ridicolă par eu. Totuși,

sunt tristă când melodia se termină. În timp ce notele se risipesc în aer, mă simt de parcă revin la realitate. Un gând rece își face loc în mintea mea: *n-ar trebui să fiu aici.*

— Cal, nu cred că e o idee prea bună.

El înclină capul într-o parte, confuz într-un mod plăcut.

— De ce?

El chiar vrea să mă facă s-o spun.

— Nu am voie să fiu singură nici măcar cu Maven… mă bâlbâi eu, simțind cum mă înroșesc. Nu știu dacă se cuvine să dansez cu tine într-o cameră întunecată.

În loc să mă contrazică, Cal se mărginește să râdă și ridică din umeri. Un alt cântec, de data asta mai lent și mai pătrunzător, umple încăperea.

— Eu consider că-i fac fratelui meu o favoare, zice el, după care îmi aruncă un zâmbet strâmb. Asta dacă nu cumva vrei să-l calci pe picioare toată noaptea.

— Posed un control *excelent* al picioarelor, mulțumesc frumos, comentez eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Încet, delicat, mă ia de mână.

— Poate în arenă, spune el. Pe ringul de dans, nu prea.

Mă uit în jos, la picioarele lui, care se mișcă în ritm cu muzica. Mă trage de mână, forțându-mă să-l urmez, și, în pofida eforturilor mele, mă împiedic de el.

Cal zâmbește, bucuros să-mi arate că avea dreptate. În fond, e soldat, iar soldaților le place să câștige.

— Cam așa vor fi toate cântecele de la bal. E un dans simplu, ușor de învățat.

— Am să găsesc eu o cale de-a o da în bară, bombăn eu, lăsându-l să mă conducă prin jurul salonului.

Picioarele noastre trasează marginile unui pătrat imaginar și încerc să nu mă gândesc la bătăturile mâinilor sale sau la faptul că e atât de aproape de mine. Spre surprinderea mea, mâinile lui seamănă cu ale mele: aspre după ani și ani de muncă.

— S-ar putea, murmură el pe un ton serios.

M-am obișnuit cu faptul că el e mai înalt decât mine, însă, în seara asta, pare mai scund. Poate că e întunericul sau poate că e dansul. Arată exact ca atunci când l-am întâlnit prima oară; nu ca un prinț, ci ca un om.

Ochii săi zăbovesc pe chipul meu, analizând zona în care se afla rana.

— Maven te-a vindecat foarte frumos.

În glasul lui se simte o nuanță de amărăciune.

— Julian m-a ajutat. Julian și Sara Skonos.

Deși Cal nu reacționează la fel de urât ca Maven, tot își încleștează maxilarul.

— De ce nu o plăceți?

— Maven are motivele lui, motive bune, de altfel, mormăie el. Însă nu te aștepta să ți le povestesc eu. Și să știi că eu nu o *disprețuiesc* pe Sara. Doar că nu… nu-mi place să mă gândesc la ea.

— De ce? Ce ți-a făcut?

— Mie, nimic, oftează el. Sara a crescut cu Julian și cu mama.

Vocea îi coboară brusc când își menționează mama.

— Era cea mai bună prietenă a ei. Și, când a murit, Sara nu știa cum s-o jelească. Julian era distrus, dar Sara…

Cal șovăie, neștiind cum să continue. Pașii noștri încetinesc până ce se opresc de tot, în timp ce cântecul merge în continuare.

— Eu nu mi-o aduc aminte pe mama, se justifică el pe un ton înțepat. Nu aveam nici măcar un an când a murit. Știu doar ce mi-au spus tata și Julian. Iar lor nu le place deloc să vorbească despre ea.

— Sunt sigură că Sara ți-ar putea spune mai multe despre ea, dacă zici că au fost prietene la cataramă.

— Sara Skonos nu poate să vorbească, Mare!

— Deloc?

Cal continuă tărăgănat, cu acea voce calmă și monotonă pe care o folosește și tatăl său.

— A spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună, minciuni îngrozitoare, și a fost pedepsită pentru asta.

Sunt șocată. *Nu poate să vorbească.*

— Ce a spus?

Cât ai clipi, Cal devine rece sub degetele mele. Face un pas înapoi, ieșind din brațele mele în timp ce muzica moare. Cu mișcări rapide, bagă difuzorul în buzunar și în cameră nu se mai aud decât bătăile inimilor noastre.

— Nu mai vreau să vorbesc despre ea.

Respiră sacadat. Ochii săi par ciudat de luminoși. Privește când spre mine, când spre ferestrele scăldate în razele lunii.

Ceva se frânge în inima mea; durerea din glasul său mă rănește.

— Bine.

Cu pași iuți și hotărâți, pornește spre ușă, de parcă încearcă din răsputeri să nu fugă. Însă, când se întoarce cu fața spre mine, pare la fel ca de obicei – calm, adunat, detașat.

— Exersează pașii pe care ți i-am arătat, mă sfătuiește el, semănând foarte tare cu lady Blonos. Ne vedem mâine, la aceeași oră.

Și apoi dispare, lăsându-mă singură într-o încăpere plină de ecouri.

— Ce naiba fac? murmur eu pe întuneric.

•

Mă îndrept spre pat, când îmi dau seama că în camera mea se întâmplă ceva ciudat: camerele de supraveghere au fost oprite. Niciuna nu bâzâie, niciuna nu mă urmărește cu acea privire electrică, înregistrând tot ceea ce fac. Însă, spre deosebire de pana de curent de acum câteva zile, toate celelalte lucruri din jurul meu continuă să bâzâie. Electricitatea încă pulsează în pereți, în toate încăperile, mai puțin în a mea.

Farley.

Însă, în locul revoluționarei, din întuneric iese Maven. Dă perdelele la o parte, astfel încât lumina lunii să ne ajute să vedem.

— O plimbare în miez de noapte? întreabă el cu un zâmbet amar.

Rămân cu gura deschisă, căutându-mi cuvintele.

— Știi că nu ai voie să te afli aici.

Forțez un zâmbet și sper să mă relaxez.

— Lady Blonos o va lua razna. Ne va pedepsi pe amândoi.

— Oamenii mamei mele îmi sunt datori cu o favoare sau două, îmi explică el, gesticulând spre locurile în care se află ascunse camerele de supraveghere. Blonos nu va avea suficiente dovezi pentru a ne condamna.

Cumva, acest lucru nu mă liniștește. În schimb, mă ia cu fiori. Nu de frică, ci din pricina lucrurilor pe care urmează să mi le spună. Când Maven se îndreaptă spre mine, cu pași măsurați,

fiorii se amplifică, încărcându-mi nervii cu electricitate precum fulgerele mele.

Mă privește satisfăcut cum mă îmbujorez.

— Uneori uit, murmură el, ridicând o mână pentru a-mi atinge obrazul.

Mâna lui rămâne acolo, ca și când poate simți culoarea care pulsează prin venele mele.

— Mi-aș dori să nu te machieze în fiecare zi.

Pielea îmi vibrează sub degetele sale, însă încerc să o ignor.

— Și eu mi-aș dori asta.

Buzele lui încearcă să schițeze un zâmbet, însă nu-i iese.

— Ce s-a întâmplat?

— Farley m-a contactat din nou.

Maven se retrage, vârând mâinile în buzunare pentru a ascunde degetele care îi tremură.

— Nu erai aici.

Norocul meu.

— Ce-a spus?

Maven ridică din umeri. Se îndreaptă spre fereastră, admirând cerul nopții.

— N-a făcut decât să pună întrebări.

Ținte. Probabil că a insistat din nou, cerând informații pe care Maven nu voia să i le ofere. Îmi dau seama după umerii căzuți și după glasul tremurat că a spus mai multe decât voia. *Mult prea multe.*

— Pe cine?

Gândul mă duce la numeroșii argintii pe care i-am întâlnit acolo, cei care au fost amabili cu mine în felul lor. Oare și-ar dori vreunul dintre ei să se sacrifice pentru revoluția lui Farley? Cine va fi ales?

— Maven, pe cine ai desemnat?

Maven se rotește brusc, cu o privire feroce, pe care nu am mai văzut-o niciodată. Preț de o secundă, mă tem c-o să explodeze în flăcări.

— N-am vrut s-o fac, dar Farley are dreptate. Nu putem sta cu mâinile în sân; trebuie să *acționăm.* Și dacă acest lucru înseamnă să-i dau oameni, am s-o fac. N-o să-mi placă, dar am s-o fac. Și am făcut-o deja.

Asemenea lui Cal, și el respiră adânc într-o încercare de a se calma.

— Stau alături de tata la consiliile în care se discută chestiuni legate de taxe, securitate și apărare. Știu căror persoane le vor duce dorul oamenii me… argintiii. I-am dat patru nume.

— *Pe cine*?

— Reynald Iral, Ptolemus Samos, Ellyn Macanthos și Belicos Lerolan.

Scap un oftat, înainte să dau din cap aprobator. Aceste morți nu vor fi ascunse. Fratele lui Evangeline, colonelul – *lor chiar li se va duce dorul.*

— Doamna colonel Macanthos știa că mama ta mințea. Știe și despre celelalte atacuri…

— Ea comandă o jumătate de legiune și conduce consiliul de război. Fără ea, frontul va fi un haos pentru câteva luni bune.

— Frontul?

Cal… *Legiunea lui*…

Maven încuviințează.

— După asta, tata nu-și va mai trimite moștenitorul la război. Cu un atac atât de aproape de casă, mă îndoiesc c-o să-l mai lase să iasă din capitală.

Așadar, moartea ei îl va salva pe Cal. Și va ajuta Garda.

Shade a murit pentru asta. Cauza lui e acum a mea.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, șoptesc eu și simt lacrimile calde care amenință să curgă.

Oricât de dificil ar putea fi asta, sunt dispusă să sacrific viața colonelului pentru a lui Cal. Aș face-o de o mie de ori.

— Și prietenul tău face parte din asta.

Genunchii îmi tremură, însă reușesc să stau dreaptă. Pendulez între furie și teamă în timp ce Maven îmi explică fără prea mare tragere de inimă care e planul.

— Și dacă eșuăm? îl întreb când termină, rostind într-un final cuvintele pe care el le-a tot evitat.

Maven clatină ușor din cap.

— Asta n-o să se-ntâmple.

— Și dacă se întâmplă?

Nu sunt un prinț și viața mea nu a fost niciodată ca în basme. Știu că trebuie să mă aștept la ce-i mai rău de la toți și toate.

— Maven, ce se întâmplă dacă *eșuăm*?

Respirația îi tremură în piept când inspiră, străduindu-se să rămână calm.

— Atunci, ambii vom fi trădători. Vom fi judecați pentru înaltă trădare, condamnați... și omorâți.

•

Mă aflu la o nouă lecție cu Julian și nu mă pot concentra. Mă gândesc întruna la ce urmează. Multe lucruri se pot termina urât și multe lucruri sunt în joc. Viața mea, a lui Kilorn, a lui Maven – ne riscăm cu toții viețile pentru acest lucru.

— Chiar nu e treaba mea, începe Julian, făcându-mă să tresar, dar pari, ei bine, foarte *atașată* de prințul Maven.

Aproape că râd de ușurare, însă nu pot să nu mă simt și ofensată în același timp. Maven e ultima persoană de care ar trebui să am grijă în acest cuib de viespi. Numai aluzia mă face să mă zbârlesc.

— Sunt logodită cu el, îi răspund, încercând din răsputeri să nu mă răstesc.

Însă, în loc să o lase baltă, Julian se apleacă spre mine. De obicei, atitudinea lui pașnică mă relaxează, însă astăzi nu face decât să mă scoată din sărite.

— Nu încerc decât să te ajut. Maven e fiul mamei lui.

De data asta chiar mă răstesc:

— Nu știi nimic despre el!

Maven e prietenul meu. Maven riscă mai multe decât mine.

— Să îl judeci după părinții săi e ca și cum m-ai judeca pe mine după culoarea sângelui. Doar pentru că îi urăști pe rege și pe regină nu înseamnă că e musai să-l urăști și pe el.

Julian se uită lung la mine, având o privire serioasă și înflăcărată. Când vorbește, vocea îi seamănă mai degrabă cu un mârâit.

— Îl urăsc pe rege fiindcă n-a putut să-mi salveze sora, fiindcă a înlocuit-o cu vipera aia. O urăsc pe regină fiindcă a distrus-o pe Sara Skonos, fiindcă mi-a luat fata pe care o iubeam și a nenorocit-o. Fiindcă i-a tăiat Sarei *limba.*

Și apoi, pe un ton mai coborât, o lamentație:

— Avea o voce atât de frumoasă...

Un val de greață mă izbește din plin. Brusc, tăcerea dureroasă a Sarei, obrajii ei căzuți au o noimă. Nu e de mirare că Julian a

adus-o pe ea ca să mă vindece; ea nu ar putea spune nimănui adevărul.

— Dar…

Cuvintele îmi sună răgușit, de parcă mi-a luat și mie cineva vocea.

— … ea e tămăduitoare.

— Tămăduitorii de piele nu se pot vindeca pe ei înșiși. Și n-ar îndrăzni nimeni să încalce pedeapsa dată de regină. Astfel că Sara trebuie să trăiască așa, denigrată, pentru tot restul vieții.

În glasul său răsună amintiri, una mai rea decât alta.

— Nouă, argintiilor, nu ne pasă de durere, însă suntem mândri. Mândrie, demnitate, onoare – acestea sunt niște lucruri pe care nicio abilitate nu le-ar putea înlocui.

Oricât de îngrozitor mă simt pentru Sara, nu pot să nu mă tem pentru viața mea. *I-au tăiat limba pentru ceva ce-a spus. Oare mie ce mi-ar face*?

— Ești cam nesăbuită, fetițo cu fulgerele.

Porecla asta e ca o palmă peste față – șocul mă aduce înapoi la realitate.

— Lumea asta nu e a ta. Doar pentru că știi să faci o reverență nu înseamnă că totul s-a schimbat. Tu nu *înțelegi* jocul pe care îl jucăm.

— Pentru că ăsta nu e un joc, Julian!

Iau unul dintre registrele lui cu numele celor decedați și i-l pun în poală.

— E pe viață și pe moarte. Eu nu joc pentru un tron sau o coroană ori un prinț. Eu nu joc deloc. Eu sunt *diferită.*

— Așa e, murmură el, trecând un deget peste pagini. Și de aceea ești în pericol. Trebuie să te ferești de toată lumea. Chiar și de Maven. Chiar și de mine. *Oricine poate trăda pe oricine.*

Cade pe gânduri și privirea i se întunecă. În lumina asta, pare bătrân și sur, un om supărat pe viață și bântuit de o soră decedată, îndrăgostit de o femeie distrusă, condamnat să școlească o fată care nu știe decât să mintă. Peste umărul lui zăresc harta a ceea ce a existat cândva, a lumii de dinainte. Întreaga lume e bântuită.

Și apoi în minte îmi apare cel mai îngrozitor gând pe care l-am avut vreodată. *Shade e deja fantoma mea. Cine altcineva se va alătura*?

— Să nu faci niciun pas greșit, fata mea, șoptește el într-un târziu. În jocul ăsta ești pionul cuiva.

Nu am curajul să ripostez. *Julian, crede ce vrei. Nu sunt proasta nimănui.*

•

Ptolemus Samos. Doamna colonel Macanthos. Chipurile lor dansează în mintea mea în timp ce eu și Cal ne învârtim pe podeaua salonului. În seara asta, luna se micșorează, estompându-se, însă speranța mea n-a fost niciodată mai puternică. Balul e mâine și, după aceea, ei bine, nu sunt sigură încotro o vor lua lucrurile. Însă totul va fi diferit, un nou drum care să ne conducă spre un viitor mai bun. Vor fi și pagube colaterale, răni și decese pe care nu le putem evita, așa cum a spus Maven. Însă cunoaștem riscurile. Dacă totul merge conform planului, Garda Stacojie își va ridica steagul într-un loc în care toată lumea poate să-l vadă. Farley va difuza un alt video după atac, detaliind solicitările noastre. Egalitate, autonomie, libertate. Pentru o rebeliune disperată, mi se pare că e un compromis bun.

Mă las pe spate, îndreptându-mă spre podea într-un arc lent, care mă face să icnesc. Cal mă cuprinde cu brațele lui puternice și mă trage cu ușurință înapoi.

— Scuze, spune el, oarecum stânjenit. Credeam că erai pregătită.

Nu sunt pregătită. Mi-e frică. Râd forțat, încercând să-i ascund ceea ce nu-i pot arăta.

— Nu, e vina mea. Eram cu gândurile în altă parte.

Cal nu e ușor de păcălit și își înclină ușor capul, privindu-mă lung în ochi.

— Încă îți faci griji pentru bal?

— Mai mult decât ai crede.

— Pas cu pas, e cel mai bun lucru pe care poți să-l faci.

Apoi râde pe înfundate, trecând la niște pași mai simpli.

— Știu că e greu de crezut, dar nici eu nu am fost întotdeauna cel mai bun dansator.

— Șocant! răspund eu, imitându-i zâmbetul. Mă gândeam că prinții se nasc cu iscusința de a dansa și de a face conversații de complezență.

Cal chicotește din nou și întețește mișcările noastre.

— Nu și eu. Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi aflat în garaj sau în cazarmă, construind și antrenându-mă. Nu ca Maven. El e de două ori prințul care voi fi eu vreodată.

Mă gândesc la Maven, la cuvintele lui amabile, la manierele perfecte, la cunoștințele impecabile în toate aspectele legate de curte – tot ceea ce pretinde a fi pentru a-și ascunde adevăratele sentimente. *Într-adevăr, de două ori prinț.*

— Însă el va fi mereu prinț, murmur eu, aproape plângându-mă de acest gând. Iar tu vei fi rege.

Vocea îi scade pentru a se potrivi cu a mea și ochii i se întunecă. Există o amărăciune în el, care pe zi ce trece devine tot mai accentuată. *Poate că nu îi place războiul atât de mult pe cât cred eu.*

— Uneori mi-aș dori ca lucrurile să nu stea așa.

Vorbește pe un ton blând, însă vocea lui îmi răsună în minte. În ciuda faptului că balul bate la ușă, eu mă trezesc că mă gândesc mai mult la el și la mâinile lui și la mirosul vag de lemn ars care pare să îl urmeze pe Cal oriunde ar merge, îmi dă o senzație de căldură, de toamnă, de *acasă.*

Dau vina pe muzică, pe acea melodie plină de viață, pentru bătăile rapide ale inimii mele. Cumva, această seară îmi amintește de lecțiile lui Julian, de poveștile lui despre lumea de dinainte. Aceea era o lume a imperiilor, a corupției, a războiului și a unei libertăți mai mari decât am cunoscut eu vreodată. Însă oamenii acelor timpuri au dispărut, visurile le-au fost spulberate și acum se regăsesc doar în fum și cenușă.

E în natura noastră, ar spune Julian. *Suntem făcuți pentru a distruge. E constanta speciei noastre. Indiferent de culoarea sângelui, ființa umană va cădea mereu.*

Nu am înțeles lecția asta în urmă cu câteva zile, însă acum, ținându-l de mână pe Cal, care mă conduce cu cea mai ușoară atingere, încep să pricep la ce se referea.

Simt că am început să cad.

— Chiar ai de gând să pleci cu legiunea?

Până și cuvintele mă fac să mă tem. El încuviințează din cap, cu o mișcare de-abia perceptibilă.

— Un general trebuie să fie alături de oamenii lui.

— Un prinț trebuie să fie alături de prințesa lui. De Evangeline, adaug repede.

Bună asta, Mare! urlă mintea mea.

Aerul din jurul nostru devine dens și cald, deși Cal nu a făcut nicio mișcare.

— Evangeline va fi bine, cred. Nu ai putea spune că e foarte atașată de mine. Nici mie n-o să-mi fie dor de ea.

Nefiind în stare să mă uit în ochii lui, îmi îndrept privirea spre ceea ce e chiar în fața mea. Din nefericire, acel lucru se întâmplă să fie pieptul lui și o cămașă mult prea subțire. Deasupra mea, Cal inspiră tremurat.

Apoi, degetele lui se află sub bărbia mea, ridicându-mi capul pentru a ne intersecta privirile. Flăcări aurii pâlpâie în ochii lui, reflectând căldura din jur.

— Mare, o să-mi fie dor de tine.

Oricât mi-aș dori să stau nemișcată, să opresc timpul în loc și să las ca acest moment să dureze o veșnicie, știu că nu e cu putință. Orice aș simți sau gândi, Cal nu e prințul căruia i-am fost promisă. Ba mai mult, el se află de partea greșită a baricadei. El e dușmanul meu. Cal e interzis.

Așadar, fără tragere de inimă, cu pași șovăitori, dau înapoi, ieșind din strânsoarea lui și din cercul de căldură cu care m-am obișnuit.

— Nu pot, e tot ce îngaim eu, deși știu că ochii mă trădează.

Chiar și acum simt lacrimi de furie și regret, lacrimi pe care am jurat că nu le voi vărsa.

Dar poate că gândul de a pleca la război l-a făcut pe Cal cutezător și nesăbuit, ceea ce n-a fost niciodată înainte. Mă ia de mână și mă trage spre el. Își trădează singurul frate. Eu îmi trădez cauza, pe Maven și pe mine însămi, dar nu vreau să mă opresc.

Orice poate trăda pe oricine.

Buzele lui se unesc cu ale mele, tari, calde și apăsătoare. Atingerea e electrizantă, însă nu așa cum sunt obișnuită. Nu e o scânteie a distrugerii, ci o scânteie a vieții.

Oricât mi-aș dori să mă trag înapoi, pur și simplu nu pot s-o fac. Cal e o faleză și eu mă arunc de pe marginea ei, fără să mă îngrijorez ce anume ar putea să ne facă asta amândurora. Într-o bună zi, el își va da seama că sunt dușmanul lui, iar toate acestea vor fi doar o amintire demult uitată. Dar nu încă.

NOUĂSPREZECE

E nevoie de câteva ore de trucuri pentru a mă transforma în fata care se presupune că trebuie să fiu, însă mi se pare că au trecut doar câteva minute. Când cameristele mă așază în fața oglinzii, cerându-mi în tăcere aprobarea, nu pot decât să încuviințez spre fata care mă privește din oglindă. E frumoasă și, în același timp, îngrozită de ceea ce urmează, învăluită în lanțuri de mătase iridescentă. Trebuie să ascund această fată înspăimântată; trebuie să zâmbesc și să dansez și să arăt ca ei. Cu un efort supraomenesc, alung teama. *Teama mă va omorî.*

Maven mă așteaptă în capătul culoarului, o umbră în uniforma lui. Negrul-tăciune îi scoate în evidență ochii, care sunt de un albastru strălucitor pe fundalul tenului său alb ca zăpada. El nu pare deloc speriat, dar nu mă miră, având în vedere că e prinț. E un argintiu. Nici măcar n-o să clipească.

Întinde o mână spre mine, pe care o apuc bucuroasă. Mă aștept să mă facă să mă simt în siguranță sau puternică sau ambele, însă atingerea lui îmi amintește de Cal și de trădarea noastră. Imaginile de aseară devin mai clare în mintea mea, până ce retrăiesc fiecare respirație. Pentru prima dată, Maven nu pare să remarce faptul că sunt neliniștită. Probabil că se gândește la lucruri mai importante.

— Arăți minunat, mă complimentează el, făcând un semn din cap spre rochia mea.

Nu sunt de acord cu el. E o ținută ridicolă și pompoasă, o complicație de bijuterii purpurii care strălucesc la fiecare mișcare, făcându-mă să semăn cu un gândac sclipitor. Totuși, în seara asta se presupune că sunt o doamnă, o viitoare prințesă, așa că încuviințez și îi ofer un surâs recunoscător. Nu pot să uit că buzele mele, care acum îi zâmbesc lui Maven, le sărutau aseară pe cele ale fratelui său.

— Îmi doresc să se termine cât mai repede.

— Mare, n-o să se termine în noaptea asta. N-o să se termine pentru mult timp de-acum încolo. Știi asta, nu-i așa?

Vorbește ca o persoană mult mai în vârstă, mult mai înțeleaptă, nu ca un băiat de șaptesprezece ani. Când șovăi, neștiind cum să mă simt cu adevărat, el strânge din dinți.

— Mare? insistă el, și îi aud tremuratul din voce.

— Maven, ți-e teamă? întreb eu în șoaptă. Pentru că mie îmi este.

Privirea îi devine dură ca oțelul.

— Mi-e teamă să nu eșuez. Mi-e teamă să nu las șansa să treacă pe lângă noi. Și mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla, dacă lumea asta nu se va schimba.

Devine fierbinte la atingerea mea, mânat de o hotărâre lăuntrică.

— Asta mă sperie mai mult decât moartea.

E greu să nu fii impresionată de cuvintele lui, așa că dau aprobator din cap. Cum aș putea să-i las baltă? *N-am să dau înapoi.*

— Vom răsări, murmură el, atât de încet, încât de-abia îl aud.

Roșii ca zorii zilei.

Când ajungem pe culoarul cu ascensoare, Maven mă strânge mai tare de mână. Un grup de santinele îi păzește pe rege și pe regină, care ne așteaptă. Cal și Evangeline nu sunt aici și sper să stea departe. Cu cât îi văd mai puțin împreună, cu atât voi fi mai fericită.

Regina Elara poartă o monstruozitate sclipitoare în nuanțe de roșu, negru, alb și albastru, etalând culorile casei ei și a soțului ei. Zâmbește forțat și își privește fiul, iar pe mine mă ignoră cu desăvârșire.

— Iată-ne! spune Maven, dându-mi drumul pentru a se duce să stea lângă mama lui.

Pielea mea e straniu de rece fără el lângă mine.

— Așadar, cât timp trebuie să stau aici? se smiorcăie el, jucându-și foarte bine rolul.

Cu cât reușește mai mult să-i distragă atenția, cu atât mai mari sunt șansele noastre de izbândă. Un pas greșit și totul se va duce de râpă. *Ca să nu mai spun că vom fi omorâți.*

— Maven, nu poți să vii și să pleci după cum îți poftește inima. Ai obligații de îndeplinit și vei sta atât timp cât e necesar.

Se agită în fața lui, aranjându-i gulerul, medaliile, mânecile și, pentru o clipă, asta mă ia prin surprindere. Elara e o femeie care

mi-a invadat gândurile, care m-a dus departe de viața mea, pe care o *urăsc*, și totuși, există ceva bun la ea. Își iubește fiul. Și, în pofida tuturor cusururilor ei, Maven o iubește și el.

Pe de altă parte, regele Tiberias nu pare a fi deloc deranjat de Maven. De-abia îl bagă în seamă.

— Băiatul e doar plictisit. În ziua de azi nu există suficient entuziasm, cel puțin nu ca atunci când eram eu pe front, comentează el, trecându-și o mână peste barba îngrijită. Mavey, ai nevoie de o cauză pentru care să lupți.

Preț de o clipă, Maven renunță la masca de băiat enervat. *O am pe asta*! strigă ochii lui, însă nu spune nimic.

— Cal are legiunea lui, el știe ce face, ce-și *dorește.* Trebuie să-ți găsești și tu ceva de făcut, hm?

— Da, tată, spune Maven.

Deși încearcă s-o ascundă, o umbră îi întunecă trăsăturile.

Cunosc prea bine acea privire. Obișnuiam și eu să o adopt, atunci când părinții mei îmi sugerau să fiu mai mult ca Gisa, deși așa ceva era imposibil. Mă duceam la culcare urându-mă din tot sufletul, dorindu-mi să mă pot schimba, dorindu-mi să pot fi tăcută, talentată și frumoasă ca ea. Nu există nimic mai dureros decât acel sentiment. Însă regele nu observă durerea lui Maven, așa cum nici părinții mei nu o observau pe a mea.

— Faptul că mă ajută să mă adaptez acestei vieți e o cauză suficient de bună pentru Maven, spun eu, sperând să îi alung regelui acea privire dezaprobatoare.

Când Tiberias se întoarce spre mine, Maven respiră ușurat și îmi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Și se descurcă bine, răspunde regele, analizându-mă din cap până-n picioare.

Știu că își aduce aminte de sărmana fată roșie care a refuzat să facă o reverență în fața lui.

— Din câte am auzit, începi să semeni tot mai tare cu o doamnă.

Însă zâmbetul forțat nu îi ajunge și în privire, ceea ce face ca suspiciunea să fie reală. El chiar a vrut să mă omoare în sala tronului, pentru a-și proteja coroana și echilibrul țării, și nu prea cred că acea nevoie va dispărea vreodată. Reprezint o amenințare, dar, de asemenea, și o investiție. O să mă

folosească atunci când o să vrea și o să mă omoare atunci când va sosi timpul.

— Am avut parte de un ajutor bun, Maiestatea Voastră.

Fac o plecăciune, pretinzând că sunt flatată, deși nu-mi pasă ce crede. Părerea lui nu face nici cât rugina de pe scaunul cu rotile al tatălui meu.

— Sunteți pregătiți? întreabă Cal, spulberându-mi gândurile.

Trupul meu reacționează imediat, rotindu-se pentru a-l vedea intrând pe culoar. Stomacul mi se face ghem, dar nu din pricina entuziasmului sau a agitației ori a celorlalte chestii despre care vorbesc fetele neghioabe. Mi-e greață de mine, de ceea ce am lăsat să se întâmple – de ceea ce am *vrut* să se întâmple. Deși el încearcă să-mi susțină privirea, eu mă uit la Evangeline, care atârnă de brațul lui. Poartă din nou metal și reușește să-mi arunce un zâmbet disprețuitor fără să-și miște buzele.

— Maiestățile Voastre, murmură ea, făcând o reverență enervant de perfectă.

Tiberias îi zâmbește viitoarei soții a fiului său, după care pune o mână pe umărul lui Cal.

— Te mai așteptam pe tine, fiule, chicotește el.

Când stau unul lângă altul, asemănările sunt incontestabile – același păr, aceiași ochi ca de aur roșu, chiar și aceeași postură. Maven privește scena cu ochii săi albaștri, blânzi și gânditori, în timp ce regina lui îl ține de braț. Cu Evangeline de-o parte și cu tatăl său de cealaltă parte, Cal nu poate decât să se uite în ochii mei. Mișcă ușor din cap și știu că e singurul salut pe care îl merit.

•

În pofida decorațiunilor, sala de bal arată exact cum arăta acum mai bine de-o lună, când regina m-a introdus pentru prima oară în această lume stranie, înlăturându-mi în mod oficial numele și identitatea. Mi-au dat o lovitură dură chiar aici, iar acum e rândul meu să mă răzbun.

În seara asta va curge sânge.

Însă nu pot să mă gândesc la asta chiar acum. Trebuie să stau alături de ceilalți, să vorbesc cu sutele de membri ai curții, pregătiți să schimbe o vorbă cu familia regală și cu o fată roșie, insolentă și mincinoasă. Scrutez șirul de argintii, căutându-i pe cei condamnați – țintele pe care Maven le-a oferit Gărzii,

scânteia care va aprinde focul. *Reynald, colonelul, Belicos… și Ptolemus.* Băiatul cu păr argintiu și ochi negri – fratele lui Evangeline.

El e unul dintre primii care ne salută, stând în spatele severului său tată, care se grăbește să ajungă la fiica lui. Când Ptolemus se apropie de mine, mă străduiesc din răsputeri să nu mi se facă rău. Nu am mai făcut niciodată un lucru atât de dificil, cum ar fi să mă uit în ochii unui cadavru ambulant.

— Felicitările mele, spune el, cu o voce dură ca piatra.

Mâna pe care mi-o întinde e la fel de fermă. Nu poartă uniformă militară, ci un costum din metale negre, care se îmbină ca niște solzi netezi și lucioși. E războinic, dar nu și soldat. Ca tatăl său înaintea lui, Ptolemus conduce garda de pază din Archeon, protejând capitala cu propria lui armată de agenți. *Capul unui șarpe,* l-a numit Maven cândva. *Taie-l și restul va muri.* Ochii săi ca de vultur sunt ațintiți asupra surorii lui, chiar și atunci când mă ține de mână. Îmi dă drumul grăbit, trecând iute pe lângă Maven și Cal, înainte să o îmbrățișeze pe Evangeline într-o rară demonstrație de afecțiune. Sunt surprinsă că ținutele lor stupide nu rămân încastrate una într-alta.

Dacă totul merge conform planului, el n-o să-și mai îmbrățișeze niciodată sora. Evangeline va rămâne fără un frate, exact ca mine. Deși am simțit acea durere pe pielea mea, nu îmi pare rău pentru ea. Mai ales când o văd cum se ține de Cal. Par complet opuși unul celuilalt, el în uniforma lui simplă, în timp ce ea strălucește precum o stea într-o rochie cu țepi ascuțiți. Vreau s-o omor, vreau să *fiu* ca ea. Însă nu pot face nimic în privința asta. Evangeline și Cal nu sunt problema mea în seara asta.

Când Ptolemus dispare și alți oameni trec prin fața noastră cu zâmbet rece și cuvinte ironice, îmi este tot mai ușor să îmi uit bunele maniere. Casa Iral ne salută următoarea, condusă de Ara, Pantera, care înaintează cu mișcările ei sprintene și sinuoase. Spre surprinderea mea, face o plecăciune și îmi zâmbește. Însă există ceva straniu în legătură cu asta, ceva ce îmi spune că știe mai multe decât arată. Trece fără să spună vreun cuvânt, lipsindu-mă de un alt interogatoriu.

Sonya își urmează bunica, braț la braț cu o altă țintă: Reynald Iral, vărul ei. Maven mi-a spus că e consultant financiar, un geniu care continuă să finanțeze armata cu strategii fiscale și

comerciale. Dacă moare, la fel se va întâmpla și cu banii, așa că se va lăsa cu război. Sunt dispusă să sacrific viața unui administrator financiar pentru asta. Când mă ia de mână, nu pot să nu observ că are ochi glaciali și mâini catifelate. Acele mâini nu le vor mai atinge niciodată pe ale mele.

Nu e la fel de ușor să scap de Macanthos când se apropie de mine. Cicatricea de pe chipul ei iese în evidență mai ales în seara asta, când toată lumea pare atât de dichisită. Se prea poate să nu-i pese de Gardă, însă nici pe regină n-a crezut-o. Nu era pregătită să înghită minciunile cu care am fost hrăniți noi, ceilalți.

Strânsoarea ei e puternică atunci când dă mâna cu mine; pentru prima dată, cuiva nu îi este teamă că mă voi sparge precum un pahar de sticlă.

— Vă felicit din toată inima, lady Mareena! Văd că vă potriviți de minune, spune ea, dând din cap spre Maven. Nu ca simandicoasa de Samos, adaugă pe un ton șoptit și jucăuș. Ea va fi o regină tristă și dumneavoastră, o prințesă fericită, fiți sigură de asta.

— Sunt sigură, îi șoptesc eu.

Reușesc să zâmbesc, deși viața colonelului se va sfârși curând. Indiferent câte cuvinte amabile îmi adresează, minutele îi sunt numărate.

Când trece la Maven, dând mâna cu el și invitându-l să-i inspecteze trupele peste o săptămână sau ceva de genul, îmi dau seama că el e la fel de afectat. După ce Macanthos pleacă, Maven mă ia de mână și mă strânge într-un gest liniștitor. Știu că regretă faptul că a numit-o, însă, la fel ca Reynald, la fel ca Ptolemus, moartea ei va servi unui scop. La final, moartea ei nu va fi în zadar.

Următoarea țintă se află undeva spre capătul șirului și provine dintr-o casă inferioară. Belicos Lerolan are un surâs vesel, o claie de păr castaniu și niște haine în culorile apusului, care se potrivesc cu nuanțele casei lui. Spre deosebire de ceilalți oameni pe care i-am salutat astă-seară, el pare cald și amabil. Zâmbetul din ochii săi e la fel de real ca strângerea de mână.

— Lady Mareena, o adevărată plăcere!

Înclină capul în semn de salut, extrem de politicos.

— Sunt bucuros să fiu la dispoziția dumneavoastră mulți ani de-acum încolo.

Îi zâmbesc, prefăcându-mă că vor fi mulți ani de-acum încolo, însă atitudinea de fațadă devine tot mai dificil de păstrat în timp ce secundele se scurg. Când apare soția lui, împreună cu doi băieți gemeni, vreau să urlu. Nu au nici patru ani, scâncesc ca niște cățeluși și se agață de picioarele tatălui lor. El zâmbește amabil, un zâmbet intim, doar pentru ei.

Un diplomat, l-a numit Maven, un ambasador pentru aliații noștri din Piedmont, departe, în sud. Fără el, legăturile cu acea țară și cu armata sa ar fi rupte, forțând Norta să facă față singură zorilor noștri roșii. El e un alt sacrificiu pe care trebuie să-l facem, un alt nume de care ne debarasăm. Și e tată. *E tată și noi o să-l omoram.*

— Belicos, îți mulțumesc, spune Maven, întinzând mâna spre el și încercând să-i îndepărteze pe membrii familiei lui înainte s-o iau razna.

Încerc să vorbesc, însă nu pot decât să mă gândesc la tatăl pe care urmez să li-l fur unor copii atât de mici. Îmi aduc aminte cum a plâns Kilorn după ce tatăl său a murit. *Și el era mic.*

— Vă rugăm să ne scuzați câteva minute!

Vocea lui Maven pare foarte departe când vorbește.

— Mareena încă nu s-a obișnuit cu frenezia vieții de la curte.

Înainte să pot arunca o privire spre tatăl condamnat, Maven mă ia de acolo. Câțiva oameni se uită la noi cu gura căscată și îl simt pe Cal urmărindu-ne cu privirea. Aproape că mă împleticesc, însă Maven mă ține bine zorindu-mă spre un balcon. În mod normal, aerul curat m-ar înveseli, însă mă îndoiesc că există ceva care mă poate ajuta acum.

— Are copii, spun eu printre dinți. E *tată*!

Maven îmi dă drumul și mă sprijin de balustrada balconului, însă el nu se îndepărtează de mine. În lumina lunii, ochii săi par a fi de gheață, strălucind și sfredelindu-mă. Mă apucă de umeri și mă obligă să-l ascult.

— Și Reynald e tată. Macanthos are și ea copii. Ptolemus e logodit cu fata Haven. Toți au rude; *toți* au pe cineva care îi va jeli.

Face un efort pentru a continua să vorbească; e la fel de distrus ca și mine.

— Mare, nu putem alege cum să ajutăm cauza. Trebuie să facem ce putem, indiferent de cost.

— Nu le pot face asta.

— Crezi că eu vreau asta? șoptește el, la câțiva centimetri de mine. Îi cunosc pe toți și mă doare să-i trădez, dar *este necesar.* Gândește-te ce vor cumpăra viețile lor, ce vor realiza morțile lor. Câți oameni de-ai tăi ar putea fi salvați? Credeam c-ai înțeles asta!

Se oprește brusc, închizând ochii preț de câteva clipe. Când își revine, ridică o mână și mă mângâie pe obraz cu degete tremurătoare.

— Îți cer scuze, eu doar… se bâlbâie el. Se prea poate ca tu să nu poți vedea încotro ne va duce seara asta, dar eu pot. Și știu că lucrurile se vor schimba.

— Te cred, șoptesc eu, luându-l de mână. Pur și simplu îmi doresc ca lucrurile să nu se desfășoare așa.

Peste umărul său, în sala de bal, șirul de argintii se micșorează. Strângerile de mână și conversațiile s-au terminat. Seara a început cu adevărat.

— Însă ăsta este felul în care se vor desfășura, Mare. Îți jur că asta e ceea ce *trebuie* să facem.

Oricât de mult ar durea, oricât de mult mi se strânge inima și sângerează, încuviințez.

— Bine.

— Sunteți bine?

Pentru o secundă, tonul lui Cal pare bizar și ridicat, însă își drege vocea când își ițește capul pe balcon. Ochii săi zăbovesc pe chipul meu.

— Mare, ești pregătită pentru asta?

Maven răspunde în locul meu.

— E pregătită.

Împreună, ne îndepărtăm de balustradă, de noapte și de ultima fărâmă de liniște, o liniște pe care s-ar putea să n-o mai avem niciodată. Când trecem pe sub arcadă, simt o vagă atingere pe braț: *Cal.* Mă uit înapoi și îl văd în continuare uitându-se la mine, cu degetele răsfirate. Ochii îi sunt mai întunecați ca oricând, arzând din pricina unui sentiment pe care nu-l înțeleg. Înainte să poată spune ceva, Evangeline apare

lângă el. Când o ia de mână, mă simt nevoită să privesc în altă parte.

Maven mă conduce spre locul liber din mijlocul sălii de bal.

— Asta e partea cea mai dificilă, spune el, încercând să mă calmeze.

Funcționează cât de cât, iar fiorii care mă străbat încep să dispară.

Noi deschidem dansul, cei doi prinți și logodnicele lor, în fața invitaților. O altă demonstrație de forță și putere, etalându-le pe cele două fete care au câștigat în fața familiilor care au pierdut. E ultimul lucru pe care mi-l doresc în acest moment, însă e pentru cauza noastră. În timp ce muzica electronică pe care o urăsc pornește în difuzoare, îmi dau seama că e un dans pe care îl recunosc.

Maven e șocat când picioarele mele se mișcă unde trebuie.

— Ai exersat?

Cu fratele tău.

— Puțin.

— Ești plină de surprize! chicotește el, găsind puterea de a zâmbi.

Lângă noi, Cal o învârtește pe Evangeline pe loc. Arată exact cum ar trebui să arate un rege și o regină, maiestuoși, detașați și frumoși. Când ochii lui Cal îi întâlnesc pe-ai mei în același moment în care mâinile lui se închid peste degetele lui Evangeline, simt o mie de lucruri în același timp, niciunul dintre ele plăcut. Însă, în loc să mă legăn, mă apropii mai tare de Maven. El mă privește uimit, cu ochii săi albaștri larg deschiși, în timp ce muzica ne învăluie. La câțiva metri de noi, Cal o conduce pe Evangeline în același dans pe care mi l-a arătat mie. Ea se descurcă mult mai bine, un amestec de grație și frumusețe orbitoare. Am din nou acea senzație de cădere.

Ne învârtim în ritmul muzicii, înconjurați de spectatori aroganți. Acum recunosc chipurile. Știu casele, culorile, însușirile, poveștile. De cine să mă tem, de cine să-mi fie milă. Invitații ne privesc cu ochi hămesiți și știu de ce. Ei cred că noi suntem viitorul, Cal, Maven, Evangeline, inclusiv eu. Ei cred că privesc un rege și o regină, un prinț și o prințesă. Însă acela e un viitor pe care nu intenționez să-l las să se împlinească.

În lumea mea perfectă, Maven nu va trebui să-și ascundă sentimentele și eu nu va trebui să ascund cine sunt cu adevărat. Cal nu va avea nicio coroană de purtat, niciun tron de protejat. Acești oameni nu vor mai avea ziduri în spatele cărora să se ascundă.

Zorii vor veni pentru voi toți.

Mai dansăm preț de două cântece, la care ni se alătură și alte cupluri. Amestecul de culori îi face pe Cal și pe Evangeline nevăzuți, până ce am senzația că eu și Maven ne învârtim singuri. Pentru o clipă, chipul lui Cal plutește în fața mea, înlocuindu-l pe cel al fratelui său, și mă simt de parcă m-am întors în camera scăldată în lumina lunii.

Însă Maven nu e Cal, oricât de mult și-ar dori tatăl său să fie. El nu e soldat, nu va fi rege, însă e mai curajos. Și dispus să facă ceea ce e drept.

— Maven, îți mulțumesc, șoptesc eu, de-abia auzindu-mă peste muzica îngrozitoare.

El nu trebuie să întrebe la ce mă refer.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești.

Vocea lui e straniu de profundă și aproape că se sparge în timp ce privirea i se întunecă.

— Pentru nimic, adaugă el.

Nu am mai fost niciodată atât de aproape de el, cu nasul la câțiva centimetri de gâtul lui. Îi simt inima bătând sub mâinile mele, bubuind în sincron cu a mea. *Maven e fiul mamei lui*, a spus Julian la un moment dat. Nu ar fi putut niciodată să se înșele mai mult de atât.

Maven mă conduce spre marginea ringului de dans, care acum e plin de domni și doamne. Nimeni nu va observa că ne-am furișat.

— Doriți ceva de băut? murmură un servitor, ținând o tavă cu băuturi aurii acidulate.

Dau să îl expediez, când îmi dau seama că recunosc acei ochi verzi. Trebuie să-mi mușc limba pentru a nu-i striga numele. *Kilorn.*

În mod straniu, uniforma roșie i se potrivește și, pentru prima oară, a reușit să-și spele mizeria de pe față. Se pare că pescarul pe care îl știam cândva a dispărut cu desăvârșire.

— Chestia asta îmi produce mâncărimi, bombăne el în barbă.

Poate că n-a dispărut de tot.

— Ei bine, n-ai să mă stai prea mult în ea, spune Maven. E totul gata?

Kilorn încuviințează, cercetând mulțimea de oameni.

— Sus sunt pregătiți.

Deasupra noastră, santinelele sunt împrăștiate pe un balcon care înconjoară toată sala. Dar, deasupra lor, în alcovurile ferestrelor și pe balconașele din apropierea tavanului, umbrele nu sunt deloc santinele.

— Trebuie doar să dați semnalul.

Kilorn întinde tava și nevinovatul pahar cu lichid auriu. Maven se îndreaptă spre mine, lipindu-și umărul de al meu, pentru a căuta sprijin.

— Mare?

Acum e rândul meu.

— Sunt pregătită, murmur eu, amintindu-mi planul pe care Maven mi l-a șoptit în urmă cu câteva seri.

Tremurând, permit bine-cunoscutului bâzâit al electricității să curgă prin mine, până ce pot să simt prin capul meu toate luminile și camerele de supraveghere. Ridic paharul și îl dau de dușcă.

Kilorn îmi ia repede paharul înapoi.

— Un minut.

Vocea lui e extrem de hotărâtă.

Dispare iute cu tava, mișcându-se prin mulțime până ce nu-l mai văd. *Fugi,* mă rog eu, sperând că e suficient de iute. Maven pleacă și el, lăsându-mă singură pentru a-și îndeplini sarcina pe lângă mama lui.

Mă îndrept spre mijlocul mulțimii, deși curentul electric amenință să mă doboare. Dar încă nu-i pot da drumul. Nu până ce ei nu încep. *Treizeci de secunde.*

Regele Tiberias se ivește în fața mea, râzând alături de fiul său preferat. Se pare că e la al treilea pahar de vin, care i-a adus o nuanță argintie în obraji, în vreme ce Cal soarbe politicos dintr-un pahar de apă. Undeva, în stânga mea, o aud pe Evangeline râzând, probabil împreună cu fratele ei. În sală, patru oameni trag aer în piept pentru ultima oară.

Las inima să numere ultimele treizeci de secunde, apropiindu-se cu fiecare bătaie de momentul final. Cal mă zărește prin

mulțime, oferindu-mi acel zâmbet pe care îl ador, și pornește spre mine. Însă nu va ajunge niciodată la mine, nu înainte ca planul să ia sfârșit. Lumea începe să meargă în reluare și nu mai simt decât forța șocantă care curge prin pereți. La fel ca la antrenamente, la fel ca la lecțiile cu Julian, învăț să o controlez.

Patru împușcături răsună în sală, însoțite de patru scânteieri de la pistoalele de deasupra.

Apoi încep țipetele.

DOUĂZECI

Țip și eu cu ei în timp ce privesc cum luminile pâlpâie și apoi se sting.

Un minut de întuneric beznă. Asta e ceea ce trebuie să le ofer. Țipetele, urletele, fuga dezordonată a oamenilor aproape că mă fac să-mi pierd concentrarea, însă mă forțez să mă concentrez. Luminile pâlpâie îngrozitor, după care mor, lăsându-ne aproape în imposibilitatea de a ne mișca. *Lăsându-i pe prietenii mei să se facă nevăzuți.*

— În firide! tună o voce peste haosul din sală. Vor să fugă!

Tot mai multe voci strigă, deși niciuna nu îmi este cunoscută. Dar, ca să fiu sinceră, vocile sună diferit în această nebunie. „Găsiți-i!” „Opriți-i!” „Omorâți-i!”

Santinelele de pe palier stau cu armele îndreptate în acea direcție, în timp ce tot mai mulți li se alătură, într-un vârtej amețitor, și pornesc în urmărire, niște umbre pe întuneric. *Walsh e cu ei,* îmi reamintesc eu. Dacă Walsh și ceilalți servitori i-au putut strecura aici și altădată pe Farley și pe Kilorn, îi pot ajuta să fugă din nou. Ei se pot ascunde. Pot evada. Vor fi bine.

Întunericul meu îi va salva.

O explozie de foc erupe dinspre mulțime, răsucindu-se în aer asemenea unui șarpe de foc. Șuieră deasupra noastră, iluminând sala de bal. Umbre pâlpâitoare pictează pereții și chipurile înspăimântate, transformând sala de bal într-un coșmar de lumină roșie și praf de pușcă. Sonya urlă prin apropiere, aplecată peste trupul neînsuflețit al lui Reynald. Sprintena bătrână Ara se luptă cu ea pentru a o ridica de lângă cadavru, îndepărtând-o de haos. Ochii sticloși ai lui Reynald sunt îndreptați înspre tavan, reflectând lumina roșie.

Eu rămân neclintită, cu toți mușchii tari și încordați.

Undeva în apropierea focului văd că străjerii îl scot pe rege din sală. El încearcă să se lupte cu ei, strigând și zbierând să rămână, însă, pentru prima dată, străjerii nu îi ascultă ordinele. Elara e imediat în urma lor, împinsă de Maven în timp ce fug de pericol. Mulți alții îi urmează, nerăbdători să evadeze din acest loc.

Agenții de securitate aleargă contra curentului și invadează sala cu strigăte și tropăieli. Domnii și doamnele se împing în mine într-o încercare de a evada, însă eu rămân fermă pe poziție și mă străduiesc din răsputeri să nu fac vreo mișcare. Nimeni nu încearcă să mă ia de acolo; nimeni nu mă observă. *Le e teamă.* Cu toată forța lor, cu toată puterea lor, ei tot știu ce înseamnă teama. Și câteva gloanțe sunt tot ce trebuie pentru a scoate la suprafață groaza care sălășluiește în ei.

O femeie care bocește se izbește de mine, dărâmându-mă. Aterizez față-n față cu un cadavru, holbându-mă la cicatricea colonelului Macanthos. O dâră de sânge argintiu i se scurge de pe frunte pe podea. Gaura glonțului e bizară, înconjurată de o carne gri, pietroasă. *Macanthos era pietrificatoare.* A fost în viață suficient de mult cât să încerce să oprească împușcătura, cât să își creeze un scut. Însă glonțul n-a putut fi oprit. Ea tot a murit.

Încerc să mă îndepărtez de femeia ucisă, însă mâinile îmi alunecă printr-un amestec de sângeargintiu și vin. Las să îmi scape un țipăt de frustrare și mâhnire. Sângele rămâne pe mâinile mele, de parcă știe ce am făcut. E lipicios și rece și încearcă să mă înece.

— MARE!

Două brațe puternice mă târăsc pe podea, îndepărtându-mă de femeia pe care am lăsat-o să moară.

— Mare, te rog… mă imploră vocea, dar nu știu pentru ce.

Cu un mârâit enervat, pierd bătălia. Luminile revin, scoțând la iveală o zonă de război plină de mătăsuri și decese. Când încerc să mă ridic în picioare, pentru a mă asigura că lucrurile s-au terminat cu adevărat, o mână mă împinge la loc.

Recit cuvintele pe care le-am învățat, jucându-mi propriul rol.

— Îmi pare enorm de rău… luminile… nu pot…

Deasupra, luminile pâlpâie din nou. Cal de-abia mă aude și se lasă în genunchi lângă mine.

— Unde te-ai lovit? strigă el, verificându-mă așa cum știu că a fost antrenat să facă.

Mă pipăie pe mâini și pe picioare, uitându-se după rană, după sursa sângelui.

Vocea mea pare stranie. Blândă. Distrusă.

— Sunt bine.

Iarăși nu mă aude.

— Cal, sunt bine.

Răsuflă ușurat și, preț de o secundă, cred că o să mă sărute din nou. Însă se dezmeticește mai repede decât mine.

— Ești sigură?

Cu multă grijă, ridic mâneca pătată de argintiu.

— Cum ar putea fi al meu?

Sângele meu are altă culoare. Știi prea bine.

Cal încuviințează.

— Firește, șoptește el. Doar că... te-am văzut pe jos și am crezut că...

Cuvintele îi rămân în aer, fiind înlocuite de o tristețe îngrozitoare în privire. Însă aceasta dispare iute, transformându-se în hotărâre.

— Lucas! Scoate-o de-aici!

Străjerul meu personal își croiește drum prin haos, cu pistolul în mână. Deși arată la fel în bocanci și uniformă, nu e acel Lucas pe care îl cunosc. Ochii săi negri, *ochii clanului Samos,* sunt întunecați ca noaptea.

— O duc cu ceilalți, mârâie el, ridicându-mă.

Cu toate că știu mai bine decât oricine că pericolul a trecut, nu mă pot abține să nu-l îmbrățișez pe Cal.

— Tu nu vii?

El se desprinde din strânsoarea mea cu o ușurință care mă șochează.

— Eu nu dau bir cu fugiții.

Apoi se îndreaptă de spate și pornește spre un grup de santinele. Pășește peste cadavre, însă evită să le privească. O santinelă îi aruncă un pistol, iar el îl prinde cu îndemânare, punându-și degetul peste trăgaci. O flacără întunecată și letală prinde viață în jurul celeilalte mâini a lui. Profilat pe fundalul santinelelor și al trupurilor neînsuflețite de pe podea, seamănă cu o altă persoană.

— Să mergem la vânat, mârâie el, pornind spre scări.

Santinelele și agenții de securitate îl urmează, precum un nor de fum roșu și negru care iese din flacăra lui. Părăsesc o sală de bal pătată de sânge, plină de praf și țipete.

În mijlocul sălii se află Belicos Lerolan, care nu a fost răpus de un glonț, ci de o suliță argintie. *A fost ucis cu un harpon, ca*

acelea folosite la prinderea peștilor. O banderolă stacojie ponosită atârnă de capătul suliței, de-abia mișcându-se în vântul iscat de agitația oamenilor. Pe banderolă se află un simbol – soarele rupt în două.

Apoi, sala de bal dispare, fiind înghițită de pereții întunecați ai unui coridor de serviciu. Podeaua huruie sub picioarele noastre și Lucas mă aruncă la perete, protejându-mă. Un sunet asemănător unui tunet reverberează și tavanul se cutremură, aruncând bucățele de piatră peste noi. Ușa din spatele nostru explodează spre interior, distrusă de flăcări. În spatele ei, sala de bal e neagră din pricina fumului. *O explozie.*

— Cal…

Încerc să mă furișez de lângă Lucas, să fug înapoi pe unde am venit, însă el mă aruncă la loc.

— Lucas, trebuie să-l ajutăm!

— Crede-mă, o bombă e o nimica toată pentru prințul Cal, mârâie Lucas, făcându-mă să înaintez.

— O bombă?

Asta nu făcea parte din planul nostru.

— Aia a fost o bombă?

Lucas se îndepărtează de mine, tremurând de furie.

— Ai văzut afurisita aia de eșarfă roșie. Ăștia sunt cei din Garda Stacojie și *asta* – arată cu degetul spre sala de bal, încă întunecată și incendiată –, asta e ceea ce sunt ei.

— Nu are nicio noimă, murmur în sinea mea, încercând să-mi amintesc toate detaliile planului.

Maven nu mi-a spus niciodată ceva legat de vreo bombă. *Niciodată.* Iar Kilorn nu m-ar fi lăsat să fac asta, nu dacă ar fi știut că eu aș fi fost în pericol. *Ei nu mi-ar face asta.*

Lucas își ridică arma și spune furios:

— Ucigașii nu au niciodată noimă!

Rămân fără aer. Oare câți au fost lăsați acolo? Cât de mulți copii, câte morți inutile?

Lucas îmi ia tăcerea drept șoc, însă se înșală. Ceea ce simt acum e mânie.

Oricine poate trăda pe oricine.

•

Lucas mă conduce în subteran, prin nu mai puțin de trei uși, toate de treizeci de centimetri grosime și construite din oțel. Nu

au încuietori, însă le deschide cu o fluturare din mână. Prima oară când l-am cunoscut, m-a scos de după gratiile celulei tot cu o fluturare din mână.

Îi aud pe ceilalți înainte să îi văd, vocile lor răsunând între pereții de metal în timp ce vorbesc unii cu alții. Regele proferează injurii și cuvintele lui îmi trimit fiori pe șira spinării. Prezența lui umple buncărul în timp ce se plimbă dintr-o parte într-alta, cu pelerina fluturând în urma lui.

— Vreau să-i găsiți! Vreau să-i am în fața mea, cu o lamă îndreptată spre spatele lor, și vreau să cânte ca niște păsărele lașe ce sunt! se adresează el unei santinele, însă femeia mascată nici măcar nu clipește. Vreau să știu ce se *petrece*!

Elara stă așezată pe un scaun, cu o mână deasupra inimii și cu cealaltă strângându-l bine pe Maven.

Maven tresare când mă vede.

— Ești bine? șoptește el, trăgându-mă încet într-o îmbrățișare scurtă.

— Doar tulburată, îngaim eu, încercând să comunic pe cât de mult pot.

Însă cu Elara atât de aproape, de-abia îmi permit să gândesc, darămite să și vorbesc.

— A fost o explozie după împușcături. O bombă.

Maven pare confuz, însă o maschează iute printr-o expresie mânioasă.

— Nenorociții!

— Sălbaticii! sâsâie regele Tiberias. Și ce s-a întâmplat cu fiul meu?

Privirea mea se îndreaptă spre Maven, înainte să-mi dau seama că regele nu se referă deloc la Maven. Maven se face că n-a auzit. S-a obișnuit să fie ignorat.

— Cal s-a dus după asasini. A luat un grup de santinele cu el.

Imaginea lui, întunecat și mânios ca o flacără, îmi stăruie în minte și mă înspăimântă.

— Și, apoi, sala de bal a explodat. Nu știu câți oameni mai erau… mai erau acolo.

— Mai există ceva, draga mea?

Venind din partea Elarei, termenul de afecțiune seamănă cu o electrocutare. Ea pare mai palidă ca oricând și respiră sacadat. Îi e teamă.

— Ceva ce-ți amintești?

— Am văzut o banderolă agățată de o suliță. Garda Stacojie a făcut asta.

— Chiar așa? spune ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Simt nevoia de a da înapoi, de a fugi de ea și de șoaptele ei. Mă aștept ca din clipă în clipă să șerpuiască în gândurile mele pentru a afla adevărul.

Dar, în schimb, Elara își îndreaptă atenția spre rege.

— Ai văzut ce-ai făcut?

Își arată dinții, care în lumină seamănă cu niște colți sclipitori.

— Eu? Tu ai spus că Garda e mică și slabă, tu i-ai mințit pe oamenii noștri, se rățoiește Tiberias. Acțiunile tale, nu ale mele, ne-au făcut slabi în fața pericolului!

— Și dacă tu ai fi avut grijă de asta când ai avut ocazia, când *erau* mici și slabi, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată!

Se sfârtecă unul pe celălalt ca niște câini hămesiți, fiecare încercând să muște mai tare.

— Elara, atunci nu erau teroriști. Nu îmi puteam irosi soldații și agenții pentru a vâna o mână de roșii care scriau pamflete. Nu făcuseră nimic rău.

Lent, Elara ridică degetul spre tavan.

— Asta ți se pare că e nimic rău?

Tiberias nu are niciun răspuns pentru ea, iar Elara zâmbește, încântată că a câștigat cearta.

— Într-o bună zi voi, bărbații, veți învăța să fiți atenți și întreaga lume va tremura. Garda Stacojie e o molimă, una căreia tu i-ai permis să se extindă. Și e timpul să curmi această molimă de la rădăcină.

Elara se ridică de pe scaunul ei, adunându-se.

— Sunt niște diavoli roșii și probabil că au aliați chiar sub acoperișul nostru.

Îmi dau toată silința să rămân nemișcată, cu ochii fixați în podea.

— Cred c-am să schimb niște *cuvinte* cu servitorii. Domnule agent Samos, dacă nu vă e cu supărare.

Lucas devine atent, deschizând ușa pentru ea. Elara iese ca un uragan, cu două santinele pe urmele ei. Lucas se duce cu ea, deschizând ușile rând pe rând, fiecare zdrăngănind din ce în ce mai departe. Nu vreau să știu ce-o să le facă regina servitorilor,

însă știu că va fi dureros și știu că va găsi... nimic. Walsh și Holland au fugit cu Farley, conform planului nostru. Ele știau că vor fi în primejdie după bal – și aveau dreptate.

Metalul gros se închide după câteva clipe, numai ca să se deschidă câteva clipe mai târziu. Un alt magnetron manipulează ușa: *Evangeline.* Arată ca naiba în rochia ei de petrecere, cu bijuteriile încâlcite și cu nervii la pământ. Partea cea mai rea sunt ochii ei, sălbatici și umezi, și mânjiți cu machiaj negru. *Ptolemus. Plânge după fratele ei mort.* Deși îmi spun întruna să nu-mi pese, trebuie să mă opun nevoii de a o îmbrățișa și de a o liniști. Însă îmi trece imediat ce însoțitorul ei intră în buncăr după ea.

Pielea lui e mânjită de fum și funingine, murdărindu-i uniforma cândva curată. În mod normal mi-aș face griji pentru privirea epuizată și plină de ură din ochii lui Cal, însă altceva îmi îngheață sângele în vine. Uniforma lui neagră și mâinile îi sunt pătate de sânge. Numai că nu e sânge argintiu, ci roșu. *Sângele e roșu.*

— Mare, îmi spune el, însă căldura din voce i-a dispărut. Vino cu mine. Acum!

Cuvintele îmi sunt mie adresate, însă toată lumea îl urmează, trecând prin numeroase coridoare în timp ce suntem conduși spre celule. Inima îmi bubuie în piept, amenințând să explodeze. *Nu Kilorn. Oricine, numai nu el.* Maven stă cu mâna pe umărul meu, ținându-mă aproape de el. La început cred că vrea să mă liniștească, însă mă trage înapoi: încearcă să mă împiedice s-o iau înainte.

— Ar fi trebuit să-l omori pe loc! îi spune Evangeline lui Cal, trăgând de cămașa lui îmbibată de sânge. Eu nu l-aș fi lăsat în viață pe diavolul ăla roșu!

Vorbesc despre un el. Îmi mușc buzele, ținând gura închisă, pentru a nu spune vreo prostie. Mâna lui Maven mă strânge ca o gheară pe umăr și simt cum îmi crește pulsul. Din câte se pare, acesta s-ar putea să fie sfârșitul jocului nostru. Elara se va întoarce și le va spulbera creierii, căutând printre rămășițe pentru a descoperi până unde merge urzeala lor.

Drumul spre celule pare să dureze o veșnicie, întinzându-se înspre cele mai adânci părți ale Reședinței. Temnița e păzită de

șase santinele. Un fior rece mă străbate pe șira spinării, însă nu mă cutremur. De-abia mai pot să mă mișc.

Patru siluete stau într-o celulă, una mai însângerată și mai învinețită decât alta. În pofida luminii difuze, îi recunosc pe toți. Walsh nu poate să deschidă ochii din pricina umflăturilor, însă se pare că e bine. Nu ca Tristan, care se reazemă de perete pentru a nu pune presiune pe piciorul plin de sânge. În jurul rănii are un bandaj care se pare că a fost confecționat din cămașa lui Kilorn. Cât despre Kilorn, el pare nevătămat, spre marea mea ușurare. O susține pe Farley cu un braț, lăsând-o să se sprijine de el. Umărul ei e dislocat și un braț îi atârnă într-o poziție ciudată. Însă asta nu o oprește din a ne zâmbi cu dispreț. Ba chiar ne scuipă printre gratii, un amestec de sânge și salivă, care aterizează la picioarele lui Evangeline.

— Taie-i limba pentru asta! mârâie Evangeline, dând fuga spre gratii.

Se oprește brusc, izbind metalul cu o mână. Deși ar putea să-l dea la o parte cu puterea minții, distrugând celula și oamenii din interior, se abține.

Farley îi susține privirea, de-abia clipind în fața acestei izbucniri. Dacă acesta e sfârșitul ei, în mod evident va ieși cu capul sus din această lume.

— Ești cam violentă pentru o prințesă.

Înainte ca Evangeline să-și piardă cumpătul, Cal o trage de lângă gratii. Încet, ridică o mână, arătând cu degetul.

— Tu!

Tresărind îngrozită, îmi dau seama că arată spre Kilorn. Un mușchi zvâcnește în obrazul lui Kilorn, însă el rămâne cu privirea în jos.

Cal își aduce aminte de el. Din seara în care m-a dus acasă.

— Mare, explică asta!

Deschid gura, sperând să pot născoci o minciună credibilă, însă nu-mi vine nimic în minte.

Privirea lui Cal se întunecă.

— E prietenul tău. *Explică asta*!

Evangeline icnește și își concentrează furia asupra mea.

— Tu l-ai adus aici! urlă ea, luându-se de mine. Tu ai făcut asta?!

— N-am făcut n-nimic, mă bâlbâi eu, simțind toate privirile întoarse spre mine. Vreau să zic, i-am făcut rost de un loc de muncă aici. El lucra la depozitul de cherestea și e o treabă grea, o treabă mortală…

Minciunile ies pe bandă rulantă, una mai iute decât alta.

— El e… el era prietenul meu când locuiam în sat. Voiam doar să mă asigur că era bine. I-am făcut rost de o slujbă de servitor, exact așa cum…

Îmi mut privirea spre Cal. Ambii ne amintim de prima seară în care ne-am cunoscut și de ziua care a urmat.

— Credeam că i-am dat o mână de ajutor.

Maven face un pas spre celulă, privindu-i pe prietenii noștri de parcă ar fi pentru prima dată când îi vede. Gesticulează spre uniformele lor roșii.

— Se pare că sunt niște simpli servitori.

— La fel aș spune și eu, doar că i-am găsit încercând să evadeze printr-o conductă de drenaj, se răstește Cal. Ne-a luat ceva timp să-i scoatem de-acolo.

— Ăștia sunt toți? întreabă regele Tiberias, aruncând o privire printre gratii.

Cal clatină din cap.

— Erau mai mulți, dar au apucat să ajungă la râu. Nu știu exact câți.

— Ei bine, haideți să aflăm, spune Evangeline, cu sprâncenele ridicate. Chemați-o pe regină. Și, între timp…

Evangeline se întoarce spre rege. Pe sub barbă, el schițează un zâmbet și încuviințează.

Nu trebuie să întreb ca să știu la ce se gândesc. *Tortură.*

Cei patru prizonieri rămân fermi pe poziție, fără ca măcar să clipească. Maven încearcă disperat să se gândească la o ieșire din asta, însă știe că nu există niciuna. De fapt, asta ar putea fi mai mult decât puteam spera. Ce bine ar fi dacă ei ar reuși să mintă… Dar cum le-am putea cere asta? Cum am putea rezista să-i vedem urlând, în timp ce noi rămânem indiferenți?

Kilorn se pare că are un răspuns pentru mine. Chiar și în acest loc îngrozitor, ochii săi verzi reușesc să strălucească. *Am să mint pentru mine.*

— Cal, am să-ți las ție această onoare, spune regele, punând o mână pe umărul fiului său.

Eu nu pot decât să îi privesc speriată, implorându-l cu ochii măriți, rugându-mă ca el să nu facă ceea ce îi cere tatăl său.

Cal îmi aruncă o privire scurtă, de parcă s-ar scuza. Apoi se întoarce către o santinelă, care e mai scundă decât celelalte. Ochii gri-alburii ai femeii strălucesc în spatele măștii.

— Santinelă Gliacon, am nevoie de niște gheață.

Habar n-am ce înseamnă asta, însă Evangeline chicotește.

— Bună alegere!

— Nu trebuie să vezi asta, murmură Maven, trăgându-mă de mână.

Însă nu-l pot abandona pe Kilorn. Nu acum. Îmi retrag furioasă mâna, stând cu ochii pe prietenul meu.

— Las-o să rămână! cârâie Evangeline, bucurându-se de supliciul meu. Asta o s-o învețe minte ce înseamnă să aibă prieteni roșii.

Se întoarce cu fața spre celulă, fluturând din mână pentru a da la o parte gratiile. Apoi întinde un deget alb.

— Începe cu ea. Fă-o praf!

Santinela încuviințează și o înșfacă pe Farley de încheietura mâinii, scoțând-o din celulă. Gratiile se închid la loc în urma ei, încuindu-i pe ceilalți. Walsh și Kilorn dau fuga la gratii, ambii un tablou al fricii.

Santinela o forțează pe Farley să se așeze în genunchi, așteptând următoarea poruncă.

— Domnule?

Cal înaintează și se așază în fața ei, respirând cu dificultate. Șovăie înainte să vorbească, însă vocea lui e puternică.

— Câți dintre voi sunt aici?

Farley are gura închisă și dinții strânși. Preferă să moară decât să vorbească.

— Începe cu brațul.

Santinela nu e delicată, trăgând de brațul rănit al lui Farley. Ea urlă de durere, însă tot nu spune nimic. Am nevoie de tot autocontrolul de care dispun pentru a nu sări la gâtul santinelei.

— Și mai spuneți că noi suntem sălbatici! scuipă Kilorn, lipindu-și fruntea de gratii.

Cu mișcări lente, santinela dă la o parte mâneca îmbibată de sânge a lui Farley și își lipește mâinile palide și nemiloase de pielea ei. Farley țipă, dar nu înțeleg de ce.

— Unde sunt ceilalți? o întreabă Cal, lăsându-se în genunchi pentru a o privi în ochi.

Farley tace pentru câteva secunde, respirând sacadat. Cal se apleacă, așteptând cu răbdare ca ea să cedeze.

În schimb, Farley se aruncă în față și îi trage un cap în gură cu toată forța ei.

— Suntem peste tot! râde ea, însă urlă din nou atunci când santinela își reia tortura.

Cal își revine imediat, ducându-și o mână la nasul spart. Altcineva ar fi ripostat, însă nu și el.

Pe brațul lui Farley, acolo unde se află mâna santinelei, apar picățele roșii. Acestea cresc cu fiecare secundă, puncte roșii, bombate și strălucitoare, care răsar din pielea ce capătă o tentă albăstruie. *Santinela Gliacon. Casa Gliacon.* Mă gândesc la ceea ce am învățat la lecțiile de protocol. *Membrii Casei Gliacon sunt „fiori”*.

Tresărind, înțeleg și îmi mut privirea în altă parte.

— Ăla e sânge, șoptesc eu, nefiind în stare să întorc capul spre ei. Santinela îi îngheață sângele!

Maven încuviințează cu o privire serioasă și tristă.

În spatele nostru, santinela își vede în continuare de treabă, mișcând mâna pe brațul lui Farley. Țurțuri roșii, extrem de ascuțiți, îi străpung carnea, tăind fiecare nerv cu o durere pe care nu mi-o pot închipui. Farley șuieră printre dinții încleștați. Dar tot nu spune nimic. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, întrebându-mă când se va întoarce regina, întrebându-mă când va lua sfârșit piesa noastră.

Într-un târziu, Cal se ridică.

— Suficient!

O altă santinelă, un tămăduitor de piele din Casa Skonos, se lasă pe vine lângă Farley. Fata mai are puțin și se prăbușește, privindu-și absentă brațul, care acum e străpuns de cuțite formate din sânge înghețat. Noua santinelă o vindecă repejor, cu mișcări exersate.

Farley chicotește ironică în timp ce căldura îi revine în mână.

— Ca s-o faceți din nou, ha?

Cal își împreunează brațele la spate și face schimb de priviri cu tatăl său, care încuviințează.

— Firește, oftează Cal, uitându-se din nou spre santinela-fior. Însă femeia nu apucă să continue.

— UNDE E? zbiară o voce înfiorătoare, reverberând din capul scărilor spre noi, care suntem jos.

Evangeline se răsucește pe călcâie, fugind la baza scărilor.

— Sunt aici! strigă ea drept răspuns.

Când Ptolemus Samos coboară și își îmbrățișează sora, trebuie să-mi vâr unghiile în palmă pentru a nu schița vreun gest. Iată-l acolo, viu și nevătămat, și extrem de furios. Pe jos, Farley începe să blesteme în șoaptă.

Însă el zăbovește doar câteva secunde și se desprinde de Evangeline, cu ochii scăpărând de furie. Armura lui e deformată la umăr, unde a fost străpuns de glonț. Însă pielea de dedesubt e fără cusur. *Vindecată.* Pornește amenințător spre celulă, flexându-și mâinile. Gratiile de metal tremură în găurile lor, scârțâind pe ciment.

— Ptolemus, nu acum… mârâie Cal, apucându-l de mână, însă Ptolemus îl împinge într-o parte, făcându-l să se împleticească îndărăt.

Evangeline dă fuga spre fratele ei, trăgându-l de mână.

— Nu, avem nevoie de ei să vorbească!

Cu o mișcare din umăr se debarasează de sora lui – nici măcar ea nu-l poate opri.

Gratiile scrâșnesc și cedează, iar celula se deschide în fața lui. Nici măcar santinelele nu-l pot opri când el înaintează repede, cu mișcări exersate. Kilorn și Walsh se lipesc de pereții de piatră, însă Ptolemus e un prădător, iar prădătorii îi atacă pe cei slabi. Cu piciorul său rupt, de-abia putând să se miște, Tristan nu are nicio șansă.

— N-ai să mai pui niciodată în pericol viața surorii mele! răcnește Ptolemus, manipulând barele de metal ale celulei.

Una trece direct prin pieptul lui Tristan. Acesta icnește, înecându-se cu propriul sânge, *murind.* Și Ptolemus zâmbește.

Când se întoarce spre Kilorn cu o privire ucigătoare, mă pierd cu firea.

Pe pielea mea răsar scântei. Când îl apuc de gât pe Ptolemus, las scânteile s-o ia din loc. Acestea îl electrocutează și îi luminează venele, iar bărbatul cedează sub atingerea mea. Metalul uniformei lui vibrează și fumegă, aproape arzându-l de

viu. Apoi se prăbușește pe podeaua de beton, tremurând din pricina electrocutării.

— Ptolemus!

Evangeline fuge lângă el și îl mângâie pe față. Un șoc electric îi sare pe degete, făcând-o să cadă pe spate cu o căutătură urâtă. Se întoarce spre mine, tremurând de furie.

— Cum *îndrăznești*...!

— O să fie bine.

Nu l-am lovit suficient cât să-i fac rău cu adevărat.

— Așa cum ai spus tu, avem nevoie ca ei să vorbească. Nu pot face asta dacă sunt morți.

Ceilalți se uită la mine încurcați, căscând ochii de teamă. Cal, băiatul pe care l-am sărutat, soldatul, bestia, nu-mi poate susține deloc privirea. Recunosc expresia de pe chipul său: rușine. Însă nu știu dacă e din cauză că a rănit-o pe Farley sau din cauză că nu a putut s-o facă să vorbească. Cel puțin Maven are bunul-simț să pară trist, stând cu privirea îndreptată pe trupul lui Tristan, care încă sângerează.

— Mama o să se poată ocupa de prizonieri mai târziu, spune el, adresându-i-se regelui. Însă oamenii de sus vor dori să-și vadă regele și să știe că e bine. Au murit mulți. Tată, ar trebui să te duci să le alini durerea. Și tu, Cal.

Încearcă, să tragă de timp. Ingeniosul Maven vrea să ne ofere o șansă.

Întind mâna spre umărul lui Cal, chiar dacă acest gest îmi dă fiori. El m-a sărutat odată. Încă ar putea să asculte ce am de spus.

— Cal, are dreptate. Asta poate aștepta.

Aflată încă pe podea, Evangeline își dezvelește dinții.

— Curtea va cere răspunsuri, nu îmbrățișări! Trebuie să terminăm cu asta acum! Maiestatea Voastră, faceți rost de adevăr cu orice preț...

Dar până și Tiberias vede înțelepciunea din cuvintele lui Maven.

— Vor rămâne unde sunt, afirmă regele pe un ton impunător. Și mâine adevărul va fi scos la iveală.

Strânsoarea mi se întețește pe brațul lui Cal, simțind mușchii încordați de dedesubt. El se relaxează la atingerea mea, arătând de parcă de pe umeri i-a fost ridicată o mare greutate.

Santinelele o trag pe Farley înapoi în celula distrusă. Farley stă cu ochii pe mine, întrebându-se ce naiba plănuiesc. *Mi-aș dori să știu.*

Evangeline îl trage pe Ptolemus, lăsând gratiile să se unească la loc în urma ei.

— Ești slab, prințul meu, sâsâie el la urechea lui Cal.

Mă opun nevoii de a-l privi pe Kilorn, în timp ce cuvintele lui răsună în mintea mea. *Nu mai încerca să mă protejezi.*

N-am de gând să fac asta.

•

De pe mânecă îmi picură sânge, care lasă o dâră argintie în urma mea în timp ce ne îndreptăm spre sala tronului. Santinelele și agenții de securitate păzesc ușa imensă, cu armele ridicate și îndreptate înspre coridor. Nu se mișcă atunci când trecem, rămânând nemișcați ca niște statui. Li s-a poruncit să ucidă ori de câte ori e nevoie. Dincolo, în încăperea mare, te lovești de furie și tristețe. Vreau să simt măcar o fărâmă de victorie, însă amintirea cu Kilorn în spatele gratiilor îmi alungă orice stare de bucurie pe care aș putea s-o am. Până și ochii sticloși ai doamnei colonel mă bântuie.

Mă mut lângă Cal. El de-abia observă, stând cu ochii pironiți în podea.

— Câți au murit?

— Până acum zece, murmură el. Doi în timpul atacului, opt în timpul exploziei. Alți cincisprezece au fost răniți.

Ai senzația că face o listă de cumpărături, nu că vorbește despre niște oameni.

— Însă se vor vindeca.

Ridică degetul mare, arătând spre tămăduitorii care aleargă printre cei răniți. Număr doi copii printre ei. Și, dincolo de cei răniți, sunt trupurile celor morți, întinse în fața tronului. Cei doi gemeni ai lui Belicos Lerolan sunt întinși lângă el, în timp ce mama lor plânge disperată și le veghează trupurile.

Trebuie să duc mâna la gură pentru a-mi înăbuși un geamăt. *Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple așa ceva.*

Maven îmi ia mâinile într-ale lui, îndepărtându-mă de scena macabră și conducându-mă spre tron. Cal se oprește în apropiere, încercând în van să-și șteargă sângele roșu de pe mâini.

— S-a dus vremea lacrimilor, tună Tiberias, strângând pumnii pe lângă corp.

Suspinele și bocetele din sală încetează.

— Acum îi onorăm pe cei răpuși, îi vindecăm pe cei răniți și *îi răzbunăm pe cei căzuți.* Eu sunt regele. Eu nu uit. Eu nu iert. În trecut am fost îngăduitor, oferindu-le fraților noștri roșii o viață bună, demnă și prosperă. Însă ei scuipă peste toleranța noastră, ne refuză compasiunea și au atras asupra lor cea mai îngrozitoare sentință.

Cu un mârâit, aruncă pe jos sulița argintie de care e agățată cârpa roșie. Aceasta cade pe podea cu un sunet asemănător clopotelor de înmormântare. Soarele rupt în două ne privește sfidător.

— Acești neghiobi, acești teroriști, acești *ucigași* vor fi trași la răspundere. Și vor muri. Jur pe coroana mea, pe tronul meu, pe fiii mei că *ei vor muri.*

Din mulțime pornește un murmur puternic, fiecare argintiu freamătă. Răniți sau nu, fac front comun. Mirosul metalic al sângelui e aproape copleșitor.

— Forță! strigă cei de la curte. Putere! *Moarte*!

Maven se uită la mine, cu ochii mari și înspăimântați. Știu ce gândește, căci și eu gândesc exact același lucru.

Ce am făcut?

DOUĂZECI ȘI UNU

Întoarsă în camera mea, rup rochia distrusă, lăsând mătasea să cadă pe jos. Cuvintele regelui răsună în mintea mea, însoțite de imaginile acestei îngrozitoare nopți. Pe fundalul lor ochii lui Kilorn ies în evidență, un foc verde care mă mistuie. Trebuie să-l protejez, dar cum? Ce bine ar fi dacă aș putea să dau din nou libertatea mea pentru a lui. Ce bine ar fi dacă lucrurile s-ar dovedi iarăși atât de simple. Lecțiile lui Julian nu mi s-au mai părut niciodată atât de limpezi: *trecutul e mult mai glorios decât acest viitor.*

Julian. *Julian.*

Culoarele apartamentelor sunt doldora de santinele și agenți de securitate, cu toții în alertă. Însă mi-am perfecționat arta de a mă strecura neobservată, iar ușa lui Julian nu e foarte departe. În pofida orei, el e treaz și răsfoiește niște cărți. Totul pare la fel, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate că nu știe. Apoi observ o sticlă cu un lichior maroniu pe masă, care ocupă un loc rezervat de obicei pentru ceai. *Firește că știe.*

— În lumina ultimelor evenimente, mă gândeam că lecțiile noastre au fost anulate o perioadă, spune Julian, peste paginile uneia dintre cărțile lui.

Totuși, o închide cu un pocnet, îndreptându-și atenția spre mine.

— Ca să nu mai spun că e cam târziu.

— Julian, am nevoie de tine.

— Are cumva legătură cu Atacul Soarelui? Da, i-au găsit deja o denumire inteligentă, spune el, gesticulând spre ecranul video întunecat din colțul încăperii. Se difuzează la știri de vreo câteva ore. Regele va ține dimineață un discurs.

Îmi aduc aminte de prezentatoarea blondă și grăsună care în urmă cu o lună a anunțat știrea cu bombele din capitală. Atunci a fost vorba doar de câțiva răniți, iar oamenii din piață tot s-au revoltat. Ce vor face acum? Câți roșii nevinovați vor plăti?

— Sau are legătură cu cei patru teroriști care în prezent sunt întemnițați în celulele palatului? insistă Julian, cântărind reacția mea. Pardon, cu cei trei. Ptolemus Samos nu se dezminte.

— Nu sunt teroriști, răspund eu calmă, încercând să nu-mi ies din fire.

— Mare, trebuie să-ți spun definiția *terorismului*? exclamă el pe un ton înțepător. Cauza lor se prea poate să fie justificată, însă metodele lor… În plus, ceea ce spui *tu* nu contează.

Gesticulează din nou spre ecranul video.

— Ei au versiunea lor de adevăr și aceea e singura pe care oamenii o vor auzi.

Dinții mei se freacă unii de ceilalți într-un mod dureros, os pe os.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

— În cazul în care n-ai observat, sunt un simplu profesor și un om oarecum marginalizat. Ce-aș putea face?

— Julian, te rog!

Simt cum ultima mea speranță îmi alunecă printre degete.

— Ești cântăreț, le poți spune străjerilor… îi poți *manipula* să facă ce vrei. Poți elibera prizonierii.

Însă Julian rămâne nemișcat, sorbindu-și liniștit băutura. Nu se strâmbă, așa cum fac bărbații în mod normal. E obișnuit cu gustul alcoolului.

— Mâine vor fi interogați. Și oricât de puternici sunt, oricât de mult rezistă, adevărul va ieși la iveală.

Cu un gest lent, îl iau pe Julian de mână și îi strâng degetele înăsprite din pricina hârtiei de carte.

— Ăsta a fost planul meu. Eu fac parte dintre ei.

Nu trebuie să știe despre Maven. Asta n-o să-l facă decât să se înfurie și mai tare.

Jumătatea de minciună își face treaba foarte bine. O văd în ochii lui Julian.

— *Tu*? Tu ai făcut asta? se bâlbâie el. Împușcăturile, bomba…?

— Bomba a fost… neașteptată.

Bomba a fost o oroare.

Julian își îngustează ochii și văd cum rotițele încep să i se învârtească. Apoi răbufnește.

— Ți-am spus, ți-am spus să nu te întinzi mai mult decât ți-e plapuma!

Izbește cu pumnul de masă, părând mai furios ca oricând.

— Și acum, șoptește el, privindu-mă atât de trist, încât mi se rupe sufletul, acum trebuie să stau să văd cum te îneci?

— Dacă ei evadează...

Julian dă pe gât ce a mai rămas din băutură. Cu un zvâcnet al încheieturii, sparge paharul de podea, făcându-mă să tresar.

— Și cum rămâne cu mine? Chiar dacă opresc camerele, chiar dacă le iau amintirile străjerilor, chiar dacă înlătur toate lucrurile care ar putea să ne învinovățească pe noi doi, regina tot va ști.

Clătinând din cap, oftează.

— O să-mi scoată ochii pentru asta.

Și Julian nu va mai citi niciodată. Cum aș putea să-i cer așa ceva?

— Atunci, lasă-mă să mor.

Cuvintele îmi rămân în gât.

— Merit asta la fel de mult ca ei.

El nu mă poate lăsa să mor. N-o va face. Eu sunt fetița cu fulgerele și voi schimba lumea.

Când vorbește din nou, pare pustiit.

— Au spus despre moartea surorii mele că a fost sinucidere, zice el, trecându-și încetișor degetul peste încheietura mâinii, pierdut într-o amintire îndepărtată. Era o minciună și știam. Ea a fost o femeie tristă, însă n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Când îi avea pe Cal și pe Tibe. A fost ucisă și nu am spus nimic. Mi-era teamă și am lăsat-o să moară în rușine. Și, începând cu acea zi, am muncit să repar asta, așteptând în obscuritatea acestei lumi monstruoase, așteptând să sosească timpul potrivit pentru a o răzbuna.

Ridică ochii spre mine și văd că sunt plini de lacrimi.

— Bănuiesc că ceea ce voi face acum va fi un lucru bun pentru a-mi începe răzbunarea.

•

Lui Julian nu-i ia mult să născocească un plan. Nu avem nevoie decât de un magnetron și de niște camere de supraveghere oarbe. Din fericire, eu pot face rost de amândouă.

Lucas bate la ușa mea la nici două minute după ce l-am convocat.

— Cu ce-ți pot fi de folos, Mare? întreabă el, mai scorțos decât de obicei.

Știu că probabil nu i-a fost ușor să supravegheze interogatoriul la care regina i-a supus pe servitori. Bine măcar că va fi suficient de zăpăcit pentru a nu observa că tremur.

— Mi-e foame.

Cuvintele repetate îmi vin mai ușor decât ar trebui.

— Știi, cina nu a mai avut loc, așa că mă întrebam dacă…

— Ți se pare că arăt a bucătar? Ar fi trebuit să suni la bucătărie, asta e treaba lor.

— Eu, ei bine, nu cred că e un lucru bun ca servitorii să se fâțâie pe-aici. Oamenii încă nu și-au revenit și nu vreau să fie cineva rănit doar pentru că eu nu mi-am primit cina. Tu trebuie doar să mă însoțești, asta-i tot. Și, cine știe, ai putea să primești și-un biscuit pentru asta.

Oftând ca un adolescent scos din sărite, Lucas întinde un braț. Când îl apuc, arunc o privire spre camerele de supraveghere de pe culoar, făcându-le să-și oprească activitatea. *Și am început.*

Ar trebui să mă simt prost că îl folosesc pe Lucas, știind mai bine ca oricine ce înseamnă să se joace cineva cu mintea ta, însă o fac pentru viața lui Kilorn. Lucas încă pălăvrăgește când cotim și dăm peste Julian.

— Lordule Jacos… începe Lucas, dând să încline capul, însă Julian îl apucă de bărbie, acționând mai iute decât mă gândeam c-o s-o facă.

Înainte ca Lucas să poată răspunde, Julian îl privește lung în ochi și lupta se stinge înainte ca măcar să apuce să înceapă.

Cuvintele lui mieroase, catifelate ca mătasea și puternice ca fierul, zboară spre urechile lui Lucas.

— Condu-ne la celule. Folosește coridoarele de serviciu. Ține-ne departe de patrule. Nu-ți aminti asta.

Lucas, de obicei numai zâmbete și glume, cade într-o transă bizară. Ochii săi strălucesc și nu observă când Julian coboară mâna ca să-i ia arma. Însă pornește oricum, conducându-ne prin labirintul Reședinței. La fiecare cotitură mă opresc ca să simt ochii electrici, oprind toate camerele care ne ies în cale. Julian procedează la fel cu străjerii, manipulându-i să nu-și amintească de noi când trecem. Împreună, suntem o echipă imbatabilă și nu trece mult până când ajungem în capul scărilor care coboară spre temniță. Jos se vor afla santinelele, prea multe pentru ca Julian să le facă față singur.

— Să nu sufli niciun cuvânt, îi sâsâie Julian lui Lucas, care încuviințează.

Acum e rândul meu să conduc. Mă aștept să-mi fie teamă, însă lumina difuză și ora târzie îmi par familiare. Asta știu să fac cel mai bine: să mă furișez, să mint și să fur.

— Cine e? Identificați-vă și spuneți-ne care vă sunt intențiile! strigă una dintre santinele.

Îi recunosc vocea – Gliacon, fiorul care a torturat-o pe Farley. *Poate că îl pot convinge pe Julian să-i cânte ca să se arunce de pe o stâncă.*

Mă îndrept de spate cât pot, deși vocea și tonul meu contează cel mai mult.

— Mă numesc lady Mareena Titanos și sunt logodită cu prințul Maven! spun eu enervată, coborând treptele cu multă grație.

Vocea mea e rece și ascuțită, imitându-le pe Elara și Evangeline. *Și eu am forță și putere.*

— Și nu am de ce să stau la taclale cu santinelele.

Când mă văd, cele patru santinele fac schimb de priviri. Una dintre ele, un bărbat bine făcut, cu ochi de porc, mă studiază din cap până-n picioare într-o manieră nepoliticoasă. În spatele gratiilor, Kilorn și Walsh devin brusc atenți. Farley nu face nicio mișcare în colțul ei, cu brațele petrecute în jurul genunchilor. Pentru o secundă am senzația că doarme, până ce văd că se mișcă și lumina se reflectă în ochii ei albaștri.

— Trebuie să știu, milady, spune Gliacon, părând că-și cere scuze.

Dă din cap spre Julian și Lucas, care mă urmează jos.

— E valabil și pentru voi doi.

— Aș dori să discut în particular cu aceste – adopt o voce cât mai dezgustată cu putință; nu e dificil, ținând cont de santinela cu ochi de porc care stă atât de aproape de mine – creaturi. Avem întrebări care necesită răspunsuri și fărădelegi de plătit. Nu-i așa, Julian?

Julian zâmbește cu dispreț, făcând un adevărat spectacol.

— Va fi ușor să-i facem să cânte.

— Nu e cu putință, milady, pufnește Ochi-de-Porc.

Accentul lui e pronunțat și aspru și cred că provine din Golful Portuar.

— Ordinele noastre sunt să stăm aici toată noaptea. Nu avem voie să ne mișcăm pentru nimeni.

Odată, un băiat din Pilonii mi-a zis că am flirtat ca o depravată, pentru că m-am folosit de farmec ca să-i șutesc o pereche bună de cizme.

— Îmi înțelegeți poziția, nu-i așa? În curând voi deveni prințesă, iar favoarea unei prințese e un lucru *deosebit* de valoros. În plus, șobolanii ăștia roșii trebuie să primească o lecție. Una dureroasă.

Ochi-de-Porc clipește lent, rumegând cuvintele mele. Julian stă lângă mine, pregătit cu vorbele lui dulci, în cazul în care vom avea nevoie de ele. Trec două secunde înainte ca Ochi-de-Porc să încuviințeze, făcându-le din mână celorlalți.

— Vă putem acorda cinci minute.

Mă dor fălcile din cauză că zâmbesc cu gura până la urechi, însă nu-mi pasă.

— Mii de mulțumiri. Vă rămân datoare tuturor.

Pleacă tropăind unul în spatele celuilalt. De îndată ce ajung sus, îmi permit să sper. *Cinci minute vor fi mai mult decât suficiente.*

Kilorn aproape că sare pe gratii, nerăbdător să fie eliberat din celulă, iar Walsh o ajută pe Farley să se ridice. Însă eu nu fac nicio mișcare. Nu intenționez să-i eliberez, nu încă.

— Mare… șoptește Kilorn, încurcat de șovăirea mea, însă îl reduc la tăcere cu o simplă privire.

— Bomba.

Fumul și focul îmi întunecă gândurile, ducându-mă înapoi la momentul în care sala de bal a explodat.

— Spuneți-mi despre bombă.

Mă aștept să-și ceară scuze care mai de care să mă implore să-i iert, dar, în schimb, cei trei fac schimb de priviri uluite. Farley se reazemă de gratii, cu ochii scăpărând de furie.

— Nu știu nimic despre asta! sâsâie ea în șoaptă. Nu am autorizat niciodată așa ceva. Trebuia să fie ceva organizat, cu ținte speciale. Noi nu omorâm la-ntâmplare, fără un scop bine întemeiat.

— Capitala, celelalte bombe…?

— Știi prea bine că acele clădiri erau goale. Nimeni n-a murit acolo, cel puțin nu din cauza noastră, rostește ea cu o voce monotonă. Mare, îți jur că nu noi am făcut asta.

— Chiar crezi că am încerca să dăm cu piciorul celei mai mari dintre speranțele noastre? adaugă Kilorn.

Nu trebuie să întreb ca să știu că se referă la mine.

În cele din urmă, întorc capul și încuviințez spre Julian.

— Deschide celula. În liniște, murmură Julian, cu mâinile pe chipul lui Lucas.

Magnetronul se supune, forțând gratiile să se desfacă într-un O suficient de larg cât să poți trece prin el. Walsh iese prima, extrem de uluită. Kilorn e următorul, ajutând-o pe Farley să încapă printre gratii. Brațul îi atârnă în continuare neajutorat – tămăduitorul a ratat o zonă.

Gesticulez spre perete, iar ei se mișcă în tăcere, ca niște șoareci. Ochii lui Walsh zăbovesc pe trupul neînsuflețit al lui Tristan, însă rămâne liniștită lângă Farley. Julian îl împinge pe Lucas lângă ei, înainte să se așeze la baza scărilor, vizavi de prizonierii eliberați.

Eu mă așez în cealaltă parte, făcându-mă una cu peretele lângă Kilorn. Deși a petrecut o noapte în celule, cu un cadavru drept companie, tot miroase a acasă.

— Știam c-ai să vii, îmi șoptește el la ureche. Știam!

Dar nu avem timp de bârfe și de petreceri. Nu până ce nu îi știu departe și în siguranță.

În cealaltă parte a scărilor, Julian încuviințează spre mine. E pregătit.

— Santinelă Gliacon, putem schimba o vorbă? strig eu în sus, pregătind momeala pentru următoarea capcană.

Târșâitul picioarelor îmi spune că a mușcat-o.

— Ce s-a întâmplat, milady?

Când ajunge jos, ochii îi zboară direct către celula deschisă și icnește în spatele măștii ei. Însă Julian e prea iute, chiar și pentru o santinelă.

— Ai ieșit la o mică plimbare. Te-ai întors și ai găsit asta. Nu îți aduci aminte de noi. Cheamă *un* coleg de-al tău, murmură Julian, vocea lui fiind un cântec terifiant.

— Santinelă Tyros, e nevoie de dumneavoastră, spune ea pe un ton plictisit.

— Acum vei dormi.

Cade aproape înainte ca ultimul cuvânt să fie rostit, însă Julian o prinde de talie și o întinde cu grijă în spatele lui. Kilorn expiră surprins, impresionat de Julian, care își permite un mic zâmbet de încântare.

Apoi Tyros coboară treptele confuz, însă dornic să ne fie de folos. Julian o face din nou, cântându-și ordinele în câteva secunde șoptite. Nu mă așteptam ca santinelele să fie atât de proaste, însă are noimă. Sunt antrenate din copilărie în arta luptei; logica și inteligența nu sunt cele mai importante calități ale lor.

Însă ultimele două santinele, Ochi-de-Porc și tămăduitorul, nu sunt chiar neghioabe. Când Tyros strigă, ordonându-i tămăduitorului de piele să vină jos, fac schimb de replici șoptite.

— Ați terminat, lady Titanos? strigă Ochi-de-Porc cu o voce îngrijorată.

Gândind iute, strig spre ei:

— Da, am terminat. Colegii dumitale s-au întors la posturile lor, vreau să mă asigur că și dumneata vei proceda la fel.

— A, chiar așa? Tyros, e adevărat?

Cu o viteză orbitoare, Julian îngenunchează peste Tyros cel leșinat. Îi deschide ochii cu forța, ținându-i pleoapele între degete.

— Spune că te-ai întors la post. Spune că lady Titanos a terminat.

— M-am întors la post, rostește el monoton.

Sper că scara lungă și pereții de piatră îi vor distorsiona vocea.

— Lady Titanos a terminat.

Ochi-de-Porc bombăne ceva.

— Prea bine.

Bocancii lor tropăie pe trepte și îmi dau seama că santinelele coboară împreună. *Doi oameni. Julian nu le poate face față amândurora.* Îl simt pe Kilorn încordându-se în spatele meu, pregătindu-și pumnii în caz de nevoie. Cu o mână îl împing la loc, în timp ce cealaltă devine albă din pricina scânteilor.

Pașii se opresc, chiar la intrare. Eu nu-i pot vedea și nici Julian, însă Ochi-de-Porc respiră ca un câine. Tămăduitorul e și el

acolo, așteptând chiar la intrare. În această liniște deplină e imposibil să nu auzi declicul unui pistol.

Julian face ochii mari, însă rămâne ferm pe poziție, punând mâna peste arma furată. Nu vreau să respir, știind pericolul în care ne aflăm cu toții. Pereții par să se micșoreze, închizându-ne într-un coșciug de piatră fără nicio ieșire.

Mă simt foarte calmă când mă strecor în fața treptelor, ținând mâna cu scântei la spate. Mă aștept în orice clipă să simt niște gloanțe, însă durerea nu sosește. Nu mă vor împușca, nu până ce nu le ofer un motiv întemeiat.

— E vreo problemă? întreb eu, ridicând din sprânceană, așa cum am văzut-o pe Evangeline făcând de mii de ori.

Cu o mișcare lentă urc o treaptă, astfel încât să-i văd mai bine. Stau unul lângă celălalt, cu degetele pe trăgace.

— V-aș fi recunoscătoare dacă nu ați sta cu armele îndreptate spre mine.

Ochi-de-Porc îmi aruncă o privire urâtă, însă nu face nimic ca să mă enerveze. *Ești o doamnă. Poartă-te ca atare. Fă-o ca să-ți salvezi viața.*

— Unde vă e amicul?

— A, vine și el. Unul dintre prizonieri are gura cam mare. Avea nevoie de mai *multă* atenție.

Minciuna îmi vine cu ușurință. Practica chiar te ajută.

Rânjind, Ochi-de-Porc își coboară puțin pistolul.

— Târfa aia cu cicatrice? Și eu a trebuit să-i arăt dosul palmei, chicotește el.

Râd împreună cu el și visez ce le-ar putea face un fulger ochilor săi cărnoși și decolorați.

Când înaintez, tămăduitorul de piele pune o mână pe balustrada de metal, blocându-mi calea. Eu procedez la fel. E rece și solidă sub palma mea. *Ușurel*! îmi spun în gând, adunând suficientă energie în scânteile mele. Nu suficientă cât să ardă, nu suficientă cât să lase o cicatrice, ci suficientă cât să aibă grijă de amândoi. E ca și cum ai băga ață în ac și, pentru prima oară, eu sunt experta într-ale coaserii.

Deasupra mea, tămăduitorul nu râde cu prietenul său. Ochii săi sunt de un argintiu luminos și, cu masca și mantia fioroase, arată precum demonul dintr-un coșmar.

— Ce-aveți la spate? sâsâie el prin mască.

Ridic din umeri, îndrăznind să mai fac un pas.

— Nimic, santinelă Skonos.

Replica e concisă.

— Mințiți.

Acționăm în același moment. Glonțul mă lovește în stomac, însă fulgerul meu urcă pe bara de metal, trece prin pielea lui și îi ajunge în creier. Ochi-de-Porc strigă, trăgând cu propriul pistol. Glonțul pătrunde în perete, ratându-mă la milimetru. Însă eu nu-l ratez când arunc mingea de scântei de la spate. Ambii alunecă pe lângă mine, inconștienți, iar mușchii li se zbat din pricina șocurilor electrice.

Și apoi cad.

Mă întreb dacă podeaua de piatră îmi va crăpa craniul. Bănuiesc că e mai ușor decât să mor din cauza hemoragiei. Dar, sunt prinsă de două brațe lungi.

— Mare, va fi bine, șoptește Kilorn.

Mâna lui îmi acoperă stomacul, încercând să oprească sângerarea. Ochii săi sunt verzi ca iarba. Ies în evidență în această lume care se scufundă în beznă.

— Nu e nimic.

— Puneți-vă astea! le poruncește Julian celorlalți.

Farley și Walsh gonesc pe lângă mine pentru a-și pune mantiile și măștile de un roșu înflăcărat.

— Și tu!

Îl smulge pe Kilorn de lângă mine și aproape că îl aruncă în cealaltă parte a încăperii.

— Julian… mă înec eu, încercând să îl apuc de mână.

Trebuie să-i mulțumesc.

Însă el e departe de mine, îngenunchind deasupra tămăduitorului. Deschide cu forța pleoapele santinelei și îi cântă, poruncindu-i să se trezească. Următorul lucru pe care îl știu e că tămăduitorul se uită la mine de sus, cu mâinile pe rana mea. Durează doar câteva secunde înainte ca lumea să revină la normal. În colț, Kilorn răsuflă ușurat și își trage o mantie peste cap.

— Și pe ea, îngaim eu, gesticulând spre Farley.

Julian încuviințează și îl conduce pe tămăduitor spre ea. Cu un trosnet înfiorător, umărul îi este pus la loc.

— Mii de mulțumiri, spune ea, trăgându-și masca peste față.

Walsh stă deasupra noastră, cu masca în mână. Se uită cu gura căscată la santinelele căzute.

— Au murit? întreabă ea, șoptind ca un copil speriat.

Julian îi termină de cântat lui Ochi-de-Porc și ridică privirea.

— Nu chiar. Se vor trezi în câteva ore și, dacă ești norocoasă, nimeni nu va ști până atunci că ai dispărut.

— Îmi ajung câteva ore.

Farley îi trage una peste mână lui Walsh, trezind-o la realitate.

— Fato, ia și te adună, că în seara asta avem de alergat!

Nu ne ia mult să îi strecurăm prin ultimele coridoare. Chiar și-așa, temerea mea crește cu fiecare secundă, până ce ne trezim în garajul lui Cal. Lucas, care are mandibula amorțită, face o gaură în ușa de metal, de parcă ar rupe o bucată de hârtie, dezvăluind noaptea de dincolo.

Walsh mă îmbrățișează, luându-mă prin surprindere.

— Nu știu cum, murmură ea, dar sper că într-o bună zi vei deveni regină. Imaginează-ți ce-ai putea face atunci! Regina roșie.

Nu pot să nu zâmbesc la acest gând imposibil.

— Du-te, înainte să-mi transmiți și mie din absurditățile tale.

Farley nu e mare amatoare de îmbrățișări, însă mă bate pe umăr.

— Ne vom revedea foarte curând.

— Sper că nu în aceste condiții.

Trăsăturile i se transformă într-un zâmbet rar, cu gura până la urechi. În pofida cicatricei, remarc că e foarte drăguță.

— Nu în aceste condiții, repetă ea, înainte să dispară în noapte alături de Walsh.

— Știu că nu-ți pot cere să vii cu mine, murmură Kilorn, pregătindu-se să le urmeze.

Își privește mâinile, examinând cicatricele pe care le știu mai bine decât propria mea minte. *Uită-te la mine, idiotule*!

Oftând, fac un efort să-i dau un brânci către libertate.

— Cauza are nevoie de mine aici. Și tu ai nevoie de mine aici.

— Ceea ce am nevoie și ceea ce vreau sunt două lucruri foarte diferite.

Încerc să râd, dar nu găsesc forța necesară.

— Mare, ăsta nu e sfârșitul nostru, murmură Kilorn, îmbrățișându-mă.

Râde ca pentru sine, făcându-și pieptul să vibreze.

— Regina roșie. Sună bine!

— Hai, du-te, tâmpitule!

Nu m-am mai simțit niciodată atât de fericită și atât de tristă în același timp.

Îmi aruncă o ultimă privire și dă din cap spre Julian, înainte să dispară în întuneric. Metalul se unește la loc în urma lui, despărțindu-mă de prietenii mei. Încotro se duc, nu vreau să știu.

Julian trebuie să mă tragă de acolo, însă nu mă admonestează fiindcă a durat atât de mult să-mi iau rămas-bun. Cred că e mai preocupat cu Lucas, care, în starea lui de zăpăceală, a început să saliveze.

DOUĂZECI ȘI DOI

În acea noapte visez că Shade vine să mă viziteze pe întuneric. Miroase a praf de pușcă. Dar, când clipesc, el dispare, iar mintea mea urlă ceea ce deja eu știu. *Shade a murit.*

Când sosește dimineața, o serie de pași târșâiți și de obiecte trântite mă face să mă trezesc brusc și să mă ridic în capul oaselor. Mă aștept să văd santinelele, pe Cal sau pe Ptolemus pregătit să mă distrugă pentru ceea ce am făcut, însă nu sunt decât cameristele mele, care se fâțâie prin dressingul meu. Par mai grăbite ca oricând și îmi scot hainele fără nicio tragere de inimă.

— Ce se întâmplă?

Fetele înlemnesc. Fac o plecăciune, cu mâinile pline de mătăsuri și lenjerie. Când mă apropii, îmi dau seama că stau aplecate deasupra unor cufere din piele.

— Mergem undeva?

— Astea au fost ordinele, milady, îmi explică una dintre ele, cu ochii în pământ. Nu știm decât ce ni s-a spus.

— Desigur. Ei bine, atunci am să mă îmbrac.

Întind mâna spre cea mai apropiată ținută, intenționând ca măcar o dată să fac ceva pentru mine, însă cameristele mi-o iau înainte.

Cinci minute mai târziu, m-au machiat și m-au pregătit, îmbrăcându-mă într-o bizară pereche de pantaloni din piele și o cămașă cu volane. Aș prefera mai degrabă costumul de antrenament, însă pare că „nu se cuvine” să port chestia aia în afara sesiunilor.

— Lucas? întreb eu pe culoarul gol, așteptându-mă să-l văd ieșind din vreo nișă.

Însă Lucas nu e de găsit pe nicăieri, așa că pornesc spre ora de protocol, așteptându-l să mă întâmpine pe drum. Când nici asta nu se întâmplă, încep să mă panichez. Julian l-a făcut să uite tot ce s-a petrecut aseară, dar poate că tot s-a strecurat ceva printre crăpături. Poate că e interogat, pedepsit pentru noaptea pe care nu și-o poate aminti și pentru ceea ce l-am obligat noi să facă.

Însă nu sunt singură mult timp. Maven îmi iese în cale, cu un zâmbet amuzat.

— Te-ai trezit devreme.

Apoi se apleacă și îmi șoptește:

— Mai ales după o asemenea noapte.

— Nu știu la ce te referi, spun eu, încercând să folosesc un ton nevinovat.

— Prizonierii au dispărut. Toți trei, pur și simplu s-au evaporat.

Îmi duc mâna la inimă, prefăcându-mă a fi șocată în fața camerelor de supraveghere.

— Pe culorile mele! Câțiva roșii au reușit să evadeze de sub nasul nostru? Pare imposibil!

— Așa spuneam și eu.

Deși zâmbetul persistă, ochii i se întunecă puțin.

— Desigur, asta ridică tot felul de semne de întrebare. Penele de curent, erorile sistemului de securitate, ca să nu mai vorbesc de santinelele cu lacune de memorie, adaugă el, privindu-mă cu subînțeles.

Îi întorc privirea insistent, lăsându-l să-mi vadă neliniștea.

— Mama ta… i-a interogat.

— Exact.

— Și va vorbi cu – îmi aleg cuvintele cu mare grijă – toată lumea în legătură cu evadarea? Agenții, străjerii…?

Maven clatină din cap.

— Indiferent cine a făcut asta… a făcut-o ca la carte. Am ajutat-o cu interogatoriile și am *îndrumat-o* către persoanele care prezintă suspiciuni.

A îndrumat-o. A îndrumat-o departe de mine.

Răsuflu ușurată și îl strâng de mână, mulțumindu-i că m-a protejat.

— În plus, s-ar putea să nu aflăm niciodată cine a făcut-o. De aseară au tot început să fugă oameni. Cred că Reședința nu mai e sigură.

— Având în vedere ceea ce s-a întâmplat, probabil că au dreptate s-o facă.

Îl iau de braț, trăgându-l mai aproape de mine.

— Ce a aflat mama ta despre bombă?

— N-a fost nicio bombă, șoptește el.

Poftim?

— A fost o explozie, dar, de asemenea, și un accident. Un glonț a străpuns o țeavă de gaz din podea, iar când focul lui Cal a lovit-o…

Nu termină fraza, însă lasă mâinile să vorbească.

— A fost ideea mamei să folosim asta spre, ăăă… avantajul nostru.

Noi nu omorâm fără un scop bine întemeiat.

— Vrea să transforme Garda în niște monștri, spun eu.

Maven încuviințează solemn.

— Nimeni nu va dori să fie alături de ei. Nici măcar roșiii.

Simt cum sângele îmi clocotește. *Și mai multe minciuni.* Elara ne-o ia înainte fără să împuște sau să scoată vreo lamă. Nu are nevoie decât de cuvinte. Și acum sunt trimisă și mai departe în lumea ei, în Archeon.

N-ai să-ți mai vezi familia. Gisa va crește, până ce n-o vei mai recunoaște. Bree și Tramy se vor căsători, vor avea copii și vor uita de tine. Tata va muri lent, sufocat de rănile sale, și, când se va prăpădi, mama se va duce după el.

Maven mă lasă să cuget, privind gânditor emoțiile care îmi răsar pe chip. Mereu mă lasă să cuget. Uneori cred că tăcerea e mai bună decât cuvintele celorlalți.

— Cât timp mai stăm aici?

— Plecăm după-amiază. Cei mai mulți oameni de la curte pleacă înainte, însă noi trebuie să luăm nava. Trebuie să păstrăm o parte din tradiții în toată nebunia asta.

Când eram mică, obișnuiam să stau pe verandă și să privesc frumoasele ambarcațiuni îndreptându-se spre capitală. Shade râdea de mine că voiam să-l văd pe rege. Atunci nu mi-am dat seama că era doar o parte a spectacolului, o altă demonstrație, la fel ca luptele din arenă, pentru a ne arăta cât de jos ne situam pe marea schemă a lumii. Acum voi face din nou parte din ea, doar că, de data asta, mă voi afla de cealaltă parte.

— Măcar vei apuca să-ți revezi casa, chiar dacă numai pentru scurtă vreme, adaugă el, încercând să mă binedispună.

Da, Maven, exact asta e ceea ce-mi doresc. Să stau neputincioasă și să văd cum casa și fosta mea viață trec pe lângă mine.

Însă acesta este prețul pe care trebuie să-l plătesc. Eliberarea lui Kilorn și a celorlalți înseamnă să-mi petrec ultimele zile în vale, și e un târg pe care sunt dispusă să-l fac.

Suntem întrerupți de un zgomot puternic, care vine dintr-un coridor din apropiere, cel care duce spre camera lui Cal. Maven reacționează primul, pornind spre capătul coridorului înaintea mea, de parcă încearcă să mă protejeze de ceva anume.

— Frățioare, ai coșmaruri? strigă el, îngrijorat de ceea ce vede.

Drept răspuns, Cal pășește pe coridor, cu pumnii strânși, de parcă încearcă să-și controleze propriile mâini. Uniforma pătată de sânge a dispărut, fiind înlocuită de ceea ce pare a fi armura lui Ptolemus, deși a lui Cal are o tentă roșiatică.

Vreau să-l iau la palme, să-l zgârii și să zbier pentru ceea ce le-a făcut lui Farley și lui Tristan, și lui Kilorn, și lui Walsh. Scânteile se agită din nou în interiorul meu, implorându-mă să le dau frâu liber. Dar, la urma urmei, la ce mă așteptam? Știu cine este el și ce crede – roșiii nu merită salvați. Așa că vorbesc pe un ton cât se poate de civilizat.

— Pleci cu legiunea ta?

Judecând după furia care i se citește în ochi, știu că nu pleacă. Odată mă temeam că va pleca, iar acum îmi doresc s-o facă. *Nu pot să cred că voiam să-l salvez. Nu pot să cred că a existat vreodată un asemenea gând.*

Cal inspiră adânc.

— Legiunea Umbrelor nu merge nicăieri. Tata nu va permite așa ceva. Nu acum. E prea periculos, iar eu sunt prea *valoros.*

— Știi că are dreptate.

Maven își pune o mână pe umărul fratelui său, încercând să-l calmeze. Îmi aduc aminte că și Cal a făcut același lucru pentru Maven, însă acum coroana se află pe o frunte diferită.

— Tu ești moștenitorul. Nu-și poate permite să te piardă și pe tine.

— Sunt soldat, scuipă Cal, ridicând din umăr pentru a se îndepărta de atingerea fratelui său. Nu pot să stau cu mâinile în sân și să-i las pe alții să lupte în locul meu. N-am s-o fac!

Zici că e un copil care bocește după o jucărie – probabil că îi place să omoare. Mi se face rău. Nu spun nimic. Prefer să-l las

pe Maven să vorbească în numele meu. El știe mereu ce să spună.

— Găsește o altă cauză. Construiește o altă motocicletă, dublează-ți antrenamentele, instruiește-ți oamenii, *pregătește-te* pentru momentul în care pericolul va trece. Cal, poți face o mie de alte lucruri, fără să sfârșești mort într-un soi de ambuscadă! exclamă el cu o căutătură cruntă, după care zâmbește, încercând să înveselească atmosfera. Cal, tu nu te schimbi niciodată. Pur și simplu nu poți sta locului.

După un moment de tăcere, Cal schițează un zâmbet vag.

— Niciodată.

Își îndreaptă ochii spre mine, dar n-am să mă las din nou prinsă de privirea lui de bronz, nu din nou.

Întorc capul, prefăcându-mă că examinez un tablou de pe perete.

— Frumoasă armură, spun eu, zâmbind cu dispreț. O să se potrivească de minune cu celelalte armuri din colecția ta.

Pare îndurerat, ba chiar confuz, însă își revine imediat. Zâmbetul i-a dispărut acum, fiind înlocuit de o privire mijită și de un maxilar încordat. Bate cu degetele în armură și sunetul seamănă cu niște gheare frecate de piatră.

— E un cadou de la Ptolemus. Se pare că împărtășesc o cauză comună cu fratele logodnicei mele.

Logodnicei mele. De parcă asta ar trebui să mă facă geloasă sau cam așa ceva.

Maven studiază timid armura.

— Ce vrei să spui?

— Ptolemus e comandantul agenților de securitate din capitală. Împreună cu mine și cu legiunea mea, s-ar putea să facem ceva de folos, chiar și în oraș.

Un val de panică năvălește peste mine și înlătură toată speranța și fericirea pe care mi le-a adus succesul nopții trecute.

— Și ce anume vreți să faceți? întreb eu în șoaptă.

— Eu sunt un bun vânător. El e un bun ucigaș.

Cal face un pas înapoi, îndepărtându-se de noi.

Îl simt că scapă, însă nu doar pe coridor, ci și pe un drum întunecat și periculos. Acest lucru mă face să-mi fie teamă pentru băiatul care m-a învățat să dansez. *Nu, nu pentru el.* De

el. Iar acest lucru e mai rău decât toate celelalte terori și coșmaruri ale mele.

— Eu și cu el vom extirpa Garda Stacojie. Vom pune capăt o dată pentru totdeauna acestei rebeliuni.

•

Astăzi nu am niciun program de urmat, având în vedere că oamenii sunt prea ocupați cu plecarea, ca să-mi mai predea sau să mă antreneze. De fapt, *fuga* e un termen mai potrivit, deoarece, din locul meu de observație aflat în vestibul, exact asta pare a fi. Obișnuiam să cred că argintiii erau niște zei supremi, care nu puteau fi niciodată amenințați sau speriați. Acum știu că opusul e adevărul. Au petrecut atâta vreme sus, protejați și izolați, încât au uitat că pot și cădea. Forța lor s-a transformat în slăbiciune.

Cândva mi-era teamă de acești pereți; eram înspăimântată de o asemenea frumusețe. Însă acum văd și eu fisurile. E ca în ziua în care s-au folosit bombe, când mi-am dat seama că argintiii nu erau invincibili. Atunci a fost o explozie; acum, câteva gloanțe au spulberat sticla-de-diamant, scoțând la iveală teama și paranoia care sălășluiau dedesubt. Argintiii fugind de roșii – leii fugind de șoricei. Regele și regina se opun unul celuilalt, nobilii au propriile lor alianțe, iar Cal – prințul perfect, soldatul bun – e un vrăjmaș nemilos și înspăimântător. *Oricine poate trăda pe oricine.*

Cal și Maven își iau rămas-bun de la toți cei prezenți, făcându-și datoria în pofida haosului organizat. Aeronavele așteaptă nu foarte departe, huruitul motoarelor auzindu-se chiar și înăuntru. Vreau să ies și să văd de aproape acele bestii, însă asta ar însemna să sfidez mulțimea și nu pot suporta privirile celor copleșiți de durere. Aseară au murit doisprezece oameni, însă refuz să le aflu numele. Nu vreau să-i am pe conștiință, nu când trebuie să fiu cât mai lucidă cu putință.

Când nu mai suport să îi privesc, picioarele mă duc unde vor ele, rătăcind pe culoarele acum familiare. Camerele sunt încuiate, fiind închise pe perioada următorului anotimp, până când nobilimea se va întoarce. *Eu n-am să mă întorc*, știu. Servitorii pun cearșafuri albe peste mobilă și tablouri și statui, până ce întregul loc pare bântuit de stafii.

Nu durează mult până ce ajung la ușa fostei clase a lui Julian, iar priveliștea mă șochează. Teancurile de cărți, biroul, ba chiar și hărțile au dispărut. Încăperea pare mult mai mare, însă, în același timp, îmi dă senzația că e mai mică. Cândva, în această cameră găseai lumi întregi, însă acum nu găsești decât praf și hârtii mototolite. Ochii îmi zăbovesc pe peretele pe care se afla cea mai mare hartă. Cândva nu puteam s-o înțeleg; acum mi-o amintesc ca pe un vechi prieten.

Norta, Ținutul Lacurilor, Piedmont, Preria, Tiraxes, Montfort, Ciron și toate ținuturile disputate dintre ele. Celelalte țări, ceilalți oameni, toate mai mult sau mai puțin divizate din pricina sângelui, exact ca noi. *Dacă noi ne schimbăm, oare o vor face și ei*? *Sau vor încerca să ne distrugă și pe noi*?

— Sper că-ți vei aminti lecțiile.

Vocea lui Julian mă aduce cu picioarele pe pământ, înapoi în camera goală. Stă în spatele meu, privind spre locul în care se afla harta.

— Îmi pare rău că nu am putut să te învăț mai multe.

— Vom avea suficient timp pentru lecții în Archeon.

Zâmbetul lui e dulce-amărui și aproape mult prea dureros pentru a putea fi suportat. Tresărind, îmi dau seama că, pentru prima dată în acest loc, suntem urmăriți de camerele de supraveghere.

— Julian?

— Arhivarii din Delphie mi-au oferit un loc de muncă. Voi lucra ca restaurator de texte vechi.

E clar că minte de îngheață apele.

— Se pare că au făcut niște săpături prin Puhoiul și au dat peste niște buncăre de depozitare. Mi s-a spus că va fi o muncă titanică.

— O să-ți placă foarte mult.

Simt un nod în gât. *Știai că va fi nevoit să plece. L-ai obligat să ia parte la acțiunea de aseară, când l-ai pus în primejdie pentru viața lui Kilorn.*

— Ai să mă vizitezi când poți?

— Firește!

O altă minciună. Elara va afla curând care a fost rolul său și atunci va fi mereu pe fugă. Mi se pare normal să aibă un oarecare avans.

— Ți-am pregătit ceva.

Aș prefera oricând să-l am pe Julian în locul unui cadou, însă mă străduiesc să par recunoscătoare.

— Un sfat bun?

Julian clatină din cap și zâmbește.

— Ai să vezi când ai s-ajungi în capitală.

Apoi își întinde brațele, făcându-mi semn să mă apropii.

— Trebuie să plec, așa că ia-ți rămas-bun cum trebuie.

Să-l îmbrățișez pe el e ca și cum mi-aș îmbrățișa tatăl sau frații pe care nu-i voi mai vedea niciodată. Nu vreau să-l las să plece, însă e prea periculos ca el să rămână și știm amândoi asta.

— Mare, îți mulțumesc! șoptește el. Îmi aduci foarte mult aminte de ea.

Nu trebuie să-l întreb, ca să știu că se referă la Coriane, la sora pe care a pierdut-o în urmă cu mulți ani.

— Îmi va fi dor de tine, fetițo cu fulgerele!

În acest moment, porecla nu sună chiar atât de rău.

•

Nu am puterea necesară să mă minunez la vederea ambarcațiunii, propulsată de motoare electrice. Steaguri negre, argintii și roșii flutură de fiecare catarg, însemnând-o drept nava regelui. Când eram mică, mă întrebam mereu de ce regele revendica roșul nostru. Era sub demnitatea sa. Acum îmi dau seama că steagurile sunt roșii ca flacăra sa, aidoma distrugerilor – și oamenilor – pe care îi controlează.

— Santinelele de aseară au fost *transferate,* murmură Maven, în timp ce ne plimbăm pe una dintre punți.

Transferate e doar un cuvânt pompos pentru *pedepsite.* Dar când îmi amintesc de Ochi-de-Porc și de felul în care s-a uitat la mine, nu-mi pare rău deloc.

— Unde s-au dus?

— Pe front, desigur. Vor fi repartizați la vreun grup haotic, pentru a fi căpitanii unor soldați răniți, infirmi sau indisciplinați. De obicei, aceștia sunt primii care vor fi trimiși să lupte.

Îmi dau seama după privirea lui că Maven știe acest lucru din experiență.

— Primii care mor.

Încuviințează solemn.

— Și Lucas? Nu l-am mai văzut de ieri…

— E bine. Călătorește alături de Casa Samos, pentru a fi alături de familia lui. Împușcăturile i-au băgat pe toți în sperieți, inclusiv pe cei din Înaltele Case.

Simt un val de ușurare, dar, de asemenea, și unul de tristețe. Deja mi-e dor de Lucas, însă e bine de știut că se află în siguranță și departe de curiozitatea Elarei.

Maven își mușcă buza, părând înfrânt.

— Dar nu pentru mult timp. Vor veni și răspunsurile.

— La ce te referi?

— Au găsit sânge în celule. Sânge roșu.

Rana mea provocată de glonț a dispărut, însă amintirea durerii încă nu s-a risipit.

— Și?

— Și dacă baza de sânge își face treaba, vom afla care dintre prietenii tăi a avut ghinionul să fie rănit.

— Baza de sânge?

— E un soi de bază de date. Tuturor copiilor roșii născuți pe o rază de o mie de kilometri de civilizație li se prelevă sângele la naștere. A început ca un proiect care să ne ajute să înțelegem cu exactitate care e diferența dintre noi, însă a sfârșit prin a fi doar o altă metodă de a le pune zgardă oamenilor tăi. În orașele mai mari, roșiii nu folosesc cărți de identitate, ci carduri de sânge. Sunt verificate la fiecare poartă, indiferent că ieși sau intri. Monitorizați ca niște bestii.

Mă gândesc la vechile documente pe care regele mi le-a azvârlit sub ochi în acea zi, în sala tronului. Printre ele se găseau numele meu, fotografia mea și o pată de sânge.

Sângele meu. Au sângele meu.

— Și… și pot afla al cui sânge e, așa simplu?

— Durează puțin, cam o săptămână sau ceva de genul, dar da, cam așa funcționează.

Ochii îi cad pe mâinile mele tremurânde și le acoperă cu ale lui, lăsând căldura să îmi învăluie pielea care a devenit brusc rece.

— Mare?

— M-a împușcat, șoptesc eu. Santinela m-a împușcat. Ei au găsit sângele meu.

Iar apoi, mâinile lui devin la fel de reci ca ale mele. Deși Maven are mai tot timpul o idee genială la el, acum nu știe ce să spună. Pur și simplu mă fixează cu privirea, respirând cu dificultate. Cunosc privirea asta; o am și eu de fiecare dată când sunt forțată să-mi iau rămas-bun de la cineva.

— Ce păcat că n-am stat mai mult, murmur eu, privind râul. Mi-ar fi plăcut să mor aproape de casă.

O altă briză îmi trimite o șuviță de păr peste față, însă Maven o dă la o parte și mă trage aproape cu o ferocitate surprinzătoare.

Oh!

Sărutul lui nu seamănă deloc cu al lui Cal, care e mai disperat și care se surprinde și pe el însuși, nu numai pe mine. El știe că mă scufund iute, o piatră aruncată în râu. *Și vrea să se înece cu mine.*

— Am să repar asta, murmură el peste buzele mele.

Nu i-am mai văzut niciodată ochii atât de luminoși și de pătrunzători.

— N-am să le permit să-ți facă rău. Ai cuvântul meu.

O parte din mine își dorește să-l creadă.

— Maven, nu poți repara totul.

— Ai dreptate. *Eu* nu pot, răspunde el, cu o ușoară ranchiună în glas. Însă pot convinge pe cineva cu mai multă putere decât mine.

— Pe cine? întreabă o voce.

Când temperatura se ridică în jurul nostru, Maven face un pas înapoi, cu maxilarele încleștate. După felul în care îi scapără ochii, mă aștept să sară la gâtul persoanei care ne-a întrerupt. Nu mă întorc, în mare parte din cauză că nu-mi simt membrele. Am amorțit, deși amintirea încă persistă pe buze. Nu știu ce înseamnă asta. Nu înțeleg ce simt.

— Regina solicită prezența voastră pe puntea panoramică.

Vocea lui Cal e dură ca piatra. E aproape furios, însă ochii săi aurii par triști, ba chiar înfrânți.

— Mare, trecem pe lângă Pilonii.

Da, linia țărmului îmi este deja familiară. Cunosc acel copac schilodit, acea întindere de nisip, iar ecoul drujbelor și al copacilor care cad e inconfundabil. Acesta este căminul meu. Cu

mare durere în suflet, mă întorc și mă uit la Cal, care se pare că are un schimb de priviri cu fratele său.

— Îți mulțumesc, Cal, murmur eu, încercând în continuare să procesez sărutul lui Maven și, desigur, inevitabilul meu destin tragic.

Cal se îndepărtează și observ că spatele lui, care de obicei e drept, acum e încovoiat. Fiecare pas făcut de el îmi trimite un junghi de vină, făcându-mă să-mi amintesc de lecțiile de dans și de sărutul nostru. Am rănit pe toată lumea, *în special pe mine.*

Maven se uită după fratele său.

— Nu-i place să piardă. Și – își coboară vocea și se apropie atât de tare de mine, încât pot să-i văd micile pete argintii din ochi – nici mie. Mare, n-am să te pierd. *N-am s-o fac.*

— N-ai să mă pierzi niciodată.

O altă minciună, pe care o știm amândoi.

•

Puntea panoramică domină prora navei, împrejmuită dintr-o parte în alta de sticlă. Forme maronii prind contur pe malul râului, iar vechiul deal care găzduiește arena se ivește dintre copaci. Suntem mult prea departe de mal pentru a putea vedea cum trebuie, însă îmi recunosc casa în două secunde. Vechiul steag încă flutură pe verandă, fiind în continuare decorat cu trei stele roșii. Peste una a fost trasată o dungă neagră, în onoarea lui Shade. *Shade a fost executat. O astfel de situație cere ruperea stelei.* Însă ei n-au făcut-o. S-au solidarizat cu el în propria lor rebeliune.

Vreau să-i arăt casa mea lui Maven, să-i povestesc câte-n lună și-n stele despre satul meu. Am văzut cum trăiește el și acum vreau ca și el să vadă cum am trăit eu. Însă cei de pe puntea panoramică sunt tăcuți și privesc satul în timp ce ne apropiem de el. *Sătenilor nu le pasă de voi*, vreau eu să zbier. *Numai neghiobii se vor opri să privească. Numai neghiobii vor irosi câteva clipe pentru voi.*

În timp ce nava își continuă drumul, încep să mă gândesc că întregul sat s-ar putea să fie format din neghiobi. Toți cei două mii de oameni par îngrămădiți pe mal. Unii stau cu picioarele în râu. De la distanță, seamănă leit între ei. Păr decolorat și haine ponosite, pătați pe piele, obosiți, înfometați – așa cum eram și eu cândva.

Și *furioși.* Chiar și de pe ambarcațiune le pot simți furia. Nu ovaționează și nici nu ne scandează numele. Nimeni nu ne face din mână. Nimeni nu ne zâmbește.

— Ce se întâmplă? șoptesc eu, fără să aștept vreun răspuns.

Însă reginei îi face mare plăcere să-mi răspundă.

— Ce pierdere să defilezi pe râu când nimeni nu se uită. Se pare că am rezolvat asta.

Ceva îmi spune că acesta e un eveniment obligatoriu, precum luptele, precum transmisiunile televizate. Agenții de securitate i-au scos pe bătrânii bolnavi din paturi și pe muncitorii epuizați din casele lor, forțându-i să vină să ne privească.

Un bici pocnește undeva pe mal, urmat imediat de țipetele unei femei.

— Stai în rând! se aude peste mulțime.

Oamenii nici măcar nu clipesc. Privesc drept înainte, atât de nemișcați, încât nici măcar nu pot să văd de unde a venit urletul. *Ce s-a întâmplat cu ei, de ce au devenit atât de obedienți*? *Ce le-au făcut bieților oameni*?

În timp ce îi privesc, mi se adună lacrimi în ochi. Se mai aud câteva lovituri și câțiva bebeluși plângând, însă nimeni de pe mal nu protestează. Brusc, mă aflu la marginea punții, dorindu-mi cu toată ființa mea să pot trece prin sticlă.

— Mareena, pleci undeva? toarce Elara din locul ei aflat lângă rege.

Soarbe tacticoasă dintr-o băutură, privindu-mă peste buza paharului.

— De ce faceți asta?

Cu brațele încrucișate peste rochia ei magnifică, Evangeline mă studiază cu un zâmbet plin de dispreț.

— De ce-ți pasă?

Însă nimeni nu o bagă în seamă.

— Ei știu ce s-a întâmplat la Reședință, ba chiar s-ar putea să fie de acord cu asta, așa că trebuie să vadă că nu am fost învinși, murmură Cal, cu ochii spre malul râului.

Nici măcar nu poate să se uite la mine, lașul.

— Trebuie să vadă că n-avem nici măcar o zgârietură, adaugă el mândru.

Un alt bici pocnește și mă face să tresar, de parcă am simțit lovitura pe propria-mi piele.

— Ai ordonat să fie inclusiv bătuți?

Nu îmi acceptă provocarea, ci strânge ferm din maxilar. Însă când un alt sătean protestează față de agenți, Cal închide ochii.

— Lady Titanos, dă-te înapoi!

Ordinul regelui e ca un tunet îndepărtat. Aproape că simt zâmbetul lui satisfăcut când fac câțiva pași înapoi, ducându-mă din nou lângă Maven.

— Ăsta e un sat de roșii, dar o știi mai bine decât oricine. Locuitorii le oferă adăpost acelor teroriști, îi hrănesc, îi protejează, se *transformă* în ei. Sunt copii care au comis fărădelegi. Și trebuie să învețe.

Deschid gura să-l contrazic, însă regina își dezvelește dinții.

— Poate că tu cunoști câțiva pe care ar trebui să-i dăm drept exemplu? întreabă ea pe un ton calm, gesticulând spre linia țărmului.

Cuvintele se risipesc pe limba mea, alungate de amenințarea ei.

— Nu, Maiestatea Voastră, nu cunosc.

— Atunci stai la locul tău și ține-ți gura! comentează ea, după care rânjește. Pentru că va veni și vremea ta să vorbești.

De asta au nevoie de mine. Pentru un astfel de moment, când balanța ar putea înclina în defavoarea lor. Însă eu nu pot protesta. Nu pot decât să fac ceea ce-mi poruncește și să privesc cum căminul meu dispare din raza vizuală. Pentru totdeauna.

•

Cu cât ne apropiem de capitală, cu atât mai mari devin așezările. Curând, peisajul se transformă din păduri și comunități agricole în orașe adevărate. Acestea înconjoară mori imense, alături de care se văd dormitoare și case din cărămidă, unde locuiesc muncitorii roșii. Asemenea celorlalte sate, locuitorii s-au adunat pe străzi pentru a privi procesiunea. Agenții latră, bicele pocnesc și eu nu reușesc niciodată să mă obișnuiesc cu această situație. Tresar de fiecare dată.

Orașele sunt înlocuite de vile, conace și palate asemănătoare cu Reședința Soarelui. Construite din piatră, sticlă și marmură, devin din ce în ce mai impozante. Pajiștile lor coboară lin spre râu, decorate cu fântâni superbe și grădini păzite de verdieni. Casele sunt niște opere divine, una mai frumoasă și mai

deosebită ca alta. Însă ferestrele sunt întunecate și ușile închise. Satele și orașele erau pline de oameni, însă par lipsite de viață. Numai steagurile care flutură sus, câte unul pe fiecare construcție, îmi spun că aici chiar locuiesc oameni. Albastru pentru Casa Osanos, argintiu pentru Samos, maro pentru Rhambos și tot așa. Acum știu culorile pe de rost, adăugând chipuri fiecărei case tăcute. *Ba chiar i-am omorât pe proprietarii câtorva dintre ele.*

— Drumul Râului, îmi explică Maven. Reședințele de la țară, în cazul în care un lord sau o lady dorește să evadeze din oraș.

Rămân cu ochii pe căminul familiei Iral, o minune din marmură neagră, cu coloane înalte. Pantere de piatră păzesc veranda, arătându-și colții spre cer. Până și statuile mă bagă-n sperieți, făcându-mă să-mi amintesc de Ara Iral și de întrebările ei agasante.

— Nu e nimeni aici.

— Casele sunt goale în cea mai mare parte a anului și nimeni n-ar îndrăzni să părăsească orașul acum, nu cu aceste probleme iscate de Gardă, spune Maven, oferindu-mi un surâs amar. Preferă să se ascundă în spatele pereților de diamant și să-l lase pe fratele meu să lupte pentru noi.

— Ce bine ar fi dacă nimeni n-ar trebui să lupte.

Maven clatină din cap.

— Nu e bine să visezi.

Privim în tăcere în timp ce Drumul Râului dispare în urma noastră și o altă pădure se ridică pe mal. Copacii sunt bizari, foarte înalți, cu scoarță neagră și frunze stacojii. E o tăcere mormântală, așa cum în nicio pădure n-ar trebui să fie. Nici măcar cântecele păsărilor nu întrerup tăcerea, iar deasupra cerul se întunecă, însă nu din pricina faptului că după-amiaza e pe sfârșite. Observ că încep să se adune nori negri, care plutesc deasupra copacilor precum o pătură groasă.

— Și asta ce e?

Până și vocea mi se pare înăbușită și îmi dau seama că sunt recunoscătoare pentru sticla care încapsulează puntea. Spre surprinderea mea, ceilalți au plecat, lăsându-ne să ne uităm singuri la peisajul mohorât.

Maven privește pădurea cu o mutră dezgustată.

— Sunt arbori-barieră. Împiedică poluarea să urce pe râu. Verdienii Welle i-au creat în urmă cu câțiva ani.

Valuri maronii spumegă pe laterala ambarcațiunii, lăsând o peliculă de murdărie pe carcasa strălucitoare din oțel. Lumea capătă o nuanță stranie, de parcă aș privi printr-un geam murdar. Norii care atârnă prea jos nu sunt deloc nori, ci vălătuci de fum care ies prin miile de coșuri, întunecând cerul. Copacii și iarba au dispărut – acesta este un tărâm al cenușii și al descompunerii.

— Orașul Cenușiu, murmură Maven.

Fabricile se întind cât vezi cu ochii, murdare, imense și încărcate de electricitate. Bâzâitul mă lovește ca un pumn și aproape că îmi pierd echilibrul. Inima mea încearcă să țină pasul cu pulsul nefiresc și simt nevoia să mă așez.

Credeam că lumea mea era greșită, că viața mea era nedreaptă. Însă n-aș putea niciodată să-mi doresc un loc precum Orașul Cenușiu.

Centralele electrice strălucesc în acest peisaj mohorât, pulsând într-un albastru electric și un verde dezgustător în cablurile sub formă de pânză de păianjen care se înalță în aer. Vehiculele încărcate până la refuz cu mărfuri înaintează pe drumurile înălțate și transportă bunuri de la o fabrică la alta. Țipă unul la altul într-un trafic infernal și gălăgios, mișcându-se aidoma unui sânge negru în niște vene gri. Însă și mai îngrozitoare sunt căsuțele care înconjoară fabricile într-o masă compactă, unele peste altele, cu străzi înguste între ele. *Mahalale.*

Sub cerul fumuriu, mă îndoiesc că muncitorii văd vreodată lumina zilei. Străbat drumul dintre fabrici și case, inundând străzile în timpul schimbului de tură. Nu există agenți de securitate, pocnituri din bici sau priviri pierdute. Nimeni nu îi obligă să ne privească. *Regele nu are nevoie să se dea în spectacol aici*, îmi dau eu seama. *Acești oameni sunt distruși din naștere.*

— Ăștia sunt tehnicienii, șoptesc eu cu o voce răgușită, amintindu-mi de numele pe care argintiii îl folosesc cu atâta seninătate. Ei ne produc luminile, camerele de supraveghere, ecranele video...

— Pistoalele, gloanțele, bombele, navele, mijloacele de transport, adaugă Maven. Ei ne furnizează energia electrică. Ei ne mențin apa curată. Ei fac totul pentru noi.

Și primesc la schimb doar fum.

— De ce nu pleacă?

Maven ridică din umeri.

— Asta e singura viață pe care o cunosc. Cei mai mulți tehnicieni nu-și vor părăsi niciodată străzile înguste. Nici măcar nu se pot înrola în armată.

Nici măcar nu se pot înrola în armată. Viețile lor sunt atât de îngrozitoare, încât războiul e o alternativă mai bună – și nici măcar n-au voie să se ducă acolo.

Ca toate lucrurile de pe râu, fabricile dispar rând pe rând, însă imaginea îmi rămâne întipărită în minte. *Nu trebuie să uit asta*, îmi spune mie ceva. *Nu trebuie să-i uit pe acești oameni.*

Stelele ne așteaptă în spatele unei alte păduri de arbori-barieră, iar sub ele e Archeonul. La început nu zăresc deloc capitala, întrucât confund luminile cu stele sclipitoare. Dar, pe măsură ce înaintăm, rămân cu gura căscată.

Un pod cu trei niveluri traversează marele râu și unește partea din stânga și cea din dreapta a orașului. E lung de sute de metri și animat de o agitație continuă, pulsând de lumină și electricitate. Există magazine și piețe, toate construite în interiorul structurii, la câteva zeci de metri deasupra râului. Mi-i și imaginez pe argintiii de-acolo bând, mâncând și admirând lumea din locul lor aflat la înălțime. Vehiculele trec vâjâind pe cel mai de jos etaj al podului, farurile lor fiind aidoma unor comete roșii și albe care străbat noaptea.

În ambele extremități ale Podului există porți, iar sectoarele orașului dintr-o parte și din cealaltă sunt străjuite de ziduri. Pe malul estic, turnuri înalte de metal țâșnesc din pământ asemenea unor săbii care par să străpungă cerul, toate încununate cu păsări de pradă, uriașe și strălucitoare. Alte vehicule și alți oameni populează străzile asfaltate care urcă pe țărmurile abrupte, legând clădirile de Pod și de porțile exterioare.

Zidurile sunt din sticlă-de-diamant, la fel ca la Reședința Soarelui, însă sunt prevăzute cu turnuri metalice luminoase și alte structuri. Lângă ziduri se află numeroase patrule, însă

uniformele lor nu sunt roșii ca ale santinelelor sau negre ca ale agenților de securitate. Membrii patrulelor poartă uniforme în nuanțe de argintiu și alb, făcându-i ușor de confundat cu peisajul urban. *Sunt soldați, însă nu genul acela care ar dansa cu doamnele. Asta este o fortăreață.*

Archeonul a fost construit pentru a face față războaielor, nu păcii.

Pe malul vestic, recunosc Curtea Regală și Trezoreria de la știrile pe care le-am văzut imediat după atacul cu bombe. Ambele sunt construite din marmură albă și complet reparate, chiar dacă au fost atacate în urmă cu mai puțin de o lună. *Am senzația că a trecut o veșnicie.* Cele două clădiri flanchează Palatul Focului Alb, o construcție pe care până și eu o recunosc imediat. Fostul meu profesor obișnuia să spună că palatul fusese săpat chiar în coasta dealului, o dovadă vie a pietrei albe. Deasupra zidurilor înconjurătoare sclipesc flăcări realizate din aur și perle.

Încerc să absorb totul, privind frenetică dintr-o parte într-alta a Podului, însă nu reușesc să înțeleg acest loc. Deasupra, aeronavele înaintează alene pe cerul nopții, în timp ce avioanele zboară și mai sus, la fel de iute ca stelele căzătoare. Credeam că Reședința Soarelui era o minune; se pare că nu am înțeles niciodată adevărata semnificație a acestui cuvânt.

Însă aici nu pot găsi nimic frumos, nu când fabricile întunecate și pline de fum se află doar la câțiva kilometri în urmă. Contrastul dintre orașul argintiilor și mahalaua roșiilor îmi provoacă repulsie. Asta este lumea pe care încerc să o înving, lumea care încearcă să mă omoare pe mine și pe toți cei dragi mie. Acum înțeleg cu adevărat împotriva cui lupt și cât de dificil, aproape imposibil, îmi va fi să izbândesc. Nu m-am simțit niciodată mai mică decât mă simt acum, cu acest pod impunător, care se înalță deasupra noastră. Arată de parcă e pregătit să mă înghită cu totul.

Însă trebuie să încerc. Măcar de dragul Orașului Cenușiu, al celor care nu au văzut niciodată soarele.

DOUĂZECI ȘI TREI

E deja noapte atunci când ambarcațiunea acostează pe malul vestic și noi pășim din nou pe uscat. Acasă, asta însemna oprirea curentului electric și mersul la culcare, însă acest lucru nu e valabil și în Archeon. Orașul pare să lumineze în timp ce restul lumii se întunecă. Deasupra noastră pocnesc artificii, scăldând Podul în lumini colorate, iar deasupra Focului Alb se înalță un steag cu roșu și negru. *Regele s-a întors pe tron.*

Din fericire, nu mai există concursuri de frumusețe pe care trebuie să fim nevoiți să le îndurăm; pe docuri suntem întâmpinați de vehicule blindate. Spre încântarea mea, eu și Maven avem un vehicul numai pentru noi, în care urcă pentru a ne însoți doar două santinele. Maven îmi arată diferite puncte de atracție de-a lungul drumului și îmi spune poveștile tuturor statuilor și intersecțiilor. Ba chiar menționează și patiseria lui preferată, deși aceasta se află de cealaltă parte a râului.

— Podul și Archeonul de Est sunt pentru cetățeni, argintiii de rând, deși mulți dintre ei sunt mai bogați decât unii nobili.

— Argintii *de rând*?

Aproape că-mi vine să râd.

— Există așa ceva?

Maven pur și simplu dă din umeri.

— Firește. Sunt comercianți, oameni de afaceri, soldați, agenți, patroni de magazine, politicieni, baroni, artiști și intelectuali. Unii se căsătoresc cu membri din Înaltele Case, alții își depășesc condiția, însă nu au sânge nobil, iar puterile lor nu sunt la fel de… ei bine, *puternice.*

Nu toată lumea e specială, mi-a spus odată Lucas. Nu mă gândeam că se referea și la argintii.

— În schimb, Archeonul de Vest e pentru curtea regelui, continuă Maven.

Trecem pe o stradă mărginită de case din piatră splendide și de copaci în floare, tunși la perfecție.

— Toate Înaltele Case au reședințe aici, pentru a fi aproape de rege și guvern. De fapt, întreaga țară poate fi controlată de pe această faleză, în cazul în care va fi vreodată nevoie.

Asta explică amplasarea. Malul vestic este extrem de abrupt, cu palatul și toate celelalte clădiri ale guvernului situate pe culmea unui deal ce dă înspre Pod. Un alt zid înconjoară vârful colinei, străjuind inima țării. Încerc să nu rămân cu gura căscată când trecem pe poarta care scoate la iveală o piață pavată de mărimea unei arene. Maven o numește Piața lui Caesar, după primul rege al dinastiei sale. Julian l-a menționat cândva pe regele Caesar, însă în treacăt; lecțiile noastre nu au ajuns prea departe de Prima Diviziune, când roșiii și argintiii au devenit mult mai mult decât niște simple culori.

Palatul Focului Alb ocupă latura sudică a Pieței, în timp ce curțile, trezoreria și centrele administrative ocupă restul. Ba chiar există și garnizoane, dacă e să ne luăm după trupele care fac instrucție pe terenul apărat de ziduri. Acești oameni fac partea din Legiunea Umbrelor a lui Cal, care a plecat înaintea noastră spre oraș. *O alinare pentru nobili*, i-a numit Maven. Soldați între ziduri, pentru a ne proteja în cazul unui alt atac.

În pofida orei târzii, Piața e în plină activitate, oamenii se grăbesc spre o clădire cu aspect auster de lângă cazarmă. Steaguri în nuanțe de roșu și negru, decorate cu sabia armatei, atârnă de coloanele ei. Văd o mică scenă pregătită în fața clădirii, cu un pupitru înconjurat de reflectoare și de o mulțime de oameni care devine tot mai mare.

Brusc, camerele de filmat, care au o privire mai pătrunzătoare decât cea cu care m-am obișnuit eu, se îndreaptă spre mașina noastră, urmărindu-ne în timp ce șirul de vehicule trece pe lângă scenă. Din fericire, continuăm să înaintăm, trecând pe sub o arcadă și intrând într-o curte, după care ne oprim.

— Ce se întâmplă? șoptesc eu, apucându-l pe Maven de mână.

Până acum mi-am ținut teama în frâu, însă cu toate luminile, camerele și mulțimea, zidurile mele încep să se năruie.

Maven oftează adânc, aproape scos din sărite.

— Tata trebuie să țină un discurs. Nimic important, doar niște amenințări de război, pentru a face masele fericite. Oamenii nu adoră nimic mai mult pe lumea asta decât un lider care le promite victorie.

Maven iese din vehicul, trăgându-mă după el. În pofida machiajului și ținutei, mă simt extrem de goală. *Asta este o transmisiune și va fi urmărită de milioane de oameni.*

— Nu-ți face griji, trebuie doar să stăm și să adoptăm un aer sever, îmi murmură el la ureche.

— Se pare că fratele tău n-o să aibă probleme cu asta.

Dau din cap spre locul în care prințul Cal stă căzut pe gânduri, legat în continuare de Evangeline.

Maven zâmbește.

— El crede că discursurile sunt o pierdere de vreme. Lui Cal îi place acțiunea, nu vorbăria.

Și mie la fel, dar nu vreau să recunosc că am ceva în comun cu fratele lui mai mare. A existat o vreme când credeam asta, dar nu și acum. N-am s-o mai fac niciodată.

Un secretar agitat ne face semn să ne apropiem. Hainele lui sunt în nuanțe de albastru și gri, culorile Casei Macanthos. Poate că o cunoștea pe doamna colonel; poate că era fratele ei, vărul ei. *Mare, încetează*! *Ăsta e ultimul loc în care ai vrea să te pierzi cu firea.* Nici măcar nu ne bagă în seamă când ne așezăm în spatele lui Cal și al lui Evangeline, cu regele și regina în față. În mod ciudat, Evangeline nu se simte deloc în apele ei; văd că mâinile îi tremură. *Îi e teamă. Voia să fie în lumina reflectoarelor, voia să fie mireasa lui Cal, și totuși îi este teamă de toate astea. Cum e cu putință*?

Și pe urmă ne urnim din loc, intrând într-o clădire cu mult prea multe santinele și musafiri pentru a-i putea număra. Înăuntru, structura e construită pentru a fi funcțională, cu hărți, birouri și săli de consiliu în loc de tablouri și saloane. Oameni în uniforme gri își fac de treabă pe culoar, deși se opresc pentru a ne lăsa să trecem. Cele mai multe uși sunt închise, însă reușesc să trag cu ochiul prin unele. Câțiva agenți și soldați studiază hărțile de pe frontul de război și se contrazic asupra plasării legiunilor. O altă sală, care emană o energie aproape letală, se pare că găzduiește o mie de monitoare, de fiecare ocupându-se un soldat în uniformă de luptă. Vorbesc în căști, lătrând ordine către oameni și locuri din oraș. Cuvintele diferă, însă toate merg în aceeași direcție:

— Mențineți șirul!

Cal zăbovește în fața ușii de la sala video, întinzând gâtul pentru a vedea mai bine, însă aceasta i se trântește brusc în nas. Se zbârlește, însă nu protestează, retrăgându-se lângă logodnica lui. Evangeline îi murmură ceva, dar Cal se descotorosește de ea, spre încântarea mea.

Însă zâmbetul îmi dispare când pășim în lumina orbitoare de pe primele trepte ale clădirii. Pe o placă de bronz de lângă ușă scrie COMANDAMENTUL DE RĂZBOI. Acest loc e inima armatei – fiecare soldat, fiecare detașament, fiecare pistol e controlat din interior. Aura pe care o emană acest loc îmi face stomacul ghem, însă nu mă pot pierde cu firea aici, nu în fața atâtor oameni. Blițurile aparatelor de fotografiat mă orbesc cât ai zice pește. Când tresar, aud o voce în mintea mea.

Secretarul îmi pune o hârtie în mână. Arunc o singură privire pe ea și îmi vine să urlu. Acum știu pentru ce am fost salvată.

Câștigă-ți supraviețuirea, îmi pătrunde Elara în gânduri. Se află de cealaltă parte a lui Maven și își dă toată silința să nu rânjească.

Maven privește în aceeași direcție ca mama lui și observă hârtia din mâna mea tremurătoare. Cu un gest lent, își petrece degetele printre ale mele, ca și când mi-ar putea transmite forța lui. Nu vreau nimic altceva decât să rup hârtia în două, însă el mă împiedică să fac vreo mișcare.

— Trebuie, e tot ce spune el, șoptind atât de încet, încât de-abia îl aud. Trebuie.

•

— Inima mea deplânge viețile pierdute, însă acei oameni nu au murit în van. Sângele lor ne va întări hotărârea și ne va ajuta să depășim dificultățile care ne așteaptă. Suntem o națiune în plin război, ne aflăm în această situație de mai bine de un secol și suntem obișnuiți cu obstacolele din calea victoriei noastre. Acești oameni vor fi găsiți, vor fi pedepsiți, iar boala pe care ei o numesc rebeliune nu va avea niciodată sorți de izbândă în țara mea.

Monitorul din noul meu dormitor e la fel de folositor ca o barcă fără fund, difuzând fără oprire discursul de aseară al regelui. De-acum pot să recit pe de rost toate vorbele lui, însă nu mă pot opri să-l urmăresc. Pentru că știu ce urmează.

Chipul meu pare ciudat pe ecran, prea palid, prea rece. Tot nu-mi vine să cred că expresia nu mi s-a schimbat în timp ce am citit cuvintele. Când mă îndrept spre pupitru, luând locul regelui, nici măcar nu tremur.

— Am fost crescută de roșii. Am crezut că eram una de-a lor. Și am văzut cu ochii mei grația Maiestății Sale regele, dreptatea lorzilor noștri argintii și marele privilegiu pe care ei ni l-au oferit. Dreptul de a munci, de a ne sluji țara, de a trăi și de a trăi bine.

Pe ecran, Maven își pune o mână pe brațul meu și încuviințează în timp ce rostesc discursul.

— Acum știu că m-am născut argintie, că aparțin Casei Titanos și că într-o bună zi voi fi o prințesă a Nortei. Mi-au fost deschiși ochii și am descoperit existența unei lumi la care n-am visat niciodată. O lume invincibilă, o lume iertătoare. Și acești teroriști, acești asasini de cea mai joasă speță, încearcă să distrugă principiile fundamentale ale națiunii noastre. Nu putem permite așa ceva.

În siguranța dormitorului meu, încep să respir din ce în ce mai greu. Abia acum urmează răul.

— În înțelepciunea sa, regele Tiberias a întocmit un proiect de lege intitulat Măsurile, pentru a extirpa maladia rebeliunii și pentru a-i proteja pe bunii cetățeni ai națiunii noastre. Măsurile sunt după cum urmează: începând de azi va intra în vigoare pentru toți roșiii ora de stingere după apus. Numărul agenților de securitate se va dubla în toate satele și orașele roșii. Vor fi construite noi avanposturi, care vor funcționa la capacitate maximă. Toate infracțiunile roșiilor, inclusiv încălcarea orei de stingere, vor fi pedepsite prin execuție. Și – aici, pentru prima dată, îmi tremură vocea – vârsta încorporării a fost *redusă* la cincisprezece ani. Toți cei care ne vor oferi informații ce ar putea duce la capturarea conducătorilor Gărzii Stacojii sau la prevenirea acțiunilor Gărzii Stacojii vor fi recompensați cu scutiri de încorporare ce pot elibera din serviciul militar până la cinci membri ai aceleiași familii.

E o manevră genială și, în același timp, îngrozitoare. Roșiii se vor distruge între ei pentru asemenea scutiri.

— Măsurile vor fi respectate cu orice preț, până ce molima cunoscută drept Garda Stacojie va fi distrusă.

Mă privesc pe mine însămi pe ecran, cum mă străduiesc să nu mă bâlbâi citind discursul. Fac ochii mari și sper că oamenii mei știu ce încerc să spun. *Cuvintele pot minți.*

— Trăiască regele!

Clocotesc de furie, iar ecranul se schimbă, înlocuind fața mea cu un hău negru. Dar fiecare ordin nou mi-a rămas întipărit în minte. Mai mulți agenți patrulând, mai multe trupuri atârnând pe eșafod și mai multe mame plângând după copiii lor furați. Noi am omorât o mână de argintii, iar ei vor omorî o mie de roșii. Știu că aceste lovituri îi vor face pe unii oameni să se alăture Gărzii, însă și mai mulți se vor alătura regelui. Pentru viețile lor, pentru viețile *copiilor* lor, vor renunța la puțina libertate pe care o mai aveau.

Credeam că avea să-mi fie ușor să fiu marioneta lor, ținând cont de toate lucrurile prin care am trecut. Se pare că m-am înșelat. Însă nu-i pot lăsa să mă distrugă, nu acum. Nu când propriul meu destin tragic se întrevede la orizont. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putință până ce sângele meu e verificat în baza de date și jocul ia sfârșit. Până ce mă vor lua și mă vor omorî.

Bine măcar că fereastra mea e orientată înspre râu; în sud se vede marea. Când admir apa, pot să-mi ignor viitorul tot mai incert. Trec cu ochii peste fluxul impetuos, căci în zare văd o pată întunecată. Cerul e senin, însă în sud plutesc nori întunecați, care nu se mișcă de pe tărâmul interzis al coastei. *Orașul Ruinelor.* Radiațiile și focul au mistuit odată orașul și de atunci n-au mai plecat. Acum n-a rămas decât o stafie neagră la care nu se poate ajunge, o relicvă a vechii lumi.

Îmi doresc ca Lucas să bată la ușă și să mă zorească fiindcă mă așteaptă noul program, dar el încă nu s-a întors. Bănuiesc că îi e mai bine fără mine, fără cea care să-i pună din nou viața în primejdie.

Darul lui Julian stă rezemat de perete, o aducere aminte a unui alt prieten pierdut. E o bucată din imensa hartă, înrămată și strălucitoare în spatele sticlei. Când o ridic, aud o bufnitură și văd că din spate a căzut ceva.

Știam eu!

Inima mi-o ia la goană când mă așez în genunchi, sperând să găsesc un bilet secret de la Julian. Dar nu e decât o carte.

În pofida dezamăgirii mele, nu pot să nu zâmbesc. Firește că Julian avea să-mi lase o altă poveste, o altă colecție de cuvinte care să mă aline când el nu avea să mai poată.

Deschid cartea, așteptându-mă să găsesc câteva povești istorice noi, dar, în schimb, pe pagina de titlu dau peste niște cuvinte scrise de mână. *Roșii și argintii.* Este caligrafia inconfundabilă a lui Julian.

Camerele de supraveghere sunt îndreptate spre spatele meu, amintindu-mi că nu sunt singură. Julian știa și asta. *Ingeniosul Julian.*

Cartea pare una obișnuită, un studiu neinteresant al vestigiilor găsite în Delphie, însă, ascuns printre cuvinte, cu aceleași caractere, se află un secret demn de a fi povestit. Îmi ia câteva minute bune să găsesc fiecare rând adăugat și mă bucur mult că m-am trezit atât de devreme. Într-un târziu le adun pe toate și se pare că am uitat cum să respir.

Dane Davidson, soldat roșu, Legiunea Furtunii, omorât în patrula de rutină, trupul nu a fost niciodată recuperat. 1 august 296 NE. Jane Barbaro, soldat roșu, Legiunea Furtunii, ucis din greșeală, trupul a fost incinerat. 19 noiembrie 297 NE. Pace Gardner, soldat roșu, Legiunea Furtunii, executat pentru insubordonare, trupul a fost rătăcit. 4 iunie 300 NE. Mai există câteva urme care se întind peste ultimii douăzeci de ani, cu toții incinerați, pierduți sau „rătăciți”. Nu prea înțeleg cum ar putea cineva să „rătăcească” un bărbat executat. Numele de la sfârșitul listei îmi umple ochii de lacrimi. *Shade Barrow, soldat roșu, Legiunea Furtunii, executat pentru dezertare, trupul a fost incinerat. 27 iulie 320 NE.*

După numele fratelui meu urmează cuvintele lui Julian și mă simt de parcă e din nou lângă mine, predându-și lecția cu răbdare și calm.

Potrivit legilor marțiale, toți soldații roșii trebuie să fie îngropați în cimitirele Nădufului. Soldații executați n-au parte de înmormântări și sunt aruncați la groapa comună. Incinerarea nu e ceva ce se face des. Nu există trupuri rătăcite. Și totuși, am găsit 27 de nume, 27 de soldați, inclusiv fratele tău, care au avut parte de un destin similar.

Au murit cu toții în patrule, omorâți de lacuștri sau de propriile lor unități, dacă nu chiar executați pentru acuzații fără fond. Cu câteva săptămâni înainte să moară, au fost cu toții transferați în Legiunea Furtunii. Și trupurile lor au fost distruse sau pierdute într-un fel sau altul. De ce? Legiunea Furtunii nu e un pluton de execuții – sute de roșii sunt în subordinea generalului Eagrie și nu au parte de morți bizare. Așadar, de ce i-ai omorî pe acești 27?

Pentru prima dată sunt fericit că există baza de sânge. Chiar dacă au „murit" acum ceva timp, mostrele lor de sânge încă au rămas. Iar acum, Mare, trebuie să-ți cer scuze, pentru că nu am fost întrutotul cinstit față de tine. Ai avut încredere în mine să te pregătesc, să te ajut, și am făcut-o, dar, de asemenea, m-am ajutat și pe mine. Sunt un om curios, iar tu ești cea mai curioasă ființă pe care am văzut-o vreodată. N-am putut să mă abțin. Am comparat mostra ta de sânge cu mostrele lor, doar ca să găsesc un marcator identic în ele, diferit de toți ceilalți.

Nu sunt surprins că nimeni n-a observat, întrucât așa ceva pur și simplu nu s-a căutat. Însă acum, că știam, a fost ușor de găsit. Sângele tău e roșu, dar nu e la fel. Există ceva nou în tine, ceva ce nimeni n-a mai văzut vreodată. Și s-a găsit în alți 27 de oameni. O mutație, o schimbare care ar putea fi cheia pentru înțelegerea diversității tale.

Mare, tu nu ești singura. Mai există și alții. Pur și simplu ești prima protejată de ochii a mii de oameni, prima pe care ei n-ar putea s-o omoare și s-o ascundă. Ca și ceilalți, tu ești roșie și argintie, dar mai puternică decât ambele.

Cred că tu ești viitorul. Cred că tu reprezinți noii zori.

Și dacă au existat 27 înainte, probabil trebuie să mai fie și alții. Trebuie să fie mai mulți.

Mă simt paralizată, împietrită. Simt totul și nimic. *Alții ca mine.*

Folosind mutațiile din sângele tău, am cercetat restul bazei de sânge, găsind același lucru și în alte mostre. I-am inclus pe toți aici, ca să poți da mai departe mesajul.

Știu că nu trebuie să-ți spun cât de importantă este această listă, ce ar putea ea să însemne pentru tine și pentru restul lumii. Dă-o mai departe unei persoane în care ai încredere, găsește-i pe ceilalți, protejează-i, antrenează-i, pentru că nu mai e decât o chestiune de timp până când o persoană mai puțin prietenoasă va descoperi ceea ce au – și îi va vâna.

Cuvintele lui se sfârșesc aici, urmate de o listă care îmi face degetele să tremure. Există nume și zone, enorm de multe, care așteaptă să fie descoperite. Care așteaptă să lupte.

Simt că mintea mi-a luat foc. *Alții. Mai mulți.* Cuvintele lui Julian îmi înseninează sufletul.

Mai puternică decât ambele.

•

Cărticica stă cuibărită în mantia mea, ascunsă în dreptul inimii. Însă, înainte să mă pot duce la Maven pentru a-i arăta descoperirea lui Julian, dau peste Cal. Mă încolțește într-un salon asemănător celui în care am dansat, deși aici lipsesc luna și muzica. Cândva îmi doream tot ceea ce el îmi putea oferi, iar acum mi se întoarce stomacul pe dos numai când îl privesc. Cal poate să-mi vadă repulsia de pe chip, oricât aș încerca s-o ascund.

— Ești furioasă pe mine, spune el.

Nu e o întrebare.

— Nu sunt.

— Nu minți! mârâie el, cu ochi scăpărători.

Te-am mințit încă din ziua în care ne-am cunoscut.

— Acum trei zile m-ai sărutat, iar acum nici măcar nu poți să mă privești în ochi.

— Sunt logodită cu fratele tău, îi spun eu, îndepărtându-mă de el.

Cal dă din mână a nepăsare.

— Asta nu te-a oprit înainte. Ce anume s-a schimbat?

Am văzut cine ești cu adevărat, îmi vine să urlu. *Nu ești războinicul gentil, prințul perfect și nici măcar băiatul confuz care te prefaci a fi. Oricât de mult aș încerca să înlătur acest gând, tu ești exact ca ei.*

— Are legătură cu teroriștii?

Scrâșnesc din dinți furioasă.

— Rebeli.

— Au ucis oameni, copii *nevinovați.*

— Știm amândoi că asta n-a fost vina *lor,* scuip eu, fără să-mi pese cât de nemiloase sunt cuvintele.

Cal tresare, împietrit pe moment. Aproape că i se face rău când își amintește de Atacul Soarelui și de explozia accidentală care a urmat. Însă îi trece repede și treptat apare furia.

— Fiindcă tot ei au provocat-o, mârâie Cal. Ceea ce le-am poruncit santinelelor să facă a fost pentru cei morți, pentru dreptate.

— Și ce ți-a adus tortura? Le știi numele, știi câți sunt acolo? Știi măcar ce *vor*? Te-ai deranjat vreo clipă să-i asculți?

Cal oftează adânc, încercând să salveze conversația.

— Știu că ai motivele tale pentru… pentru a *simpatiza* cu ei, însă metodele lor nu pot fi…

— Metodele lor sunt din vina voastră. Voi ne puneți să muncim, voi ne faceți să sângerăm, voi ne duceți să murim pentru războaiele, fabricile și micile voastre alinturi pe care nici măcar nu le remarcați, toate astea din cauză că noi suntem *diferiți.* Cum vă puteți aștepta ca noi să lăsăm lucrurile așa?

Cal se foiește și văd că un mușchi i se zbate în obraz. Nu are niciun răspuns.

— Singurul motiv pentru care nu sunt moartă printr-o tranșee e că ție ți s-a făcut milă de mine. Singurul motiv pentru care mă asculți acum e că, din cine știe ce miracol absurd, se întâmplă ca eu să fiu diferită în alt mod.

Câteva scântei leneșe se ridică în mâinile mele. Nu-mi pot imagina cum ar fi să revin la viața de dinainte, când trupul meu nu bâzâia încărcat de electricitate, însă mi-o pot aminti.

— Cal, tu poți opri asta. Vei fi rege și poți opri acest război, poți salva mii, *milioane* de vieți de o sclavie care va dura generații întregi. Trebuie doar să spui *suficient.*

Ceva se rupe în Cal, înăbușind focul pe care se străduiește atât de tare să-l ascundă. Se îndreaptă spre fereastră, cu mâinile împreunate la spate. Cu soarele dimineții pe chipul său și cu umbra în spate, pare împărțit între două lumi. În inima mea, știu că exact așa se simte. Acea mică parte din mine căreia încă îi mai pasă de el vrea să șteargă distanța dintre noi, însă nu sunt atât de proastă. Nu sunt o fetiță care suferă din dragoste.

— M-am gândit și eu la asta, murmură el. Însă ar isca rebeliuni în ambele părți, iar eu *nu* am să fiu regele care distruge această țară. Asta este moștenirea mea, moștenirea tatălui meu și sunt legat de ea.

Un mic val de căldură se propagă din el, aburind geamul.

— Ai da la schimb un milion de morți pentru ceea ce vor ei?

Un milion de morți. Mă gândesc la cadavrul lui Belicos Lerolan, împreună cu gemenii săi morți de-o parte și de alta a lui. Iar lor li se alătură și alte chipuri – Shade, tatăl lui Kilorn, fiecare soldat roșu care a murit pentru războiul lor.

— Garda n-o să se oprească, spun eu pe un ton blând, însă știu că el de-abia mă mai ascultă. Și cu toate că în mod clar ei sunt de învinuit, la fel sunt și ai tăi. Principe Cal, ești mânjit de sânge pe mâini. *La fel ca Maven. La fel ca mine.*

Îl las acolo și sper că l-am schimbat, deși știu că șansele sunt aproape inexistente. El e fiul tatălui său.

— Julian a dispărut, nu-i așa? strigă el după mine, făcându-mă să mă opresc brusc.

Mă întorc încetișor, gândindu-mă ce răspuns să-i dau. Mă hotărăsc s-o fac pe proasta.

— A dispărut?

— Evadarea a lăsat multe lacune în amintirile santinelelor, la fel și în arhivele video. Unchiul meu nu își folosește puterile prea des, însă recunosc semnele.

— Crezi că i-a ajutat să evadeze?

— Da, spune el îndurerat, privindu-și mâinile. De aceea i-am oferit suficient timp să se facă nevăzut.

— Ce-ai făcut?

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Cal, soldatul, cel care respectă întotdeauna ordinele, a încălcat regulile pentru Julian.

— E unchiul meu, am făcut tot ce-am putut pentru el. Cât de lipsit de inimă crezi că sunt?

Îmi zâmbește trist, fără să aștepte vreun răspuns. Expresia lui mă doare.

— Am întârziat arestarea cât de mult am putut, însă toată lumea lasă urme, iar regina îl va găsi, oftează el, lipind o mână de geam. Și va fi executat.

— I-ai face asta unchiului tău?

Nu mă deranjez să-mi ascund dezgustul sau teama care a pus stăpânire pe mine. *Dacă el îl va omorî pe Julian, chiar și după ce l-a lăsat să plece, mie ce-mi va face când va descoperi adevărul*?

Cal strânge din umeri când se îndreaptă de spate, transformându-se înapoi în soldat. Nu vrea să mai audă de Julian sau de Garda Stacojie.

— Maven a avut o propunere interesantă.

La asta nu mă așteptam.

— A, da?

Cal încuviințează, părând ciudat de enervat când își menționează fratele.

— Mavey a fost întotdeauna o persoană care gândește repede. A moștenit asta de la maică-sa.

— Și asta ar trebui să mă sperie?

Știu mai bine ca oricine că Maven nu seamănă deloc cu mama lui sau cu vreun alt afurisit de argintiu.

— Cal, ce încerci să insinuezi?

— Ai fost scoasă în văzul lumii, comentează el. După discursul tău, întreaga țară își știe numele și chipul. Și foarte mulți oameni se vor întreba cine și ce ești.

Nu pot decât să mă încrunt și să dau din umeri.

— Poate c-ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să mă fi pus să citesc discursul ăla dezgustător.

— Sunt soldat, nu politician. Știi prea bine că n-am avut nimic de-a face cu Măsurile.

— Dar le vei urma. Le vei urma fără să pui întrebări.

Nu mă contrazice. Oricâte cusururi ar avea, Cal nu vrea să mă mintă. Nu acum.

— Toate informațiile legate de tine au fost înlăturate. Agenții, arhivarii, *nimeni* nu va avea vreo dovadă că te-ai născut roșie,

murmură el, cu privirea în pământ. Asta e ceea ce a propus Maven.

În pofida mâniei mele, icnesc cu voce tare. *Baza de sânge. Dosarul meu.*

— Ce înseamnă asta?

Nu am forța necesară pentru a-mi ascunde tremurul din voce.

— Foaia matricolă, certificatul de naștere, amprentele, ba chiar și cartea ta de identitate au fost distruse.

De-abia îl aud peste bubuitul inimii mele.

Cândva l-aș fi îmbrățișat fără să stau pe gânduri. Însă acum trebuie să stau potolită. Cal nu trebuie să știe că m-a salvat din nou. Ba nu, nu Cal. Aici a fost mâna lui Maven. A fost umbra care controlează focul.

— A fost cea mai bună decizie care putea fi luată, spun eu cu voce tare, încercând să par neinteresată.

Însă nu reușesc să mă prefac multă vreme. După o plecăciune bățoasă în direcția lui Cal, mă grăbesc spre camera mea, ascunzând un zâmbet larg.

DOUĂZECI ȘI PATRU

A doua zi mi-o petrec explorând împrejurimile, deși sunt cu mintea în altă parte. Palatul Focului Alb e mai vechi decât Reședința Soarelui, cu pereții făcuți din piatră și lemn sculptat în loc de sticlă-de-diamant. Mă îndoiesc că voi învăța vreodată structura întregului ansamblu, având în vedere că găzduiește nu doar reședința regală, ci și numeroase birouri și camere administrative, săli de bal, un întreg teren pentru antrenamente și alte lucruri pe care nu le înțeleg. Bănuiesc că de aceea îi ia secretarului aproape o jumătate de oră să mă găsească rătăcind printr-o galerie de statui. Însă nu voi mai avea prea mult timp de explorat. Am îndatoriri de îndeplinit.

Îndatoriri care, conform celor spuse de vorbărețul secretar al regelui, se aplică unei întregi serii de rele ce depășește simpla citire în direct a Măsurilor. Ca viitoare prințesă, trebuie să mă întâlnesc cu oamenii în ieșiri organizate, să țin discursuri, să dau mâna cu diferite personalități și să stau lângă Maven. Ultima parte nu mă deranjează câtuși de puțin, dar să fiu expusă ca o capră scoasă la licitație nu e tocmai o perspectivă încântătoare.

Urc lângă Maven în vehicul, căci ne îndreptăm spre prima noastră apariție. Ard de nerăbdare să-i povestesc despre listă și să-i mulțumesc pentru baza de sânge, însă sunt prea mulți oameni cu noi.

Cea mai mare parte a zilei trece într-un vârtej de zgomote și culori în timp ce facem un tur prin diferite locuri ale capitalei. Piața Podului îmi amintește de Marea Grădină, deși e de trei ori mai mare. În singura oră pe care ne-o petrecem salutând copii și patroni de magazine văd cum argintiii atacă sau exasperează zeci de servitori roșii, care nu încearcă decât să-și facă treaba. Agenții de securitate au grijă ca violența să nu scape de sub control, însă cuvintele pe care aceștia le aruncă sunt extrem de jignitoare. *Ucigași de copii, bestii, diavoli.* Maven mă ține bine de mână, strângându-mă de fiecare dată când un roșu ajunge pe jos în urma unei altercații. Când sosim la următoarea destinație, o galerie de artă, sunt fericită că am ieșit din atenția publicului, până ce văd picturile. Artistul argintiu folosește două

culori, argintiu și roșu, într-o colecție înfiorătoare, care îmi provoacă repulsie. Fiecare pictură înfățișează o siluetă gri-argintie, asemănătoare cu o stafie, iar de pe coroana pusă pe frunte curge sânge stacojiu. Vreau să mă dau cu capul de pereți.

Piața de lângă galerie e extrem de animată. Mulți oameni se opresc să caște gura la noi în timp ce ne îndreptăm spre vehicul. Maven le face din mână cu un zâmbet exersat, iar mulțimea începe să-i scandeze numele. Se pricepe la asta; la urma urmei, acești oameni se numără printre drepturile lui câștigate prin naștere. Când se oprește să schimbe o vorbă cu câțiva copii, zâmbetul i se înseninează. *Cal se prea poate să se fi născut pentru a domni, însă Maven era menit pentru asta. Iar Maven e dispus să schimbe lumea pentru noi*, *pentru roșiii pe care a fost învățat să-i scuipe.*

Ating pe furiș lista din buzunar, gândindu-mă la cei care ne pot ajuta pe mine și pe Maven să schimbăm lumea. Oare ei sunt ca mine sau sunt la fel de variați ca argintiii? *Shade era ca tine. Ei știau de Shade și au trebuit să-l omoare*, *așa cum cu tine n-au putut s-o facă.* Mă doare sufletul pentru fratele meu căzut, pentru conversațiile pe care le-am fi putut avea. *Pentru viitorul pe care am fi putut să-l construim împreună.*

Însă Shade e mort și există alții care au nevoie de ajutorul meu.

— Trebuie s-o găsim pe Farley, îi șoptesc lui Maven la ureche, atât de încet, încât de-abia mă aud eu.

Însă el mă aude și ridică din sprâncene.

— Trebuie să-i dau ceva.

— N-am nicio îndoială că ne va găsi ea pe noi, murmură el, dacă nu ne urmărește deja.

— Cum…?

Farley, să ne spioneze *pe noi*? Într-un oraș care vrea să o distrugă? Pare imposibil. Dar apoi îi observ pe oamenii care se îmbulzesc și, în spatele lor, pe servitorii roșii. Câțiva rămân să se uite la noi, cu brățări roșii la mână. Oricare dintre ei ar putea lucra pentru Farley. Cu toții ar putea. Chiar și cu santinelele și cu ofițerii de securitate în jurul nostru, ea încă e cu noi.

Acum, problema e cum să dăm peste roșul *potrivit,* să spunem lucrul *potrivit,* să găsim locul *potrivit* și să facem toate

astea fără să afle cineva că prințul și viitoarea lui prințesă comunică într-o veselie cu o teroristă căutată.

Această mulțime nu e precum cele de acasă, prin care mă pot strecura cu ușurință. Acum sunt în centrul atenției, o viitoare prințesă înconjurată de străjeri, cu responsabilitatea unei rebeliuni pe umeri. *Și poate cu ceva și mai important,* gândesc eu, aducându-mi aminte de lista de nume din mantia mea.

Când oamenii se împing și își lungesc gâtul ca să se uite la noi, profit de situație și mă fac nevăzută. Santinelele se îngrămădesc în jurul lui Maven, fiind în continuare la fel de nepăsătoare în ceea ce mă privește, și, cu câteva răsuciri, ies din cercul de paznici și admiratori. Ei continuă să înainteze în piață fără mine, iar dacă Maven observă că am plecat, nu îi oprește.

Servitorii roșii nu mă recunosc și stau cu capetele plecate în timp ce ies și intră în magazine. Preferă aleile și locurile din umbră în încercarea lor de a trece neobservați. Le cercetez atât de atentă chipurile, încât nu observ persoana de lângă cotul meu.

— Milady, ați scăpat ceva, spune băiețelul.

Are undeva la vreo zece ani și poartă o brățară roșie la mână.

— Milady?

Apoi observ obiectul pe care mi-l întinde. E doar o bucățică de hârtie răsucită pe care nu-mi amintesc s-o fi avut. Totuși, îi zâmbesc băiatului și o iau.

— Îți mulțumesc mult!

Băiatul îmi rânjește așa cum numai un copil o poate face, înainte să dispară pe o alee, țopăind vesel. Viața încă nu și-a pus amprenta asupra lui.

— Lady Titanos, pe-aici, spune o santinelă, uitându-se urât la mine.

S-a zis cu planul meu. Îl las să mă conducă înapoi la vehicul, simțindu-mă brusc deprimată. Nici măcar nu mai pot să mă furișez așa cum o făceam cândva. *Am început să mă ramolesc.*

— Ce-a fost asta? întreabă Maven, când mă urc înapoi în vehicul.

— Nimic, oftez eu, aruncând o privire pe geam când pornim. Am crezut c-am văzut pe cineva.

Abia când luăm o curbă mă gândesc să mă uit pe bucățica de hârtie. O despăturesc în poală, ascunzând-o în faldurile mânecii mele. Cuvintele scrise pe ea sunt atât de mici, încât de-abia înțeleg ce scrie.

Teatrul Hexaprin. Spectacolul de după-amiază. Cele mai bune locuri.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că înțeleg doar jumătate din acele cuvinte, însă asta nu contează. Zâmbind, apăs mesajul în mâna lui Maven.

•

Rugămintea lui Maven e tot ce avem nevoie pentru a intra în teatru. E mic, dar somptuos, cu un acoperiș verde în formă de cupolă, încununat cu o lebădă neagră. E un loc de divertisment, care găzduiește piese de teatru, concerte sau, la anumite ocazii speciale, filme de arhivă. O piesă de teatru, îmi explică Maven, e atunci când niște oameni, numiți *actori,* interpretează o poveste pe scenă. Acasă nu aveam timp pentru povești de noapte bună, darămite pentru scene, actori și costume.

Nici nu-mi dau seama când ajungem pe un balcon închis de deasupra scenei. Scaunele de dedesubt sunt pline de oameni, mulți dintre ei copii, cu toții argintii. Câțiva roșii hoinăresc printre șirurile de scaune, servind băuturi sau luând bilete, însă niciunul nu se așază. Acesta este un lux pe care ei nu și-l permit. Între timp, noi ne așezăm pe niște scaune din catifea, având cea mai bună priveliște. Secretarul și santinelele așteaptă după ușa cu perdele.

Când sala se întunecă, Maven mă cuprinde cu brațul pe după umeri și mă trage atât de aproape de el, încât pot să-i simt bătăile inimii. Îi zâmbește secretarului, care acum a băgat capul printre perdele.

— Nu ne deranja, spune el tărăgănat, după care îmi trage chipul aproape de al său.

Ușa se încuie în spatele nostru, însă niciunul dintre noi nu se dă înapoi. Trece un minut sau o oră, nu știu exact cât, până ce vocile de pe scenă mă aduc înapoi cu picioarele pe pământ.

— Scuze, îi murmur lui Maven, îndreptându-mă în scaunul meu, într-un efort de a pune o oarecare distanță între noi.

Acum nu avem timp de sărutat, oricât de tare mi-aș dori. El doar zâmbește, uitându-se la mine, nu la actorii de pe scenă. Mă străduiesc să-mi mut privirea în altă parte, însă există ceva care mă face mereu să-mi întorc ochii spre el.

— Ce facem acum?

Râde pe înfundate și ochii îi sclipesc năstrușnic.

— Nu la asta mă refeream!

Dar nu mă pot abține să nu zâmbesc alături de el.

— Cal m-a încolțit mai devreme.

Maven strânge din buze.

— Și?

— Se pare c-am fost salvată.

Zâmbetul lui ar putea lumina întreaga lume și simt nevoia de a-l săruta din nou.

— Ți-am spus că așa voi face, comentează el cu o voce ciudat de aspră.

Când întinde mâna spre mine, o apuc fără să stau pe gânduri.

Înainte să putem continua, panoul din tavan alunecă la o parte. Maven se ridică brusc în picioare, mai speriat decât mine, și aruncă o privire spre hăul întunecat de deasupra noastră. Nu auzim nici măcar o șoaptă, dar nu contează, căci știu ce trebuie să facem. Antrenamentele m-au întărit și mă ridic cu ușurință, dispărând în spațiul întunecat și rece. Nu pot să văd nimic acolo, însă nu mi-e teamă. Entuziasmul a pus stăpânire pe mine și, cu un zâmbet, întind mâna pentru a-l ajuta pe Maven, care urcă și încearcă să se orienteze, înainte să ne dezmeticim, panoul alunecă la loc, blocând lumina, piesa de teatru și oamenii din sală.

— Țineți pasul cu mine și nu vorbiți. Vă iau eu de-aici.

Nu recunosc vocea, ci mirosul: un amestec copleșitor de ceai, condimente și o lumânare albastră familiară.

— Will? întreb eu cu vocea stinsă. Will Whistle?

Încet, dar sigur, întunericul devine mai ușor de manevrat. Barba lui albă, mai încâlcită ca oricând, apare în raza mea vizuală. Acum chiar nu mai am cum s-o confund.

— Nu avem timp de reuniuni, micuță Barrow, spune el. Am multe treburi de făcut.

Cum de-a ajuns Will aici, călătorind tocmai din Pilonii, nu știu, însă cunoștințele lui vaste în ceea ce privește acest teatru sunt

și mai bizare. Ne conduce prin tavanul clădirii, coborând apoi pe tot felul de scări, trepte și trape, toate astea în timp ce piesa de teatru continuă deasupra noastră. Nu durează mult până ce ajungem sub pământ, cu suporturi de cărămidă și grinzi de metal ce se întind peste capetele noastre.

— Vouă chiar vă place să fiți dramatici, bombăne Maven, studiind decorul mohorât care ne înconjoară.

Arată ca o criptă, întunecată și umedă, unde fiecare umbră spune o poveste de groază.

Will râde în timp ce deschide cu umărul o ușă din metal.

— Așteptați și-o să vedeți.

Pornim printr-un pasaj îngust, coborând tot mai jos. Aerul miroase vag a canalizare. Spre surprinderea mea, drumul se sfârșește pe un mic peron, luminat doar de o torță, care proiectează umbre ciudate pe un perete dezagregat, întărit cu bucăți rupte de faianță. Pe ele se găsesc simboluri negre, litere, dar nu din vreo limbă pe care s-o cunosc.

Înainte să pot întreba ce înseamnă, un scrâșnet puternic face ca pereții din jurul nostru să se cutremure. Sunetul vine dintr-o gaură rotundă din perete, dintr-un întuneric și mai profund. Maven mă apucă de mână, speriat de sunet, iar eu sunt la fel de înspăimântată ca el. Metal frecat pe metal, un zgomot asurzitor. Lumini puternice țâșnesc din tunel și simt că se apropie ceva mare, electric și puternic.

Un vierme metalic străpunge întunericul și se oprește în fața noastră. Laturile sunt realizate din bucăți de metal sudate și înșurubate împreună, iar geamurile seamănă cu niște tăieturi. O ușă se deschide pe o șină scârțâitoare, revărsând o lumină caldă peste peron.

Farley ne zâmbește de pe un scaun din interior. Ne face din mână, îndemnându-ne să ne apropiem de ea.

— Îmbarcarea!

— Tehnicienii îl numesc tren subteran, ne explică ea în timp ce ne așezăm șovăitor pe scaune. E foarte puternic și merge pe șinele vechi pe care argintiii nu s-au deranjat niciodată să le caute.

Will închide ușa în urma noastră, blocându-ne în ceea ce pare a fi doar o conservă lungă. Dacă nu mi-aș face atâtea griji că mașinăria asta subterană s-ar putea prăbuși, aș fi chiar

impresionată. În schimb, mă apuc strâns cu mâinile de scaunul de sub mine.

— Unde ai construit așa ceva? întreabă Maven, analizând cușca asta afurisită. Orașul Cenușiu e controlat, tehnicienii lucrează pentru…

— Avem și noi tehnicieni și orașe industriale, prințișorule, spune Farley, părând foarte mândră. Ceea ce voi, argintiii, știți despre Gardă n-ar putea umple o ceașcă de ceai.

Trenul pornește brusc sub noi și aproape că mă aruncă de pe scaun, dar ceilalți nici măcar nu clipesc. Alunecă pe șine până ce prinde o viteză care îmi lipește stomacul de șira spinării. Ceilalți continuă să pălăvrăgească, cel mai mult Maven, care pune întrebări despre trenul subteran și despre Gardă. Sunt fericită că nimeni nu-mi cere să vorbesc, căci cu siguranță am să vomit sau am să leșin dacă fac vreo mișcare. Dar nu și Maven. Lui nu-i scapă nimic.

Privește pe geam, intuind ceva din acest vârtej amețitor pe lângă care trecem.

— Mergem în sud.

Farley se reazemă de speteaza scaunului ei, încuviințând.

— Da.

— Sudul e plin de radiații! latră el, uitându-se fix la ea.

Farley dă din umeri.

— Unde ne duci? murmur eu, găsindu-mi într-un sfârșit glasul.

Maven nu pierde vremea și se apropie de ușa închisă. Nimeni nu-l oprește, căci nu are unde să meargă. *Nu există nicio șansă de scăpare.*

— Știi ce îți pot provoca radiațiile? întreabă el pe un ton cu adevărat speriat.

Farley începe să enumere simptomele pe degete, arborând un zâmbet diabolic.

— Greață, vomă, dureri de cap, crize, boli canceroase și, a, da, moarte. O moarte extrem de neplăcută.

Brusc, mă simt rău.

— De ce faci asta? Suntem aici ca să te ajutăm.

— Mare, oprește trenul, tu poți să oprești trenul!

Maven se apleacă în fața mea, apucându-mă de umeri.

— Oprește trenul!

Spre surprinderea mea, conserva de metal scârțâie în jurul nostru, oprindu-se brusc. Eu și Maven ne rostogolim pe podea într-o învălmășeală de mâini și picioare, lovind cu o bufnitură dureroasă puntea dură din metal. Ușa deschisă a trenului subteran scoate la iveală un alt peron luminat de torțe. Acesta e mult mai mare și nici nu vezi până unde se întinde.

Farley pășește peste noi fără să ne bage în seamă și sare pe peron.

— Nu veniți?

— Mare, nu te mișca! Locul ăsta o să ne omoare!

Ceva țiuie în urechile mele, aproape acoperind râsul ironic al lui Farley. Când mă ridic în capul oaselor, văd că ea ne așteaptă răbdătoare să coborâm.

— De unde *știi* că sudul, Ruinele, sunt încă radioactive? întreabă ea cu un zâmbet diabolic.

Maven se bâlbâie.

— Avem mașinării, detectoare, ele ne spun…

Farley încuviințează.

— Și cine a *construit* acele mașinării?

— Tehnicienii, adaugă Maven, roșiii.

Înțelege într-un final unde bate Farley.

— Detectoarele mint.

Rânjind, Farley încuviințează și întinde o mână, ajutându-l să se ridice de pe podea. Maven stă cu ochii pe ea, încă nesigur, dar îi permite să ne conducă pe peron și apoi pe un șir de trepte din fier. Lumina soarelui se infiltrează de sus, iar o rafală de aer rece se îmbină cu vaporii din subteran.

Apoi ieșim la suprafață și dăm peste o pătură de ceață. În jurul nostru se ridică pereți care susțin un tavan ce nu mai există demult. Din el au mai rămas doar bucățele de auriu și acvamarin. În timp ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina, zăresc clădiri înalte, ale căror vârfuri dispar în negură. Străzile, râuri late și negre de asfalt, sunt fisurate și găzduiesc buruieni cenușii vechi de o sută de ani. Copacii și tufișurile cresc peste ciment și își revendică găuri mici și colțuri, însă mulți arbori au fost tăiați. Bucăți de sticlă spartă scrâșnesc sub picioarele noastre și norii de praf sunt purtați de vânt peste tot, însă, cumva, acest loc, un tablou al neglijenței, nu pare abandonat. Cunosc acest loc de la orele de istorie, din cărți și vechile hărți.

Farley mă apucă pe după umeri, zâmbind cu gura până la urechi.

— Bun venit în Naercey, Orașul Ruinelor, spune ea, folosind vechiul nume, cel pe care oamenii l-au uitat.

•

Insula ruinată deține marcatori speciali în jurul granițelor, pentru a păcăli detectoarele de radiații cu care argintiii supraveghează fostele câmpuri de luptă. Acesta e felul în care ei protejează căminul Gărzii Stacojii. *Cel puțin în Norta.* Asta e ceea ce a spus Farley, dându-ne de înțeles că în țară există și mai multe baze. Și, curând, va fi adăpostul tuturor refugiaților roșii care fug departe de noile pedepse ale regelui.

Fiecare clădire pe lângă care trecem pare dezafectată, acoperită de cenușă și buruieni, însă, la o privire mai atentă, există ceva mai mult. Urme de pași în praf, o lumină la fereastră, mirosul de mâncare gătită. Oamenii, roșiii, au propriul lor oraș chiar aici, ascuns la vedere. Electricitatea e limitată, dar zâmbetele nu sunt.

Clădirea pe jumătate prăbușită la care ne conduce Farley trebuie să fi fost cândva o cafenea, dacă e să ne luăm după mesele mâncate de rugină și după banchetele rupte ale separeurilor. Ferestrele au dispărut acum mult timp, însă podeaua e curată. O femeie dă cu o mătură praful de pe ușă, adunându-l în grămăjoare egale pe trotuarul fărâmițat. Aș fi descurajată de o asemenea sarcină, știind că mai am atât de mult de măturat, însă ea își vede de treabă cu zâmbetul pe buze, fredonând ca pentru sine.

Farley dă din cap spre femeie, care o ia imediat din loc, lăsându-ne singuri. Spre încântarea mea, în cel mai apropiat separeu de noi se află un chip familiar.

Kilorn, viu și nevătămat. Ba chiar are și tupeul de a-mi face cu ochiul.

— A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut.

— N-avem timp de drăgălășenii, mârâie Farley, așezându-se lângă el.

Gesticulează spre noi să procedăm la fel, ceea ce și facem, strecurându-ne în separeul care scârțâie.

— Să-nțeleg c-ați văzut satele în călătoria voastră pe râu?

Zâmbetul îmi dispare iute, la fel și lui Kilorn.

— Da.

— Și noile legi? Știu sigur că *tu* le-ai auzit.

Privirea i se înăsprește, de parcă e vina mea că am fost obligată să citesc Măsurile.

— Asta se întâmplă când ameninți o bestie, murmură Maven, sărind în apărarea mea.

— Dar acum ei îți știu numele.

— Acum ei vă *vânează,* se răstește Maven, izbind cu pumnul în masă.

Stratul subțire de praf tremură, stârnind norișori în aer.

— Ați fluturat un steag roșu în fața taurului, însă e ca și cum i-ați fi tras una.

— Totuși, sunt speriați, intervin eu. Au învățat să se teamă de voi. Asta sigur contează.

— Nu prea, dacă voi vă fofilați înapoi în orașul vostru ascuns și îi lăsați să se regrupeze. Le oferiți timp regelui și *armatei.* Fratele meu e deja pe urmele voastre și nu mai durează mult până ce-o să vă găsească.

Maven își privește mâinile, părând ciudat de furios.

— În curând n-o să mai fiți cu un pas înainte. Acest lucru nici măcar n-o să mai fie posibil.

Ochii lui Farley strălucesc în lumină în timp ce ne studiază pe amândoi, căzută pe gânduri. Kilorn e fericit să facă cercuri în praf, aparent neimpresionat. Mă lupt cu nevoia de a-i trage un șut pe sub masă pentru a-l face să fie atent.

— Prințule, mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de propria-mi siguranță, spune Farley. Mie îmi pasă de oamenii din sate, de muncitori și de soldați. Ei sunt cei pedepsiți acum, și sunt pedepsiți aspru.

Mă gândesc la cei din familia mea și din Pilonii, aducându-mi aminte de privirile indiferente ale miilor de oameni pe lângă care am trecut.

— Ce-ați auzit?

— Niciun lucru bun.

Kilorn ridică brusc capul, deși degetele încă i se mișcă pe masă.

— Ture duble la muncă, spânzurători în fiecare duminică, gropi comune. Nu e drăguț pentru cei care nu pot ține pasul.

Și el își aduce aminte de Pilonii.

— Oamenii noștri de pe frontul de război spun că nu e foarte diferit acolo. Cei de cincisprezece și de șaisprezece ani au propriile lor legiuni. N-o să supraviețuiască prea mult.

Degetele lui desenează un X în praf, un semn furios a ceea ce simte.

— Poate îmi stă în putere să întârzii asta, spune Maven, gândind cu voce tare. Dacă reușesc să-i conving pe cei din consiliul de război să nu-i trimită pe front și să-i supună la mai multe antrenamente.

— Nu e suficient.

Vorbesc cu glas scăzut, dar ferm. Lista pare să ardă pe pielea mea, implorând să fie eliberată. Mă întorc spre Farley.

— Ai oameni peste tot, nu-i așa?

Nu ratez umbra de satisfacție care îi traversează chipul.

— Da, spune Farley.

— Atunci, dă-le aceste nume.

Scot cartea lui Julian din mantia mea, deschizând-o la începutul listei.

— Și găsiți-i.

Maven ia cartea delicat, studiind-o cu atenție.

— Trebuie să fie sute, murmură el, fără să-și ridice ochii de pe pagină. Ce-i asta?

— Ei sunt ca mine. Roșii și argintii, mai puternici decât ambele.

E rândul meu să mă simt îngâmfată. Până și Maven rămâne cu gura căscată. Farley pocnește din degete și Maven i-o dă fără să stea pe gânduri, uitându-se în continuare la cărticica în care se află un secret atât de puternic.

— Totuși, n-o să dureze mult până ce o persoană nepotrivită va descoperi asta, adaug eu. Farley, e *musai* să-i găsești prima.

Kilorn se încruntă când citește numele, de parcă acestea îl insultă.

— Asta ne-ar putea lua luni, *ani*!

Maven pufnește.

— Nu dispunem de timp pentru așa ceva.

— Exact, aprobă Kilorn. Trebuie să acționăm *acum.*

Clatin din cap. Revoluțiile nu pot fi zorite.

— Dar, dacă așteptați, dacă găsiți cât mai mulți... ați putea avea o armată.

Brusc, Maven izbește cu palma în masă, făcându-ne pe toți să tresărim.

— Dar avem una!

— Am multe sub comanda mea aici, dar nu *atât* de multe, îl contrazice Farley, privindu-l pe Maven de parcă a luat-o razna.

Însă el rânjește, animat de un foc invizibil.

— Dacă pot aduce o armată, o legiune în Archeon, tu ce-ai putea face cu ea?

Farley ridică din umeri.

— Nu prea multe. Celelalte legiuni i-ar omorî pe câmpul de luptă.

Parcă mă lovește un trăsnet și îmi dau seama în sfârșit unde bate Maven.

— Dar ei nu vor câștiga pe câmpul de luptă, șoptesc eu.

Maven se întoarce spre mine, zâmbind ca un lunatic.

— Tu te referi la o *coup*!

Farley se încruntă.

— La o cupă?

— *Coup. Coup d'état.* Lovitură de stat. E o chestie din istorie, o chestie care se întâmpla înainte, îi explic eu, încercând să o lămuresc. E atunci când un mic grup răstoarnă în scurt timp un guvern mare. Sună cunoscut?

Farley și Kilorn fac schimb de priviri.

— Continuă, spune ea.

— Știți cum e construit Archeonul, cu Podul, cu partea vestică și partea estică.

În timp ce vorbesc, desenez în praf o hartă a orașului.

— Acum, în partea vestică există palatul, comandamentul, trezoreria, curțile, întregul *guvern.* Și, dacă reușim cumva să intrăm acolo, să-l izolăm, să ajungem la rege și să-l *obligăm* să fie de acord cu termenii noștri – s-a terminat. Maven, chiar tu ai spus că poți guverna întreaga țară din Piața lui Caesar. Acum nu trebuie decât să punem stăpânire pe ea.

Pe sub masă, Maven mă bate pe genunchi. Nu-și mai încape în piele de mândrie. Suspiciunile lui Farley au dispărut, fiind înlocuite de o speranță adevărată. Își trece o mână peste buze, repetând cuvintele în timp ce studiază planul desenat în praf.

— S-ar putea să fie vina mea, începe Kilorn, revenind la tonul său meschin, dar nu prea pricep cum anume plănuiești să aduci

acolo suficienți roșii care să se lupte cu argintiii. E nevoie de zece oameni de-ai noștri ca să doboare un om de-al lor. Ca să nu mai spun că există cinci mii de soldați argintii loiali fratelui tău – privește spre Maven –, cu toții antrenați să omoare și care încearcă chiar în aceste clipe să ne vâneze.

Mă dezumflu, rezemându-mă de spătarul banchetei.

— Asta ar putea fi dificil.

Imposibil.

Maven trece cu mâna prin harta de praf, ștergând Archeonul de Vest cu câteva mișcări ale degetelor.

— Legiunile sunt loiale generalilor lor. Și se întâmplă să știu o fată care cunoaște foarte bine un general.

Când ochii săi îi întâlnesc pe-ai mei, tot focul din ei a dispărut, fiind înlocuit de o răceală aspră. Îmi zâmbește forțat.

— Te referi la Cal.

Soldatul. Generalul. Prințul. Fiul tatălui său. Mă gândesc din nou la Julian, la unchiul pe care Cal l-ar omorî pentru versiunea lui diabolică de dreptate. *Cal nu și-ar trăda niciodată țara, pentru nimic în lume.*

Când Maven răspunde, o face clar și răspicat.

— Am să-l pun în fața unei alegeri dificile.

Îl simt pe Kilorn cântărind reacția mea și e aproape prea mult de suportat.

— Cal nu va întoarce niciodată spatele coroanei sale, tatălui *vostru.*

— Îmi cunosc fratele. Când va fi pus să aleagă între viața ta și salvarea coroanei, știm amândoi ce va alege, mi-o trântește Maven.

— Nu mă va alege *niciodată* pe mine.

Pielea îmi arde sub privirea lui Maven, când mă gândesc la acel sărut furat. Cal m-a salvat de Evangeline. Cal m-a împiedicat să fug și să trec prin lucruri care să-mi aducă și mai multă durere. Cal m-a salvat de la încorporare. Am fost prea ocupată să salvez alte vieți, pentru a observa cât de des m-a salvat Cal pe mine. Cât de mult mă *iubește.*

Brusc, îmi vine greu să respir.

Maven clatină din cap.

— El te va alege mereu pe tine.

Farley se încruntă.

— Voi vreți să las întreaga mea operațiune, întreaga *revoluție,* în seama unei povești de dragoste adolescentine? Nu pot să cred asta!

Peste masă, chipul lui Kilorn e traversat de o expresie ciudată. Când Farley se întoarce spre el, căutând un oarecare sprijin, nu găsește nimic.

— Eu pot, șoptește el, fără să-și ia ochii de pe mine.

DOUĂZECI ȘI CINCI

În timp ce Maven și cu mine suntem conduși peste Pod, întorcându-ne la palat după lunga noastră zi de strângeri de mâini și de planuri secrete, mi-aș dori ca zorii să înceapă în seara asta, nu mâine-dimineață. Când traversăm orașul, sunt perfect conștientă de tumultul din jurul nostru. Totul pulsează de energie, de la transporturile pe străzi la luminile întrețesute în oțel și beton. Asta îmi amintește de acel moment din Marea Grădină, cu mult timp în urmă, când am privit acvaticii jucându-se într-o fântână sau verzișorii îngrijindu-și florile. În acel moment, lumea lor mi s-a părut minunată. Înțeleg acum de ce vor ei s-o păstreze, să-și mențină domnia asupra celorlalți, dar asta nu înseamnă că îi voi lăsa.

De obicei are loc un ospăț pentru a sărbători întoarcerea regelui în oraș, dar, în lumina ultimelor evenimente, Piața lui Caesar este mult mai puțin animată decât ar trebui să fie. Maven se preface că deplânge lipsa spectacolului, fie și numai pentru a umple tăcerea.

— Sala banchetelor este de două ori mai mare decât cea de la Reședință, spune el, în timp ce pătrundem prin marile porți.

Văd o parte a legiunii lui Cal făcând manevre la garnizoană, o mie dintre ei mărșăluind în același timp. Pașii lor bubuie ca o tobă.

— Obișnuiam să dansăm până în zori – mă rog, Cal obișnuia. Fetele nu mă prea invitau la dans, dacă nu le obliga Cal.

— Eu te-aș invita la dans, murmur eu drept răspuns, fără să-mi iau ochii de la cazarmă.

Oare mâine ei vor fi ai noștri?

Maven nu răspunde, foindu-se în scaunul lui atunci când reducem viteza pentru a ne opri.

El te va alege mereu pe tine.

— Nu simt nimic pentru Cal, îi șoptesc la ureche, și-mi spun că nu este o minciună.

Când ușa dublă a palatului ni se deschide, un țipăt înfiorător se propagă prin coridoarele lungi din marmură. Tresar și schimb priviri cu Maven. Străjerii noștri intră în stare de alertă, punând

mâna pe arme, dar nu sunt destui pentru a mă împiedica să mă reped înainte. Maven încearcă și el să țină pasul cu mine. Țipătul se aude din nou, acompaniat de zgomotul produs de o duzină de picioare care mărșăluiesc și de zdrăngănitul familiar al armurilor.

O iau la goană, iar Maven mă urmează îndeaproape. Intrăm furtunos într-o încăpere circulară, o sală de consiliu din marmură lustruită și lemn negru. Acolo s-au adunat deja mai mulți oameni și aproape că mă ciocnesc de însuși lordul Samos, însă mă opresc la fix. Maven se izbește de mine, fiind cât pe ce să cădem. Samos ne zâmbește superior amândurora, cu ochii săi negri, reci și duri.

— Milady, principe Maven, ne salută el, înclinând ușor capul în direcția fiecăruia din noi. Ați venit să vedeți spectacolul?

Spectacolul. În jurul nostru se află domni și doamne, împreună cu regele și regina, și toți privesc fix înainte. Îmi fac loc printre ei, fără să știu ce voi găsi de cealaltă parte, dar știu că nu va fi ceva de bine. Maven mă urmează, ținându-mă de cot. Când ajungem în fața adunării, sunt bucuroasă că-i simt mâna caldă, o alinare care mă face să rămân tăcută, dar care mă trage înapoi.

Nu mai puțin de șaisprezece soldați stau în mijlocul încăperii; picioarele lor încălțate cu bocanci lasă dâre de noroi peste marele sigiliu al coroanei. Armura lor este aceeași, din metal negru în formă de solzi, cu excepția uneia, care are o strălucire roșiatică. *Cal.*

Evangeline stă alături de el, cu părul prins la spate într-o cosiță. Respiră greoi, sincopat, însă pare mândră de ea însăși. *Și acolo unde este Evangeline, în mod sigur este și fratele ei.*

Ptolemus apare din spatele grupului, târând de păr o femeie care țipă. Cal se întoarce și privirile ni se întâlnesc chiar în clipa în care o recunosc. Citesc regretul în ochii lui, dar nu face nimic pentru a o salva.

Ptolemus o îmbrâncește pe Walsh pe podeaua lustruită, iar ea se izbește cu fața de piatră. Cu greu îmi aruncă o privire, înainte de a-și îndrepta ochii plini de durere spre rege. Îmi amintesc de servitoarea jucăușă, surâzătoare, care m-a introdus prima dată în această lume; acea persoană a dispărut.

— Șobolanii mișună în tuneluri, mârâie Ptolemus, întorcând-o cu piciorul.

Ea se târăște în patru labe, îndepărtându-se de el, surprinzător de iute pentru cineva care are atât de multe răni.

— Pe asta am găsit-o când ne urmărea în apropierea gurilor râului.

Îi urmărea? Cât de proastă poate fi? Dar Walsh nu e proastă. *Nu, acesta a fost ordinul*, îmi dau seama, devenind din ce în ce mai îngrozită. Supraveghea tunelurile trenului, pentru a fi sigură că era liber, astfel încât noi să ne întoarcem în siguranță din Naercey. Și, în vreme ce noi am reușit, ea n-a putut.

Maven mă strânge și mai tare de braț și mă trage lângă el, până ce stă cu pieptul lipit de spatele meu. Știe că aș vrea să alerg la ea, să o salvez, să o ajut. *Iar eu știu că nu putem face absolut nimic.*

— Am mers atât cât ne-au permis detectoarele de radiații, adaugă Cal, străduindu-se din răsputeri să ignore faptul că Walsh tușește cu sânge. Sistemul de tuneluri este imens, mult mai larg decât am crezut inițial. Probabil că se întinde pe zeci de kilometri în zonă, iar Garda Stacojie îl cunoaște mult mai temeinic decât oricare dintre noi.

Regele Tiberias se încruntă. Gesticulează spre Walsh, îndemnând-o cu o fluturare din mână să înainteze. Cal o înșfacă de braț și o trage spre rege. O mie de torturi diferite îmi năpădesc mintea, una mai rea decât cealaltă. Foc, metal, apă, ba chiar și fulgerele mele ar putea să fie folosite pentru a o face să vorbească.

— Nu voi face din nou aceeași greșeală, mormăie regele, uitându-se în ochii ei. Elara, fă-o să cânte! Chiar acum!

— Cu plăcere, vine replica reginei, care își eliberează mâinile din lungile-i mâneci.

Asta e și mai rău. Walsh va vorbi, ne va implica pe toți, ne va ruina. *Și, atunci, ei o vor ucide lent. Ne vor ucide pe toți lent.*

Un Eagrie din mulțimea de soldați, un clarvăzător cu abilitatea de a prezice, sare deodată în față.

— Opriți-o! Imobilizați-i brațele!

Însă Walsh e mai rapidă decât viziunea lui.

— Pentru Tristan! exclamă ea, înainte de a-și duce o mână la gură.

Mușcă ceva și înghite, dându-și capul pe spate.

— Un tămăduitor! exclamă Cal, apucând-o de gât și încercând să o oprească.

Însă ea face spume la gură și membrele i se zbat – se asfixiază.

— Un tămăduitor, acum!

Walsh se scutură violent, răsucindu-se cu ultimele ei puteri, pentru a scăpa din strânsoarea lui. Când cade grămadă pe podea, ochii îi sunt larg deschiși și privesc în gol. *A murit.*

Pentru Tristan.

Nici măcar nu pot s-o jelesc.

•

— O pilulă de sinucidere.

Vocea lui Cal este blândă, de parcă i-ar explica unui copil. Dar presupun că, atunci când vine vorba despre război și moarte, eu sunt un copil.

— Le dăm agenților de pe front și spionilor. Dacă sunt capturați…

— Nu vor vorbi, mă răstesc eu, terminând fraza.

Ai grijă, mă avertizez singură. Indiferent cât de tare mă înfioară prezența lui, trebuie să-l suport. La urma urmelor, l-am lăsat să mă găsească aici, pe balcon. *Trebuie să-i dau speranțe. Trebuie să-l las să creadă că are o șansă cu mine.* Partea asta a fost ideea lui Maven, oricât de mult l-a durut s-o propună. În ceea ce mă privește, e greu de trecut peste linia îngustă ce separă adevărul de minciună, mai ales cu Cal. Îl urăsc, știu asta, dar ceva în ochii și în vocea lui îmi amintește că sentimentele nu sunt ceva simplu.

El păstrează distanța, stând la o lungime de braț.

— E o moarte mai bună decât cea care ar fi primit-o de la noi.

— Ați fi congelat-o? Sau poate că ați fi ars-o, pentru a mai diversifica lucrurile?

— Nu, spune el, clătinând din cap. Ar fi fost dusă la Circul Oaselor.

Își ridică privirea de la garnizoană, uitându-se dincolo de râu. Pe latura îndepărtată, adăpostită printre clădirile înalte, se află o arenă imensă, ovală, cu țepușe pe margini sub forma unei coroane impunătoare. *Circul Oaselor.*

— Ar fi fost executată într-o transmisiune în direct, ca mesaj pentru toți ceilalți.

— Credeam că nu mai faceți asta. N-am mai văzut o execuție de mai bine de un deceniu.

De-abia îmi amintesc transmisiunile din perioada copilăriei, acum mulți ani.

— Se pot face excepții. Luptele din arenă nu au împiedicat Garda să câștige teren, poate că altceva o va face.

— Dar tu o cunoșteai, rostesc eu în șoaptă, încercând să găsesc o fărâmă de regret în el. Tu ai trimis-o la mine după ce ne-am cunoscut.

Își încrucișează brațele, ca și cum gestul l-ar putea apăra de amintiri.

— Știam că ea provine din satul tău. Am crezut că asta te-ar putea ajuta să te adaptezi ceva mai bine.

— Tot nu știu de ce îți păsa. Nici măcar nu știai că eram diferită.

Trece un moment în tăcere, întrerupt numai de ordinele date pe un ton ridicat de locotenenții de dedesubt, care încă fac manevre în timp ce soarele apune.

— Pentru mine erai diferită, murmură el într-un final.

— Mă întreb ce ar fi putut să fie, dacă toate astea – arăt spre palat și spre Piața de dincolo – nu ar fi existat între noi.

Lasă-l să rumege asta.

Cal pune o mână pe brațul meu și îi simt degetele fierbinți prin materialul mânecii.

— Dar, Cal, asta nu se poate întâmpla niciodată.

Forțez nota și pun cât mai multă dorință în privirea mea, bazându-mă pe amintirea familiei mele, pe Maven, pe Kilorn, pe toate lucrurile pe care încercăm să le facem.

Cal interpretează greșit sentimentele mele. *Dă-i speranțe acolo unde n-ar trebui să existe niciuna.* Este cel mai crud lucru pe care îl pot face, dar, pentru cauză, pentru prietenii mei, pentru viața mea, o fac.

— Mare, respiră el precipitat, aplecându-și capul spre mine.

Mă răsucesc pe călcâie, lăsându-l pe balcon să mediteze la vorbele mele, și sper să fie copleșit de ele.

— Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel, șoptește el, dar tot îl mai aud.

Cuvintele mă duc înapoi, la mine acasă și la tatăl meu, care a spus același lucru, cu foarte mult timp în urmă. Gândul că tatăl meu, un bărbat roșu schilodit, și Cal pot împărtăși aceleași păreri mă face să mă opresc. Nu mă pot abține să nu privesc în urma mea, la soarele care asfințește în spatele siluetei sale. Cal privește țintă la soldații care se antrenează, apoi se uită iar la mine, sfâșiat între datoria sa și ceea ce simte pentru fetița cu fulgerele.

— Julian a spus că tu ești ca ea, îmi povestește el calm, cu o privire melancolică. Așa cum era ea.

Coriane. Mama lui. Mă întristează într-o oarecare măsură să mă gândesc la regina decedată, pe care n-am cunoscut-o niciodată. A fost luată prea curând dintre oamenii pe care îi iubea și a lăsat un gol pe care ei încearcă să-l umple.

Și oricât de mult îmi displace să recunosc asta, nu-l pot învinovăți pe Cal pentru că se simte prins între două lumi. La urma urmelor, și eu sunt la fel.

•

Înainte de bal eram neliniștită, un pachet de nervi, îngrozită de noaptea care urma. Acum, de-abia aștept zorii. Dacă învingem, dimineața soarele va răsări peste o lume nouă. Regele își va arunca coroana, cedându-mi puterea mie, lui Maven și lui Farley. Schimbarea se va produce fără vărsare de sânge, o tranziție pașnică de la o formă de guvernământ la alta. Dacă eșuăm, Circul Oaselor este tot ceea ce pot spera. Însă nu vom da greș. Cal nu mă va lăsa să mor și nici Maven. Ei sunt scuturile mele.

Când mă întind în pat, mă trezesc privind țintă la harta lui Julian. E o chestie veche, practic nefolositoare, dar, totuși, mă alină. *E dovada că lumea se poate schimba.*

Cu acest gând în minte, plutesc spre un somn superficial, neodihnitor. În vis sunt vizitată de fratele meu. Stă lângă fereastră, privind orașul cu o amărăciune stranie, înainte de a se întoarce spre mine.

— Mai sunt și alții, zice el. Tu trebuie să-i găsești.

— Așa voi face, murmur eu, cu vocea încleiată de somn.

Apoi se face ora patru dimineața și nu mai am timp de vise.

Camerele de supraveghere cad asemenea copacilor sub secure, fiecare ochișor închizându-se cu un clic în timp ce eu mă

îndrept spre camera lui Maven. Tresar la fiecare umbră, crezând că e un agent sau o santinelă care iese pe coridor, dar nu este nimeni. Ei îl apără pe Cal și pe rege, nu pe mine, nu pe cel de-al doilea prinț. Noi nu contăm. *Dar vom conta.*

Maven deschide ușa la o secundă după ce zgâlțâi mânerul, chipul său fiind palid pe întuneric. Are cearcăne de parcă n-ar fi dormit deloc, dar pare la fel de alert ca întotdeauna. Mă aștept să mă ia de braț, să mă învăluie cu căldura lui, dar nu e nimic, cu excepția răcelii care se revarsă din el. *Se teme,* îmi dau eu seama.

După câteva minute chinuitoare ne aflăm afară, mergând prin întunericul din spatele Comandamentului de Război, pentru a aștepta la locul nostru dintre structură și zidul exterior. Locul nostru este perfect; putem să vedem Piața și Podul, cu cea mai mare parte din acoperișul poleit al Comandamentului de Război, care ne ascunde de patrule. Nu am nevoie de ceas pentru a ști că am ajuns la timp.

Deasupra noastră noaptea pălește, făcând loc albastrului întunecat. *Zorii se revarsă.*

La ora asta, orașul este mai tăcut decât am crezut că e cu putință. Până și patrulele de gardă sunt moleșite și merg alene de la un post la celălalt. Mă cuprind fiori de exaltare, care fac să-mi tremure picioarele. Oricum, Maven rămâne liniștit și de-abia clipește. Privește lung la zidul din sticlă-de-diamant, urmărind întruna Podul.

— Ei întârzie, șoptește el, fără să se miște.

— Eu nu.

Dacă n-aș avea destulă experiență, aș crede că Farley era o umbră capabilă să se facă văzută și nevăzută. Pare să iasă din semiîntunericul cu care s-a contopit, ridicându-se dintr-un canal.

Îi ofer mâna mea, dar se ridică singură în picioare.

— Unde sunt ceilalți?

— În așteptare.

Arată cu mâna spre terenul de dedesubt.

Dacă mijesc ochii, îi văd, înghesuiți în sistemul de canalizare, pregătiți să iasă la suprafață. Vreau să intru în tunel cu ei, pentru a sta alături de Kilorn și de ai mei, dar locul meu este aici, alături de Maven.

— Sunt înarmați?

Buzele lui de-abia se mișcă.

— Sunt gata să lupte?

Farley dă aprobator din cap.

— Întotdeauna. Dar nu-i strig până ce nu sunteți siguri că Piața este a noastră. Nu am prea mare încredere în puterea lui lady Barrow de a fermeca.

Nici eu, dar nu pot spune asta cu voce tare. *El te va alege mereu pe tine.* Niciodată n-am vrut altceva decât să am dreptate și, în același timp, să nu am.

— Kilorn a vrut ca tu să ai asta, adaugă ea, întinzând mâna.

În palmă are o pietricică verde, de culoarea ochilor lui.

Un cercel.

— A spus că tu ai să știi ce înseamnă.

Mă înec cu propriile cuvinte, simțind un val uriaș de emoție. Dau din cap, iau cercelul de la ea și îl pun lângă ceilalți. *Bree, Tramy, Shade* – cunosc fiecare piatră și ce înseamnă ea. *Kilorn este războinic acum. Și el vrea ca eu să mi-l amintesc așa cum era cândva.* Râzând, necăjindu-mă, adulmecând în jur ca un cățel rătăcit. Nu voi uita asta niciodată.

Metalul tăios mă înțeapă și-mi dă sângele. Când îmi retrag mâna de la ureche, văd pata rubinie pe degetele mele. *Asta e cine ești tu.*

Mă uit din nou spre tunel, sperând să-i văd ochii verzi, dar întunericul pare să înghită tunelul cu totul, ascunzându-i pe el și pe toți ceilalți.

— Sunteți pregătiți pentru asta? întreabă Farley pe nerăsuflate, privind spre noi doi.

Maven răspunde și pentru mine, cu voce fermă.

— Suntem.

Însă Farley nu e mulțumită.

— Mare?

— Sunt pregătită.

Revoluționara inspiră pentru a se calma, înainte de a bate cu piciorul în lateralul canalului. O dată, de două ori, de trei ori. Ne întoarcem împreună spre Pod și așteptăm ca lumea să se schimbe.

La această oră nu există trafic, nici măcar o urmă de vehicul. Magazinele sunt închise, piațetele, pustii. Cu puțin noroc, diseară, singurele lucruri pierdute vor fi betonul și oțelul. Ultima

secțiune a Podului, cea care leagă Archeonul de Vest de restul orașului, pare liniștită.

Și apoi explodează în limbi de foc portocalii și roșii, un soare care spintecă întunericul argintiu. Se simte un val de căldură, dar nu de la bombe, ci de la *Maven.* Explozia declanșează ceva în el, îi aprinde focul.

Zgomotul devine huruit și aproape că mă dă jos, iar râul de dedesubt se zbate atunci când ultima secțiune a Podului se prăbușește. Acesta geme și tremură aidoma unei bestii pe moarte și se dărâmă atunci când se desprinde de mal și de restul structurii. Stâlpii din beton și armătură din oțel crapă și plesnesc, împroșcând apa sau izbindu-se de mal. Un nor de praf și fum se ridică imediat, acoperind restul Archeonului. Înainte ca Podul să ajungă în râu, începe să sune alarma peste Piață.

Deasupra noastră, patrulele aleargă de-a lungul zidului, nerăbdătoare să vadă distrugerea. Strigă unii la alții, neștiind ce să facă. Cei mai mulți pot doar să se zgâiască. În cazarmă se aprind luminile și toți cei cinci mii de soldați sar din paturi. *Soldații lui Cal. Legiunea lui Cal.* Și, cu puțin noroc, a noastră.

Nu-mi pot dezlipi ochii de la flăcări și fum, dar o face Maven pentru mine.

— Iată-l! sâsâie el, arătând spre niște forme întunecate care ies în fugă din palat.

Deși își are propria gardă, Cal le-o ia înainte tuturor, sprintând dinspre cazarmă. E încă în hainele de noapte, dar niciodată nu a arătat mai înfricoșător. Pe măsură ce soldații și ofițerii se revarsă în Piață, el dă ordinele pe un ton ridicat, făcându-se auzit peste mulțimea care crește constant.

— Armele la porți! Puneți acvaticii de partea cealaltă, nu vrem ca focul să se extindă!

Oamenii lui îi îndeplinesc ordinele în viteză, sărind la fiecare cuvânt. *Legiunile își ascultă generalii.*

În urma noastră, Farley se lipește de zid, apropiindu-se de canal. Se va întoarce și va fugi la primul semn de necaz, dispărând pentru a lupta în altă zi. *Asta nu se va întâmpla. Știu că va funcționa.*

Maven vrea să se ducă el primul, să-i facă semn fratelui său să înceteze, dar îl împing la loc.

— Eu trebuie să fac asta, îi spun în șoaptă, simțind cum mă cuprinde o senzație stranie de calm.

El te va alege mereu pe tine.

Când pășesc în Piață, nu mai pot face cale-ntoarsă. Mă arăt legiunii, patrulelor și lui Cal. Pe ziduri, reflectoarele prind viață, unele îndreptate spre Pod, altele spre noi. Lumina unuia pare să treacă direct prin mine și trebuie să ridic mâna pentru a-mi feri ochii.

— Cal! strig eu, pentru a mă face auzită peste zgomotul asurzitor a cinci mii de soldați.

Cumva, el mă aude, întorcând capul în direcția mea. Privirile ni se intersectează prin masa de soldați care se aliniază după linii și regimente.

Când el vine spre mine, făcându-și loc prin marea de oameni, cred că s-ar putea să leșin. Brusc, nu mai aud decât bătăile inimii mele bubuindu-mi în urechi, acoperind alarmele și țipetele. Mi-e frică. Atât de frică! *Nu e decât Cal*, îmi spun în sinea mea. *Băiatul căruia îi plac muzica și motocicletele. Nu soldatul, nu generalul, nu prințul. Băiatul. El te va alege mereu pe tine.*

— Întoarce-te înăuntru, acum!

Mă domină cu înălțimea lui, folosind vocea regală, fermă, care ar putea face un munte să se încline.

— Mare, nu ești în siguranță...!

Cu o forță pe care n-am știut că o am, îl apuc de gulerul cămășii și, cumva, asta îl face să rămână liniștit.

— Ce-ar fi dacă ăsta ar fi prețul?

Arunc o privire la Podul dărâmat, care acum e învăluit în fum și cenușă.

— Nimic, doar câteva tone de beton. Ce-ar fi dacă ți-aș spune chiar aici, chiar acum, că ai putea îndrepta totul? Că ai putea să *ne* salvezi?

După licărul din ochii lui, îmi dau seama că mă bucur de toată atenția lui.

— Nu! protestează el slab, prinzându-mă de mână.

În ochi i se citește teama, mai multă teamă decât am văzut eu vreodată.

— Ai spus cândva că tu crezi în noi, în libertate. În egalitate. *Tu* poți să faci să fie adevărat, cu un singur cuvânt. Nu va fi niciun război. Nu va muri nimeni.

Pare împietrit de cuvintele mele și nici măcar nu îndrăznește să respire. Nu-mi dau seama ce gândește, dar insist. *Trebuie să-l fac să înțeleagă.*

— În acest moment, tu deții puterea. Armata e a ta, întregul loc e al tău, poate fi preluat și eliberat! Intră în palat, fă-l pe tatăl tău să îngenuncheze și fă ceea ce știi că este drept. *Te rog,* Cal!

Îl simt sub palmele mele cum respiră sacadat și n-am simțit niciodată ceva care să fi fost atât de real sau de important. Știu la ce se gândește – la regatul său, la datoria sa, la tatăl său. Și la mine, la fetița cu fulgerele, care îi cere să renunțe la tot. Ceva din adâncul sufletului îmi spune că o va face.

Tremurând, îl sărut pe buze. *El mă va alege pe mine.* Îi simt pielea rece, ca a unui cadavru.

— Alege-mă pe mine, respir eu, cu buzele lipite de ale lui. Alege o lume nouă. *Creează* o lume mai bună. Soldații te vor asculta. *Tatăl* tău te va asculta.

Inima mi se strânge și mușchii mi se încordează în așteptarea răspunsului său. Fasciculul de lumină proiectat asupra noastră pâlpâie sub puterea mea, aprinzându-se și stingându-se cu fiecare bătaie a inimii.

— În celule era sângele meu. Eu am ajutat Garda să evadeze. Și în curând toți vor ști și mă vor ucide. Să nu-i lași. *Salvează-mă*!

Cuvintele îl agită și mă strânge mai tare de încheieturile mâinilor.

— Tu ai fost mereu.

El te va alege mereu pe tine.

— Salută noii zori, Cal. Cu mine. Cu *noi.*

Acum își mută privirea asupra lui Maven, care se îndreaptă spre noi. Privirile fraților se intersectează, vorbind într-o manieră pe care n-o înțeleg. *El te va alege.*

— Tu ai fost mereu, repetă el, de data asta aspru și distrus.

Vocea lui poartă durerea a mii de morți, a mii de trădări.

Oricine poate trăda pe oricine, îmi amintesc eu.

— Evadarea, atacul, penele de curent. Totul a început cu tine.

Încerc să-i explic, continuând să mă trag înapoi. Dar el nu are nici cea mai mică intenție de a-mi da drumul.

— Câți oameni ai omorât cu zorii tăi? Câți copii, câți nevinovați?

Mâinile i se înfierbântă, suficient cât să ardă.

— Câți oameni ai trădat?

Genunchii mă lasă, dar Cal nu-mi dă drumul. Ca prin ceață, îl aud pe Maven urlând undeva, prințul care șarjează pentru a-și salva prințesa. *Dar eu nu sunt o prințesă. Nu sunt fata care este salvată.* În timp ce focul urcă înlăuntrul lui Cal și flăcările joacă în ochii lui, simt cum mă străbat fulgerele, alimentate de furie. Acestea lovesc între noi, aruncându-mă îndărăt, îndepărtându-mă de Cal. Mintea îmi zumzăie, întunecată de amărăciune, de furie și de electricitate.

În spatele meu, Maven țipă. Mă întorc la timp să-l văd cum strigă spre Farley, gesticulând agitat cu ambele mâini.

— Fugi! *Fugi*!

Cal sare în picioare mai repede decât mine, strigând ceva către soldații săi. Își îndreaptă privirea spre locul în care strigă Maven, unind punctele așa cum numai un general o poate face.

— Canalizarea! urlă el și mă fixează cu privirea. Sunt în canale!

Umbra lui Farley dispare, încercând să scape, în timp ce focurile de arme o urmăresc constant. Soldații traversează în goană Piața, rupând gratiile, conductele și țevile, lăsând la vedere sistemul de dedesubt. Năvălesc în tuneluri asemenea unui potop îngrozitor. Vreau să-mi acopăr urechile, să opresc țipetele și gloanțele, și sângele.

Kilorn. Numele lui flutură slab în gândurile mele, nu mai tare decât o șoaptă. Nu mă mai pot gândi la el; Cal stă deasupra mea, tremurând din toate încheieturile. Dar el nu mă înspăimântă. Nu cred că acum mă mai poate speria ceva. *Ce-a fost mai rău s-a întâmplat deja. Am pierdut.*

— Câți? strig și eu spre el drept răspuns, găsind tăria de a-l înfrunta. Câți înfometați? Câți uciși? Câți copii luați pentru a muri? Câți, *prințul meu*?

Până astăzi credeam că știu ce este ura. *M-am înșelat. În legătură cu mine, cu Cal, cu totul.* Durerea face să mi se învârtă

capul, dar, cumva, mă țin bine pe picioare, reușesc să nu cad. *El nu mă va alege niciodată.*

— Fratele meu, tatăl lui Kilorn, Tristan, Walsh!

De pe buzele mele se revarsă o multitudine de nume – numele persoanelor pe care le-am cunoscut și care au pierit. Ei nu înseamnă nimic pentru Cal, dar pentru mine înseamnă totul. Și știu că mai sunt mii, milioane. Un milion de rele uitate.

Cal nu răspunde și mă aștept să văd furia reflectată în ochii lui. Dar, în afară de tristețe, nu văd nimic. Șoptește din nou și cuvintele mă fac să vreau să cad și să nu mă mai ridic niciodată.

— Aș vrea ca lucrurile să fie diferite.

Aștept scânteile, aștept fulgerul, dar nu mai vine. Când simt mâini reci pe gâtul meu și cătușe din metal pe încheieturi, știu de ce. Instructorul Arven, amuțitorul, cel care ne poate face oameni obișnuiți, stă în spatele meu, reprimându-mi toată forța, până ce nu mai sunt nimic altceva decât o fată care plânge. El mi-a luat toată forța și toată puterea pe care credeam că le am. *Am pierdut.* Când genunchii îmi cedează de data asta, nu există nimeni care să mă țină. Vag, îl aud pe Maven țipând, înainte să fie și el împins la pământ.

— Frate! răcnește el, încercând să-l facă pe Cal să înțeleagă ce face. O vor omorî! *Mă* vor omorî!

Dar Cal nu ne mai ascultă. Vorbește numai cu unul dintre căpitanii lui, iar eu nu mă sinchisesc să ascult vorbele lor. N-aș fi putut, nici dacă aș fi vrut.

Pământul de sub mine pare să se scuture cu fiecare rafală de împușcături din adâncuri. Cât sânge va mânji în seara asta tunelurile?

Îmi simt capul prea greu, corpul prea slab, și mă prăbușesc pe terenul pavat. Îl simt rece sub obrazul meu, calmant și neted. Maven se aruncă înainte, aterizând cu capul lângă mine. *Îmi amintesc un moment care seamănă cu ăsta.* Țipătul Gisei și sfărâmatul oaselor reverberează vag, o fantomă în mintea mea.

— Du-i înăuntru, la rege! El îi va judeca pe amândoi!

Nu-i mai recunosc glasul lui Cal. L-am transformat într-un monstru. I-am forțat mâna. L-am pus să aleagă. Am fost nerăbdătoare, am fost proastă. Mi-am îngăduit să sper.

Sunt o proastă.

Soarele pornește să se ridice în spatele lui Cal, încadrându-l pe fundalul zorilor. Este prea luminos, prea contrastant și prea curând; sunt nevoită să închid ochii.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

De-abia mai pot ține pasul, dar soldatul din spatele meu, care îmi ține brațele încătușate, mă tot înghiontește. Un altul procedează la fel cu Maven, forțându-l ca și pe mine. Arven ne urmează, asigurându-se că nu putem scăpa. Prezența sa e o influență întunecată, care îmi tocește simțurile. Încă se mai vede pasajul din jurul nostru, pustiu și departe de ochii iscoditori ai curții, dar nu am tăria de a-mi păsa. Cal conduce grupul, cu umerii încordați, în timp ce luptă cu imboldul de a privi înapoi.

Sunetul focurilor de armă și țipetele, și sângele din tuneluri mi-au rămas în minte. *Ei sunt morți. Noi suntem morți. S-a terminat.*

Mă aștept să coborâm, să mergem în jos, spre cea mai întunecată celulă din lume. În loc de asta, Cal ne conduce sus, spre o încăpere fără ferestre și fără santinele. Pașii noștri nici măcar nu reverberează atunci când intrăm – e izolată acustic. Nimeni nu ne poate auzi. Și asta mă înspăimântă mai tare decât armele sau focul ori ura pură pe care o emană regele.

El stă în picioare, în mijlocul încăperii, îmbrăcat cu armura lui aurită și cu coroana pe cap. Sabia sa de ceremonie îi atârnă din nou într-o parte, împreună cu un pistol, pe care probabil că nu l-a folosit niciodată. *Toate fac parte din ceremonial. Cel puțin, el face parte.*

Regina este și ea prezentă, așteptându-ne îmbrăcată simplu într-o rochie albă. În clipa în care intrăm, privirile ni se intersectează, iar ea își forțează pătrunderea în mintea mea asemenea unui cuțit în carne. Țip, încercând să-mi țin strâns capul, dar cătușele sunt de neclintit.

Din nou, totul îmi defilează prin fața ochilor, de la început până la sfârșit. Furgoneta lui Will. Garda. Kilorn. Răzmerițele, întrunirile, mesajele secrete. Chipul lui Maven se învârtejește în amintirile mele, făcându-l să iasă în evidență în această urzeală, dar Elara îl împinge la o parte. *Ea nu vrea să vadă ce-mi amintesc despre el.* Creierul meu încearcă să opună rezistență, sărind dintr-un gând într-altul, până ce întreaga mea viață, toate sărutările și toate secretele sunt dezvăluite în fața ei.

Când se oprește, mă simt moartă. Vreau *să fiu* moartă. *Barem nu voi mai avea mult de așteptat.*

— Lăsați-ne singuri! cere Elara, cu voce tăioasă.

Soldații așteaptă, uitându-se la Cal. Când el încuviințează, soldații rup rândurile, îndepărtându-se în pași răsunând cadențat. Însă Arven rămâne în urmă, influența lui continuând să mă apese. Când mărșăluitul bocancilor se pierde, regele își îngăduie să expire.

— Fiule?

Se uită la Cal, iar eu văd cum degetele îi tremură vag. Însă de ce anume s-ar putea teme, nu știu.

— Vreau să aud asta de la tine.

— Ei fac demult parte din asta, murmură Cal, reușind cu greu să rostească aceste cuvinte. De când ea a venit aici.

— Amândoi?

Tiberias se întoarce cu spatele la Cal, spre fiul său uitat. Pare aproape trist, chipul lui căpătând accentele unei încruntări îndurerate. Șovăie, nu-l poate privi în ochi, dar, în schimb, Maven îl privește lung. El nu va bate în retragere.

— Băiatul meu, tu știai despre asta?

Maven dă afirmativ din cap.

— Am ajutat la plănuire.

Tiberias se poticnește, de parcă vorbele lui sunt o lovitură fizică.

— Și împușcăturile?

— Eu am ales țintele.

Cal închide ochii strâns, ca și cum ar putea împiedica toate aceste dezvăluiri să ajungă la el.

Ochii lui Maven alunecă dincolo de tatăl său, la Elara, care stă aproape. Își susțin reciproc privirile și, pentru o clipă, cred că ea îi cercetează gândurile. Tresărind, îmi dau seama că n-o va face. *Nu vrea să vadă așa ceva.*

— Mi-ai spus să găsesc o cauză, tată. Și am făcut-o. Ești mândru de mine?

Însă Tiberias se întoarce spre mine, mormăind ca un urs:

— Tu ai făcut asta! Tu l-ai înveninat, tu mi-ai înveninat băiatul!

Când din ochi îi țâșnesc lacrimile, știu că inima regelui, oricât e de meschină sau de rece, a fost zdrobită. *În felul său, îl iubește pe Maven. Dar e prea târziu pentru asta.*

— Mi-ai luat fiul de lângă mine!

— Ați făcut singur asta! îi spun, printre dinții încleștați. Maven are și el o inimă și crede, la fel de mult ca și mine, într-o lume diferită. La drept vorbind, fiul vostru m-a schimbat pe mine.

— Nu te cred! L-ai păcălit tu cumva!

— Fata nu minte.

Rămân fără suflare când aud că Elara e de acord cu mine.

— Fiul nostru a fost mereu însetat de schimbare.

Privirea ei zăbovește asupra lui Maven. Pare *înfricoșată.*

— Tiberias, e doar un băiat!

Salvați-l! țip eu în gând. Trebuie să mă audă. *Trebuie.*

Lângă mine, Maven inspiră adânc, așteptând ceea ce ar putea fi soarta noastră.

Tiberias se uită la picioarele sale, cunoscând legile mai bine decât oricine altcineva, dar Cal este destul de puternic încât să-și privească fratele în ochi. Îl văd amintindu-și viața lor petrecută împreună. *Flacăra și umbra. Una nu poate exista fără cealaltă.*

După un lung moment de tăcere apăsătoare, înăbușitoare, regele pune o mână pe umărul lui Cal. Scutură din cap și lacrimile îi curg șiroaie pe obraji, înnodându-i-se în barbă.

— Băiat sau nu, Maven a ucis. Împreună cu asta, cu vipera asta – arată cu un deget tremurător spre mine –, a comis crime grave împotriva semenilor săi. Împotriva *mea* și-a ta. Împotriva tronului nostru.

— Tată… Cal se mișcă repede, interpunându-se între rege și noi. El este fiul tău. Trebuie să existe o altă cale.

Tiberias se liniștește, lăsând la o parte sentimentele de tată, pentru a redeveni rege. Își șterge lacrimile cu o mișcare a mâinii.

— Când vei purta coroana mea, vei înțelege.

Regina mijește ochii, care seamănă cu niște fante albastre. *Ochii ei sunt aidoma ochilor lui Maven.*

— Din fericire, asta nu se va întâmpla niciodată, spune ea cu voce monotonă.

— Poftim?

Tiberias se întoarce către Elara, dar se oprește brusc, cu trupul împietrit locului. Am mai văzut asta și altă dată. În arenă, cu mult timp în urmă, atunci când șoptitorul l-a înfrânt pe oțelit. Elara mi-a făcut-o chiar și mie, transformându-mă într-o marionetă. Din nou, ea trage sforile.

— Elara, ce faci? sâsâie el printre dinți.

Elara îi răspunde cu niște cuvinte pe care nu le aud, vorbind direct în mintea regelui. Lui îi displace răspunsul ei.

— Nu! țipă el, în timp ce ea îl forțează prin șoapte să îngenuncheze.

Cal se zbârlește, pumnii săi explodând în flăcări, dar Elara întinde o mână, oprindu-l brusc. Le ține piept amândurora.

Tiberias se zbate cu dinții încleștați, dar nu se poate mișca nici măcar un centimetru. De-abia mai poate vorbi.

— Elara. Arven…!

Dar fostul meu instructor nu se mișcă. Rămâne calm, mulțumindu-se să privească. Se pare că îi este loial reginei, nu regelui.

Ea ne salvează. Ea are de gând să ne salveze, de dragul fiului ei. Am pariat pe iubirea lui Cal pentru mine, care este suficientă ca să schimbe lumea; ar fi trebuit mai curând să contăm pe regină. Îmi vine să râd, să zâmbesc, dar ceva de pe chipul lui Cal mă împiedică s-o fac.

— Julian m-a prevenit! mârâie Cal, încercând în continuare să iasă de sub controlul ei. Am crezut că mințea în legătură cu tine, în legătură cu mama mea, în legătură cu ceea ce i-ai făcut.

În genunchi, regele urlă. Este un sunet cumplit, unul pe care n-aș vrea să-l mai aud vreodată.

— Coriane, geme el, privind fix în podea. Julian știa. Sara știa. Tu ai pedepsit-o pentru că a spus adevărul.

Pe fruntea Elarei se adună broboane de sudoare. Nu-i mai poate ține și pe rege, și pe prinț prea mult timp.

— Elara, trebuie să-l scoți pe Maven de-aici! îi spun eu. Nu te preocupa de mine, ai grijă ca el să fie teafăr!

— O, nu te agita, fetițo cu fulgerele, zâmbește ea cu superioritate. Nu-mi stă câtuși de puțin gândul la tine. Cu toate că loialitatea ta față de fiul meu este destul de însuflețitoare. Nu-i așa, Maven?

Aruncă o privire peste umăr la fiul ei, care este în continuare încătușat.

Drept răspuns, el deschide larg brațele, rupând cătușele din metal cu o ușurință șocantă. Acestea se topesc și cad de pe încheieturile lui, formând globuri de metal incandescent care găuresc podeaua. Când se ridică în picioare, mă aștept să mă apere, să mă salveze, așa cum am încercat și eu să-l salvez. Apoi îmi dau seama că Arven încă mă ține în stăpânire, iar senzația familiară de scântei, de electricitate, nu a revenit. Încă mă ține în frâu, cu toate că lui Maven i-a dat drumul.

Când privirea mea o întâlnește pe-a lui Cal, știu că el înțelege mult mai bine decât mine. *Oricine poate trăda pe oricine* răsună din ce în ce mai tare, până ce îmi urlă în urechi asemenea vuietului unui uragan.

— Maven?

Trebuie să privesc în sus pentru a-i vedea chipul și, pentru o secundă, nu-l recunosc. Este același băiat care m-a mângâiat, m-a sărutat, m-a făcut să rămân puternică. Prietenul meu. *Mai mult decât un prieten.* Dar ceva e în neregulă cu el. Ceva s-a schimbat.

— Maven, ajută-mă!

El își rotește umerii și își pocnește oasele, pentru a alunga durerea. Mișcările sale sunt lente și bizare, iar când se ridică din nou în picioare, cu mâinile pe șolduri, am senzația că îl văd pentru prima oară. *Ochii lui sunt atât de reci*!

— Nu, nu prea cred.

— Poftim?

Îmi aud glasul de parcă ar aparține altcuiva. Parcă aș fi o fetiță. *Sunt doar o fetiță.*

Maven nu-mi răspunde, dar îmi susține privirea. Băiatul pe care îl cunosc e încă acolo, ascunzându-se, pâlpâind în spatele ochilor săi. *Dacă aș putea să ajung la el,* dar Maven se mișcă mai repede decât mine, împingându-mă atunci când întind mâinile.

— CĂPITANE TYROS! strigă Cal, incapabil să spună altceva.

Elara nu i-a luat asta încă. Dar nu vine nimeni alergând. Nimeni nu ne aude.

— CĂPITANE TYROS! strigă el din nou, implorând în van. EVANGELINE! PTOLEMUS! CINEVA, AJUTOR!

Elara este mulțumită să-l lase să țipe, căci se pare că zgomotul îi face plăcere, însă Maven tresare.

— Chiar trebuie să ascultăm așa ceva?

— Nu, presupun că nu trebuie, oftează ea, aplecându-și capul.

Trupul lui Cal se mișcă odată cu gândurile ei, schimbându-și poziția pentru a se afla față în față cu tatăl său.

Cal intră în panică, făcând ochii mari.

— Ce faceți?

Sub el, chipul regelui se întunecă.

— Nu se vede?

Nu pricep nimic. Locul meu nu este aici. Julian avea dreptate. Acesta e un joc pe care nu-l înțeleg, un joc pe care nu știu cum să-l joc. Mi-aș dori ca Julian să fie acum aici, să-mi explice, să mă ajute, să mă salveze. Dar nu vine nimeni.

— Maven, te rog! îl implor eu, încercând să-l fac să se uite la mine.

Dar el se întoarce cu spatele, concentrându-se asupra mamei sale și a sângelui pe care l-a trădat. *El este fiul mamei sale.*

Elarei nu i-a păsat că el se afla în amintirile mele. Nu i-a păsat că el a făcut parte din toate astea. Nici n-a părut surprinsă. Răspunsul este înspăimântător de simplu. *Deoarece știa deja. Deoarece el este fiul ei. Deoarece ăsta a fost planul ei în tot acest timp.* Gândul mă doare aidoma unor cuțite care îmi crestează pielea, dar durerea nu face decât ca totul să fie și mai real.

— Te-ai folosit de mine.

În cele din urmă, Maven binevoiește să se uite la mine.

— Te-ai prins, nu?

— Tu ai ales țintele. Doamna colonel, Reynald, Belicos, ba chiar și Ptolemus – ei nu erau dușmanii Gărzii, ci dușmanii tăi.

Vreau să-l sfâșii, cu fulgere sau fără. Vreau să-l doară.

În cele din urmă, mi-am învățat lecția. *Oricine poate trăda pe oricine.*

— Și ăsta, ăsta a fost un alt complot. Tu m-ai împins în asta, cu toate că era imposibil, cu toate că știai că fratele tău, Cal, nu-și va trăda niciodată tatăl! M-ai făcut să cred asta. Tu ne-ai făcut pe toți să credem asta!

— Nu e vina mea c-ai fost atât de proastă încât să iei parte la asta, răspunde Maven. Garda e terminată.

Am senzația că mi-a tras o palmă peste față.

— Erau prietenii tăi. *Au avut încredere* în tine.

— Erau o amenințare la adresa regatului meu. Și, pe deasupra, mai erau și idioți, replică el.

Se oprește și se apleacă deasupra mea, zâmbind strâmb.

— *Erau.*

Elara râde la gluma lui crudă.

— A fost prea ușor să te infiltrez pe tine în mijlocul lor. O servitoare sentimentală a fost tot ceea ce trebuia. Nu înțeleg cum astfel de idioți pot deveni un pericol.

— M-ai făcut să cred, șoptesc amintindu-mi toate minciunile pe care mi le-a spus vreodată. Am crezut că voiai să ne ajuți.

Îmi iese ca un scâncet. Pentru o fracțiune de secundă, trăsăturile sale palide se îndulcesc. Dar nu durează mult.

— Fată proastă, zice Elara. Idioțenia ta aproape că ne-a pus în pericol planul. Să-ți folosești paznicul în timpul evadării, să cauzezi toate penele de curent – tu chiar ai crezut că eram atât de proastă încât să-ți pierd urma?

Paralizată, clatin din cap.

— Tu m-ai lăsat s-o fac. Ați știut totul de la bun început.

— Bineînțeles că am știut. Cum altfel ai fi ajuns atât de departe? *Eu* a trebuit să-ți acopăr urmele, *eu* a trebuit să te apăr de toți cei suficient de inteligenți ca să prindă indiciile, mârâie ea, ca un animal sălbatic. Nu știi câte lucruri am fost nevoită să fac pentru ca tu să nu pățești ceva.

Se îmbujorează de plăcere, savurând fiecare secundă.

— Însă tu ești roșie și, precum ceilalți, erai condamnată să eșuezi.

Mă lovește ca un trăsnet și amintirile se îmbină ca piesele unui puzzle. Ar fi trebuit să știu, în adâncul sufletului, să nu am încredere în Maven. *Era perfect, prea curajos, prea amabil. Le-a întors spatele alor lui, pentru a se alătura Gărzii. El m-a împins în brațele lui Cal. Mi-a dat exact ceea ce voiam și asta m-a făcut să fiu oarbă.*

Vreau să urlu, vreau să plâng și îmi las privirea să se îndrepte către Elara.

— Tu i-ai zis exact ce să spună, rostesc eu în șoaptă.

Nu e nevoie ca ea să dea aprobator din cap, știu sigur că am dreptate.

— Știi cine sunt eu aici și știai – mă ia cu dureri de cap, amintindu-mi cum s-a jucat în mintea mea –, știai exact cum să mă câștigi.

Nimic nu doare mai tare decât privirea pustiită de pe chipul lui Maven.

— A fost ceva adevărat?

Când el clatină din cap, îmi dau seama că și asta e o minciună.

— Chiar și Thomas?

Băiatul de pe frontul de război, băiatul care a murit luptând într-un război care nu era al lui. *Numele lui era Thomas și l-am văzut murind.*

Numele îl lovește ca un pumn, fisurându-i acea fațadă de indiferență detașată, însă nu este suficient. Ridică din umeri, debarasându-se de numele și de durerea pe care acesta i-o produce.

— Un alt băiat mort. Nu contează.

— Ba contează, șoptesc eu ca pentru mine.

— Maven, cred că a sosit momentul să-ți iei rămas-bun, i-o retează Elara, punând o mână albă pe umărul fiului ei.

Am lovit prea aproape de punctul său slab, iar ea nu mă va lăsa să insist.

— N-am de la cine să-mi iau rămas-bun, șoptește el, întorcându-se spre tatăl său.

Ochii lui albaștri privesc când coroana, când sabia, când armura, orice, numai nu chipul tatălui său.

— Nu te-ai uitat niciodată la mine. Nu m-ai văzut niciodată. Nu atunci când l-ai avut *pe el.*

Mișcă din cap spre Cal.

— Maven, știi bine că nu e adevărat. Tu ești *fiul meu.* Nimic nu va schimba asta. Nici măcar ea, spune Tiberias, aruncând o căutătură urâtă spre Elara. Nici măcar ceea ce este pe cale să facă.

— Scumpule, eu nu fac nimic, ciripește ea. Ci preaiubitul tău fiu – îl plesnește pe Cal peste față –, moștenitorul perfect – îl plesnește iar, de data asta mai tare –, fiul lui Coriane.

O altă lovitură îi sparge buza, care începe să sângereze.

— Nu pot să vorbesc în numele lui.

De pe bărbia lui Cal picură sângeargintiu. Privirea lui Maven zăbovește asupra sângelui și se încruntă ușor.

— Și noi am avut un fiu, Tibe, șoptește Elara, cu glasul răgușit de ură, în timp ce se întoarce spre rege. Indiferent de ceea ce ai simțit pentru mine, pe el trebuia să-l iubești.

— L-am *iubit*! strigă el, împotrivindu-se strânsorii ei mentale. Îl iubesc!

Știu ce înseamnă să fii dat la o parte, să stai în umbra altuia. Dar genul acesta de mânie, această scenă criminală, distructivă, teribilă, este dincolo de puterea mea de înțelegere. Maven își iubește tatăl, fratele – cum de poate s-o lase să facă una ca asta? Cum de poate *să-și dorească* asta?

Însă el rămâne impasibil, iar eu nu găsesc cuvintele care să-l facă să se miște.

Nimic nu mă pregătește pentru ceea ce urmează, pentru ceea ce Elara își obligă marionetele să facă. Mâna lui Cal tremură, întinzându-se, împinsă de voința ei. El încearcă să se opună, luptându-se cu fiecare dram de forță pe care o mai are, dar este inutil. Aceasta este o bătălie pe care nu știe cum s-o ducă. Atunci când mâna lui Cal se strânge pe sabia aurită, scoțând-o din teaca de la brâul tatălui său, ultima piesă din puzzle se așază la locul ei. Lacrimile îi șiroiesc pe față, transformându-se în aburi la contactul cu chipul lui încins.

— Nu ești tu, zice Tiberias, cu ochii pe chipul schimonosit al lui Cal.

Nu se sinchisește să implore pentru viața lui.

— Știu că nu ești tu, fiule. Nu e vina ta.

Nimeni nu merită asta. *Nimeni.* În mintea mea, ajung la fulgere și se întâmplă. Îi trăsnesc pe Elara și pe Maven, salvându-i pe prinț și pe rege. Dar până și fantezia asta este întinată. Farley e moartă. Kilorn e mort. Revoluția s-a sfârșit. Nici măcar în imaginația mea nu pot îndrepta asta.

Sabia se ridică în aer, scuturându-se între degetele tremurânde ale lui Cal. Sabia este în cel mai bun caz una de ceremonie, dar tăișul sclipește, ascuțit ca o lamă. Oțelul se înroșește, încălzindu-se sub atingerea lui Cal, și bucăți din mânerul aurit se topesc între degetele sale. Aur și argint, și fier, picurând ca niște lacrimi de pe mâinile lui.

Maven privește sabia de aproape, cu grijă, deoarece este prea înspăimântat pentru a-și privi tatăl în ultimele sale clipe. *Am crezut că erai curajos. Cât de tare m-am înșelat*!

— Te rog, este tot ceea ce Cal poate spune, forțând cuvintele să iasă. Te rog!

Nu există nicio urmă de regret în ochii Elarei și nici remușcare. A așteptat acest moment prea mult timp, iar când sabia țâșnește ca un fulger, desenând un arc care traversează aerul, carnea și oasele, ea nici nu clipește.

Corpul regelui aterizează cu un bufnet, iar capul se rostogolește de câteva ori, înainte să se oprească la câțiva metri mai încolo. Sângeleargintiu împroașcă podeaua și se adună într-o băltoacă ce seamănă cu o oglindă, pătând pantofii lui Cal. După ce scapă sabia în curs de lichefiere, prințul se lasă în genunchi, cu capul în mâini. Coroana zăngănește, făcând cercuri prin sânge, până ce se oprește la picioarele lui Maven. Vârfurile ascuțite strălucesc din pricina lichidului argintiu.

Când Elara țipă, văitându-se și aruncându-se asupra trupului regelui, aproape că izbucnesc în hohote de râs din pricina absurdității. *Oare s-a răzgândit*? *Și-a pierdut mințile cu totul*? Apoi aud camerele de supraveghere trezindu-se la viață. Ies din pereți, îndreptându-se spre trupul regelui și spre ceea ce pare a fi o regină care își jelește soțul mort. Maven urlă alături de ea, cu o mână pe umărul mamei sale.

— L-ai omorât! L-ai omorât pe rege! Ți-ai omorât tatăl! țipă ea în fața lui Cal.

Numai o urmă de zâmbet superior rămâne, și, cumva, Cal se împotrivește impulsului de a-i smulge capul fratelui său. Este șocat, nu înțelege, nu *vrea* să înțeleagă. Dar, de data asta, eu cu certitudine înțeleg.

Adevărul nu contează. Numai ceea ce cred oamenii contează. Julian a încercat să mă învețe aceste lecții înainte, însă abia acum le pricep. Oamenii vor crede această scenetă, această mică piesă cu actori și minciuni. *Și nicio armată, nicio țară nu-l va urma pe bărbatul care și-a omorât tatăl pentru a-i lua coroana.*

— Fugi, Cal! strig eu, încercând să-l trezesc la viață. Trebuie să fugi!

Arven mi-a dat drumul și pulsul electric se întoarce, curgându-mi prin vene asemenea focului prin gheață. E o nimica toată să electrocuteze metalul, arzându-l cu scântei, până ce cătușele cad de pe încheieturile mele. Cunosc această senzație. Cunosc instinctul care se ridică înlăuntrul meu acum. *Fugi. Fugi. Fugi.*

Îl apuc pe Cal de umeri, încercând să-l ridic, dar nerodul nu se mișcă. Îi transmit un mic șoc, suficient cât să-i captez atenția, înainte să strig:

— FUGI!

E suficient, iar el se luptă să se ridice în picioare, aproape alunecând în balta de sânge.

Mă aștept ca Elara să se lupte cu mine, să mă facă să mă sinucid sau să-l omor pe Cal, însă ea continuă să țipe, jucând în fața camerelor de supraveghere. Maven stă deasupra mamei sale, cu brațele în flăcări, gata să o apere. Nici măcar nu încearcă să ne oprească.

— Nu aveți unde să vă duceți! strigă el, dar eu deja alerg, târându-l pe Cal după mine. Sunteți niște criminali, niște trădători și veți fi judecați!

Vocea sa, o voce pe care o cunoșteam cândva foarte bine, pare să ne urmărească prin uși și de-a lungul sălii. Vocile din mintea mea țipă odată cu el.

Proasto! *Nebuno*! *Iată unde a dus speranța ta*!

Și apoi Cal este cel care mă trage, forțându-mă să țin pasul. Lacrimi fierbinți de furie, mânie și îngrijorare îmi inundă ochii, până ce nu mai văd nimic în afară de mâna mea într-a lui. Unde mă duce, nu știu. Nu pot decât să-l urmez.

În spatele nostru se aud pași care tropăie, un sunet familiar de bocanci. Ofițeri, santinele, soldați, cu toții ne urmăresc și vin după noi.

Podeaua de sub noi se schimbă din lemnul lustruit al coridoarelor din spate în marmura cu vârtejuri – sala de banchet. Mesele lungi, pe care sunt așezate porțelanuri, ne blochează calea, dar Cal le aruncă la o parte cu o rafală de foc. Fumul declanșează un sistem de alarmă, iar apa curge peste noi, luptând cu focul. Se transformă în aburi pe pielea lui Cal, învăluindu-l într-un nor alb, dezlănțuit. Arată ca o fantomă, bântuită de o viață brusc sfâșiată, și nu știu cum să-l alin.

Lumea încetinește pentru mine când capătul sălii de banchet se întunecă din pricina uniformelor cenușii și a armelor negre.

Fulgerele ard în pielea mea, implorând să fie eliberate.

— Nu!

Glasul lui Cal este pustiit, distrus. Își coboară mâinile, lăsând flăcările să dispară.

— Nu putem învinge asta.

Are dreptate.

Bărbații se strâng tot mai aproape, intrând prin multitudinea de uși și arcade. Ba chiar și ferestrele sunt pline de uniforme. Sute de argintii, înarmați până în dinți, gata să ucidă. *Suntem prinși în capcană.*

Cal cercetează chipurile, ochii lui adăstând asupra soldaților. Oamenii săi. După cum se holbează, aruncându-i căutături urâte, știu că au văzut deja oroarea pe care Elara a creat-o. Loialitatea lor s-a frânt, întocmai ca generalul lor. Unul dintre ei, un căpitan, tremură la vederea lui Cal. Spre surprinderea mea, când pășește în față, își ține pistolul în lateral.

— Nu vă împotriviți arestării, spune el, și mâinile îi tremură.

Cal își încrucișează privirea cu vechiul lui prieten și dă aprobator din cap.

— Nu ne împotrivim arestării, căpitane Tyros.

Fugi, țipă fiecare centimetru din mine. Dar, pentru prima dată, nu pot. Alături de mine, Cal pare foarte afectat, iar ochii lui reflectă o durere pe care nici nu mi-o pot închipui. Sufletul său poartă povara unor răni adânci.

Și el și-a învățat lecția.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Maven m-a trădat. *Ba nu, el n-a fost niciodată de partea mea.*

Ochii mi se adaptează și văd gratiile în lumina slabă. Tavanul este scund și greu, ca aerul din subteran. N-am mai fost niciodată aici, dar, chiar și așa, cunosc locul.

— Circul Oaselor, șoptesc eu mai tare, căci nu mă aștept să mă audă cineva.

Însă cineva tot râde.

Întunericul continuă să se risipească, dezvăluind și mai mult din tavan. O formă plină de cocoloașe stă pe jos alături de mine, lipită de gratii, transformându-se cu fiecare hohot de râs.

— Aveam patru ani când am venit aici pentru prima dată, iar Maven încă nu împlinise doi ani. Se ascundea după fustele maică-sii, temându-se de întuneric și de celulele goale.

Cal chicotește, iar fiecare cuvânt e tăios ca un cuțit.

— Bănuiesc că acum nu se mai teme de întuneric.

— Nu, nu se mai teme.

Eu sunt umbra flăcării. L-am crezut pe Maven atunci când a rostit acele cuvinte, atunci când mi-a spus cât de mult ura această lume. Acum știu că totul a fost o păcăleală, un truc abil. Fiecare cuvânt, fiecare atingere, fiecare *privire* au fost minciuni. *Și eu, care credeam că sunt o mincinoasă.*

Din instinct, încerc să-mi găsesc puterile, pipăind după orice puls de electricitate, ceva să-mi dea o scânteie de energie. Dar nu e nimic. Nimic. Doar un pustiu, o absență, o senzație de gol, care mă face să tremur.

— Arven este cumva prin apropiere? mă întreb eu, amintindu-mi cum mi-a blocat puterile, forțându-mă să privesc în timp ce Maven și mama lui îi distrugeau familia. Nu simt nimic.

— E din cauza celulelor, spune Cal pe un ton neutru.

Mâinile lui desenează forme în podeaua murdară – *flăcări.*

— Sunt făcute din Piatră Tăcută. Nu-mi cere să-ți explic, deoarece nu pot și nici nu am chef să încerc.

Ridică ochii și privește dușmănos la un șir nesfârșit de celule. Ar trebui să-mi fie teamă, dar nu mai am de ce să mă tem. Ce-a fost mai rău s-a întâmplat deja.

— Înainte de apariția meciurilor, când încă mai eram nevoiți să-i executăm pe-ai noștri, Circul Oaselor găzduia toate lucrurile din care sunt alcătuite coșmarurile. Marele Greco, care obișnuia să taie bărbații în jumătate și să le mănânce ficații. Mireasa Otrăvitoare, un animos din Casa Viper, care a trimis șerpi în patul stră-stră-unchiului meu în noaptea nunții lor. Se spune că sângele lui s-a prefăcut în venin, din pricina numărului mare de mușcături.

Cal îi înșiruie pe toți infractorii din această lume.

— Acum, noi. Prințul Trădător, așa mi se spune. Și-a omorât tatăl, ca să ajungă la tron. Pur și simplu n-a putut să aștepte.

Nu mă pot abține să nu mai adaug și eu ceva la poveste.

— „Târfa l-a obligat s-o facă”, vor bârfi ei.

Parcă văd cu ochii minții cum se strigă la fiecare colț de stradă, de pe fiecare ecran video.

— Vor da vina pe mine, fetița cu fulgerele. Ți-am înveninat gândurile, te-am corupt. Te-am obligat s-o faci.

— Aproape c-ai făcut-o, murmură el drept răspuns. Aproape că te-am ales pe tine azi-dimineață.

Oare să fi fost numai în această dimineață? *Nu se poate să fie adevărat.* Mă împing în gratii, aplecându-mă la numai câțiva centimetri de Cal.

— Au de gând să ne omoare.

Cal încuviințează, râzând din nou. L-am mai auzit râzând și altă dată, de pildă atunci când încercam să dansez, dar acest sunet nu este la fel. Căldura sa a dispărut și nu a lăsat nimic în urmă.

— Regele o să aibă grijă să se-ntâmple asta. Vom fi executați.

Executați. Nu sunt surprinsă, chiar deloc.

— Cum o vor face?

Nu îmi prea amintesc ultima execuție. Numai niște imagini răzlețe: sângeargintiu pe nisip, mugetul mulțimii. Și îmi amintesc spânzurătorile de acasă, funia legănându-se în bătaia vântului aspru.

Cal își încordează umerii.

— Există mai multe feluri. Împreună, pe rând, cu săbii, cu arme de foc sau cu diferite puteri. Ori toate trei.

Oftează, deja resemnat cu soarta sa.

— Vor face în așa fel încât să doară. Nu va fi o moarte rapidă.

— Poate că voi sângera abundent. Asta va da ceva de gândit poporului.

Gândul sumbru mă face să surâd. Când voi muri, îmi voi ridica propriul drapel roșu, împroșcându-l peste nisipul arenei.

— Atunci nu vor putea să mă ascundă. Toată lumea va ști ce sunt cu adevărat.

— Și crezi că asta va schimba ceva?

Trebuie. Farley are lista, Farley îi va găsi pe ceilalți… Însă Farley e moartă. Nu pot decât să sper că a transmis mesajul mai departe unei persoane care încă e în viață. Ceilalți sunt acolo și trebuie găsiți. Ei trebuie să continue, căci eu nu mai pot.

— Eu cred că nu, continuă Cal, vocea lui umplând tăcerea. Cred că ne va folosi drept scuză. Vor fi și mai multe mobilizări, mai multe legi, mai multe lagăre de muncă. Mama lui va scorni o altă minciună minunată și lumea va continua să se învârtească, la fel ca până acum.

Ba nu. N-o să mai fie niciodată la fel.

— Vor căuta mai mulți ca mine, gândesc eu cu voce tare.

Deja am căzut, deja am pierdut, deja sunt moartă. Și ăsta este ultimul cui bătut în sicriu. Îmi las capul în mâini.

Cal își schimbă poziția, lipindu-se de gratii, greutatea sa trimițând vibrații prin metal.

— Poftim?

— Mai există și alții. Julian și-a dat seama. Mi-a spus cum să-i găsesc și…

Vocea mi se frânge, nedorind să continui.

— Și i-am spus și lui Maven.

Simt că-mi vine să țip.

— S-a folosit de mine la perfecție.

Cal se întoarce pentru a se uita la mine printre gratii. Cu toate că puterile lui sunt departe, suprimate de aceste ziduri mizerabile, în ochii lui clocotește un infern.

— Ce simți? mârâie el, aproape nas în nas cu mine. Ce simți când ești folosită, Mare Barrow?

Cândva, aș fi dat orice să-l aud rostindu-mi numele real, dar acum mă usturăca o palmă. *Credeam că îi foloseam pe amândoi, pe Maven și pe Cal. Cât de proastă am fost*!

— Îmi pare rău, mă forțez eu să spun.

Detest aceste cuvinte, dar ele reprezintă tot ce pot să ofer.

— Cal, eu nu sunt Maven. N-am făcut asta ca să te rănesc. N-am vrut niciodată să te rănesc.

Și mai șoptit, de-abia auzindu-se:

— N-a fost chiar totul o minciună.

Se izbește cu capul de gratii, atât de tare, încât probabil că doare, dar Cal pare să nu-și dea seama. Ca și mine, el și-a pierdut puterea de a simți durere sau teamă. Prea multe s-au petrecut.

— Crezi că-mi va ucide părinții?

Pe sora mea, pe frații mei. De data asta, mă bucur că Shade e mort și Maven nu poate pune mâna pe el.

Simt o căldură surprinzătoare pătrunzând în mine, instalându-se în oasele mele tremurânde. Cal s-a mișcat iar, rezemându-se de gratii, spate în spate cu mine. Căldura sa este blândă, firească, nu mânată de furie sau de puterile lui. Este *omenească.* Îi simt respirația, îi simt bătăile inimii. Bubuie ca o tobă în timp ce el își caută tăria de a mă minți.

— Cred că are lucruri mai importante la care să se gândească.

Știu că simte cum plâng, căci umerii mi se zguduie la fiecare suspin, dar nu spune nimic. Pentru asta, nu există cuvinte. Însă el stă chiar acolo, ultima mea fărâmă de căldură într-o lume care se năruie. Plâng pentru ei toți. Farley, Tristan, Walsh, Will, Shade, Bree, Tramy, Gisa, mama și tata. *Luptători cu toții.* Și Kilorn. Nu l-aș fi putut salva, oricât aș fi încercat. Nici măcar pe mine nu mă pot salva.

Cel puțin am cerceii. Aceste pietricele vor rămâne cu mine până la final. *Voi muri cu ei, și ei cu mine.*

Stăm așa ore întregi, cu toate că nimic nu se schimbă pentru a marca trecerea timpului. Ba, la un moment dat, chiar și ațipesc, înainte ca un glas cunoscut să mă facă să tresar.

— Într-o altă viață, aș putea fi gelos.

Vorbele lui Maven îmi trimit fiori pe șira spinării, și nu într-un mod plăcut.

Cal sare în picioare, mai iute decât aș fi crezut că e cu putință, și se aruncă în gratii, făcând ca metalul să zăngănească. Însă gratiile rezistă, iar el nu poate ajunge la Maven, vicleanul, dezgustătorul, îngrozitorul de Maven. Spre încântarea mea, el tot tresare speriat.

— Frate, nu-ți irosi puterile, spune el. Vei avea cât de curând nevoie de ele.

Deși nu poartă nicio coroană, Maven are deja aerul unui rege nemilos. Uniforma lui e plină de medalii noi. Cândva i-au aparținut tatălui său; mă surprinde că nu sunt încă pline de sânge. Pare mai palid ca oricând, deși cearcănele i-au dispărut. Crima îl ajută să doarmă.

— Vei fi în arenă? mârâie Cal printre gratii. O vei face tu însuți? Măcar ai curajul?

Nu pot găsi tăria de a sta în picioare. Mi-aș dori să mă reped la gratii, să sfâșii metalul cu mâinile goale, până când singurul lucru pe care l-aș simți ar fi beregata lui Maven. Nu pot decât să privesc.

Râde sec la auzul cuvintelor pe care le-a rostit fratele său.

— Amândoi știm că nu te-aș putea învinge cu puterile mele, zice el, aruncând cu ironie aceleași sfaturi pe care Cal i le-a oferit acum ceva timp. Așa că am să te înving cu mintea, dragă frate.

Cândva, Maven mi-a spus că fratele său detestă să piardă. Acum îmi dau seama că cel care juca pentru a câștiga a fost dintotdeauna Maven. Fiecare respirație, fiecare cuvânt erau folosite pentru această victorie afurisită.

Cal mormăie în barbă.

— Mavey, spune el, dar diminutivul nu mai poartă nicio urmă de iubire. Cum ai putut să-i faci asta tatei? Mie? Ei?

— Un rege criminal, un prinț trădător. Atât de mult sânge, rostește el batjocoritor, sărind dincolo de locul în care Cal l-ar putea ajunge. Oamenii plâng pe străzi după tatăl nostru. Sau, cel puțin, așa pretind, adaugă el cu o ridicare din umeri. Lupii nebuni mă așteaptă să mă împiedic, iar cei isteți știu că n-o voi face. Sunt mulți ani de când Casele Samos și Iral își ascut ghearele, așteptând un rege slab și indulgent. Știi că le curg balele după tine? Gândește-te la asta, Cal. Peste câteva decenii, tata ar fi murit lent, împăcat, iar tu ai fi ajuns pe tron. Căsătorit cu Evangeline, o fiică a oțelului și a cuțitelor, cu fratele ei alături de tine. N-ai fi supraviețuit nopții încoronării. Ea ar fi procedat ca mama și te-ar fi înlocuit cu propriul ei copil.

— Să nu-mi spui că ai făcut asta pentru a proteja o dinastie, comentează Cal ironic, clătinând din cap. Ai făcut asta pentru tine.

Din nou, Maven ridică din umeri. Zâmbește plin de cruzime.

— Chiar ești atât de surprins? Bietul Mavey, al doilea prinț. Umbra flăcării fratelui său. O chestie slabă, o chestie insignifiantă, condamnat să stea la o parte și să îngenuncheze.

O ia din loc și se oprește în fața celulei mele. Nu pot decât să mă holbez la el de jos, neavând încredere în mine să fac vreo mișcare. *Până și mirosul pe care îl emană e rece.*

— Logodit cu o fată care are ochi pentru altul, pentru fratele meu, prințul pe care nimeni n-ar putea vreodată să-l ignore.

Adoptă un ton feroce, sălbatic. Însă există un adevăr în cuvintele lui, un adevăr aspru, pe care am încercat din răsputeri să-l uit. Asta face ca pielea să mă furnice.

— Cal, mi-ai luat tot ce ar fi trebuit să fie al meu. *Totul.*

Brusc, sunt în picioare și tremur violent, dar stau dreaptă.

Ne-a mințit atât de mult timp, dar nu-i pot îngădui să ne mintă și acum.

— N-am fost niciodată a ta, iar tu n-ai fost *niciodată* al meu, Maven! mormăi eu. Și nu din pricina *lui.* Am crezut că erai perfect, am crezut că erai puternic, curajos și *bun.* Am crezut că erai *mai bun decât el.*

Mai bun decât Cal. Acestea sunt cuvintele pe care Maven n-a crezut că i le va spune cineva vreodată. Tresare și, pentru o secundă, îl văd pe băiatul pe care îl știam. Un băiat care nu mai există.

Întinde o mână și mă apucă printre gratii. Când degetele lui se strâng peste încheietura mâinii mele, nu simt nimic altceva decât repulsie. Mă ține strâns, de parcă aș fi vreun soi de ancoră de salvare. Ceva s-a rupt în el, scoțând la iveală un copil disperat, o ființă jalnică, lipsită de speranță, care încearcă să se țină de jucăria preferată.

— Eu te pot salva.

Cuvintele astea mă fac să mă înfior.

— Maven, tatăl tău te-a iubit. Tu n-ai văzut asta, dar el chiar te-a iubit.

— E o minciună.

— Te-a iubit, iar tu l-ai ucis!

Cuvintele ies cu repeziciune, revărsându-se ca sângele dintr-o venă.

— Fratele tău te-a iubit, iar tu l-ai transformat în ucigaș. Eu… eu te-am iubit. Am avut încredere în tine. Am avut nevoie de tine. Și acum voi muri din cauza asta.

— Sunt *rege*. Vei trăi, dacă eu vreau să trăiești. Eu pot să te ajut să trăiești.

— Vrei să spui dacă minți? Într-o bună zi, minciunile tale te vor sufoca, rege Maven. Singurul meu regret e că nu voi trăi să o văd.

Și acum e rândul meu să-l apuc. Îl trag cu toată forța mea, făcându-l să se împleticească și să se lipească de gratii. Încheieturile degetelor iau contact cu obrazul lui, făcându-l să schelălăie ca un câine lovit.

— Nu voi mai face niciodată greșeala de a te mai iubi vreodată.

Spre disperarea mea, își revine iute și își netezește părul.

— Așadar, îl alegi pe el?

Despre asta a fost mereu vorba. Gelozie. Rivalitate. Toate, pentru ca umbra să poată învinge flacăra.

Sunt nevoită să-mi dau capul pe spate și să râd, simțind ochii fratelui său asupra mea.

— Cal m-a trădat, dar și eu l-am trădat pe el. Iar tu ne-ai trădat într-o mie de feluri diferite.

Cuvintele sunt grele ca pietrele, dar adevărate. Foarte adevărate.

— Nu aleg pe nimeni.

Pentru prima dată, simt că eu controlez focul și că Maven s-a ars. Se îndepărtează de celula mea, oarecum înfrânt de fetița fără fulgere, prizonieră în lanțuri, un om în fața unui zeu.

— Ce le vei spune când voi sângera? rostesc printre dinți în urma lui. Adevărul?

Râde cu poftă. Băiețelul dispare, înlocuit din nou de regele ucigaș.

— Adevărul e cel pe care-l creez eu. Aș putea da foc lumii și să spun că e ploaie.

Iar unii vor crede. Proștii. Dar alții nu vor crede. Roșii și argintii, de sus sau de jos, unii vor vedea adevărul.

Vocea lui devine un mormăit, iar chipul său, umbra unei bestii.

— Vom avea grijă de toți cei care știu că noi te ascundem, de *toți* cei care au și cea mai mică suspiciune.

Mintea îmi fierbe, gândindu-se la toți cei care știau că era ceva ciudat în legătură cu mine. Maven mă înfrânge aici, părând să-i facă plăcere înșiruirea numeroaselor morți.

— Lady Blonos a trebuit să plece, desigur. Decapitarea funcționează destul de bine la tămăduitorii de piele.

Chiar dacă era o cioară bătrână, o persoană enervantă, n-a meritat asta.

— Cu cele două cameriste a fost mai lesne. Fete frumușele, surori din Oldshire. Mama le-a rezolvat pe ambele.

Nici măcar nu am catadicsit să le aflu numele.

Mă prăbușesc în genunchi, dar nu prea simt durerea.

— Ele nu știau nimic.

Însă implorările mele nu-și mai au rostul acum.

— Și Lucas o va păți, spune el, cu un zâmbet infatuat. Dar vei avea șansa să vezi asta cu ochii tăi.

Îmi vine să vărs.

— Mi-ai spus că e în siguranță, cu ai săi…!

Râde mult și zgomotos.

— Când ai de gând să-ți dai seama că fiecare cuvânt ieșit din gura mea a fost o *minciuna*?

— Noi l-am obligat, Julian și cu mine. El n-a făcut nimic greșit.

Detest să-l implor, dar e tot ce-mi trece prin cap să fac.

— El e din Casa Samos. Pe ei nu poți să-i ucizi.

— Mare, n-ai fost atentă? Eu pot să fac *orice,* mârâie el. Ce păcat că nu-l putem aduce pe Julian aici în timp util. Mi-ar fi făcut plăcere să-l fac să te privească murind.

Mă străduiesc din răsputeri să-mi înăbuș un suspin, apăsându-mi palma pe gură. Alături de mine, Cal mârâie enervat, gândindu-se la unchiul lui.

— L-ai găsit?

— Firește. I-am capturat pe Julian și pe Sara.

Maven râde.

— Voi aranja ca Skonos să fie omorâtă prima, pentru a încheia treaba începută de mama. Acum, Cal, sigur știi care e povestea,

nu-i așa? Știi ce a făcut mama, croindu-și drum spre mintea lui Coriane, făcând o s-o ia razna.

Se apropie și mai mult, cu ochii săi sălbatici și înspăimântători.

— Sara știa. Și tatăl tău, ba chiar și tu ați refuzat s-o credeți. Ați lăsat-o pe mama să câștige. Și ați făcut-o din nou.

Cal nu reacționează, lipindu-și capul de gratii. Satisfăcut pentru că și-a distrus fratele, Maven se întoarce spre mine, plimbându-se prin fața celulei mele.

— Am să-i fac pe ceilalți să urle pentru tine, Mare, pe toți, până la ultimul. Nu numai pe părinții tăi. Nu doar pe frații tăi. Ci pe toți cei care sunt ca tine. Intenționez să-i găsesc și o să moară cu tine în gând, știind că e soarta pe care tu le-ai adus-o. Eu sunt regele, iar tu ai fi putut fi regina mea roșie. Acum nu mai ești *nimic.*

Nu mă sinchisesc să-mi șterg lacrimile care îmi curg pe obraji. Nu mai are rost. Maven savurează faptul că mă vede dărâmată și își suge dinții de parcă ar vrea să-mi simtă gustul.

— Adio, Maven.

Aș fi vrut să fi putut să-i spun mai multe, dar nu există cuvinte pentru acest demon. El știe ce este și, cel mai rău dintre toate, îi place asta.

Își înclină capul, aproape făcând plecăciuni. Cal nu se obosește să-l privească, dar în schimb strânge gratiile, purtându-se de parcă metalul ar fi gâtul lui Maven.

— Adio, Mare.

Zâmbetul superior i-a dispărut și, spre surprinderea mea, ochii săi par umezi. Șovăie, nu vrea să plece. E ca și cum ar fi înțeles brusc ce a făcut și ce este pe cale să ni se întâmple tuturor.

— Ți-am spus cândva să-ți ascunzi sentimentele. Ar fi trebuit să mă asculți.

Cum de îndrăznește?

Am trei frați mai mari. Așa că, atunci când îl scuip pe Maven, îl nimeresc drept în ochi.

Se întoarce rapid cu spatele, de parcă ar vrea să fugă de noi. O vreme, Cal privește lung după el, incapabil să vorbească. Eu nu pot decât să stau jos, lăsând furia să se stingă. Când Cal se așază din nou lângă mine, nu mai este nimic de spus.

Multe lucruri au condus la această zi: un fiu uitat, o mamă răzbunătoare, un frate cu o umbră lungă, o mutație stranie. Laolaltă, au scris o tragedie.

În povești, în basmele vechi, mereu există un erou care o salvează pe domnița aflată la ananghie. Însă toți eroii mei au plecat sau au murit. Nu vine nimeni după mine.

Când sosesc santinelele, conduse de însuși Arven, probabil că e deja dimineață. Cu zidurile sufocante, prezența sa mă face să-mi fie greu să stau în picioare, însă mă ridică ei cu forța.

— Santinelă Provos, santinelă Viper.

Cal dă din cap spre santinele atunci când acestea descuie celula. Îl ridică în picioare cu brutalitate. Chiar și acum, când Cal se află în fața morții, este calm.

Îi salută pe toți gardienii pe lângă care trecem, adresându-li-se pe nume. Drept răspuns, ei îl privesc lung, mânioși ori uluiți, sau chiar ambele. Un rege ucigaș n-ar trebui să fie atât de amabil. Soldații sunt și mai răi. El vrea să se oprească să-și ia rămas-bun cum se cuvine, dar propriii săi oameni îl privesc cu răceală. Iar eu cred că asta îl doare la fel de mult ca toate celelalte. După o vreme, rămâne tăcut, pierzându-și și ultima fărâmă de voință care i-a mai rămas. În timp ce urcăm, ieșind din întuneric, zgomotul unei mulțimi crește în intensitate. Slab la început, apoi un muget monoton, situat exact deasupra noastră. Arena este plină, iar ei sunt gata pentru spectacol.

Asta a început atunci când am căzut în Grădina Spiralată, un corp făcut din scântei, iar acum se sfârșește la Circul Oaselor. Voi pleca sub formă de cadavru.

Publicul arenei, format din argintii cu priviri inexpresive, coboară deasupra noastră asemenea unui stol de porumbei. Santinelele mă trag după o cortină, pregătindu-mă cu mișcări aspre și mâini dure pentru ceea ce va urma. De-abia îi simt, împingându-mă și trăgându-mă, vârându-mă într-o versiune mai ieftină a costumului de antrenament. Asta se vrea a fi o insultă, făcându-mă să port ceva atât de simplu în care să mor, însă aș alege oricând veșmintele aspre în locul mătăsurilor delicate. Mă gândesc vag la cameristele mele. Mă machiau zilnic; știau că aveam ceva de ascuns. Și au murit pentru asta. Acum nu mă mai machiază nimeni și nici nu se obosesc să-mi curețe mizeria unei nopți petrecute în celulă. *Totul face parte din spectacol.*

Cândva, purtam mătăsuri și bijuterii, și zâmbete frumoase, dar asta nu se potrivește cu minciuna lui Maven. O fată roșie în zdrențe e mai ușor de înțeles pentru ei. Și mai ușor de ucis.

Când mă trag înapoi, văd că au procedat la fel și în cazul lui Cal. Lui nu i-au dat nici medalii, nici armură. Însă are din nou brățara care produce flăcări. Focul arde liniștit, mocnind în interiorul soldatului distrus. S-a resemnat cu gândul că va muri, dar nu înainte de a lua pe cineva cu el.

Ne susținem reciproc privirile, pur și simplu pentru că nu avem unde să ne uităm.

— În ce intrăm? întreabă Cal în cele din urmă, luându-și privirea de la mine pentru a-l înfrunta pe Arven.

Bătrânul, alb ca varul, își privește foștii elevi fără nicio urmă de remușcare. *Oare ce i-au promis în schimbul ajutorului său*? Dar deja văd. Distincția de pe pieptul lui, coroana făcută din jais, diamant și rubin, i-a aparținut cândva lui Cal. Nu mă îndoiesc că i s-au dat și mai multe.

— Ai fost prinț și general. În înțelepciunea sa, milostivul rege a decis că se cuvine să mori în glorie.

Surâde în timp ce vorbește, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți. *Dinți de șobolan.*

— O moarte bună, pe care n-o merită un trădător.

— Cât despre fata roșie, farsoarea…

Își îndreaptă privirea fioroasă spre mine, concentrându-se și mai abitir. Greutatea sufocantă a puterii sale amenință să mă doboare.

— Ea nu va avea niciun fel de arme și va muri ca o diavoliță ce este.

Deschid gura să protestez, dar Arven se uită chiorâș la mine, răsuflarea mirosindu-i a otravă.

— Poruncile regelui.

Fără arme. Îmi vine să țip. *Fără fulgere.* Arven nu-mi va da drumul până mor. Cuvintele lui Maven îmi răsună în minte. *Acum nu mai ești nimic.* Voi muri ca un nimic. Nu au nevoie să-mi ascundă sângele, dacă pot să pretindă că puterile mele erau cumva falsificate.

Jos, în celule, eram aproape nerăbdătoare să pășesc pe nisip, să-mi trimit scânteile în cer și sângele în pământ. Acum, tremur și mă înfior, vreau s-o iau la fugă, dar mândria mea nenorocită,

singurul lucru care mi-a mai rămas, nu-mi permite nici măcar asta.

Cal mă ia de mână. Și el tremură ca mine, fiindu-i frică să moară. *Cel puțin el va avea șansa să lupte.*

— Te voi apăra cât timp voi putea, îmi șoptește el.

Aproape că nu-l aud din pricina tropăitului picioarelor și a bătăilor patetice ale inimii mele.

— N-o merit, murmur drept răspuns, dar, în același timp, îi strâng recunoscătoare mâna.

L-am trădat, i-am distrus viața, și iată cum mă răsplătește el.

Următoarea încăpere este ultima. Este un pasaj înclinat, care dă spre o mică rampă și o poartă din oțel. Printre barele acesteia dansează razele soarelui, potopindu-ne împreună cu zgomotul arenei pline. Zidurile distorsionează sunetele, transformând ovațiile și strigătele în urletele unui coșmar. Presupun că nu e foarte departe de adevăr.

Când intrăm, văd că nu suntem singurii care așteaptă să moară.

— Lucas!

Un străjer ridică brațul, dar Lucas reușește totuși să arunce o privire peste umărul lui. Chipul său e plin de vânătăi și pare mai palid decât de obicei, de parcă n-ar fi văzut soarele de câteva zile bune. *Probabil că asta s-a și întâmplat.*

— Mare.

Felul în care îmi rostește numele mă face să mă crispez. Și pe el l-am trădat, folosindu-l așa cum m-am folosit de Cal, de Julian, de colonel, așa cum am încercat să mă folosesc de Maven.

— Mă întrebam când aveam să te revăd.

— Iartă-mă!

Am să intru în mormânt scuzându-mă, și tot nu va fi de-ajuns.

— Mi-au spus că ești cu ai tăi, că ești în siguranță sau că…

— Sau ce? mă întreabă tărăgănat. Nu reprezint nimic pentru tine. Sunt ceva de care te folosești și apoi îl arunci cât colo.

Acuzația mă înjunghie asemenea unui cuțit.

— Îmi pare rău, dar a trebuit s-o fac.

— Regina m-a făcut să-mi amintesc.

M-a făcut. Glasul lui e plin de durere.

— Nu te scuza, căci nu vorbești serios.

Vreau să-l îmbrățișez, să-i arăt că nu asta am vrut să se întâmple.

— Ba da. Lucas, îți jur!

— Maiestatea Sa, Maven al Caselor Calore și Merandus, regele Nortei, Flacăra Nordului.

Strigătul răsună în arenă, reverberând până la noi, trecând prin poartă. Ovațiile care îl însoțesc mă fac să mă crispez, iar Lucas se înfioară. Sfârșitul lui este aproape.

— Ai face-o din nou?

Vorbele lui mă dor.

— Mi-ai pune din nou viața în pericol pentru prietenii tăi teroriști?

Aș face-o. Nu o spun cu voce tare, dar Lucas citește răspunsul în ochii mei.

— Nu ți-am divulgat secretul.

Aceste cuvinte sunt mai rele decât oricare altă insultă pe care ar putea să mi-o arunce în față. Faptul că știu că el m-a apărat, cu toate că n-o meritam, îmi roade sufletul.

— Însă acum știu că nu ești diferită. Nu mai ești, continuă el, aproape scuipând cuvintele. Ești la fel ca toți ceilalți. Lipsită de suflet, egoistă, rece – exact ca noi. Te-au învățat bine.

Apoi se întoarce cu spatele, privind din nou spre poartă. Nu mai vrea să audă niciun cuvânt de la mine. Vreau să mă duc la el, să încerc să-i explic, dar sunt oprită de un străjer. Nu mai pot să fac altceva decât să stau dreaptă și să-mi aștept sfârșitul.

— Cetățenii mei.

Vocea lui Maven se infiltrează prin poartă, odată cu lumina soarelui. Seamănă cu a tatălui său, cu a lui Cal, dar există ceva mai strident în glasul său. *Are numai șaptesprezece ani și e deja un monstru.*

— Poporul meu, copiii mei.

Cal, alături de mine, râde batjocoritor. Dar în arenă se lasă o liniște mormântală, stăruitoare. Îi ține în palmă.

— Unii ar numi asta cruzime, continuă Maven.

Nu mă îndoiesc că a memorat un discurs emoționant, scris probabil de scorpia aia de maică-sa.

— Nici bine nu s-a răcit trupul tatălui meu, nici bine nu a fost curățat sângele lui de pe podea, că m-am văzut obligat să-i iau locul, să-mi încep domnia într-o astfel de împrejurare violentă.

De zece ani nu i-am mai executat pe ai noștri și mă doare să reîncep această tradiție îngrozitoare. Însă, pentru tatăl meu, pentru coroana mea, pentru voi, trebuie. Sunt tânăr dar nu sunt slab. Asemenea crime, asemenea *fapte diabolice* vor fi pedepsite.

Sus, deasupra noastră, se aud strigăte care incită la moarte.

— Lucas din Casa Samos, pentru infracțiuni împotriva coroanei, pentru coalizare cu organizația secretă cunoscută drept Garda Stacojie, te declar vinovat. Te condamn la moarte. Predă-te execuției.

Și atunci Lucas urcă mica rampă și se îndreaptă spre propriul sfârșit. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. Nu că aș merita vreuna. El moare, nu numai pentru ceea ce am făcut noi din el, ci și pentru ceea ce sunt eu. Ca și ceilalți, el știa că era ceva bizar în legătură cu mine. Și, precum ceilalți, va muri. Când dispare pe poarta îndepărtată, sunt nevoită să mă întorc și să nu-mi iau privirea de la perete. Împușcăturile sunt greu de ignorat. Mulțimea urlă, încântată de manifestarea violentă.

Lucas este doar începutul, primul act. Noi reprezentăm spectacolul.

— Înaintați! ne poruncește Arven, îmboldindu-ne.

Ne urmează în clipa în care începem să urcăm rampa.

Nu pot să-i dau drumul lui Cal; dacă mă împiedic? Toți mușchii îi sunt încordați, fiind gata pentru lupta vieții sale. Încerc să ajung la fulgerele mele într-o ultimă tentativă, dar nu iese nimic. În mine n-a mai rămas nici măcar o fărâmă de energie. Mi-a fost luată de Arven… și de Maven.

Văd prin poartă cum este târât trupul lui Lucas, lăsând o dâră de sângeargintiu pe nisip. Mă trece un val de greață și sunt nevoită să-mi mușc buza.

Cu un scârțâit, poarta de oțel se cutremură și se ridică. Lumina soarelui mă orbește pentru o secundă și mă face să mă opresc în loc, însă Cal mă trage mai departe în arenă.

Nisipul alb, fin ca pulberea, îmi alunecă sub tălpi. Când ochii mei se deprind cu lumina, aproape uit să mai respir. Arena este enormă, o gură largă, cenușie, din oțel și zidărie din piatră, plină ochi cu mii de chipuri supărate. Toți se holbează în jos, la noi, într-o tăcere apăsătoare, iar ura lor îmi pătrunde prin piele. Nu văd deloc roșii, dar nici nu mă așteptam. Asta e ceea ce argintiii

numesc distracție – o altă piesă de teatru la care să râdă și pe care să n-o împartă cu roșiii.

Arena e plină de monitoare care îmi reflectă chipul. Desigur, probabil că ei înregistrează evenimentul, pentru a-l difuza în toată țara. Pentru a arăta lumii o altă roșie adusă atât de jos. Când mă văd îmi piere tot avântul; arăt ca atunci când locuiam în Pilonii: păr încâlcit, haine simple și pete de murdărie pe față. Tenul mi se îmbujorează de la sângele pe care am încercat atât de mult timp să-l ascund. Dacă nu m-ar aștepta moartea, probabil că aș surâde.

Spre surprinderea mea, ecranele pâlpâie, trecând de la imaginea noastră la ceva ușor încețoșat – înregistrări ale tuturor camerelor de supraveghere, ale tuturor ochilor electrici. Respirând precipitat, îmi dau seama exact cât de departe a mers planul lui Maven.

Ecranele redau toate secretele. Cum plec pe furiș din Reședință împreună cu Cal, cum dansăm împreună, conversațiile noastre șoptite, *sărutul* nostru. Și, apoi, uciderea regelui, în toată splendoarea ei îngrozitoare. Luate laolaltă ca un întreg, nu e greu de crezut povestea lui Maven. Toate se leagă, povestea diavoliței roșii care a sedus un prinț, care l-a făcut să ucidă un rege. Mulțimea icnește și murmură, înghițind minciuna perfectă. Chiar și părinții mei ar fi avut de furcă să nege așa ceva.

— Mare Molly Barrow.

Vocea lui Maven bubuie din spatele meu, iar noi ne întoarcem pentru a-l vedea pe neghiobul în straie regești zgâindu-se la noi. Loja sa dă pe din afară de steaguri în nuanțe de negru și roșu, plină până la refuz de domni și doamne pe care îi recunosc. Cu toții sunt îmbrăcați în negru, uitând de culorile caselor lor, în onoarea unui rege ucis. Sonya, Elane și toți ceilalți copii din Înaltele Case se uită la mine cu dezgust. Lordul Samos stă în stânga lui Maven, iar regina, în dreapta sa. Elara se ascunde după un voal de doliu, probabil pentru a-și masca zâmbetul drăcesc. Mă aștept ca Evangeline să dea târcoale pe acolo, mulțumită să se mărite cu următorul rege. La urma urmelor, ea n-a vrut decât coroana. Dar n-o văd pe nicăieri. Maven arată ca o fantomă întunecată, pielea lui palidă contrastând puternic cu luciul negru al armurii. Poartă chiar și sabia cu care l-au ucis pe

rege, iar coroana tatălui său se odihnește pe fruntea lui, strălucind în lumina soarelui.

— A existat o vreme când credeam că erai Mareena Titanos, o altă supusă a regatului meu. Cu ajutorul frăției tale roșii, ne-ai indus în eroare cu trucuri tehnologice și șiretlicuri, infiltrându-te în familia mea.

Trucuri tehnologice. Ecranele mă arată în Grădina Spiralată, în timp ce arunc raze de electricitate. În înregistrări totul pare nenatural.

— Ți-am oferit educație, statut, putere, forță – ba chiar și iubirea noastră. Pentru asta, tu ne-ai răsplătit cu trădare, folosindu-te de înșelătoria ta pentru a-l întoarce pe fratele meu împotriva sângelui său. Acum știm că ești membră a înfrântei Gărzi Stacojii și că ești direct răspunzătoare pentru pierderea a nenumărate vieți.

Imaginea pâlpâie, prezentând noaptea de la Atacul Soarelui, cu sala de bal plină de sânge și de morți. Steagul lui Farley, acea zdreanță roșie cu soarele rupt în două, iese în evidență pe fundalul haosului.

— Împreună cu fratele meu, prințul Tiberias al VII-lea al Caselor Calore și Jacos, ești acuzată de multe delicte violente și infame împotriva coroanei, care includ înșelătorie, trădare, terorism și crimă.

Mâinile tale nu sunt mai curate decât ale mele, Maven.

— L-ai ucis pe rege, pe tatăl meu, vrăjindu-l pe fiul lui să comită fapta. Ești o diavoliță roșie – își mută privirea spre Cal, acum aproape scăpărând de furie –, iar tu ești un om slab. Un trădător față de coroana ta, de neamul tău și de drapelul tău.

Moartea regelui este reluată pe monitoare, consolidând cuvintele lui Maven.

— Vă declar pe amândoi vinovați de crimele voastre. Predați-vă execuției.

Urletul mulțimii se propagă în arenă; seamănă cu guițatul unor porci însetați de sânge.

Ecranele video ne prezintă din nou pe mine și pe Cal, așteptând ca noi să plângem sau să implorăm pentru viețile noastre. Niciunul din noi nu dă înapoi. *Nu vor avea parte de așa ceva.*

Maven privește lung peste marginea lojii sale, așteptând ca unul dintre noi să cedeze.

În loc de asta, Cal salută cu două degete la frunte. Reacția lui Maven îmi oferă mai multă satisfacție decât dacă i-ar fi tras un pumn în față. Dezamăgit, regele dă înapoi. Își ia privirea de la noi, uitându-se spre capătul îndepărtat al arenei. Când mă întorc, mă aștept să-i văd pe pistolarii care l-au omorât pe Lucas, însă mă întâmpină o altfel de priveliște.

Nu știu de unde au apărut sau când, dar cinci siluete răsar din praf.

— Nu-i chiar așa de rău, murmur eu, strângându-l de mână pe Cal.

El e soldat, luptător. Cinci la unu ar putea fi echilibrat pentru el.

Însă Cal se încruntă, fiind atent la călăii noștri. Aceștia se apropie și simt că mă cuprinde frica. Le cunosc numele și puterile. Cu toții emană o forță supraomenească, îmbrăcați în armurile și costumele lor de război.

Un oțelit Rhambos care să mă sfâșie în bucăți, fiul Haven, care va dispărea și mă va strangula aidoma unei fantome, și însuși lordul Osamos, care să stingă focul lui Cal. Și Arven, îmi amintesc eu, care stă la poartă, fără să-și ia ochii de pe mine.

Nu-i uita pe ceilalți doi. Magnetronii.

E aproape poetic, zău așa. În armură asortată, cu căutări mânioase pe măsură, Evangeline și Ptolemus ne privesc, având mâinile pline de cuțite cu lame lungi și neiertătoare.

Undeva în mintea mea simt ticăitul unui ceas care numără invers. *Nu ne-a mai rămas prea mult timp.*

Deasupra noastră, Maven poruncește:

— Omorâți-i!

DOUĂZECI ȘI OPT

Cu o bubuitură, deasupra noastră se creează o uriașă boltă purpurie din sticlă groasă, precum cea din Grădina Spiralată. Nu pentru a ne apăra, ci pentru a proteja mulțimea. Scântei electrice traversează tavanul monstruos, ca o sfidare. Fără Arven, fulgerul ar fi al meu și aș putea să lupt. Aș putea arăta lumii cine sunt. Dar asta nu e cu putință.

Cal se transformă, întinzând brațul. Aerul tremură în jurul lui, distorsionat de undele de căldură care se rostogolesc din corpul său. Cal se întoarce spre ceilalți, protejându-mă.

— Rămâi în spatele meu cât de mult poți, îmi spune, lăsând căldura lui să mă împingă înapoi.

Brățara scapără scântei și focul pârâie între degetele lui, ridicându-i-se pe brațe. Cămașa lui are o țesătură specială, care o împiedică să ardă, astfel că materialul nu fumegă.

— Când ei vor sparge zidul, va trebui să fugi. Evangeline este cea mai slabă, dar oțelitul este lent. Îl poți întrece. Vor încerca să o lungească, pentru a face spectacol.

Apoi adaugă încet:

— Nu ne vor lăsa să murim repede.

— Dar cu tine cum rămâne? Osanos va…

Călăii înaintează cu pași siguri, asemenea lupilor care hăituiesc prada. Se împrăștie în centrul arenei, cu toții gata să avanseze. Undeva, metalul hârșâie și o parte din arenă alunecă, lăsând să se vadă o baltă de apă care clipocește la picioarele lordului Osanos. Acesta zâmbește, trăgând apa spre el într-un scut amenințător. Îmi amintesc de fiica lui, Tirana, care s-a duelat cu Maven la antrenament. Ea l-a distrus.

În jur, mulțimea ovaționează. Ptolemus urlă alături de ei, lăsând ca firea sa vestită să preia controlul. Izbește în armura sa, făcând-o să sune ca un clopot. Alături de el, Evangeline își răsucește cuțitele, trecându-le peste încheieturile degetelor ei, zâmbind.

— Asta n-o să fie ca altădată, fețișoară roșie, jubilează ea. Acum niciun truc nu te va mai putea salva.

Trucuri. Evangeline îmi cunoaște puterile mai bine decât oricine; ea știe că nu erau trucuri. *Dar ea crede. Ignoră adevărul pentru ceva mai lesne de înțeles.*

Băiatul Haven, Stralian, zâmbește ca pentru sine. Aidoma surorii lui, Elane, el e o umbră. Când dispare în lumina strălucitoare a soarelui, Cal se mișcă mai repede decât aș fi crezut că e cu putință, rotind brațul sub forma unui arc amplu, de parcă ar aplica o lovitură.

Cu un vuiet puternic, din brațul lui țâșnește un perete de foc, care arde nisipul și ne separă de ei. Însă focul este surprinzător de slab. *Nisipul de-abia va arde.*

Nu mă pot abține să nu-l privesc pe Maven, care continuă să se uite la mine cu acel zâmbet strâmb și nesuferit. Nu numai că mi-a luat puterile, dar îl limitează și pe Cal cât de mult poate.

— Ticălosule! îl înjur eu în șoaptă. Nisipul…

— Știu, zice Cal, fluturând din mâini pentru a aprinde și mai multe porțiuni de teren.

Drept în față, linia de flăcări se separă preț de o secundă, după care se aude un strigăt de durere. De cealaltă parte a focului își face apariția Stralian, care își stinge flăcările de pe brațe. Osanos îl udă cu un gest leneș, stingând focul cu un val de apă. Apoi își întoarce ochii albaștri și înspăimântători spre noi, spre zidul lui Cal și, cu o singură mișcare, aruncă apă peste focul slab. Apa sâsâie și împroașcă, clocotind instantaneu sub forma unor nori de aburi. Prins în capcană de bolta de sticlă, aburul se împrăștie în arenă, înveșmântându-ne într-o ceață albă, fantomatică. Aceasta se rotește și se învârtejește, împresurându-ne într-o lume albă, în care toate umbrele ar putea reprezenta sfârșitul nostru.

— Fii pregătită! strigă Cal, întinzând o mână după mine, dar Ptolemus țâșnește dintre aburi într-un muget de carne și oțel.

Îl lovește pe Cal din plin, doborându-l la pământ, dar Cal nu rămâne acolo suficient ca Ptolemus să-l înjunghie. Lamele cuțitelor lui pătrund în pământ la câteva secunde după ce Cal face o săritură și își pune mâinile pe armura lui Ptolemus. Oțelul se topește sub atingerea sa, atrăgând un țipăt din partea războinicului. Eu nu pot decât să o iau la fugă, în timp ce Cal încearcă să prăjească un om în propria-i armură.

— Ptolemus, nu vreau să te omor! strigă Cal printre urletele de durere.

Toate cuțitele, toate așchiile de metal pe care le ridică Ptolemus pentru a-l înjunghia se topesc din pricina căldurii intense.

— Nu vreau să fac asta.

Trei lame scânteietoare despică aburul. *Prea iute pentru a le topi la înălțime.* Acestea îl lovesc pe Cal în spate, înțepându-l prin cămașă, înainte de a se topi. El țipă de durere, pierzându-și pentru o clipă concentrarea, în timp ce trei pete de sângeargintiu îi pătează cămașa. Cuțitele erau prea mici pentru a face tăieturi adânci, dar, chiar și-așa, îi reduc puterile. Ptolemus își încearcă norocul și, cât ai clipi din ochi, cuțitele sale se întrepătrund, devenind o spadă monstruoasă. Războinicul șfichiuiește cu spada, intenționând să-l despice pe Cal în două, dar acesta se ferește la timp, alegându-se cu o zgârietură peste abdomen.

E încă în viață. *Dar nu pentru mult timp.*

Evangeline apare prin aburi, rotind cuțitele cu o viteză amețitoare, într-o demonstrație scânteietoare. Cal se apleacă și le evită, aruncând rafale de foc pentru a o da la o parte. Se duelează cu amândoi, atacându-i într-un ritm nebunesc, care îi permite să-i țină la distanță pe cei doi magnetroni, în pofida rezistenței și puterii lor. Însă, cu fiecare secundă care trece, sângele pătează veșmintele din pricina rănilor tot mai numeroase. Arma lui Ptolemus se schimbă din spadă în topor și apoi într-un bici din metal, subțire ca o lamă, în vreme ce stelele zimțate ale lui Evangeline continuă să-l muște. *Îl sleiesc de puteri. Încet, dar sigur.*

Fulgerele mele, gândesc eu cu jale, uitându-mă înapoi spre Arven. El e încă acolo, o prezență întunecată care mă bântuie. La brâu îi atârnă o armă; nici măcar nu pot să încerc să lupt cu el. *Nu pot face nimic.*

Când o bucată mare de beton zboară din aburi, îndreptându-se direct spre mine, de-abia am timp să mă feresc. Se zdrobește de nisipul unde stăteam cu câteva secunde în urmă, dar, înainte să am timp să gândesc, o altă bucată apare vâjâind prin aer. Din cer plouă cu beton peste mine. Aidoma lui Cal, îmi găsesc

ritmul, fugind prin nisip ca un șobolan, până când sunt oprită brusc.

O mână. O mână invizibilă.

Stralian își întețește strânsoarea pe gâtul meu, sufocându-mă. Îi aud respirația în urechea mea, cu toate că nu-l văd.

— Roșie și moartă, mârâie el, strângând tot mai tare.

Îmi balansez brațele, înfigând un cot în ceea ce presupun că ar fi coastele lui, dar el se ține tare. Nu pot să respir și puncte negre îmi întunecă vederea, amenințând să se întindă, dar continui să lupt. Prin ceață văd un oțelit Rhambos dând târcoale, cu ochii fixați asupra mea. *Mă va face fărâme.*

Cal continuă să lupte cu frații Samos, străduindu-se din răsputeri să nu fie înjunghiat. Nu pot să țip după el nici dacă aș vrea, dar, cumva, el reușește să arunce un glob de foc în direcția mea. Rhambos e nevoit să sară înapoi, poticnindu-se pe picioarele sale masive, dându-mi astfel câteva secunde în plus. Icnind, înecându-mă, îmi înfig unghiile îndărăt, în căutarea unui cap pe care nu-l pot vedea. E un miracol atunci când îi pipăi fața și apoi ochii. Cu un țipăt, îmi vâr degetele mari în găvanele ochilor lui, orbindu-l. Stralian rage, dându-mi drumul. Cade în genunchi și se arată din nou. Din ochi îi picură sângeargintiu, de parcă ar fi lacrimi de argint.

— Tu trebuia să fii al meu! strigă o voce, și mă întorc s-o văd pe Evangeline stând deasupra lui Cal, cu lama ridicată.

Ptolemus l-a pus pe Cal la pământ într-o luptă corp la corp și se rostogolesc prin nisip, în timp ce Evangeline stă agățată de ei și înfige cuțite în pământul din jurul lui Cal.

— *Al meu*!

Să mă lansez cu capul înainte într-un magnetron s-ar putea să nu fie o idee prea bună, însă aflu asta când e prea târziu. Cădem împreună și îmi zgârii fața de armura ei. Mă doare, mă usturǎ și *sângerează*; sânge roșu sub privirile tuturor. Cu toate că nu văd monitoarele, știu că imaginea sângelui meu este difuzată în toată țara.

Evangeline scoate un țipăt strident și mă atacă, rotind lamele ca o mașinărie. În spatele nostru, Cal se luptă să se ridice în picioare, îndepărtându-l pe Ptolemus cu o rafală de foc. Magnetronul se ciocnește de sora lui, trântind-o cu câteva secunde înainte să fiu hăcuită de cuțitele ei.

— Ferește-te! strigă Cal, aruncându-mă în nisip, în timp ce încă o bucată de beton zboară deasupra noastră, zdrobindu-se de zid.

Nu putem continua așa.

— Am o idee.

Cal scuipă în nisip și am impresia că văd câțiva dinți amestecați în sânge.

— Bine, fiindcă eu le-am terminat acum cinci minute.

Încă un bloc de beton sosește în zbor, iar noi sărim la țanc. Evangeline și Ptolemus se întorc dușmănoși, izolându-l pe Cal într-un dans haotic de cuțite și șrapnele. Puterile lor zguduie arena din jurul nostru, adunând și mai mult metal din adâncuri și forțându-l pe Cal să aibă grijă să nu-și piardă echilibrul. Fragmente de țevi și de cabluri răsar din nisip, creând un șir de obstacole din metal.

Unul îl străpunge pe Stralian, care stă în genunchi și continuă să plângă după ochii săi. Țeava trece drept prin el, ieșindu-i prin gură și curmându-i pentru totdeauna țipetele. Aud mulțimea din arenă țipând și gemând la vederea acestei scene. În pofida violenței lor înnăscute, în pofida puterilor pe care le posedă, ei rămân niște lași.

Calc apăsat pe nisip în timp ce îi dau târcoale lui Rhambos, provocându-l să mă atace. Cal are dreptate, *sunt mai iute*, și cu toate că este un munte de mușchi, Rhambos se împiedică în propriile-i picioare în încercarea de a mă prinde. Smulge țevile rupte din pământ, aruncându-le spre mine ca pe niște sulițe, însă e ușor să mă feresc, iar el urlă de frustrare. *Sunt roșie, sunt un nimic și încă te pot face să cazi.*

Sunetul apei curgătoare mă aduce înapoi, făcându-mă să-mi amintesc de cel de-al cincilea călău. *Acvaticul.*

Mă întorc la timp pentru a-l vedea pe lordul Osanos dând aburul deoparte ca pe o perdea, eliberând podeaua arenei. Iar la zece metri distanță, continuând să se dueleze cu tărie, se află Cal, care îi izbește pe magnetroni cu rafale de fum și foc. Însă, pe măsură ce Osanos înaintează, târând apa în urma lui ca pe o mantie învârtejită, flăcările lui Cal dau îndărăt. Acesta este sfârșitul spectacolului.

— Cal! strig eu.

Dar nu pot face nimic pentru el. *Nimic.*

O altă țeavă trece pe lângă pieptul meu, atât de aproape, încât simt înțepătura rece, atât de aproape, încât mă face să mă răsucesc și să cad. Poarta e la doar câțiva metri de mine, cu Arven, care stă tot acolo, pe jumătate ascuns de întuneric.

Cal trimite o pală de foc spre Osanos, dar el o înăbușă imediat. Din încleștarea focului cu apa se ridică aburi șuierători, dar apa câștigă.

Rhambos înaintează, împingându-mă înapoi spre poartă. *Sunt încolțită. L-am lăsat să mă încolțească.* Bolovani și metal se sparg de zidul din spatele meu, destul cât să-mi zguduie oasele. *Fulger*, țipă mintea mea. *FULGER.*

Dar nu iese nimic. Mă simt doar sufocată de amorțeala întunecată a simțurilor.

Peste tot în jurul nostru, oamenii intuiesc că sfârșitul se apropie și se ridică în picioare. Îl aud pe Maven deasupra mea, ovaționând laolaltă cu ceilalți.

— Terminați-i! strigă el.

Încă mă surprinde să aud asemenea răutate în vocea lui. Dar, când îmi ridic ochii și ne încrucișăm privirile prin scut și prin aburi, nu există nimic altceva decât mânie, furie și răutate.

Rhambos ochește, ținând în mână o țeavă lungă și zimțată. *Moartea a sosit cu adevărat.*

Peste larmă aud un răcnet de triumf: Ptolemus. El și Evangeline se îndepărtează de lângă o sferă de apă învolburată și de silueta neclară din interiorul acesteia. *Cal.* Apa clocotește, iar trupul lui se opintește în încercarea de a se elibera, însă e inutil. O *să se înece.*

În spatele meu, aproape de urechea mea, Arven râde ca pentru sine:

— Cine este în avantaj? întreabă el pe un ton batjocoritor, repetând cuvintele de la antrenament.

Mușchii îmi sunt încordați și mă dor, implorând ca totul să se sfârșească. Nu vreau decât să zac, să recunosc înfrângerea, să mor. M-au făcut mincinoasă, trișoare și *au avut dreptate.*

Mai am în mânecă încă un as.

Rhambos ochește, înfigându-și tălpile în nisip, iar eu știu ce trebuie să fac. Aruncă sulița cu o asemenea forță, încât ai senzația că aceasta arde aerul. Mă arunc pe nisip.

Un lipăit îngrețoșător îmi spune că planul meu a funcționat. Vuietul electricității care prinde iarăși viață îmi spune că s-ar putea să am sorți de izbândă.

În spatele meu, Arven se prăbușește străpuns de țeavă.

— Eu am avantajul, îi spun cadavrului său.

Când mă ridic din nou în picioare, tunetul și fulgerul, și scânteile, și șocul, și tot ceea ce pot să controlez izbucnesc cu forță din trupul meu. Mulțimea urlă speriată, mai ales Maven.

— Omorâți-o! OMORAȚI-O! zbiară el, gesticulând spre mine. ÎMPUȘCAȚI-O!

Gloanțele se înfig în boltă, scânteind și spulberându-se la contactul cu scutul electric, însă acesta rezistă. Trebuia să îi protejeze, dar este electric, este un fulger, este *al meu,* iar acum scutul mă protejează *pe mine.*

Mulțimea icnește, nevenindu-i să creadă. Din răni îmi picură sânge roșu, iar fulgerul tremură în pielea mea, arătându-le tuturor ce sunt. Deasupra capetelor, monitoarele se întunecă. Dar am fost văzută. Nu au cum să împiedice ceea ce deja se întâmplă.

Rhambos face un pas șovăielnic înapoi, ținându-și respirația. Nu-i dau șansa de a mai face încă unul.

Argintie și roșie, mai puternică decât ambele.

Fulgerul îl lovește din plin, clocotindu-i sângele, prăjindu-i nervii, până ce se prăbușește ca un morman de carne spasmodică.

Osanos cade următorul, în timp ce scânteile mele îl acoperă ca o ploaie. Sfera lichidă cade și se sparge, iar Cal se prăbușește pe nisip, scuipând apă și tușind fără încetare.

În ciuda țepușelor zimțate din metal care ies prin nisip și încearcă să mă străpungă, o iau la fugă, ferindu-mă și sărind peste toate obstacolele. *M-au antrenat pentru asta. Vina nu-mi aparține. Și-au făcut-o cu mâna lor.*

Evangeline flutură din mână, trimițând o bârnă de oțel spre capul meu. Mă strecor pe sub ea, atingând ușor pământul cu genunchii, înainte de a mă apropia de ea, cu mănunchiuri de fulgere ca niște pumnale în mâini.

Ea formează o spadă din metalul învârtejit, făurind un cuțit. Fulgerul meu se frânge de acesta, lovind fierul, însă ea continuă să se dueleze cu mine. Metalul se transformă și se împrăștie

peste tot în jur, încercând să se lupte cu mine. Până și păianjenii ei se întorc pentru a mă sfâșia, dar nu sunt îndeajuns. *Ea* nu este îndeajuns.

Încă o explozie de fulgere îi smulge armele din mâini și o pune la pământ; se târăște de-a bușilea, încercând să scape de mânia mea.

— Nu-i un truc, gâfâie ea, luată prin surprindere.

Îmi privește mâinile în timp ce dă înapoi, fragmente de metal plutind între noi ca un scut format în pripă.

Simt gust de sânge roșu în gură, aspru și metalic și ciudat de minunat. Îl scuip ca să-l vadă toți. Deasupra, cerul albastru se întunecă. Se adună nori, grei și plini de ploaie. *Vine furtuna.*

— Ai spus că, dacă îți voi ieși în cale, mă vei omorî.

E foarte plăcut să-i arunc vorbele înapoi în față.

— Acum ai ocazia.

Pieptul i se ridică și coboară cu fiecare respirație. E obosită. E rănită. Și oțelul dindărătul ochilor aproape că a dispărut, făcând loc fricii.

Evangeline se aruncă spre mine, însă degeaba mă grăbesc să-i parez atacul. În loc să mă lovească, *fuge.* Fuge *de mine,* sprintând spre cea mai apropiată poartă pe care o poate găsi. Tropăi și eu după ea, alergând pentru a o prinde, dar răcnetul de frustrare al lui Cal mă oprește din alergarea mea.

Osanos e din nou în picioare, duelându-se cu o forță reînnoită, în timp ce Ptolemus țopăie în jurul lor, căutând o breșă. *Cal nu e de niciun folos împotriva acvaticilor, nu cu focul lui.* Îmi amintesc cât de ușor a fost Maven înfrânt la antrenament.

Mâna mi se strânge în jurul încheieturii acvaticului, transmițându-i șocuri prin piele, forțându-l să-și îndrepte furia asupra mea. Simt apa ca pe un ciocan care mă trântește în nisip. Lovește cu putere, iar și iar, împiedicându-mă să respir. Pentru prima dată de când am intrat în arenă, mâna rece a fricii se încleștează în jurul inimii mele. Acum, că avem o șansă să învingem, să trăim, mi-e tare frică să nu pierdem. Plămânii mei țipă după aer și nu mă pot abține să nu casc gura, lăsând apa să mă înece. Usturǎ ca focul, ca moartea.

Sunt străbătută de cea mai neînsemnată scânteie, dar e suficientă pentru a transmite șocul prin apă și prin Osanos. Acesta scâncește, sărind înapoi, suficient cât să-mi permită să

mă eliberez și să alunec prin nisipul ud. Aerul îmi întărește plămânii, respir cu icnete, dar nu am timp să mă bucur. Osanos se aruncă din nou asupra mea; de data asta, mă strânge cu mâinile de gât, ținându-mă sub piciorul învolburat al apei.

Dar sunt pregătită pentru el. Neghiobul e îndeajuns de necugetat cât să mă atingă, să-și lipească pielea de a mea. Când slobozesc fulgerul, transmițând unda de șoc prin carne și apă, el șuieră asemenea unui ceainic care dă în clocot și se prăbușește pe spate. În timp ce apa curge mai departe, infiltrându-se în nisip, știu că e mort de-a binelea.

Când mă ridic, udă leoarcă, tremurând din pricina adrenalinei, a fricii, a *forței,* privirea mi se îndreaptă către Cal. E învinețit și plin de tăieturi, sângerează peste tot, dar brațele îi vuiesc cu un foc roșu strălucitor, iar Ptolemus se face mic la picioarele lui. Ridică mâinile învins, implorând milă.

— Omoară-l, Cal! mârâi eu, așteptând să-l văd plin de sânge.

Deasupra noastră, scutul de fulger pulsează iar, alimentat de furia mea. Ce bine era dacă ar fi fost Evangeline în locul lui! Ce bine era dacă aș fi putut s-o fac eu însămi!

— A încercat să *ne* omoare. Ucide-l!

Cal nu face nicio mișcare, respirând cu dificultate printre dinți. Arată atât de vlăguit, nerăbdător să se răzbune, mistuit de fiorul bătăliei, dar, în același timp, redevine bărbatul calm și gânditor care era cândva. Bărbatul care *nu mai poate* fi.

Însă firea unui bărbat nu e atât de ușor de schimbat. Face un pas înapoi și flăcările îi pălesc.

— Nu-l omor.

Se așterne tăcerea, o schimbare bine-venită după ovațiile și urletele mulțimii care ne voia morți cu câteva clipe în urmă. Dar, când ridic ochii, îmi dau seama că oamenii nu ne privesc. Nu văd mila lui Cal sau puterea mea. Nici măcar nu mai sunt prezenți. Marea arenă a fost golită, înlăturând toți martorii victoriei noastre. Regele i-a trimis departe, pentru a ascunde adevărul a ceea ce noi am făcut, astfel încât el să-l poată înlocui cu minciunile sale.

Din loja sa, Maven începe să aplaude.

— Bravo, strigă el, ducându-se spre marginea arenei.

Ne studiază prin scut, flancat de maică-sa.

Sunetul doare mai mult decât orice cuțit, făcându-mă să mă trag înapoi de frică. Reverberează în structura goală, până ce e acoperit de bocancii care tropăie și se apropie în pas alergător.

Agenți de securitate, santinele și soldați, cu toții năvălesc pe nisip, dând buzna din toate părțile. Sunt sute, mii, prea mulți oameni cu care să ne luptăm. Prea mulți oameni de care să fugim. Am câștigat bătălia, dar am pierdut războiul.

Ptolemus se îndepărtează de noi, dispărând în mulțimea de soldați. Acum suntem singuri într-un cerc care se închide într-un ritm constant, în care nu a mai rămas nimeni și nimic.

Nu este cinstit. Am câștigat. Le-am demonstrat. Nu *este cinstit.* Vreau să urlu, să transmit unde de șoc și furie și foc, dar mai întâi mă vor atinge gloanțele. Lacrimi fierbinți de mânie mi se adună în ochi, dar nu voi plânge. Nu în aceste ultime clipe.

— Îmi pare rău că ți-am făcut asta, îi șoptesc lui Cal.

Indiferent de părerea pe care o am despre convingerile sale, el este cel care pierde cu adevărat aici. Eu cunoșteam riscurile, însă el era doar un pion, împărțit între atâția alții care joacă un joc invizibil.

Cal își încleștează maxilarele, răsucindu-se și întorcându-se, ca și cum ar căuta o ieșire din situația asta. Nu mă aștept să mă ierte și nici măcar nu o merit. Dar mâinile sale le cuprind pe ale mele, ținându-se de ultima persoană care a rămas de partea sa.

Încet, începe să fredoneze. Recunosc melodia ca fiind acel cântec trist în timpul căruia ne-am sărutat într-o încăpere scăldată în lumina lunii.

Deasupra, în nori, bubuie tunetele, amenințând să izbucnească. Picăturile de ploaie bat ritmic în bolta de deasupra noastră, care se zguduie și face ca ploaia să sfârâie. Însă apa curge necontenit. *Până și cerul plânge pentru pierderea noastră.*

La marginea lojii sale, Maven ne privește lung. Scutul strălucitor îi deformează chipul, făcându-l să arate ca monstrul care este de fapt. Apa îi șiroiește pe nas, dar el nu bagă de seamă. Elara îi șoptește ceva la ureche și el tresare, adus înapoi la realitate.

— La revedere, fetițo cu fulgerele!

Când Maven ridică mâna, am impresia că tremură.

Ca o fetiță ce sunt, închid ochii strâns, așteptându-mă să simt durerea năucitoare a o sută de gloanțe care mă sfâșie.

Gândurile mi se întorc la zilele de mult trecute. La Kilorn, la părinții mei, la frații mei, la sora mea. *Oare am să-i revăd curând*? Inima îmi spune că da. Ei mă așteaptă, undeva, cumva. Și, așa cum am procedat în acea zi în Grădina Spiralată, când am crezut că eu cad pradă morții, simt acceptarea rece. *Voi muri.* Simt cum viața mă părăsește, dar nu mă opun.

Furtuna de deasupra noastră explodează cu un răpăit asurzitor de tunete, atât de puternice, încât clatină aerul. Pământul trepidează sub picioarele mele și, chiar și în dosul pleoapelor închise, văd o fulgerare orbitoare de lumină. Purpurie și albă, și puternică, cel mai puternic lucru pe care l-am văzut vreodată. Mă întreb ce se va întâmpla dacă mă va lovi. Voi muri sau voi supraviețui? Mă va făuri sub forma unei săbii, pentru a mă transforma în ceva teribil, tăios și nou?

Nu aflu asta deocamdată.

Cal mă înșfacă de umeri, ferindu-ne pe amândoi din calea unui fulger imens care despică cerul. Acesta sparge scutul, trimițând cioburi purpurii peste noi asemenea unei ninsori. Sfârâie din nou pe pielea mea; e o senzație încântătoare, un puls înviorător de putere ce mă aduce înapoi la viață.

Pretutindeni în jurul nostru, oamenii înarmați se fac mici, se feresc sau o iau la goană, încercând să scape de furtuna strălucitoare. Cal încearcă să mă tragă, dar eu cu greu mai conștientizez prezența lui. În schimb, puterile mi se zbuciumă odată cu furtuna, simțind-o cum se agită deasupra mea. *Furtuna e a mea.*

Un alt fulger se iscă, lovind nisipul, iar agenții de securitate se împrăștie, fugind spre porți. Însă santinelele și soldații nu sunt la fel de ușor de speriat și își vin imediat în fire. Deși Cal mă trage înapoi, încercând să ne salveze pe amândoi, ei continuă să ne urmărească și nu există nicio scăpare.

Deși furtuna îmi oferă o stare de bine, mă și secătuiește, luându-mi toată energia. Să controlez o furtună cu descărcări electrice este totuși prea mult. Mi se înmoaie genunchii și inima îmi bate ca o tobă, atât de iute, încât mă gândesc că s-ar putea să-mi sară din piept. *Încă un fulger, încă unul. Am putea avea o șansă.*

Când mă poticnesc, ajungând cu călcâiele pe marginea prăpastiei goale care conținea arma de apă a lui Osanos, știu că s-a terminat. Nu mai avem unde fugi.

Cal mă ține strâns, trăgându-mă înapoi de pe margine, ca nu cumva să cad. Acolo, jos, nu e decât întunericul și ecoul apei care se zbate în adâncuri. Doar țevi, instalații și un spațiu obscur. Și, deasupra noastră, șirurile de soldați pregătiți și brutali. Ei țintesc mecanic, ridicându-și armele la unison.

Scutul este spart, furtuna trage să moară, iar noi am pierdut. Maven adulmecă înfrângerea mea și rânjește din lojă, cu buzele desfăcute într-un zâmbet groaznic. Chiar și de la o asemenea distanță, văd punctele sclipitoare ale coroanei lui. Apa de ploaie îi curge în ochi, dar el nu clipește. Nu vrea să rateze moartea mea.

Armele se ridică, iar de data asta soldații nu vor mai aștepta ordinul lui Maven.

Împușcăturile bubuie asemenea furtunii mele, răsunând în arena pustie. Dar nu simt nimic. Când prima linie de trăgători cade, cu piepturile străpunse de gloanțe, eu nu mai înțeleg nimic.

Clipesc, privindu-mi picioarele, doar pentru a vedea o linie de arme bizare ițindu-se peste marginea prăpastiei. Fiecare țeavă de armă fumegă și tresaltă, trăgând fără oprire, secerându-i pe toți soldații din fața noastră.

Înainte să înțeleg ce se petrece, cineva mă apucă de cămașă și mă trage în întunericul absolut. Aterizăm în adâncurile apei, însă brațele nu-mi dau drumul nicio clipă.

Apa mă duce jos, acolo unde nu se mai vede nimic.

EPILOG

Abisul întunecat al somnului se retrage, făcând iarăși loc vieții. Trupul meu se leagănă, iar eu detectez pe undeva un motor. Metalul scrâșnește pe metal, prinzând viteză într-un zgomot pe care îl recunosc vag. *Trenul subteran.*

Scaunul de sub obrazul meu e ciudat de moale, dar și tare.

Îmi dau seama că nu e piele, material textil sau beton, ci un *trup* cald, care se mișcă sub mine, așezându-se mai bine în timp ce eu mă foiesc și deschid ochii. Ceea ce văd e suficient ca să mă facă să cred că încă visez.

Cal stă așezat în cealaltă parte a trenului, țeapăn și încordat, cu pumnii strânși în poală. Privește lung înainte, la persoana care mă ține în brațe, iar în ochii săi există văpaia aceea pe care o cunosc atât de bine. Trenul îl fascinează și văd cum mijește ochii din când în când, aruncând priviri scurte ferestrelor și liniilor. Își dorește tare mult să studieze mijlocul de transport, dar persoana de lângă el îl împiedică să facă vreo mișcare.

Farley.

Revoluționara, plină de cicatrice și nervi, stă în picioare, deasupra lui. A reușit să supraviețuiască măcelului de sub Scuar. Dau să zâmbesc, s-o strig, dar sunt sleită de puteri, așa că rămân nemișcată. Îmi amintesc furtuna, bătălia din arenă și ororile care i-au precedat. *Maven.* Când mă gândesc la numele lui simt o strângere de inimă, un amestec de supărare și de rușine. *Oricine poate trăda pe oricine.*

Farley are pistolul petrecut peste piept, pregătită să tragă în Cal. Mai sunt și alții asemenea ei, care îl păzesc încordați. Sunt frânți, răniți și foarte puțini, dar arată la fel de amenințători. Nu-l scapă din ochi pe Cal, prințul căzut, urmărindu-l așa cum o pisică urmărește un șoarece. Și atunci văd că încheieturile mâinilor îi sunt legate, încătușate în fierul pe care l-ar putea topi cu ușurință. Dar n-o face. Stă pur și simplu așezat în tăcere, așteptând ceva.

Când îmi simte privirea, își întoarce ochii spre mine. E din nou plin de viață.

— Mare, murmură el, și o parte din furie i se risipește.

O parte.

Când încerc să mă ridic în șezut, capul mi se învârtește, dar o mână mângâietoare mă împinge la loc.

— Stai liniștită, mă îndeamnă o voce pe care o recunosc vag.

— Kilorn, mormăi eu.

— Sunt aici.

Spre tulburarea mea, fostul pescar își face loc printre membrii Gărzii din spatele lui Farley. Acum are și el cicatrice și bandaje murdare pe braț, dar e mândru. Și e *în viață.* Simplul fapt că îl văd îmi dă un oarecare sentiment de ușurare.

Dar dacă Kilorn stă acolo, împreună cu restul Gărzii, atunci…

Îmi răsucesc gatul, pentru a mă uita la persoana care se află deasupra mea.

— Cine…?

Chipul îmi este familiar, un chip pe care îl cunosc prea bine. Dacă n-aș fi fost deja întinsă, cu siguranță aș fi căzut. Șocul e prea puternic pentru mine.

— Sunt moartă? Noi doi am murit?

A venit să mă ia. Am murit în arenă. Asta a fost o halucinație, un vis, o dorință, un ultim gând înainte de a muri. Suntem cu toții morți.

Însă fratele meu clatină încet din cap, uitându-se lung la mine, cu ochii lui familiari de culoarea mierii. Shade a fost mereu cel chipeș, iar moartea n-a schimbat asta.

— Mare, n-ai murit, spune el, cu glasul la fel de dulce cum mi-l amintesc. Și nici eu.

— Cum? este tot ceea ce reușesc să întreb, ridicându-mă în capul oaselor pentru a-mi examina fratele pe de-a-ntregul.

Arată la fel cum mi-l amintesc, fără obișnuitele cicatrice ale unui soldat. Chiar și părul lui șaten i-a crescut, dând uitării tunsoarea militară. Îmi trec degetele prin el, pentru a mă convinge că e adevărat.

Dar el nu e același. Așa cum nici tu nu ești aceeași.

— Mutația, îi spun, lăsându-mi palma să-i atingă ușor brațul. Te-au omorât pentru asta.

Ochii lui par să danseze.

— Au încercat.

Nu clipesc, timpul stă în loc, dar el s-a mișcat cu o viteză amețitoare, care o depășește și pe cea a unui agil. Acum stă

vizavi de mine, lângă Cal, care e în continuare încătușat. E ca și cum s-ar deplasa prin spațiu, sărind dintr-un loc în altul într-o clipită.

— Și n-au reușit, încheie el din noul loc în care se află.

Zâmbește larg, plăcut amuzat de felul în care mă holbez la el, și rămân cu gura căscată.

— Au spus că m-au omorât, i-au spus căpitanului că am murit și că trupul mi-a ars.

Încă o fracțiune de secundă și din nou e așezat lângă mine, apărând de nicăieri. *Teleportându-se.*

— Însă n-au fost suficient de iuți. Niciunul nu e.

Încerc să aprob din cap, încerc să-i înțeleg abilitatea, simpla lui *existență*, dar nu pot să pricep mai mult de cercul brațelor sale în jurul meu. *Shade. În viață și la fel ca mine.*

— Ce se întâmplă cu ceilalți? Mama, tata…

Dar Shade mă liniștește cu un zâmbet.

— Sunt teferi și așteaptă, îmi răspunde el.

Vocea i se frânge nițel, fiind copleșit de emoții.

— Îi vom vedea curând.

Numai gândul îmi face inima să crească de bucurie, însă, la fel ca fericirea mea, la fel ca toată bucuria și speranța mea, nu ține mult. Privirea îmi cade pe membrii Gărzii înarmați până-n dinți, pe cicatricele lui Kilorn, pe chipul încordat al lui Farley și pe mâinile încătușate ale lui Cal. Cal, care a suferit atât de mult, evadând dintr-o închisoare pentru a intra în alta.

— Dă-i drumul!

Îi datorez viața, *mai mult* decât propria-mi viață. Îmi doresc ca măcar aici să îi pot oferi puțină alinare. Dar nimeni nu se mișcă la auzul cuvintelor mele, nici măcar Cal.

Spre surprinderea mea, el îmi răspunde înaintea lui Farley.

— Nu o vor face. Și nici nu ar trebui s-o facă. De fapt, probabil că tu ar trebui să mă legi la ochi, dacă vrei să fii meticuloasă cu adevărat.

Cu toate că este deprimat, alungat din propria lui viață, Cal nu poate schimba ceea ce este. Soldatul se află în continuare înlăuntrul său.

— Cal, taci din gură! Nu mai ești un pericol pentru nimeni!

Sfidător, Cal își înclină capul într-o parte, arătând spre trenul plin de rebeli înarmați.

— Ei par să fie de altă părere.
— Nu pentru noi, vreau să spun, adaug eu, făcându-mă mică în scaunul meu. El m-a salvat acolo, chiar și după ceea ce am făcut. Și după ceea ce ți-a făcut Maven…
— Nu-i rosti numele!
Mârâitul lui este înspăimântător și îmi dă fiori pe șira spinării, iar Farley strânge mai bine pistolul.
Cuvintele îi ies printre dinții încleștați.
— Indiferent de ceea ce a făcut pentru tine, prințul nu este de partea noastră. Și n-am să pun în primejdie viețile celor care au mai rămas, doar de dragul micii tale idile.
Idilă. Cuvântul ne face să tresărim. *Între noi nu mai există așa ceva. Nu după ceea ce ne-am făcut unul altuia și după lucrurile prin care am trecut. Indiferent de cât de mult ne-am dori asta.*
— Vom continua să luptăm, Mare, dar argintiii ne-au mai trădat și altă dată. Nu vom mai avea încredere în ei.
Vorbele lui Kilorn sunt mai blânde, un balsam care să mă ajute să înțeleg. Dar ochii îi scapără în direcția lui Cal. Evident, își amintește tortura din celule și priveliștea îngrozitoare a sângelui înghețat.
— S-ar putea să fie un prizonier valoros.
Ei nu-l cunosc pe Cal așa cum îl cunosc eu. Ei nu știu că el i-ar putea distruge pe toți și că, dacă ar vrea cu adevărat, ar putea să scape într-o fracțiune de secundă. Așadar, de ce stă? Când îmi întâlnește privirea, cumva, fără să vorbească, îmi răspunde. Durerea pe care o emană este suficientă pentru a-mi frânge inima. *E obosit. E terminat. Și nu mai vrea să lupte.*
Există o parte din mine care, la fel ca el, nu mai vrea. O parte din mine dorește să mă pot supune lanțurilor, captivității și liniștii. Dar am trăit deja această viață, în noroi, în întuneric, într-o celulă, într-o rochie de mătase. Nu mă voi mai supune niciodată. Nu voi înceta niciodată să lupt.
Nici Kilorn. Și nici Farley. Noi nu vom înceta niciodată.
— Cei ca noi…
Vocea îmi tremură, dar nu m-am simțit niciodată atât de puternică.
— Cei ca mine și ca Shade.
Farley încuviințează și bate cu palma peste buzunar.
— Încă mai am lista. Cunosc numele.

— La fel și Maven, îi răspund pe un ton neutru.

Cal tresare la auzul numelui.

— El o să folosească baza de sânge, ca să le ia urma și să-i prindă.

Deși trenul se clatină și vibrează în timp ce cotește pe șinele întunecate, mă forțez să mă ridic în picioare. Shade încearcă să mă ajute să-mi mențin echilibrul, dar îi dau mâna la o parte. Trebuie să stau pe picioarele mele.

— Nu trebuie să-i găsească înaintea noastră.

Ridic bărbia și simt cum energia trenului mă electrizează.

— Nu trebuie.

Când Kilorn vine spre mine, cu chipul ferm și hotărât, vânătăile, cicatricele și bandajele lui par să pălească. Cred că văd zorii în ochii lui.

— N-o să-l lăsăm.

Mă cuprinde o căldură bizară, o căldură ca a soarelui, cu toate că suntem în subteran. Căldura îmi este la fel de familiară ca fulgerele și încearcă să mă învăluie într-o îmbrățișare de care nu ne putem bucura. Deși l-au numit pe Cal dușmanul meu, deși se tem de el, îi permit căldurii lui să-mi mângâie pielea și ochilor lui să-i pătrundă pe-ai mei.

Revăd toate amintirile noastre, fiecare secundă pe care am petrecut-o împreună. Însă, acum, prietenia noastră a dispărut, înlocuită de singurul lucru pe care încă îl avem în comun.

Ura noastră față de Maven.

Nu e nevoie să fiu un șoptitor pentru a ști că împărtășim același gând.

Am să-l ucid.

MULȚUMIRI

Voi face acest lucru în mod cronologic, pentru a încerca să includ pe toată lumea, întrucât datorez mulțumiri unui număr mare de oameni. În primul și-n primul rând, părinților mei, care m-au susținut cu toată ființa lor și care m-au încurajat să fac totul cum voiam. Ei rămân cei mai importanți dascăli ai mei și le sunt recunoscătoare pentru fiecare dar, în special pentru că m-au lăsat să urmăresc *Jurassic Park* la vârsta de trei ani. Fratelui meu, Andrew, care a fost alături de mine la toate jocurile și glumele și a făcut ca lumile mele fantastice să fie mult mai mari și mai luminoase. Bunicilor mei – George și Barbara, Mary și Frank –, care mi-au oferit și continuă să-mi ofere mai multă iubire și mai multe amintiri decât pot înțelege eu. Prea mulți unchi, mătuși și verișori pentru a fi numiți, ca să nu mai vorbesc de prietenii și de vecinii care m-au tolerat când am alergat prin viețile și curțile lor. Natalie, Lauren, Teressa, Kim, Katrina și Sam, care au fost alături de mine în perioada dificililor ani ai adolescenței și a discutabilelor alegeri vestimentare. Desigur, tuturor profesorilor de engleză și studii socio-umane pe care i-am avut vreodată, care mi-au spus în repetate rânduri să încetez să le mai scriu romane în loc de eseuri. Și trebuie să le mulțumesc și celor care m-au influențat dincolo de imaginație, chiar dacă ei nu mă cunosc. Steven Spielberg, George Lucas, Peter Jackson, J.R.R. Tolkien, J.K. Rowling, C.S. Lewis. Am copilărit într-un oraș mic, dar, datorită acestor oameni, nu am simțit niciodată asta.

The University of Southern California și incomparabila lor School of Cinematic Arts mi-au permis cumva să mă furișez acolo și mi-au schimbat complet cursul vieții. Profesorii mei de scenaristică, de la primul până la ultimul, m-au ajutat să devin scriitoarea care sunt acum și m-au învățat fiecare truc pe care îl știu. Nu doar că am început să cred că această dorință nestăvilită de a povesti era o îndeletnicire viabilă, dar am și început să devin cine voiam să fiu. Însuși programul de scenaristică este motivul pentru care am primit șansa de a fi scriitoare profesionistă și nu le pot mulțumi îndeajuns. Am fost suficient de norocoasă să-mi fac niște prieteni minunați, unii

care mi-au devenit de suflet, la SC – Nicole, Kathryn, Shayna, Jen L., Erin, Angelia, Bayan, Morgan, Jen R., Tori, băieții Chez, Traddies etc. – care m-au făcut să fiu mai bună (și, uneori, mai rea).

După facultate, am avut de înfruntat înfiorătoarea perspectivă a unei cariere imposibile. Din fericire, am avut compania Benderspink în spate, în special pe primul meu manager, Christopher Cosmos, care m-a încurajat să scriu *Regina roșie.* Când am terminat prima schiță a romanului, el a trimis-o la *New Leaf Literary* și m-a pus pe un drum care mi-a schimbat viața. M-am întâlnit cu cei mai buni oameni din domeniul editorial: Pouya Shahbazian, care continuă să ne călăuzească pe *RR* și pe mine prin apele industriei de divertisment; Kathleen Ortiz, pașaportul meu către întreaga lume și motivul pentru care *RR* continuă să călătorească pe tot globul; Jo Volpe, căpitanul nostru neînfricat și o prietenă minunată; Danielle Barthel, Jaida Temperly, Jess Dallow și Jackie Lindert, care îmi tolerează cerințele bizare și sunt complet indispensabili; Dave Caccavo, un fan înfocat al lui George Washington și al fotbalului american, despre care mi s-a spus că se descurcă cu numerele; și îmi pare rău, oameni buni, dar am lăsat-o la sfârșit pe cea mai bună: Suzie Townsend continuă să fie steaua mea polară din domeniul literaturii. *Regina roșie* e acum o carte adevărată datorită multor oameni, dar în special datorită ei. Ea e împingerea, tragerea și palma peste cap de care voi avea mereu nevoie.

Când Suzie m-a sunat să-mi spună că aveam o ofertă pentru *RR,* i-am zis că eram la volan și că exista posibilitatea să intru într-un copac. Nu am suferit niciun accident, dar am acceptat preempțiunea lui Kari Sutherland și a editurii Harperteen. Fiind primul meu redactor, Kari m-a ținut de mână pe durata călătoriei în imensa lume editorială și mi-a transformat manuscrisul într-un roman. Nu pot exprima în cuvinte recunoștința mea infinită față de ea, de Alice Jerman și de întreaga echipă Harper: liderul nostru neînfricat și redactorul-șef Kate Jackson; Jen Klonsky, o persoană iscusită în alegerea aperitivelor și un fantastic director editorial; editorii de producție Alexandra Alexo și Melinda Weigel; tehnoredactorul Stephanie Evans, care îmi atacă virgulele ca nimeni altcineva; managerul de producție Lillian Sun; vrăjitorii într-ale designului Sarah

Kaufman, Alison Klapthor și Barb Fitzsimmons, împreună cu artistul copertei Michael Frost, au creat o carte cu adevărat frumoasă; echipa de marketing formată din Christina Colangelo și Elizabeth Ward, care a pus *RR* pe hartă; Emily Butler, Kara Brammer și Madison Killen, pentru că m-au făcut acceptabilă și liniștită în fața camerei de filmat și a aparatului foto; incomparabilelor Gina Rizzo și Sandee Roston, echipa de publicitate, care a muncit din răsputeri pentru a răspândi vestea; Ashton Quinn, pentru vânzări și sprijin; echipei Epic Reads, Margot și Aubry, care și-a croit drum spre inima mea rece; Elizabeth Lynch (pin), una dintre cele mai muncitoare persoane pe care le știu; și vesela Kristen Pettit, care conduce cu neînfricare *RR* și restul seriei în călătoria lor.

Nu voi spune că e nevoie de un întreg sat, deoarece aș exagera (dar, pe bune, e nevoie de un întreg sat). Restul mulțumirilor mele se îndreaptă către echipa mea de divertisment – tuturor combatanților de la Benderspink: cei doi Jake, JC, Daniel, contrariantul David și stagiarii, care sunt prea mulți pentru a le mulțumi. Avocatului meu, Steve Younger, cunoscut și ca tatăl meu de pe Coasa de Vest. Sara Scott și Gennifer Hutchison, prințesele războinice care să sperăm că vor aduce *RR* pe marele ecran. Și apoi urmează oamenii pe care nu i-am întâlnit niciodată în viața reală, care mă contactează zilnic pe Twitter, e-mail sau Messenger. Lumea editorială și divertismentul sunt foarte active pe rețelele de socializare și am cunoscut mulți oameni care m-au inspirat, m-au încurajat și m-au primit cu brațele deschise în sufletele lor. Fiecare autor, blogger, scriitor și fan e valoros și vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul și cuvintele oferite. În special Emmei Theriault, geamăna, cititoarea, criticul și prietena mea canadiană.

Sunt scriitoare, ceea ce înseamnă că în cea mai mare parte a timpului muncesc singură, dar nu mă simt niciodată așa. Le mulțumesc din toată inima tuturor celor care sunt alături de mine și acceptă ciudățenia mea – Culver, Morgan și în special Jen, telepaticul Bayan, misteriosul Erin și #Angela, care nu mă judecă niciodată (cu voce tare). Și pilonii stilului meu de viață, care mă fac să merg înainte – Jackson Market, barista căreia nu-i pasă niciodată de hainele mele de boschetară, Target, peisajele de toamnă, Pottery Barn, librăriile, pantalonii de yoga, tricourile

largi, The National Park System, The Patriots (atât echipa de fotbal, cât și părinții fondatori), George R.R. Martin și Wikipedia. De asemenea, trebuie să mulțumesc statului Montana, unde am scris al doilea capitol și am luat decizia să continui această aventură.

Vă cer scuze că sunt atât de exuberantă, însă mai am puțin și am terminat. Doresc să-i mulțumesc încă o dată lui Morgan, prietena mea cea mai bună și șutul în fund de care am nevoie și pe care nu mi-l doresc niciodată. Am să continui să las lumina aprinsă pe hol. Și, din nou, părinților mei, Heather și Louis. Ei m-au lăsat să mă mut acasă și să îmi văd de scris, ceea ce e absurd. Ei m-au ajutat să merg la o universitate extraordinară, dar extrem de scumpă și de departe, ceea ce e absurd. Ei au transformat fata ciudată într-o chestie care seamănă cât de cât cu un om funcțional, ceea ce e absurd. Și ei continuă să mă susțină, să mă iubească, să facă sacrificii pentru mine și să-mi dea peste nas, de obicei în același timp. Ei m-au ajutat să ajung unde sunt și au făcut posibilă această carte, acest viitor și această viață. Ceea ce e absurd.

